

Giới thiệu Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em

Truyện: Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em

Tác Giả : Tiểu Yết

Thể loại : Trước sung sau ngược, nữ cường, hắc bang, hào môn thế gia, có chút tình tiết cảm luyến, truyện tình yêu tuổi teen, HE

Sơ lược nội dung :

Hắn là mối tình đầu của cô. Ấn tượng ban đầu với cô, hắn rất đáng sợ. Nhưng lần lượt hết lần này đến lần khác hắn dùng sự dịu dàng cùng ngang ngược nói thích cô. Chỉ là ông trời thích trêu chọc con người, mối duyên này đối với cô mà nói quá nặng nề, cô không thể níu giữ được nữa. Cô và hắn vốn là những kẻ không nên phải lòng nhau.

Lỗi lầm của tuổi trẻ

Bí mật về thân phận Hận thù...

Tất cả đã đẩy cô rời xa hắn.

Sau bao nhiêu năm gặp lại, cô rốt cuộc là gì của hắn ? Là mối tình đầu, là người yêu cũ, là tình nhân hay là kẻ thù ?

Cô nhìn hắn cười khẩy một cái - " Thảm Khả tôi thật sự muốn xem thử giữa anh và tôi, ai mới là tình nhân của ai ".....

Hắn từ đầu đến cuối đều dùng chính sự hận thù để lừa dối trái tim mình. Hắn nói hắn hận cô, muốn cô phải trả giá tất cả nhưng khi nhìn thấy thân thể nhỏ bé ấy ngã xuống vũng máu. Trái tim dường như bị xé nát thành trăm mảnh. Hắn hơi thở nặng nề đến khủng hoảng.

Em là trái tim của tôi vì vậy em không có quyền được chết. Nếu em chết, tôi có là ma quỷ vẫn sẽ quấn chặt lấy em.

Bên cạnh chiêu mộ tựa truyện hay thì Tên Kia! Tôi Ghét Anh cũng là tác phẩm hay cùng loại, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đùng Sợ Tôi

" Thảm Khả, cho mình mượn tập đi mà "

" Không, để mình chép trước "

" Mình cũng cần chép nữa "

Ba bốn nữ sinh xúm lại chỗ cô mà tranh giành mượn tập. Thiệt là, nhiều khi học tập tốt cũng nhiều cái bất lợi. Cô lôi trong cặp ra một cuốn vở, đặt lên bàn.

" Các cậu lấy đi. Chép xong thì trả cho mình "

" Cảm ơn cậu nhá "

Trương Uyên Như đứng trước mặt cầm lấy cuốn vở, hào hứng nói.

Thảm Khả cười cười - " Không có chi "

Thảm Khả là học sinh giỏi của lớp, lại chuyên cần, luôn luôn làm bài tập về nhà đầy đủ. Vì vậy nên bạn bè trong lớp rất hay mượn vở cô để chép bài. Thật ra thì cô cũng chẳng thấy phiền gì. Nhưng mà cứ như vậy thành thói quen, bọn họ chẳng bao giờ chịu làm bài cả.

Đúng lúc đó, Hạ Hương bước vào lớp, ngồi xuống kế bên cô - " Này, bọn họ lại mượn vở cậu à ? "

" Ủ, cậu đi nộp bài cho thầy xong rồi sao ? "

Hạ Hương là lớp trưởng, là bạn cùng bàn với cô, cũng là bạn thân với cô. Hai người chơi với nhau từ năm ngoái.

"Mình nộp xong rồi. Cậu đó, cứ dễ dãi như vậy thì bọn họ chừng nào mới chịu tự làm bài tập. Còn nữa bọn họ trước mặt thì năn nỉ cậu mượn vở chép bài nhưng sau lưng thì nói xấu cậu, cậu thực sự là không dễ bụng?" - Cô nàng khoanh tay trước ngực hỏi cô.

"Mình biết nhưng cứ kệ bọn họ đi. Mình cũng không rảnh để ý nhiều chuyện như vậy"

Cô nhẹ giọng nói.

Hạ Hương bó tay với cô. Cô thực sự quá hiền, cũng quá rộng lượng. Thẩm Khả học giỏi, vẻ ngoài lại xinh xắn, đáng yêu nên không tránh được những ghen ghét, đố kỵ của người khác. Họ luôn luôn đưa ra lý do thực sự cười, cô chẳng chọc, giả bộ hiền lành, vân vân và vân vân...

Thẩm Khả chỉ cười một cái rồi quay lại tiếp tục đọc sách. Cô biết chứ, biết nhiều nữ sinh nói xấu sau lưng cô nhưng cô cũng chẳng quan tâm mấy. Thích cũng được, không thích cũng được. Dù gì họ làm bài hay kiểm tra đều phải nhờ và cô sao? Vì vậy họ không dám nói trước mặt cô câu gì.

"Thẩm Khả, là cậu ta kìa"

Hạ Hương ngồi bên cạnh lay lay cô, hất mặt về phía cửa.

Thẩm Khả đưa mắt nhìn ra cửa lớp. Một người con trai cao lớn, mặc đồng phục của trường nhưng áo sơ mi lại bỏ ra ngoài quần, ngay cả cả vạt cũng bị nói lỏng ngay cổ. Bộ dạng vẫn bất cần đời như lúc nào, ánh mắt ưu tối đáng sợ.

Hắn đi ngang qua hành lang lớp cô, rất chậm rãi. Ánh mắt nhìn vào trong, rà tìm thứ gì đó. Trong tích tắc dừng ngay người cô. Thẩm Khả giật bản mình, ngay lập tức dời mắt về cuốn sách trên tay, trốn tránh ánh mắt của hắn.

Lục Chiêu Thuần đôi mắt dán trên dáng vẻ xinh đẹp ngồi bên trong vài giây rồi lại cất bước về phía trước, hắn như một cơn gió lạnh đầu xuân thổi ngang qua trái tim bé nhỏ của ai đó.

Trên hành lang lớp học, toàn bộ học sinh ai cũng tránh sang một bên để hắn đi bởi vì ai cũng sợ hắn. Mọi người rủi tai nhau một hồi cho đến khi Lục Chiêu Thuần đi mất.

Thẩm Khả thấy người kia đi mất mới thở phào nhẹ nhõm, để cuốn sách trên tay xuống. Cô vỗ vỗ vào lồng ngực mình. Tim cô muốn rút ra khỏi lồng ngực luôn rồi.

"Cậu sợ cậu ta đến vậy à?"

Người bên cạnh nhìn nhìn cô.

Thẩm Khả cau mày nói - "Không phải cậu ta rất đáng sợ sao, cả trường đều sợ cậu ta mà"

Hạ Hương liền gật gù - "Cũng phải, ngay cả mình nhìn thấy Lục Chiêu Thuần còn có cảm giác đáng sợ nữa là. Mà cậu ta tỏ tình với cậu mấy lần rồi?"

"Suyt... cậu nói bé bé thôi" - Cô hốt hoảng bịt miệng cô nàng lại.

"Hai lần rồi"

"Hai lần rồi mà cậu chưa trả lời sao?"

Hạ Hương ngạc nhiên nhìn cô.

Thẩm Khả trả lời có chút khó khăn - "Cậu nghĩ mình làm sao có thể trả lời đây. Nếu mình từ chối, ngộ nhỡ cậu ta dùng bạo lực với mình thì sao?"

Cô nàng liền tắc lưỡi lại lắc đầu - "Thật là khó cho cậu rồi. Ai tỏ tình không tỏ tình lại ngay Lục Chiêu Thuần đó tỏ tình với cậu. Cậu ta đáng sợ như vậy, chắc không cho phép người khác làm trái ý mình đâu"

"Mà mình rất thất vọng, cậu ta như vậy sao có thể vào được trường này vậy"

Trường của cô là trường danh tiếng của thành phố Bắc Kinh. Tuy là trường công, nhưng cơ sở vật chất không thua gì trường tư. Vì vậy muốn vào được trường này thì chỉ có thể là học rất giỏi, hoặc là nhà cực kỳ nhiều tiền.

Cô có quan sát Lục Chiêu Thuần vài lần nhưng hắn hình như cũng chẳng phải thiếu gia gì. Không có xe đưa đón như mấy vị tiểu thư trường cô mà chỉ đi bộ về, cũng không sử dụng đồ đắt tiền, và hắn chẳng bao giờ mặc đồng phục đảng hoàng như mọi người cả. Luôn luôn bị thầy giám thị nhắc nhở và gọi lên văn phòng.

Thật ra, Lục Chiêu Thuần dung mạo cũng rất anh tuấn, chỉ là do ánh mắt của hắn quá đáng sợ, bộ dạng luôn thương tích đầy mình nên ai cũng xa lánh hắn.

Cô chống cằm lên bàn thờ dài thườn thượt. Những lời Lục Chiêu Thuần nói còn vang vọng bên tai cô.

" Tôi rất thích em,... "

" Hãy làm bạn gái của tôi... "

Hắn tỏ tình với cô đến hai lần nhưng lần nào Thẩm Khả cũng vì quá sợ sệt mà bỏ chạy. Cô rất sợ hắn, nhìn từ xa thôi cũng đáng sợ vì vậy mà cô không dám từ chối.

Có rất nhiều lời đồn xung quanh Lục Chiêu Thuần, hắn tham gia rất nhiều vụ đánh nhau ngoài trường, trong trường cũng có. Đáng sợ hơn rằng mọi người nói hắn đã từng giết người, có một nữ sinh cũng từng nhìn thấy hắn vác một người đã chết trên vai đi vào con hẻm gần trường.

Bấy nhiêu lời đồn cộng thêm dáng vẻ lúc nào cũng đờ đờ sát khí của Lục Chiêu Thuần làm học sinh trong trường ai cũng phải sợ, ái ngại rồi xa lánh hắn. Không một ai dám nói chuyện với hắn.

Chỉ là cô không ngờ một điều hắn lại đi tỏ tình với cô !

Để mọi chuyện như thế này hoài cũng không được. Cô trong lòng cắn rứt vì không thể rõ ràng, ngày mai cô nhất định sẽ từ chối hắn.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Ngày hôm sau, Thẩm Khả lấy hết can đảm của mình đi tìm hắn. Trên hành lang trường, Lục Chiêu Thuần bất chợt nhìn thấy cô, đôi mắt ưu tối có chút lóe sáng. Vừa trông thấy hắn từ đằng xa, cô đã giật bản mình.

Nhưng rồi cô để ý bên cạnh hắn còn có một người, là Tôn Khiết. Anh ta là hội trưởng hội học sinh, khá nổi tiếng, được lòng rất nhiều người, cũng là người duy nhất nói chuyện và làm bạn Lục Chiêu Thuần.

Có người như vậy càng tốt, cô càng có dũng khí hơn. Cô tiến lại gần hai người, chưa kịp mở miệng thì người kia đã mở miệng trước.

" Chào buổi sáng Thẩm Khả " - Giọng khàn khàn của người con trai vang lên khiến cô run rẩy.

" À... chào. Tôi... "

Thẩm Khả ngập ngừng nơi cửa miệng. Cô hít sâu một cái, lớn giọng nói, vừa nói vừa cúi đầu.

" Tôi xin lỗi nhưng tôi không thể làm bạn gái cậu được. Tôi không thích cậu "

Nói xong câu đó tim cô muốn nhảy ra ngoài. Thẩm Khả lén ngược mặt lên nhìn người đối diện.

Lục Chiêu Thuần đẩy mắt đen thẳm, hắn vò đầu bứt tóc bức bối, nét mặt có chút ngượng ngùng cùng khó chịu. Bàn tay to lớn đưa lên muốn chạm vào người đối diện nhưng đã khiến cô sợ hãi lùi một bước. Tay hắn hệt hẫng dừng ở không trung.

Cô sững sờ nhìn người cao lớn trước mắt, cô sợ hắn tức giận mà dùng bạo lực với cô. Thẩm Khả cả người hơi run.

Đột nhiên, Tôn Khiết bước lên phía trước nở nụ cười với cô - " Xin lỗi đã làm cậu sợ , tên này mặt lúc nào cũng đờ đờ sát khí, âm u đáng sợ vậy đó. Chứ bên trong cũng không đến nỗi nào đâu. Nếu như cậu đã thẳng thắn nói như vậy rồi thì bọn mình cũng hiểu mà. Được rồi, cậu cứ đi trước đi "

Cô nghe những lời của anh ta mà cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, liền cúi đầu - " Cảm ơn cậu nhiều lắm, mình... "

" Hiểu là hiểu cái gì chứ...! "

Người phía sau đột nhiên trở nên gay gắt với Tôn Khiết. Nhưng chưa kịp nói hết câu đã thấy cô tranh thủ chạy biến.

" Cậu thấy chưa, cậu làm con gái người ta sợ như vậy. Người ta sao dám thích cậu chứ " - Tôn Khiết cười cười nói.

Chiêu Thuần siết chặt nắm đấm. Khuôn mặt trở nên tối sầm lại. Hắn xoay người đi về hướng ngược lại. Tôn Khiết lắc đầu nhìn theo.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Thẩm Khả khẩn trương chạy về lớp. Trái tim bé nhỏ đập loạn cả lên. Thực sự là quá đáng sợ !

" Thẩm Khả cậu sao vậy ? Sắc mặt hình như không tốt "

Hạ Hương ngồi bên cạnh lo lắng hỏi cô.

Cô vội vàng lắc đầu - " Không có gì đâu "

Cô nàng chưa kịp hỏi tiếp thì tiếng chuông vào lớp đã reo lên nên đành không hỏi.

Chiều hôm nay, tới lượt Thẩm Khả làm trực nhật. Thật ra có Trương Uyển Như được phân công trực cùng cô, nhưng cô nàng lại nói có việc gấp năn nỉ cô trực giúp phần mình. Thẩm Khả vốn dĩ là người rất dễ bị thuyết phục nên đã gật đầu. Dù sao khi cô trực, có Uyển Như cũng chẳng làm được bao nhiêu, cô cũng phải làm.

Lau xong phòng học, Thẩm Khả đem cây lau nhà đi cất về chỗ cũ, nhân tiện xả lại khăn lau bảng. Vừa bước chân vào lớp, cô đã nhìn thấy một kẻ ngồi chình ịch ngay trên bàn giáo viên.

Lục Chiêu Thuần vừa nhìn thấy cô liền nhảy xuống khỏi bàn, bước lại gần. Thẩm Khả giật mình, tâm tư có chút sợ sệt. Hắn sao còn chưa về ? Không phải là muốn đến đây trả thù Thẩm Khả vì buổi sáng cô dám từ chối hắn chứ ?

Hắn càng lúc lại càng gần cô hơn. Cô vô thức lùi về phía sau cho đến khi đụng trúng bức tường. Bức tường lạnh lẽo phía sau càng khiến cô run rẩy.

Chiêu Thuần chống tay lên tường áp sát cô. Cô có thể trông rõ gương mặt đặng đặng sát khí của hắn. Thẩm Khả quá sợ hãi mà nhắm mắt lại, chờ đợi bão tố.

Chờ đợi nhưng không có gì xảy ra, cô lúc này mới chịu mở mắt. Cô sững sờ nhìn vật trước mặt.

" Ví của em " - Lục Chiêu Thuần đưa chiếc ví nhỏ đến trước mặt cô, chậm rãi nói.

Ánh mắt cô tràn đầy kinh ngạc. Phải rồi hèn gì lúc sáng cô tìm hoài không thấy cái ví của mình, thì ra là đánh rơi chỗ cô đến gặp hắn.

Thẩm Khả nuốt nước bọt, hai tay cầm lấy ví, ngượng ngùng lên tiếng - " Cảm ơn "

Hắn nhìn cô một hồi lâu, không nhúc nhích. Lúc sau lại đưa tay lên, lần này cô không hề nhắm mắt nhưng trong thâm tâm vẫn còn rất sợ.

Lục Chiêu Thuần cầm lọ tóc của cô lên, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đó, rất dịu dàng. Cô một lần nữa kinh ngạc trước hành động của hắn. Trái tim mỗi lúc lại đập nhanh hơn, nhanh đến mức rung lên.

" Đừng sợ tôi, bởi vì với tôi em rất quý giá "

Hắn giọng khàn khàn nói với cô.

Lời nói của hắn làm trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ánh mắt sững sờ không thể che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Lựa Chọn Đáng Sợ

Sáng hôm sau...

Thẩm Khả đến lớp với hai con mắt như gấu trúc. Cô đã bị mất ngủ cả đêm chỉ vì câu nói của người nào đó. Vào lớp học, Hạ Hương nhìn thấy cô đã bị hết hồn một trận.

Những lời của Lục Chiêu Thuần khiến cô cả đêm không ngủ được vì suy nghĩ. Cô quý giá với hắn sao ?

Bất thành lĩnh những tiếng bước chân "rầm rập" vang lên ngoài hành lang trường khiến ai cũng phải chú ý. Thẩm Khả cũng vì tiếng động mà giật mình nhìn ra ngoài. Mấy nam sinh đó đi đâu mà chạy hốt hải như vậy ? Không phải đánh nhau đó chứ ?

Đến giờ ra chơi, Hạ Hương rủ cô xuống nhà ăn sáng. Vừa xuống tới nơi đi mua đồ ăn, Thẩm Khả đã nghe bàn tán xôn xao.

" Hồi sáng nghe nói có đánh nhau ngay cổng sau của trường "

" Hình như là có cả Lục Chiêu Thuần tham gia nữa. May mà chưa bị giám thị bắt "

" Cậu ta đúng là chuyên dùng bạo lực mà, mặt lúc nào cũng đặng đặng sát khí như muốn giết người. Nghe đồn là có giết người rồi nhưng chưa bị ai phát hiện. Thật là đáng sợ "

" Minh nghe mọi người nói sáng nay đánh nhau, Lục Chiêu Thuần bị thương nên đã trốn đi đâu rồi "

" ... "

Đánh nhau ? Hấn bị thương sao ? Tim cô như có ai hung hăng đánh vào. Tâm tư dâng lên nỗi lo lắng.

Lục Chiêu Thuần có bị sao không ? Đây là điều cô muốn biết nhất.

Thắm Khả đột nhiên cảm thấy nuốt không nổi thức ăn nữa. Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt. Ngược mắt lên nhìn mình trong gương, cô làm sao thế này ?

Vì sao lại lo lắng cho Lục Chiêu Thuần. Cô đâu có thích hấn, cô rất sợ hấn kia mà.

Ra chơi vô, giờ toán bị trống tiết, vậy là cả lớp được nghỉ khỏe một bữa. Mọi người xung quanh nói chuyện lại bắt đầu bàn tán về vụ đánh nhau. Thắm Khả chỉ biết chống cằm, vẻ mặt không vui.

Từ sáng đến giờ quả thực không hề nhìn thấy hấn. Bình thường ngày nào Lục Chiêu Thuần cũng đi ngang qua lớp cô.

" Cậu đảm chiêu gì thế ? Giúp mình đem nộp xấp bài này cho cô Tạ ở văn phòng nha, bây giờ mình phải xuống gặp thầy chủ nhiệm, nghe thầy nói có việc gấp "

Hạ Hương cầm xấp bài đem qua cho cô, vui vẻ nói.

Thắm Khả liền gật đầu, nở nụ cười - " Được rồi, để mình làm cho, cậu cứ đi đi "

Cô ôm xấp giấy đi dọc qua hành lang đến cầu thang nằm trong góc, cuối hành lang trường. Lớp của Thắm Khả nằm gần sát cuối dãy lớp nên đi cầu thang này lên lầu một là nhanh nhất. Nhưng mà rất ít ai đi lên cầu thang này, vì nó khá vắng vẻ nên mọi người thường đồn rằng nếu đi lên đây sẽ có bóng ma đi theo và cô thì chẳng bao giờ tin chuyện ma quỷ gì. Thật ra thì nó nằm ở phía trong góc nên ít ai đi thôi, thường thì mọi người sẽ đi lên bằng cầu thang ở phía đầu và giữa.

Vừa bước chân lên được vài bậc thang, Thắm Khả đã chứng kiến cảnh tượng làm cô giật cả mình.

Lục Chiêu Thuần ngồi ngay góc cua cầu thang, dáng người cao lớn dựa vào tường. Cả người từ trên xuống dưới thương tích đầy mình, ngay khoe miệng còn đang chảy máu.

Hấn dường như nghe thấy tiếng động ngay lập tức mở mắt cảnh giác. Vừa nhìn thấy cô ánh mắt đã trở nên bớt đáng sợ hơn.

Thắm Khả đứng nhìn hấn có chút sợ sệt, nhưng khi nhìn thấy hấn chảy máu liền hoảng hốt. Hấn đưa tay lên chùi vết máu trên miệng.

" Máu... Lục Chiêu Thuần không được, cậu chảy máu rồi kìa... "

Hấn quay mặt đi, lãnh đạm nói - " Không sao cả "

Lòng cô lo lắng đến cực điểm - " Không được phải làm gì đó "

Cô đặt xấp bài xuống qua một bên, loay hoay lục lọi túi váy của mình. Nhìn thấy cô khăn trương như vậy, Chiêu Thuần để ý đến xấp giấy cô để xuống cất giọng trầm khàn - " Em có việc thì mau đi đi. Đứng ở đây, nếu không sẽ bị bắt đấy "

" Vậy còn cậu thì sao ? Không sợ bị bắt ? "

" Tôi quen rồi "

Thắm Khả trong lòng có chút đau lòng nhìn hấn. Cô làm sao có thể bỏ đi chứ ? Cô rút trong túi váy ra một chiếc khăn tay, bước lên một bậc thang tiến đến gần hấn.

" Sao lại để ra nông nổi như thế này, cậu chảy máu nhiều quá "

Cô lên tiếng trách mắng hấn, không nhận ra là mình đang cực kỳ lo lắng cho hấn.

Đôi mắt sắc bén của Lục Chiêu Thuần ngược lên nhìn cô, nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của cô mà trái tim đập nhanh hơn.

Thắm Khả cầm khăn tay nhẹ nhàng áp vào khoe miệng hấn, chỗ đang bị chảy máu. Cô không biết vì sao lúc này mình lại gan như vậy, đến gần hấn, còn tự động chạm vào hấn.

" Có đau lắm không ? Cậu đến phòng y tế mau đi "

" Không cần đâu "

Lục Chiêu Thuần ánh mắt sâu như hồ nước, giọng khàn khàn nói.

Một khắc sau, Thắm Khả đã bị một lực mạnh ôm lấy. Môi của cô bị người đối diện hoàn toàn nuốt chửng. Hơi thở nóng bỏng của hấn phả vào đầu mũi cô, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở khó nhọc của hấn. Thân thể liền cứng quạu nhưng càng khiến của Chiêu Thuần siết chặt cô hơn.

Nụ hôn đầu của cô...

Hắn hơi buông ra dường như cho cô có thời gian kịp thích ứng.

" Cậu... sao lại... "

Thẩm Khả lấp ba lấp bấp nhìn hắn, hai má đã đỏ hết cả lên.

Không để cô kịp phản ứng, hắn lại xông đến ngậm lấy môi cô. Cắn mút điên cuồng hai viên kẹo dẻo ngọt ngào mềm mại. Lần này Lục Chiêu Thuần trở nên mạnh mẽ hơn, liên tục xâm chiếm miệng cô. Mang theo hơi thở nóng bỏng đến mê hoặc.

Thẩm Khả thật sự không chịu nổi, lần đầu tiên cô đối diện với một nụ hôn cuồng nhiệt như vậy. Cô có chút sợ hãi.

Hắn như bão cát nóng trên sa mạc cán quét tất cả tư vị ngọt ngào của cô. Hai cánh tay to lớn kéo cô vào lòng mình, ôm chặt lấy cô. Cô còn có thể cảm nhận vị máu tanh từ môi hắn. Tất cả như một ly rượu độc từ từ nuốt say cô. Làm Thẩm Khả toàn thân run rẩy.

Nụ hôn dài dằng dặc cuối cùng cũng kết thúc. Lục Chiêu Thuần lưu luyến rời xa cánh môi xinh đẹp. Nhìn cô phía dưới thở dốc, toàn thân khẽ run rẩy.

Đáy mắt hắn dâng lên một nỗi chua xót, hắn cởi áo khoác của mình ra choàng lên thân thể nhỏ bé. Hắn hai tay ôm lấy vai cô.

" Em sợ tôi lắm sao ? "

Toàn thân cô vẫn còn run chỉ vì nụ hôn của hắn. Thẩm Khả chỉ biết cụp mắt.

" Xin lỗi, đã làm em sợ. Nhưng tôi không kiềm được. Tôi biết em sợ tôi, vì vậy em không dám từ chối tôi phải không ? "

Giọng khàn đặc của hắn như một cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống trái tim cô. Ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt của hắn lại có chút khổ sở làm cô lòng ngực nhói một cái.

Thẩm Khả chần chừ một lúc, cắn cắn môi lên tiếng - " Vì sao cậu lại thích tôi ? "

Phải cô rất muốn hỏi điều này từ lâu rồi. Mọi người thường khen cô xinh xắn đáng yêu nhưng Thẩm Khả cũng không phải nằm trong những người đẹp nhất trường, nói đúng ra thì cô cũng chẳng có vẻ ngoài nổi bật ngồi ngồi như mấy mỹ nữ kia. Có lẽ vì cô không thích chải chuốt hay trang điểm như những nữ sinh khác.

Lục Chiêu Thuần nhìn cô, hắn lại đưa tay lên vuốt đầu bết tóc, có vẻ hắn không biết trả lời như thế nào.

" Hai năm trước em từng cứu tôi không nhớ sao ? Lúc đó tôi bị đánh bầm dập thương tích đầy mình gần như sắp chết, em đã đưa tôi đến trạm y tế và chăm sóc "

Thẩm Khả kinh ngạc khi nghe những lời hắn nói. Chuyện này mà hắn cũng nhớ sao ? Đến cô còn quên mất, thì ra người thương tích đầy mình đó là hắn. Cô cũng không nhớ được mặt người đó vì hắn mặt mày bầm tím sưng hết cả lên rất khó nhận dạng.

Hai năm trước, lúc cô mới vào trường đã nhìn thấy một người con trai nằm ngay hẻm tối gần thùng rác. Thẩm Khả khi đó còn tưởng hắn chết rồi nên rất hoảng sợ. Cô đã thử lay hắn dậy nhưng không nhúc nhích, chỉ khi thấy hắn vẫn còn thở mới biết hắn còn sống. Thẩm Khả đã ngay lập tức đưa hắn đến trạm y tế và chăm sóc hắn, còn mua cháo để sẵn cho hắn rồi mới ra về.

" Tôi nhớ mãi gương mặt dịu dàng lúc em chăm sóc cho tôi, đối tốt với tôi, trước giờ chưa có ai với tôi như vậy cả "

Thật ra, khoảnh khắc đó chưa đủ để hắn thích cô nhiều như vậy. Sau này, rất nhiều lần hắn quan sát cô, mỗi tội Thẩm Khả không nhận ra hắn.

Cách cô giúp đỡ mọi người, vui vẻ làm việc, cho bánh mì một bà lão ăn xin, chăm sóc một chú mèo hoang... Mỗi hành động của cô đều như nước chảy vào tim hắn, dần dần ăn mòn. Năm ngoái, có lần Lục Chiêu Thuần đi đánh nhau xong, cả người lại bị thương. Bước đi trên hành lang trường ai ai cũng sợ hãi tránh xa hắn không dám đến gần.

Lúc đó là giờ ra về, hắn chảy rất nhiều máu. Đến gần khu vực nhà vệ sinh liền ngồi khụy xuống. Đúng lúc, Thẩm Khả vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, vẻ mặt cô trông rất sợ hãi khi nhìn thấy bộ dạng bầm dập của hắn. Nhưng cô không vội bỏ đi.

Thẩm Khả lục lợi trong cặp mình miếng băng cá nhân cùng khăn giấy. Cô sợ sệt từng bước tiến tới chỗ hắn, run run nói - " Cậu... cậu cầm cái này đi... "

Lúc đó dù có run cách mấy, sợ sệt cách mấy nhưng cô vẫn cố đến gần hắn. Đáng vẻ đáng yêu đó, đôi mắt dịu dàng đó in đậm trong tâm trí Lục Chiêu Thuần.

" Vì thế tôi đã đi thổ lộ với em. Có lẽ em thấy lý do này của tôi thật chẳng ra sao và muốn từ chối tôi phải không ? Cho dù vậy, tôi vẫn muốn nói ra lòng mình với em. Muốn em trở thành của tôi "

Ánh mắt của hắn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

" Dù cho người ta xa lánh tôi cũng chẳng sao, vì tôi chỉ cần có em ở bên cạnh là đủ lắm rồi "

Trái tim Thẩm Khả lại nhảy nhót liên tục, run rẩy vì lời nói của hắn, đau xót vì dáng vẻ bất lực của hắn.

Lục Chiêu Thuần ghì chặt lấy cô, bàn tay to lớn ôm má cô, cất giọng khàn khàn - " Nếu bây giờ em không nhanh chân chạy khỏi đây em sẽ có thể hối hận. Vì tôi là con người rất độc đoán, cho dù có ngang ngược, tôi vẫn sẽ khiến em trở thành của tôi. Tôi cho em cơ hội lựa chọn, hoặc là ở bên cạnh tôi, hoặc là rời khỏi "

Thẩm Khả về mặt lại sùng sốt nhìn hắn. Hắn sao có thể nói ra những lời mãnh liệt như vậy. Chiêu Thuần miệng thì nói để cô lựa chọn nhưng tay hắn vẫn ôm chặt cơ thể cô như muốn biểu hiện hắn muốn hoàn toàn có được cô.

Cô trầm mặc một lúc lâu, ngược mặt lên lại chạm phải ánh mắt quyến luyến của Lục Chiêu Thuần. Ánh mắt của hắn đã làm bức tường thành bao quanh trái tim cô hoàn toàn vỡ vụn. Ngay tại giây phút này, cô hình như đã không còn sợ hắn nữa.

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ di chuyển, Thẩm Khả khẽ nắm lấy vạt áo hắn giật nhẹ. Hành động nhỏ của cô bay vào mắt hắn đã trở thành ám muội.

" Chết tiệt ! Thật sao ? "

Lục Chiêu Thuần siết nhẹ cô vào lòng - " Tôi đã cho em cơ hội để lựa chọn, chỉ một lần và duy nhất. Em từ bây giờ là thuộc về tôi, em không thoát khỏi tay tôi đâu "

Hắn không thể chờ thêm một giây nào nữa mà trực tiếp hôn cô. Hơi thở quen thuộc lại tiếp tục xâm phạm khoang miệng cô. Môi hắn áp chặt môi cô thật sát sao. Mạnh mẽ chiếm giữ sự ngọt ngào kia.

Thẩm Khả không cự tuyệt chỉ chống tay lên ngực hắn cố gắng trụ vững hô hấp khi hắn đang quyết liệt xâm chiếm không gian của cô. Cô nghe trong tim mình từng hồi đập "thình thịch", cảm giác xao xuyến ngọt ngào không tả xiết.

Cô biết lựa chọn này rất đáng sợ. Nhưng hiện tại, chỉ một chút thôi cô cũng không còn cảm thấy sợ người con trai này.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ngọt Ngào

" Thẩm Khả ! "

" Hà ? "

Tiếng gọi của Hạ Hương làm cô giật bản mình.

Cô nàng nheo mắt nhìn cô bước vào lớp, thấy lạ bèn hỏi - " Cậu làm gì mà như người mất hồn vậy ? "

Thẩm Khả lắc đầu liên tục - " Đâu... đâu có gì "

Hạ Hương lại quan sát cô lần nữa - " Không có gì sao mặt cậu lại đỏ như vậy, còn nóng nữa "

Cô nàng vừa nói vừa đưa tay áp lên má cô. Cô giật mình nhích người ra một chút - " Minh đâu có sao. Chỉ là tại trời nắng nóng quá thôi mà "

" Mà sao cậu đi lâu vậy ? " - Hạ Hương tiếp tục tra hỏi.

" À mình có đi vệ sinh một lát nên hơi lâu " - Thẩm Khả đành nói dối một lần.

Cô ngồi trên bàn, hai tay ôm lấy mặt của mình. Quả là rất nóng, lại còn đỏ như hai quả cà chua nữa. Tất cả cũng đều tại Lục Chiêu Thuần cả.

Đến giờ, cô vẫn còn nhớ rõ vòng tay của hắn, hơi thở của hắn, nụ hôn của hắn, những lời nói của hắn, tất cả đều làm cô không giữ vững được trái tim mình.

Vậy tức là cô đã đồng ý trở thành bạn gái hắn rồi sao ?

Lòng ngực cô như có hồi trống vang lên từ nãy đến giờ không dứt. Cô đã là bạn gái của hắn, thực sự đã trở thành bạn gái của Lục Chiêu Thuần. Mọi

việc diễn ra quá nhanh khiến cô còn tưởng đây không phải là sự thật.

Giờ ăn trưa...

Mọi ngày, đến giờ này cô sẽ cùng Hạ Hương xuống dưới ăn trưa nhưng hôm nay cô lại trốn mất. Cô lo lắng cho Lục Chiêu Thuần nên muốn đi tìm hắn.

Khi này, hẳn cả người thương tích đầy mình cho dù Thẩm Khả năn nỉ hắn cách mấy, hẳn cũng không chịu xuống y tế. Nếu như hắn xuống, thế nào thầy y tế cũng nói với thầy giám thị hắn lại đi đánh nhau.

Vì vậy mà Thẩm Khả bây giờ chạy xuống phòng y tế xin ít bông băng và thuốc giả bộ nói rằng bạn mình bị té ngã. Xin được rồi, cô lại chạy xuống khuôn viên đằng sau trường. Lục Chiêu Thuần nói hắn sẽ ở đây đợi cô.

"Đau không ? "

Cô lấy thuốc rồi nhẹ nhàng dùng bông gòn bôi cho hắn.

Hắn ngồi sát bên cạnh một tay vén tóc cho cô khẽ lắc đầu - " Không đau "

Hành động gần gũi của Lục Chiêu Thuần làm má cô càng ngày càng đỏ. Cô hơi mất tự nhiên - " Đừng như vậy, giáo viên mà thấy sẽ rất phiền phức. Ngồi yên để em dán băng "

" Cũng đâu có ai ở đây "

Hắn chậm rãi ngắm nhìn gương mặt cô.

" Anh vì sao lại thường xuyên đánh nhau như vậy ? " - Thẩm Khả nhìn vết thương của hắn không vui lên tiếng.

Lục Chiêu Thuần lại nhìn cô, ánh mắt sâu hun hút - " Nếu tôi nói là để kháng cự, em có tin không ? "

" Kháng cự ? Kháng cự ai cơ ? "

" Kháng cự một số người. Mà thôi em không cần phải nghe những chuyện rắc rối này đâu "

Nhìn bộ dạng hắn không muốn nói đến chuyện này, cô cũng không muốn hỏi thêm.

Lục Chiêu Thuần nhìn cô vẻ mặt có chút cười gượng liền vươn tay ôm gáy cô, kéo Thẩm Khả vào lòng mình.

" Thẩm Khả, tôi không muốn em dính đến những rắc rối, càng không muốn em vì tôi mà phiền muộn. Tôi chỉ cần em ở bên cạnh, mãi mãi thuộc về tôi. Tôi là người rất ích kỷ, đối với người mình thích càng chiếm hữu hơn, tôi muốn người con gái của tôi phải luôn được vui vẻ. Nếu như em muốn, từ nay về sau tôi không bao giờ đánh nhau nữa "

Hắn khấn trương như vậy làm cô thật cảm động. Làm sao Thẩm Khả dám đòi hỏi hắn chứ. Tuy rằng cô thực sự muốn hắn có thể kể cho cô nghe những phiền muộn trong lòng hắn. Muốn hắn có thể tin tưởng cô một chút.

" Em đã ăn trưa chưa ? " - Hắn giọng nhẹ nhàng hỏi cô, chan chứa sự quan tâm.

Sự dịu dàng này của hắn khiến cô thực sự rất hận bản thân trước đây, vì sao luôn nghĩ hắn là người xấu, đôi lúc còn cố tình tránh xa hắn. Giờ nghĩ lại, kẻ xấu xa là cô mới phải, chắc hẳn Lục Chiêu Thuần rất không vui.

Thẩm Khả khẽ lắc đầu - " Hết giờ em liền xuống đây nên vẫn chưa ăn "

" Vậy thì em mau đi ăn trưa đi, tôi không sao "

" Còn anh, anh không đến nhà ăn ăn trưa sao ? "

Lục Chiêu Thuần giờ tay xoa xoa đầu cô - " Tôi không muốn đến đó, đến đó rồi bọn họ cũng không thích sự có mặt của tôi. Em cứ đi ăn đi, không lại đói, buổi chiều còn học nữa "

Cô hiểu mọi người ai cũng ái ngại, xa lánh hắn, hiểu lầm con người hắn. Thẩm Khả nhất định không tin Lục Chiêu Thuần lại giết người. Hắn đối với cô dịu dàng như vậy chắc chắn không phải. Chỉ là những lời đồn đoán vô căn cứ.

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi nhoen miệng cười - " Đúng rồi, chờ em một lát "

Thẩm Khả thoát ra khỏi vòng tay của hắn, đứng lên chạy đi đâu đó. Khoảng mười lăm phút sau mới quay lại. Trên tay cô cầm một cái hộp hình vuông lớn và chai nước.

Cô chạy đến ngồi xuống kế bên Lục Chiêu Thuần. Hắn ngạc nhiên nhìn thứ trên tay cô - " Là gì vậy ? "

" Là com cuộn tự tay em làm. Em định làm để ăn trưa, ăn với em đi "

Thắm Khả mở nắp hộp ra, vui vẻ đưa đến trước mặt hần.

Trong hộp là món com cuộn được làm rất đẹp mắt, nhìn vô cùng ngon. Lục Chiêu Thuần bụng thầm réo tuy rằng mặt hần vẫn khá lãnh đạm. Hần từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì nên quả thực rất đói.

" Đây là bữa trưa của em, tôi đâu thể ăn được "

" Em đã nói là ăn chung mà, anh mà không chịu ăn thì em cũng không ăn đâu " - Mặt cô ỉu xiu.

" Nào, ăn thử một miếng "

Thắm Khả cầm đũa gắp một miếng lên chấm vào tương rồi đưa đến trước miệng hần.

Nhìn miếng thức ăn ngon lành trước mắt mình, Lục Chiêu Thuần không thể nào cưỡng lại được sức hấp dẫn nên đành mở miệng. Miếng com vào miệng hần ngay lập tức nhai nuốt, thực sự là rất ngon.

Cô đút cho hần một miếng nữa, lại một miếng nữa. Nhìn hần ăn một cách ngon lành làm cô rất vui, chắc hần hần rất đói. Thắm Khả ăn một miếng rồi lại đút cho hần.

Nhìn cô vui vẻ lại ân cần chăm sóc hần, Lục Chiêu Thuần trái tim như có dòng nước ấm chảy vào tim. Ngọt ngào và ấm áp chính là loại cảm giác này. Trước đây, chưa từng có người nào lại chăm sóc hần như vậy.

Hần rất thích cô, thực sự rất thích đáng về lúc này của cô.

****đãi phân cách cutoe lạc lối****

Việc cô quen Lục Chiêu Thuần đương nhiên được giữ bí mật. Trường học nghiêm cấm việc học sinh yêu đương, cô cũng cảm thấy nếu vài người biết thì sẽ trở thành nhiều người biết, đến khi đó chắc chắn giám thị cũng sẽ biết. Nên Thắm Khả giữ bí mật rất kỹ, ngay cả bạn thân là Hạ Hương cô cũng không kể cho cô nàng nghe.

Đối với cô, bí mật chỉ là bí mật khi nó ở trong đầu mình, truyền sang người thứ hai đã không còn là bí mật nữa rồi.

Sáng nay cô học thể dục dưới sân sau của trường, trùng hợp là lớp của Lục Chiêu Thuần mới đổi thời khoá biểu nên học chung giờ với lớp cô. Tức là lớp hai người sẽ học chung trên một sân. Bỗng dưng Thắm Khả trở nên hồi hộp.

Ngày hôm nay lớp cô học bóng chuyền. Lúc khởi động, cô có nhìn lên qua chỗ Chiêu Thuần một chút. Hần cũng đang khởi động, khác với cô làm qua loa cho xong. Hần mỗi động tác đều đạt tiêu chuẩn và trông rất đẹp, nhìn hần cực kỳ nam tính.

Giống như cảm nhận ánh mắt của người nào đó, Lục Chiêu Thuần liền dời tầm mắt nhìn cô. Thắm Khả hơi giật mình liền giả vờ tập tiếp như không có gì.

Vài giây sau, cô lại nhìn hần. Lúc này, hai ánh mắt đã thực sự chạm nhau. Cô nuốt nước bọt. Lục Chiêu Thuần biểu hiện vẻ mặt tuy không có khác thường nhưng ánh mắt rất dịu dàng nhìn cô. Thắm Khả khẽ mỉm cười. Cô phát hiện thì ra cảm giác yêu đương nam nữ là như thế này.

Khởi động xong, lớp cô nam nữ tập riêng, rồi từng tốp chia nhóm tập luyện phát bóng với nhau. Cô, Hạ Hương, Trương Uyển Như và bạn của Uyển Như một nhóm. Cô chơi môn này cũng khá, tuy không xuất sắc nhưng cũng đủ dùng.

Trong lúc tập, Thắm Khả lại khẽ liếc qua lớp bên cạnh. Nam sinh lớp bên đang chơi bóng rổ. Nhìn cách Lục Chiêu Thuần tập trung cướp bóng, hần đôi chân di chuyển nhanh nhẹn nhảy lên, đôi tay trắng kiện cho bóng vào rổ, từng động tác đều vô cùng mê hoặc người nhìn. Giọt mồ hôi chảy xuống một cách chậm rãi trên làn da bánh mật của Lục Chiêu Thuần đúng là rất khiêu khích.

Cái gì thế này ? Từ lúc nào mà Thắm Khả cô đã biến thành sắc nữ vậy ?

" Chết, bóng bay đi mất rồi "

Trương Uyển Như không biết làm sao lại để bóng bay đi mất. Trái bóng bay đến chỗ mấy nam sinh lớp bên đang chơi bóng rổ. Ma xui quỷ khiến thế nào nó lại đập vào người Lục Chiêu Thuần rồi rớt xuống. Tuy không mạnh lắm vì khá xa nhưng nhìn mặt hần không thích thú gì.

Hạ Hương thì thầm vào tai cô - " Chết rồi "

Cả bốn người đều đứng yên không ai dám đi tới xin lại bóng vì người đang cầm bóng kia là Lục Chiêu Thuần, ai cũng sợ hần.

Lục Chiêu Thuần cầm bóng trên tay nhìn về phía lớp cô, ánh mắt sắc nhọn, vẫn như thường ngày tràn ngập sát khí. Ba người kia ai cũng sợ sệt, muốn đến xin bóng nhưng không ai dám.

Chỉ duy nhất Thắm Khả là không còn thấy sợ nữa rồi. Cô chậm rãi tiến tới chỗ hần. Vừa nhìn thấy cô từ xa ánh mắt của hần đã trở nên dịu hơn.

Thẩm Khả đứng trước mặt hắn, dùng ngữ điệu tự nhiên nhất - " Có thể cho mình xin lại quả bóng không ? "

Cô để ý khóe miệng của Lục Chiêu Thuần cong nhẹ, rất khó phát hiện. Hắn liền đưa bóng cho cô, lúc Thẩm Khả cầm lấy bóng cảm giác được bàn tay hắn cố tình nắm lấy tay cô. Ánh mắt nhu tình như nước.

Cô có chút ngượng ngùng cầm lấy bóng rút tay về - " Cảm ơn "

" Đúng là hắn thích cậu nha. Trông thấy cậu liền hết tức giận " - Hạ Hương bước đến vỗ vai cô nói nhỏ.

Thẩm Khả xấu hổ phủ nhận - " Cậu đừng nói bậy. Ai xin cũng thế thôi mà "

" Thật không đó ? "

" Thôi được rồi chúng ta mau tập tiếp đi "

Cô càng lúc càng xấu hổ đi nhanh về phía trước cố tình đánh lạc hướng.

Cô vừa đi về phía trước lại bất gặp ánh mắt không mấy thiện cảm của Trương Uyển Như. Thẩm Khả đột nhiên giật mình, trong lòng khó hiểu. Cô ta liếc cô một cái rồi quay sang tiếp tục nói chuyện với bạn mình.

Trương Uyển Như vì sao lại dùng ánh mắt này nhìn cô ?

Tuy rằng trước giờ cô thừa biết Trương Uyển Như không thích gì cô nhưng không tỏ ra, ngược lại lúc nào cần thì ngon ngọt để cô cho mượn vở hoặc làm vệ sinh dùm, có khi là muốn cô chỉ bài kiểm tra. Lúc không cần thì xem cô như không khí. Tất cả những điều này cô đều biết nhưng cô không chấp nhận cô ta.

Nghe mọi người nói Trương Uyển Như là tiểu thư con nhà giàu lại xinh đẹp, được cha mẹ chiều chuộng nên tính khí không tốt cho lắm. Nhưng mà cô cũng vẫn không hiểu cô ta không ưa cô ở điểm nào.

" Thẩm Khả, đang nghĩ gì vậy, chơi tiếp thôi " - Hạ Hương lay lay cô.

Cô cười gật đầu rồi cầm lấy bóng phát lên. Chơi qua chơi lại một lúc lâu, đến lượt Trương Uyển Như phát bóng. Bất ngờ, cô ta trừng mắt nhìn cô sau đó ngay lập tức phát bóng.

Cô ta dùng sức đánh bóng rất mạnh, quả bóng bay qua lưới trúng ngay đầu cô làm Thẩm Khả ngã mạnh xuống đất, bàn tay và đầu gối liền bị trầy xước. Cô la lên một tiếng. Hạ Hương thấy vậy hoảng hốt chạy đến. Nhưng chưa kịp đỡ cô lên thì đã thấy một người khác chạy lại đỡ Thẩm Khả.

" Cậu không sao chứ ? " - Mạnh Triết lo lắng đỡ cô ngồi dậy.

Cô vội lắc đầu, chân cô đau quá không đứng lên được - " Mình không sao ? "

Mà sao cậu ta lại chạy đến đây nhanh vậy, không phải nam sinh trong lớp đang tập ở bên kia sao ?

Lục Chiêu Thuần từ xa nghe tiếng la đã khẩn trương muốn chạy đến chỗ cô nhưng chưa kịp chạy đã nhìn thấy một nam sinh từ phía khác chạy đến đỡ cô. Ánh mắt của cậu ta vô cùng lo lắng cho Thẩm Khả.

" Thẩm Khả, cậu không sao chứ ? " - Hạ Hương lo lắng nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô nàng lại nhìn qua Trương Uyển Như, trừng mắt - " Cậu phát bóng kiểu gì vậy ? Đánh mạnh như vậy không sợ làm người khác bị thương sao ? "

Cô ta liếc nhìn qua cô, nhún vai nói - " Xin lỗi nhưng không có ý "

Lời xin lỗi của cô ta quả thật không dễ nghe chút nào. Không đầu không đuôi lại càng không có thành ý.

Hạ Hương thực sự rất giận muốn lên tiếng mắng cô ta nhưng Thẩm Khả ngăn lại - " Được rồi, Uyển Như cậu ấy nói không có ý mà "

" Không có ý gì chứ ? Cậu nhìn xem khuỷu tay cậu chảy máu rồi "

Cô nàng lại nhìn xuống vết thương của cô mà tức giận.

Mạnh Triết ở bên cạnh cũng khẩn trương, một tay vòng qua eo cô định bế cô lên - " Chảy máu rồi sao ? Đi, mình đưa cậu đến phòng y tế "

" Mình không sao mà, không cần phải đến y tế đâu "

Nhưng Thẩm Khả một mực không chịu, hành động này có chút... Cô muốn cự tuyệt nhưng lại bị cậu ta cồng lên vai.

" Không được, phải đến chứ " - Mạnh Triết biết cô không muốn bị bế liền cồng cô lên gấp gáp nói.

Thắm Khả thực sự cảm thấy rất ngại. Đặc biệt là đối với Mạnh Triết cô càng ngại hơn. Bởi vì cô biết cậu ta thích cô. Cô từng được cậu tỏ tình và Thắm Khả đã khéo léo từ chối.

Thật ra Mạnh Triết là nam sinh rất nổi tiếng trong trường, không phải vì cậu ấy quá đẹp trai như mỹ nam mà là vì cậu ấy rất năng nổ tích cực tham gia tất cả hoạt động của trường, từ thể thao đến văn nghệ, nói chuyện rất vui tính nên quan hệ của Mạnh Triết với học sinh trong trường rất rộng.

Nếu không phải chân cô đau cô tuyệt đối không để cậu ta đỡ.

Người con trai đứng ở phía xa kia đáy mắt đen thẫm, ánh nhìn như lưỡi dao. Đôi tay hằn siết chặt thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ghen

Mạnh Triết đưa cô đến phòng y tế. Sau khi băng lại mấy vết trầy xước, thầy y tế nắn gân cho cô vì lúc té chân đã bị bong gân. Nhìn đồng hồ thì lại thấy đã đến giờ vào tiết mới nên cô nói Mạnh Triết đi lên lớp trước. Cậu ta lúc đầu không muốn nhưng vì cô một mực đuổi nên Mạnh Triết mới miễn cưỡng lên lớp.

Nắn gân xong, thầy y tế mới nhớ ra mình chưa lấy đồ băng. Định đứng lên sang phòng bên cạnh lấy thì đột nhiên tiếng điện thoại di động reo lên. Hình như là cuộc gọi quan trọng nên thầy ấy mới cười cười với Thắm Khả - "Em chờ thầy một chút, thầy có điện thoại quan trọng. Nhớ đặt yên chân đừng cử động"

Nói xong liền đi ra ngoài. Thắm Khả chán nản nhìn chân mình, tuy là đã có thể đi lại rồi nhưng cần phải qua một ngày mới hoàn toàn hết đau. Chốc nữa cô còn phải đi bộ về nhà, không biết lết nổi không.

Thắm Khả đột nhiên nghe tiếng cửa phòng đẩy ra, tưởng rằng thầy y tế đã quay lại, không ngờ lại là hấn. Hấn mặc nguyên bộ đồ thể dục vẫn còn ướt đầm mồ hôi.

Cô ngạc nhiên nhìn hấn định lên tiếng nhưng hấn đã đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng. Lục Chiêu Thuần chân tiến tới chỗ cô, cúi xuống cảm bàn chân cô lên.

"A..."

Động tác của hấn khiến trương nên có chút mạnh tay làm cô đau.

"Đau... anh làm gì vậy? Em vừa mới nắn gân xong" - Cô kháng nghị nói.

Lục Chiêu Thuần thấy cô đau nên bàn tay nhẹ nhàng hơn, cau mày nhìn cô - "Còn đau không?"

"Còn một chút" - Thắm Khả nhỏ giọng nói.

Hấn cẩn thận đặt chân cô trở lại vị trí cũ, ngồi lên giường bên cạnh cô. Ngửi khí có chút giận - "Từ nay về sau không cho phép bắt cấn như vậy nữa. Thấy bóng bay tới phải tránh xa ra hiểu không?!"

Thắm Khả liền cảm thấy hơi bất mãn - "Chỉ là tai nạn nhỏ thôi mà, anh đừng như vậy. Chơi bóng chuyền thì phải đánh bóng, em làm sao tránh xa nó ra được"

"Chân bị như thế này mà em còn nói tai nạn nhỏ sao? Tóm lại lần sau không cho phép để bản thân bị thương như vậy nữa!"

Lục Chiêu Thuần từ tức giận chuyển sang sốt ruột.

Bộ dạng tức giận của hấn quả thực đáng sợ. Cũng chẳng phải là bị bong gân thôi sao, hấn cũng không cần phản ứng thái quá như vậy. Cô biết hấn lo lắng cho mình nên cũng không muốn nói.

"Em biết rồi, về sau sẽ cẩn thận hơn, không để mình bị thương nữa" - Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu.

"Xin lỗi, tôi không nên nổi nóng với em như vậy"

Biết cô sợ hấn vậy mà vẫn nổi nóng với cô. Lục Chiêu Thuần không kiềm chế được, hấn thực sự rất lo cho cô. Hấn đã nói qua, Thắm Khả rất quý giá với hấn, vì vậy dù một vết thương nhỏ của cô hấn cũng không chịu được.

Thẩm Khả vội lắc đầu - " Em biết là anh lo lắng cho em "

" Thẩm Khả... " - Lục Chiêu Thuần bất ngờ bắt lấy thân thể nhỏ nhắn, môi hắn tấn công môi cô.

Cánh môi của cô bị hắn quấn lấy chặt chẽ. Hơi thở nam tính xâm nhập vào khoang miệng cô, lưỡi hắn tìm kiếm rồi treu đùa lưỡi cô. Cô không hề cự tuyệt, mấy ngày nay quen hắn cô cũng đã quen dần với kiểu hôn bất ngờ này của hắn rồi.

Lục Chiêu Thuần siết chặt cơ thể cô vào lòng làm Thẩm Khả không thở được. Hắn như con lóc càn quét môi cô. Toàn bộ không khí bị hắn chiếm giữ chỉ có thể khó nhọc hít lấy mùi hương của hắn.

" Đừng, sẽ có người vào bây giờ... " - Thẩm Khả có chút kháng nghị nói.

Lục Chiêu Thuần dường như không quan tâm, càng cuồng nhiệt mút lấy hai cánh hoa mềm. Lần này có chút thô bạo. Sao cô lại có cảm giác hình như hắn đang giận thì phải.

Một lúc sau khi hô hấp của cả hai đã không trụ nổi nữa, hắn mới chịu buông cô ra. Cúi xuống nhìn gương mặt đỏ ửng của Thẩm Khả, thấp giọng nói - " Thẩm Khả, đừng để người con trai khác chạm vào em. Tôi cảm thấy rất khó chịu "

Người con trai khác ?

Hắn đang nói đến Mạnh Triết sao ? Thì ra lúc này hắn có nhìn thấy.

" Mạnh Triết, cậu ấy chỉ muốn giúp em vào phòng y tế thôi mà... "

Hắn đang ghen sao ?

" Tôi không cần biết tên đó là ai nhưng không được phép để người khác ôm em, cõng em. Người con trai khác không được quyền thân mật với em "

Lục Chiêu Thuần giọng nói trở nên lạnh buốt.

" Chiêu Thuần, em và cậu ấy đâu có thân mật, chẳng qua là em đau chân nên cậu ấy mới đỡ em dậy rồi cõng em đến phòng y tế. Em và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường "

Cô cố gắng giải thích.

" Nhưng tên đó ánh mắt đối với em rõ ràng không phải bạn bè bình thường. Người ngoài nhìn vào cũng biết tên đó thích em ! " - Hắn gần giọng nói.

Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. Hắn không phải như vậy là quá ghen tuông rồi sao ?

" Em và Mạnh Triết thực sự không có cái gì cả. Anh sao có thể suy nghĩ lung tung như vậy ? "

" Suy nghĩ lung tung sao ? Rõ ràng tên họ Mạnh đó thích em, lần trước còn tỏ tình với em nhưng bị em từ chối. Sao em chắc rằng tên đó không còn thích em chứ ? "

Sao hắn lại biết Mạnh Triết từng tỏ tình với cô chứ ? Thẩm Khả cup mắt xuống. Đúng là cậu ta vẫn còn thích cô.

Thấy cô không trả lời về mặt hắn càng trở nên lạnh lùng hơn.

" Biết tên đó có tình cảm với em mà em vẫn để hắn ta gần gũi với mình sao ? "

Cô cảm thấy trong lòng có chút uất ức, vì sao hắn lại không tin tưởng cô như vậy.

Thẩm Khả ngược mặt lên nhìn thẳng vào hắn - " Phải, đúng vậy. Em biết Mạnh Triết thích em nhưng lúc này em bị thương nên mới bắt buộc đi để cậu ấy giúp đỡ. Em không thích cậu ấy nhưng hai bọn em vẫn là bạn bè cùng lớp, giúp đỡ nhau là chuyện bình thường "

" Em cho rằng tên đó thích em, có tình gần gũi với em là chuyện bình thường ?! " - Hắn nhấn mạnh giọng hỏi cô.

Sự nhẫn nại của cô có giới hạn. Thái độ của hắn thực sự rất quá đáng. Sao hắn có thể ngang ngược như vậy. Cô cũng có tự do riêng của mình, bạn bè riêng của mình.

" Anh sao lại đa nghi như vậy ? Hành động của cậu ấy chỉ đơn giản là giúp đỡ em. Nếu như có trường hợp tương tự, em bị thương sắp chết nhưng bên cạnh chỉ có mình Mạnh Triết thì em cũng không được phép cầu cứu cậu ấy hay sao ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ trong trường hợp đó anh thả rằng để em chết chứ không muốn người con trai khác chạm vào em sao ?! "

" Tôi... không...! "

Bàn tay của Lục Chiêu Thuần cuộn chặt nổi cả gân xanh. Hắn không ngờ cô lại hỏi mình như vậy. Hắn khẩn trương đưa tay lên nhưng cô đã vội vàng

tránh né.

" Anh về lớp đi " - Cô xoay mặt sang phía khác, nhàn nhạt lên tiếng.

Bàn tay hần hựt hững nơi giữa không trung. Lời nói lạnh lùng của cô như một con dao nhọn rọc nát trái tim hần. Hần biết bản thân vô lý nhưng khi nhìn thấy người con trai khác thân mật với cô, ngọn lửa ghen tuông lại bốc lên. Hần không thể kiềm chế nổi mình, đặc biệt là với cô.

Lục Chiêu Thuần đi thẳng ra cửa. Cô nghe thấy tiếng cửa đóng "rầm" một cái. Thầm Khả trong lòng phiền muộn không thôi. Cô trước giờ trước mặt bạn bè trong lớp luôn tỏ ra rất hiền lành, không bao giờ mâu thuẫn với ai. Ai nói gì cũng nghe.

Không phải Thầm Khả nhu nhược mà đơn giản là cô kiềm chế cảm xúc cá nhân. Ai nhờ cô giúp đỡ cô đều giúp đỡ, đôi lúc họ còn cố tình thoái thác tất cả cho cô. Nhưng cô không bao giờ để tâm, vui vẻ giúp họ. Cô loại bỏ toàn bộ cái tôi của mình. Dù ai thích cô hay không thích cô cũng vậy, cô cứ làm việc mình cần làm thôi. Đây là lần đầu tiên cô phản ứng như vậy.

Cô và hần quen nhau mới được một tuần nhưng đã cãi cọ như thế này. Cô biết tính cách Lục Chiêu Thuần độc đoán ngang ngược nhưng mà ghen tuông thái quá như vậy. Cô thực sự rất khó tiếp nhận loại tình cảm mãnh liệt này của hần.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Thầm Khả cậu đi về một mình không sao chứ ? " - Hạ Hương nhìn bàn chân băng bó của cô mà lo lắng.

Tuy Thầm Khả vẫn còn rất đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

" Mình không sao cậu đừng lo. Cậu phải về phụ mẹ bán hàng không phải sao ? "

" Cậu thực sự là không sao ? "

" Mình thực sự không sao. Nhà mình cũng không xa đây lắm " - Cô nặn ra nụ cười.

Hạ Hương quan sát cô thêm một lần nữa mới không đành lòng mở miệng - " Vậy được rồi mình về trước đây "

Cô nằng đi rồi cô mới thở dài một cái. Lúc nãy, Mạnh Triết có ngỏ lời muốn đưa cô về nhưng cô đã cương quyết từ chối. Nhìn vẻ mặt thất vọng của cậu ấy cô cảm thấy mình thật có lỗi. Hồi sáng, cậu ấy chỉ mới công cô Lục Chiêu Thuần đã không vui như vậy, nếu như để hần nhìn thấy Mạnh Triết đưa cô về thì không biết sẽ như thế nào.

Nhắc đến Lục Chiêu Thuần, từ sáng đến giờ không nhìn thấy hần. Hần chắc chắn là giận rồi. Đúng là quý hẹp hòi.

Lớp của cô cũng may nằm ở dưới tầng trệt nếu không có nước cô lăn xuống cầu thang. Thầm Khả đợi mọi người về hết mới đi cà nhắc ra cổng. Vừa bước ra cổng cô đã nhìn thấy hần.

Lục Chiêu Thuần hai tay bỏ vào túi quần, cả người đứng dựa vào tường. Gương mặt anh tuần lạnh lùng mà hững hờ. Phong thái ngạo mạn khinh người, ánh mắt sắc nhọn như dao mang lại cho người đối diện một loại cảm giác sợ hãi.

Cô vờ như không thấy, đi ngang qua hần. Ngay lập tức, một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô.

" Chân như vậy mà em tính một mình đi bộ về nhà sao ? "

Cô không giật tay ra, chỉ đứng yên. Thật lòng cô không muốn giận hần, cô cũng không phải trẻ con giận dỗi này nọ rồi dùng đả đàng qua lại với hần như mấy cặp đôi khác. Thầm Khả đơn giản trả lời - " Ừ "

Nhìn vẻ lạnh lùng của cô hần thật sự rất khó chịu. Lục Chiêu Thuần thấp giọng nói - " Lên xe đi, tôi chờ em về "

Bây giờ cô mới phát hiện bên cạnh hần còn có một chiếc xe đạp. Hần hôm nay sao lại đi xe đạp vậy ? Bình thường cô chỉ toàn thấy hần đi bộ về nhà. Để ý kỹ hơn mới thấy đây là một chiếc xe đạp mới, tuy đây chỉ là một chiếc xe đạp nhưng rõ ràng là loại mắc tiền thường để dùng cho những tiểu thư, thiếu gia đạp xe dạo phố, đi picnic.

Thầm Khả chưa bao giờ hỏi về gia đình hần cũng như hần chưa giờ hỏi về cha mẹ cô. Hai người chỉ mới quen nhau được vài ngày, còn quá sớm để biết rõ về nhau. Nhưng cô cũng không nghĩ hần là thiếu gia, bởi vì hần không giống lắm.

Thầm Khả chợt nhận ra cô không hề biết bất cứ điều gì về hần thì phải.

Nhưng mà hần lại khá hiểu Thầm Khả, hần biết thói quen của cô, sở thích của cô, bạn thân của cô,... Cô không hiểu làm sao Lục Chiêu Thuần lại biết nhiều như vậy. Ngay cả việc ai đã từng thích cô, tỏ tình với cô, hần cũng biết. Vì vậy hần mới ghen.

" Không cần đâu, em có thể đi bộ về được. Cũng trễ rồi anh mau về nhà đi "

Cô giọng bình thản trả lời, không có vẻ gì là giận hần.

" Em còn giận tôi sao ? "

Lục Chiêu Thuận cau mày.

Người trước mặt vội lắc đầu - " Anh đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Em không có giận gì cả. Mau về nhà đi "

Cô thực sự không có giận đối hấn. Tuy rằng không vui với thái độ của hấn nhưng cô không giận hấn cái gì cả. Thẩm Khả chỉ là không muốn hấn cùng cô về nhà.

Nhìn cô như vậy, Lục Chiêu Thuận càng khó chịu hơn.

" Được, tùy em "

Hắn quăng chiếc xe đạp qua một bên, ngồi xuống cổng cô lên. Thẩm Khả sững sốt loay hoay muốn xuống khỏi tấm lưng to lớn.

" Anh làm gì ? Bỏ em xuống "

" Đừng có cựa quậy. Em lo mà chỉ đường về nhà em, nếu không tôi sẽ đưa em về nhà tôi đấy "

Lục Chiêu Thuận thuận miệng cảnh cáo, cổng cô đi về phía trước.

Cô loay hoay một lát cũng chẳng thoát khỏi tay hấn, đành ngồi yên. Chân đang đau, cũng không còn sức đâu mà chống cự với hấn.

" Còn xe đạp của anh ? "

" Cứ quăng ở đó đi " - Hấn lạnh lùng lên tiếng.

" Không sợ mất ? " - Cô lại hỏi.

Lục Chiêu Thuận lại nổi nóng - " Mặc kệ nó "

Thẩm Khả biết hấn còn giận nhưng vẫn lo lắng cho cô. Nghĩ vậy, cô chỉ biết lẳng lặng để hấn cổng về nhà.

Lục Chiêu Thuận cũng không biết bản thân đang giận cái gì. Vì sự việc hồi sáng hay là vì thái độ của cô, tất cả đều làm hấn rất khó chịu. Hấn biết mình là kẻ ích kỷ, muốn cô là của riêng hấn. Muốn toàn bộ sự chú ý của cô đều thuộc về hấn, chỉ một thái độ lạnh lùng của cô thôi cũng làm hấn phát điên lên được.

Nhà của Thẩm Khả không xa trường bao nhiêu. Đi bộ khoảng chừng mười lăm phút là đến.

" Có nặng không ? "

Sắp đến hẻm nhà cô, Thẩm Khả mới nhỏ giọng hỏi bên tai hấn.

Lục Chiêu Thuận nghe thấy lời hỏi han dịu dàng của cô trái tim như bị mềm ra. Nhưng hấn không trả lời.

Đi vào hẻm được vài bước là đến nhà cô. Nhà của Thẩm Khả là một ngôi nhà nhỏ màu xanh, nhỏ nhắn nhưng trang nhã. Trước cổng và trong sân có trồng mấy bụi hoa rất đáng yêu. Ngôi nhà này vừa nhìn đã muốn vào ở, không quá to lớn vừa đủ cho một gia đình, rất ấm áp.

Lục Chiêu Thuận thả người trên lưng xuống. Cô bước đến bấm chuông cửa. Một lát sau một người phụ nữ trung niên bước ra. Bà gương mặt phúc hậu, mái tóc điểm bạc búi ra phía sau, trên người còn mang một cái tạp dề.

Đỗ Tư Hà chạy ra cổng, vừa mở cổng vừa vui vẻ nói - " Khả nhi, con về rồi "

" Vâng, dì đang nấu ăn sao ? " - Cô nhoẻn miệng cười.

" Phải, dì đang nấu mấy món đợi con về ăn tối "

Bà vừa mở cánh cổng ra liền nhìn thấy chân cô - " A... chân con làm sao vậy ? "

" Lúc học thể dục ở trường, con không chú ý nên bị ngã. Cũng không có gì nghiêm trọng chỉ là bong gân thôi, dì Hà đừng lo "

Thẩm Khả cười cười.

Bà lo lắng nhìn cô - " Con bé này, sao con bất cẩn vậy hả ? "

Đỗ Tư Hà đột nhiên đề ý đến người sau lưng cô - " Cậu là... "

Lục Chiêu Thuận vội bước lên, lễ phép chào - " Cháu là Lục Chiêu Thuận, là bạn cùng trường của Thẩm Khả. Vì chân của em ấy bị đau không thể tự đi

bộ nên cháu mới đưa về "

" Thì ra vậy, cảm ơn cậu nhiều lắm. Hay là cậu vào nhà uống trà nhé ? "

Bà ánh mắt hiền hòa.

Cô thấy vậy liền cản lại - " Không cần đâu ạ. Cũng không còn sớm, Chiêu Thuần còn phải về nhà... "

" Không sao, cháu cũng chưa về vội. Uống một tách trà cũng đâu tốn bao nhiêu thời gian " - Hấn cắt ngang lời cô, vui vẻ nói với người trước mặt.

Tư Hà liền mở cổng lớn ra mời hấn. Lục Chiêu Thuần kéo tay cô bước nhanh vào trong mặc kệ về mặt đầy miễn cưỡng của Thẩm Khả.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mỗi Người Có Nỗi Đau Riêng

Đỗ Tư Hà pha trà đem trái cây ra mời hấn ăn. Nhiệt tình mời trà, hỏi thăm hấn đủ thứ. Bà tự giới thiệu mình là vú nuôi từ nhỏ đến lớn của Thẩm Khả, cũng như là thành viên trong gia đình cô. Lục Chiêu Thuần khá ít nói, chỉ trả lời câu hỏi và cười là nhiều.

" Cha mẹ cậu làm gì ? "

Bà rót thêm trà vào tách hấn.

" Di, sao di lại hỏi như vậy ? " - Cô có chút ngại ngùng.

Lục Chiêu Thuần nghe đến câu hỏi cũng có chút mất tự nhiên. Hấn hơi im lặng rồi chậm rãi trả lời - " Thừa, cả cha và mẹ cháu đều mất cả rồi "

Không khí trong tích tắc liền trùng xuống. Thẩm Khả sững sờ, không ngờ tới câu trả lời của hấn. Cha mẹ hấn đã mất rồi sao ?

Chắc hấn đã phải đau lòng lắm. Trước giờ cô chưa bao giờ hỏi hấn về cha mẹ, cũng chưa bao giờ tìm hiểu. Cô cảm thấy bản thân thật có lỗi.

Đỗ Tư Hà biết mình không nên hỏi - " Xin lỗi cậu, tôi không biết. Vậy bây giờ cậu sống một mình sao ? "

" Thừa, cháu sống với anh trai " - Lục Chiêu Thuần nói.

Thấy không khí dần mất tự nhiên làm cho cả ba người không thoải mái, hấn bắt ngờ lên tiếng trước muốn phá tan bầu không khí khó chịu này - " Vậy còn cha mẹ Thẩm Khả, họ không có ở nhà sao ạ ? "

Lúc này sự mất tự nhiên chuyển dần qua Thẩm Khả. Đỗ Tư Hà không trả lời mà vội nhìn sang cô như đang chờ Thẩm Khả trả lời câu hỏi. Khóe miệng cô giật giật, một giây sau liền nặn ra một nụ cười.

" Cha mẹ em đã đi công tác xa cả rồi. Một năm họ chỉ về nhà vài lần "

Lục Chiêu Thuần nhận ra ánh mắt không bình thường trao đổi với nhau giữa cô và Đỗ Tư Hà nhưng hấn vẫn làm như không biết, gật gù như đã hiểu không hỏi thêm gì nữa.

Nói chuyện một lúc, hấn liền xin phép ra về. Lúc ra tiễn hấn, Thẩm Khả đột nhiên chủ động ôm lấy hấn từ đằng sau.

" Anh, đừng giận nữa có được không ? "

Lần đầu tiên cô chủ động như vậy làm Lục Chiêu Thuần cảm thấy thật ngọt ngào.

" Tôi hết giận rồi "

" Sao anh chưa bao giờ kể cho em biết về chuyện của cha mẹ anh ? "

Thẩm Khả tâm tư phiền muộn, cất giọng hỏi. Hai tay ôm chặt lưng hấn.

" Em đâu có hỏi tôi " - Hấn trầm tư trả lời.

Trong lòng cô cảm thấy thực áy náy, giọng cô lí nhí như muỗi kêu - " Em xin lỗi "

Lục Chiêu Thuận xoay người lại, ôm lấy cô vào lòng mình. Dán môi mình lên mái tóc cô - " Không phải lỗi của em. Là tôi không muốn em vì tôi mà phiền muộn. Tôi đã từng nói người con gái bên cạnh tôi phải luôn được vui vẻ "

" Em có thể hỏi vì sao họ mất không ? " - Cô ngần ngừ nhìn hấn.

Hấn không có biểu hiện gì khác lạ nhưng đáy mắt lại thâm trầm hư vô - " Họ gặp tai nạn xe cộ "

Cô đau lòng ôm chặt lấy hấn. Cô không biết làm cách gì hay nói gì để an ủi hấn. Nhưng nỗi đau này cô có thể thấu hiểu. Một nỗi đau xưa cũ lại len lỏi vào tâm tư của cô.

Lục Chiêu Thuận hiểu hành động này chính là lời an ủi của cô. Hấn cũng không cần gì nhiều, chỉ cần như thế này là đủ rồi.

Thắm Khả im lặng áp má mình vào lồng ngực rắn chắc, lắng nghe nhịp tim của hấn. Âm thanh đều đều làm run rẩy cả trái tim cô. Thắm Khả muốn mãi mãi được hấn ôm như thế này.

" Thắm Khả, tôi thích em. Thực sự rất thích em "

Lục Chiêu Thuận nói khẽ bên tai cô, bộc lộ toàn bộ tâm tư của mình cho cô biết. Trái tim nhỏ bé vì hấn mà khẽ rung lên.

" Thôi trễ rồi, em mau vào nhà đi " - Hấn lưu luyến buông cô ra, thấp giọng nói.

Thắm Khả lắc đầu - " Em muốn nhìn thấy anh về "

Lục Chiêu Thuận ánh mắt dịu dàng, được một lúc thì gạt đầu - " Được rồi, vậy tôi về trước đây "

Hấn xoay người đi về phía trước. Hoàng hôn đang dần buông xuống, bầu trời cả một màu đỏ ửng. Cô nhìn theo bóng lưng của hấn. Có gì đó thật xa cách. Muốn níu giữ lại nhưng không được.

Hai người bọn họ đều có những nỗi đau của riêng mình. Là những đứa trẻ phải chịu đựng sự cô đơn. Thắm Khả muốn hiểu hấn nhiều hơn nữa. Khoảng thời gian trưởng thành này rồi sẽ kết thúc. Sẽ là ngọt ngào hay đau khổ ?

Cô nhớ đến những lời của mẹ. Hãy làm theo trái tim của mình.

Tương lai không ai biết trước được điều gì. Thôi thì hãy cứ trân trọng khoảng thời gian đẹp đẽ này đi. Để rồi khi tuổi thanh xuân qua đi, sẽ không thể tiếc nuối được gì nữa.

Thắm Khả nghe sau lưng mình tiếng xe hơi từ xa chạy tới. Cô ngay tức thì quay đầu lại. Một chiếc xe màu đen sang trọng chạy đến trước mặt cô, ánh đèn pha làm cô khó chịu.

Người thư ký ngồi ở ghế trước bước xuống xe nhìn cô cúi chào. Thắm Khả không vui nói - " Anh đến đây làm gì ? "

Người đàn ông cao lớn phía trước, mỹ quan hài hòa, dáng vẻ trưởng thành của một người từng trải. Cặp kính trên gương mặt làm che mất vẻ đẹp tuấn nhã phía sau nhưng đồng thời cũng khiến anh ta toát lên thần thái của tầng lớp tri thức. Anh ta không trả lời, nhìn cô một chút rồi bước ra phía sau cung kính mở cửa cho chủ nhân của mình. Một người đàn ông trung niên mặc âu phục trang trọng bước xuống, đôi giày da đắt tiền bị dính chút bùn đất làm ông khó chịu.

Thắm Khả vừa nhìn thấy ông liền quay phắt, định bước vào nhà nhưng đã nghe thấy tiếng gọi - " Khả nhi, con không định mời ta vào nhà sao ? "

Hai bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt. Thắm Khả quay mặt lại nở nụ cười lạnh - " Vậy thì mời bộ trưởng Thắm vào nhà uống một tách trà nhạt "

Nói xong cô liền đẩy cổng đi vào trong, mặc kệ những người đang đứng đó. Người thư ký định bước vào nhưng đã bị người bên cạnh cản lại - " Không cần đâu, ta sẽ vào đó một mình nói chuyện với con bé "

" Vâng, thưa bộ trưởng "

oooooooooooooooooooooooooooo

...Lục gia...

" Tam thiếu gia, sao người về trễ như vậy ? Bữa tối đã bắt đầu rồi "

Người quản gia đứng trước tiền sảnh lễ phép chào hấn.

Lục Chiêu Thuận lạnh lùng đưa ba lô cho người hầu - " Ta biết rồi, ta vào thưa với anh một tiếng "

Bà quản gia thấy vậy liền cản cậu lại, có chút cẩn trọng nói - " Khoan đã, tam thiếu gia... hiện tại, phu nhân đang ở bên trong với đại thiếu gia. Cậu nên

cẩn thận một chút "

" Bà ta về rồi sao ? " - Hấn lông mày nhú chặt.

" Vâng, thừa thiếu gia. Phu nhân vừa mới bay về nước chiều nay " - Quân gia nghiêm cẩn gật đầu.

Lục Chiêu Thuần cất bước vào trong phòng ăn. Trong phòng ăn xa hoa, mùi thức ăn thơm phức bốc lên trên bàn ăn thịnh soạn. Bên bàn ăn, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp sắc sảo, bộ váy lằn trang sức trên người đều là loại cao cấp đắt tiền. Cạnh bà, đang ngồi ăn chung là một người đàn ông trẻ, vẻ ngoài tuấn tú, chừng chạc và thành đạt.

Vừa nhìn thấy hấn, Lục Hoán Ngữ ánh mắt đã khấn trương - " Chiêu Thuần, em về rồi. Sao lại về trễ như vậy, mau ngồi vào bàn ăn tối với mọi người đi "

" Ai cho phép ?! "

Bất thành linh, người phụ nữ nghiêm giọng.

Lục Hoán Ngữ lo lắng nhìn em trai rồi lại nhìn qua người bên cạnh - " Mẹ, chúng ta đều là người nhà, cùng nhau dùng bữa tối đều là chuyện bình thường "

" Ta đã nói nó không được phép ngồi ăn chung bàn với ta. Đây không phải vị trí của nó. Người một nhà gì chứ ? Chỉ là một đứa con hoang thôi "

Tướng Huệ giọng điệu khó chịu.

" Mẹ... "

Lục Chiêu Thuần đứng ngay cửa phòng ăn, siết chặt hai nắm tay. Ánh mắt lạnh lùng đến cực điểm nhìn người phụ nữ trên bàn ăn kia.

" Không cần bà chủ tịch nói, tôi đây cũng không muốn cùng ngồi ăn chung bàn với kẻ miệng mồm đầy rác như bà "

" Chiêu Thuần... " - Lục Hoán Ngữ khổ sở nhìn hai người.

Tướng Huệ ánh mắt khinh thường - " Đúng là ăn nói hỗn láo. Từ nhỏ đến lớn không ai dạy nên không biết phép tắc là gì. Cho ăn học không lo học, suốt ngày lêu lổng đánh nhau. Để cả hiệu trưởng phải gọi điện đến cho ta làm phiền. Sống thì nên biết thân phận của mình một chút ! "

Hấn cười lạnh một tiếng - " Tôi chính là từ nhỏ đến lớn không có ai dạy dỗ, mong chủ tịch thứ lỗi vậy. Còn thân phận của tôi chính là con trai thứ ba của gia đình này, dù bà có công nhận hay không, trên người tôi vẫn chảy dòng máu của Lục gia "

" Người... "

Người phụ nữ bắt đầu tức giận - " Cũng mạnh miệng nhi ?! "

" Chuyện gì ? Chuyện gì lại ồn ào như vậy ? "

Một bà lão mái tóc hoa râm, gương mặt đẹp lão bước vào. Tuy rằng da dẻ đã nhăn nheo nhưng khí thái vẫn sang trọng uy quyền. Dáng vóc vẫn thẳng người, từng bước đi chắc chắn.

" Bà nội " - Lục Chiêu Thuần vừa nhìn thấy liền lễ phép cúi chào bà.

Lục Hoán Ngữ cũng vội đứng lên cúi chào. Tướng Huệ có chút khấn trương - " Mẹ, con chỉ là đang dạy dỗ Chiêu Thuần một chút... "

" Dạy dỗ hay là mắng nhiếc nó ?! Ta đã nói không ai trong nhà này được phép xem thường cháu của ta. Đừng tưởng ta cho con ngồi lên vị trí chủ tịch thì con muốn xem thường ai thì xem thường. Trong gia đình này, mọi chuyện đều do ta quyết định. Lục Chiêu Thuần là cậu ba của gia đình, chuyện này bất kỳ ai cũng không được phép thay đổi " - Lục lão phu nhân nghiêm giọng cảnh cáo.

Tướng Huệ đành cắn răng ngậm miệng. Bà thừa biết mẹ chồng mình có uy quyền hơn tất cả. Chuyện này tốt nhất nên nhịn xuống thì hơn - " Vâng, con biết rồi "

" Chiêu Thuần, cháu mau ngồi vào bàn ăn đi, đừng để ý đến người phụ nữ kia "

Lục lão phu nhân cười hiền vỗ vỗ vào cánh tay hấn.

Lục Chiêu Thuần ánh mắt trở nên mềm nhẹ hơn - " Thừa được rồi, bà và mọi người cứ ăn trước. Hôm nay, cháu hơi mệt, cháu không đói lắm. Cháu muốn xin phép lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi trước "

Người bên cạnh nghe vậy cũng gật gật đầu - " Được rồi, vậy cháu lên lầu nghỉ ngơi đi "

Hấn cúi đầu chào ba người rồi mới lui ra ngoài. Khi Lục Chiêu Thuần đi khuất rồi Lục lão phu nhân mới trừng mắt với con dâu của mình - " Con không

thể ngậm miệng của mình lại bốt sao ? Là chủ tịch mà một chút lời ăn tiếng nói cũng không biết lựa ra. Đi so đo với một đứa con nít, không cảm thấy xấu hổ ? "

Tường Huệ cúi mặt, nuốt cục tức vào trong họng. Giọng điệu kìm nén nói - " Con xin lỗi thưa mẹ "

Lục Hoán Ngữ thấy vậy vội chạy đến bên cạnh Lục lão phu nhân, vuốt lưng bà - " Bà nội, bà đừng tức giận như vậy, sẽ không tốt cho sức khoẻ đâu. Nào chúng ta mau ngồi vào bàn ăn đi, hôm nay cháu đã dặn nhà bếp làm rất nhiều món mà bà thích "

Anh biết mẹ mình không chấp nhận em trai nên mới suốt ngày nặng nề như vậy, Hoán Ngữ cũng rất khó sở đứng giữa hai người. Từ ngày cha mất, Lục Chiêu Thuần là nguyên nhân khiến mẹ và bà nội thường xuyên mâu thuẫn với nhau và anh cũng lại là người chạy ra dỗ dành bà nội. Nói Lục Chiêu Thuần là em trai cùng cha khác mẹ nhưng anh lại rất yêu thương em trai mình. Anh cảm thấy Chiêu Thuần đơn thuần chỉ là một đứa trẻ đáng thương, đã sớm mất cả cha lẫn mẹ.

Nghe cháu trai của mình dỗ dành, Lục lão phu nhân mới chịu nguôi giận - " Được rồi, không nói đến chuyện này nữa, mau dùng bữa thôi "

oooooooooooooooooooooooooooo

Đỗ Tư Hà bung trà đặt lên bàn, đứng bên cạnh cung kính mời - " Mời bộ trưởng Thẩm "

" Được rồi, bà lui ra sau đi " - Thẩm Văn phát tay nói.

Bà cúi đầu một cái rồi mới lui ra sau bếp. Thẩm Văn nhìn nữ nhi ngồi đối diện, nghiêm giọng hỏi - " Lúc này là ai đưa con về nhà ? "

Đuôi lông mày xinh đẹp không nhin được mà nhướn cao, bên môi cười cợt - " Bây giờ cha đang cho người theo dõi con sao ? "

" Khả nhi, con chưa trả lời câu hỏi của ta " - Ông chăm chú nhìn cô.

" Chỉ là bạn học chung trường, cha không cần phải bận tâm " - Thẩm Khả trả lời.

" Thẩm Khả, con là con gái của ta. Ta đương nhiên phải nắm rõ cuộc sống của con. Ta là lo cho sự an nguy của con mới cho người đi theo "

Ông vẻ mặt trầm xuống, mang theo chút lo âu.

Đối với sự lo lắng của ông, Thẩm Khả gần như chỉ buồn cười - " Dù sao cũng chẳng ai biết con là con của cha "

" Khả nhi, nếu con đồng ý trở về nhà. Ta sẽ ngay lập tức công bố với tất cả, con, Thẩm Khả, là con gái của ta "

Thẩm Văn không chút do dự nói.

Lời nói của ông chỉ càng làm cô buồn cười hơn - " Nhà ? Ở đâu ? Nhà của cha sao ? "

Trong tích tắc, đôi mắt xinh đẹp trở nên sắc nhọn như có hàng ngàn mũi dao hướng thẳng vào người đối diện, chậm rãi nói ra từng từ một - " Đây mới là nơi con sinh ra và lớn lên, đây mới là nhà của con. Căn biệt thự nguy nga kia là nhà của gia đình cha, không phải nhà của con "

Ông khó sở nhìn con gái mình, ông không có cách nào làm nó hiểu - " Con đừng bướng bỉnh nữa. Con là con gái của ta, ta sẽ không để con thiệt thòi. Khả nhi, hãy trở về nhà đi, dì và em trai đều mong mỏi con, rồi con sẽ được hưởng mọi thứ từ ta, sẽ cho cả đại lục này biết con chính là con gái của ta "

Thẩm Khả bật cười trong thần thái lạnh lẽo - " Con nghĩ cha đang hiểu lầm ý của con rồi. Con, tuyệt đối không có hứng thú làm con gái của bộ trưởng. Cho nên cha hãy về đi, con sẽ không bao giờ bước chân vào căn nhà đó đâu "

" Khả nhi, đến khi nào thì con mới hiểu cho ta chứ ? Ta làm tất cả đều là vì con "

Dáng vẻ khó sở của ông không làm cô cảm động, dù chỉ một chút.

Đôi mắt của cô đỏ hồng mang theo niềm căm phẫn, tất cả cảm xúc đều như muốn trào ra ngoài.

" Không, con không thể hiểu. Dù chỉ một chút cũng không thể hiểu nổi. Cha nói vì con sao ? Hay nói chính xác hơn là vì tham vọng của cha ! "

" Ta... "

" Cha bỏ cả người vợ đang mang thai của mình, đi kết hôn với một người phụ nữ khác để phục vụ cho mưu đồ chính trị của mình. Vậy mà cha nói rằng là vì con sao ? Cha không cảm thấy cắn rứt lương tâm khi nói ra câu đó ? "

Cô lớn tiếng nói trong những giọt nước mắt đau đớn.

Khóe miệng của Thẩm Văn run run. Cắn rứt lương tâm sao ? Có chứ, ông luôn tự dẫn vật chính mình. Ông đã phạm một sai lầm mà khiến cả đời này ông phải luôn sống trong dằn vặt. Vì sao cho đến lúc mất rồi, ông mới biết người phụ nữ đó quan trọng với mình đến mức nào.

" Con không thể tha thứ cho ta sao ? " - Thẩm Văn bộ dạng bất lực nói.

Người đối diện đột nhiên đứng bật dậy, cô dần lại cảm xúc trong lòng mình. Giọng nói trở nên xa lạ - " Xin lỗi bộ trưởng Thẩm, nhưng tôi không thể. Xin mời ngài về cho "

Không đợi người kia trả lời, Thẩm Khả một bước tiến về phía cầu thang, đi thẳng lên lầu. Thẩm Văn khò sở nhìn theo cô, ông thờ dài một cái rồi đứng lên.

" Bộ trưởng Thẩm, đề tôi tiễn ngài "

Đỗ Tư Hà từ trong bếp bước ra, vội vàng nói.

Ông liền phát tay - " Không cần đâu, chân của con bé bị sao vậy ? "

" Thưa, nghe tiểu thư nói cô ấy bị ngã trong lúc học thể dục, là bị bong gân nhẹ. Ngài đừng lo, ngày mai là sẽ hết " - Bà nhẹ giọng nói.

" Giúp ta chăm sóc cho con bé thật tốt. Nếu con bé gặp bất cứ chuyện gì khó khăn thì bà cứ gọi điện cho ta "

" Vâng thưa ngài "

Nói rồi, ông nhìn quanh căn nhà nhỏ một lượt rồi cất bước rời khỏi. Ngôi nhà này từng chứa đầy sự ấm cúng của một gia đình. Luôn có một người phụ nữ yêu thương đợi ông về mỗi buổi tối, lo lắng, chăm sóc cho ông. Là lòng tham đã che mờ mắt ông, quyền lực, tiền tài, tất cả... Ông đã quá tham vọng mà đánh mất thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình.

Ngôi nhà này giờ đây đã trở nên lạnh lẽo, không còn hình bóng của người xưa nữa rồi. Nó dường như chỉ là một chút ký ức còn sót lại.

Thẩm Văn bước đi trong cơn gió lạnh đầu mùa. Lạnh lẽo thấm sâu vào trong trái tim ông.

" Bộ trưởng, mời "

Người thư ký kính cẩn mở cửa xe cho ông. Cửa xe đóng lại mang theo toàn bộ nhớ nhung của ông mà niềm phong.

Hoài niệm để làm gì khi tất cả đã mất.

.....

...

" Mẹ, con xin lỗi, nhưng con không thể tha thứ cho ông ấy "

Những ngón tay nhỏ nhắn chạm vào khung hình trước mắt. Chạm đến gương mặt đang cười của một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp diễm lệ.

Dù có muốn quên nhưng cô vẫn không thể quên lỗi lầm mà cha mình đã gây ra. Cho đến phút cuối đời ông cũng không có mặt để ở bên cạnh mẹ. Vậy mà bà cả đời nguyện đợi chờ ông, tha thứ cho ông.

" Dù con đã cố gắng rất nhiều nhưng con không thể bao dung được như mẹ... "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hai Người Trong Thư Viện

" Thẩm Khả, cho mình mượn tập " - Trương Uyển Như đứng trước bàn của cô về mặt dừng dừng nói.

Tuy rằng biết cô ta không ưa cô nhưng đây là lần đầu tiên cô ta nhờ vả mà tỏ thái độ như vậy. Thẩm Khả cũng không nói gì, chỉ cười lịch sự rồi lời trong cặp ra cuốn vở mà cô ta cần mượn.

" Cảm ơn "

Một câu cảm ơn nói như thuận miệng, một chút thành ý cũng không có. Hạ Hương ngồi bên cạnh mà ngửa mặt vô cùng.

Trương Uyên Như định cầm lấy vở nhưng chưa kịp cầm lấy đã có một bàn tay chắn ngang.

" Xin lỗi nhưng tập này không thể cho mượn. Cậu hãy tự làm bài tập của mình đi, đừng có chép bài của người khác nữa " - Hạ Hương ánh mắt lạnh lùng nói.

Trương Uyên Như nhún mày - " Bỏ tay ra, tôi mượn Thẩm Khả không phải mượn cậu "

" Nếu như cậu còn tiếp tục chép bài của Thẩm Khả nữa tôi sẽ mách với thầy bộ môn đấy "

Cô nàng nheo mắt cảnh cáo.

" Cậu đang uy hiếp tôi ? " - Uyên Như cảm thấy thực nực cười.

Hạ Hương ánh mắt đậm ý khiêu khích - " Tin tôi đi, tôi có thể đi mách với thầy, thêm một ít mắm muối rằng cậu và bạn của cậu uy hiếp Thẩm Khả lấy tập người ta. Cậu nghĩ thầy bỏ qua sao ? "

Thẩm Khả ngồi bên cạnh muốn chen vào nói mấy câu cũng không được.

" Nực cười, thầy sẽ tin những lời vu khống của cậu chắc ? "

Cô ta nhất quyết không chịu thua, trừng mắt với Hạ Hương.

Hạ Hương khoanh tay trước ngực dựa vào ghế, đắc ý nói - " Đừng quên tôi là lớp trưởng, cũng đừng quên rằng các giáo viên dạy trong lớp đều rất tin nhiệm tôi. Vậy cậu nghĩ giáo viên sẽ tin cậu hay tin tôi ? "

Trương Uyên Như ánh mắt giận dữ nhìn hai người. Cô ta không nói lời nào, chỉ hừ một cái rồi xoay người về chỗ.

" Cậu không cần phải như vậy, chỉ cần cho cậu ta mượn tập là được rồi mà "

Cô cầm lấy cuốn vở bỏ lại vào trong cặp.

" Cậu đó, sao cứ suốt ngày dễ dãi như vậy hả ? Trương Uyên Như đó tỏ thái độ ra mặt như vậy rồi mà cậu còn tốt bụng với cô ta. Cô ta thật không biết phải trái, Thẩm Khả cậu cho cô ta mượn vở chép bài, còn chỉ bài cô ta trong giờ kiểm tra. Nói thẳng ra điểm số cô ta khá như vậy không phải nhờ một phần vì được ngồi đằng sau cậu sao ? "

Hạ Hương bực dọc mở miệng.

Trái ngược với vẻ mặt bực bội của cô nàng, Thẩm Khả chỉ cười nhạt - " Thì cậu cứ mặc kệ đi. Dù gì sau này thi cử Uyên Như cũng phải tự lực làm bài "

Hạ Hương bất lực với sự tốt bụng không nên có của cô. Cô nàng lườm mắt xuống bàn đằng sau một chút - " Cậu nói xem, cô ta mà là hoa khôi gì chứ. Đáng về đồng đánh, đi học thi trượt cả kỳ phần lên mặt "

Cô nàng thấy rõ ràng Thẩm Khả đẹp hơn cô ta nhiều. Có điều vẻ đẹp của cô không thuộc dạng sắc sảo nên không thể nổi bật bằng đám người lõe loét kia. Gương mặt của Thẩm Khả mang một vẻ đẹp thanh thoát, thuần khiết lại trong sáng, nếu như cô thực sự trang điểm sẽ đẹp hơn gấp ngàn lần Trương Uyên Như kia.

Hạ Hương thấy cô thuộc dạng mỹ nữ càng nhìn kỹ càng đẹp chứ không phải như mấy người mặt phấn môi đỏ chót trong trường, càng nhìn cận cảnh càng thấy nhiều khuyết điểm.

Thẩm Khả nghe bạn mình nói chỉ cười. Cô cũng chẳng rảnh rỗi đi bình phẩm nhan sắc của bọn họ. Sống yên thân là được rồi.

Hai tiết học buồn ngủ trôi qua là đến giờ ra chơi, Thẩm Khả tranh thủ xuống thư viện trả sách rồi tìm thêm vài cuốn sách để đọc. Cô rất thích đọc thể loại tiểu thuyết về nhân văn, con người và cuộc sống. Vậy nên tuần nào cô cũng đến đây mượn sách đến mức cô thư viện phải quên mặt.

Trả sách xong, Thẩm Khả lại đi vào sâu trong dãy kệ sách. Cô muốn tìm thử quyển sách nào mà mình vẫn chưa được đọc. Ánh mắt xinh đẹp cực kỳ tập trung tìm tòi.

" A... "

Bất thành linh một lực mạnh tóm lấy eo cô kéo cô vào sâu trong kệ nơi dãy sách cuối cùng.

Thẩm Khả bất ngờ nhìn người trước mặt - " Chiêu Thuận... anh làm gì ở đây vậy ? "

Lục Chiêu Thuận đề cô vào sát kệ sách. Hai người gần nhau đến mức chỉ cần một đốt ngón tay nữa là có thể chạm môi. Cô có thể cảm nhận được hơi thở nam tính bên má mình. Hẳn cứ hành động như thế này thì trái tim bé nhỏ của cô làm sao chịu nổi.

Hắn nhìn gương mặt xinh đẹp, ghé miệng nói - " Vào thư viện đương nhiên phải đọc sách "

Làm ơn đi, Thẩm Khả cô không dễ bị lừa vậy đâu. Lục Chiêu Thuần làm sao có thể vào thư viện nghiên cứu sách đọc chứ.

"Đừng có nhìn tôi với cái biểu cảm đó. Không lẽ tôi không được đọc sách sao?" - Hắn nheo mắt nhìn cô.

Người trong lòng hắn khẽ nuốt nước bọt - "Không phải, chỉ là em thấy hơi bất ngờ thôi"

Nhưng dù sao, cô vẫn tin hắn không phải tự dưng đến thư viện đọc sách. Đôi mắt xinh đẹp nghi hoặc ngược lên, rất tự tin hỏi một câu - "Anh sao lại biết em ở đây?"

Khoé miệng hắn lại giơ cao một chút. Thẩm Khả biết là cô đã nghĩ đúng. Hắn không đến tìm cô thì là gì. Nghe thì có thể hơi tự mãn một chút nhưng mà Lục Chiêu Thuần có đời nào lại đến thư viện đọc sách.

"Tôi nắm rõ thói quen sinh hoạt đi lại trong trường của em như lòng bàn tay đấy"

Lục Chiêu Thuần cao hứng nói. Hắn ngay từ lúc chú ý đến Thẩm Khả đã ngày ngày quan sát cô. Vì vậy ngày nào giờ nào cô thường đi đâu hắn nắm rất rõ.

Hắn nhớ giờ ra chơi mỗi sáng thứ sáu, Thẩm Khả đều xuống thư viện đọc sách và mượn sách. Cô là học sinh chăm chỉ nghiên cứu sách văn học nhất mà hắn từng thấy.

Thẩm Khả có chút bối rối, chẳng lẽ hắn theo dõi cô sao? Sao cô làm gì hắn cũng biết hết vậy.

Cô đột nhiên ánh mắt trở nghịch ngợm. Thân thể nhỏ bé thoát khỏi vòng vây của hắn.

"Vậy nếu đã đến đây rồi thì để em lựa vài quyển sách cho anh đọc, chịu không?" - Thẩm Khả nhìn hắn vui vẻ nói.

"Chẳng phải em cũng cảm thấy tôi là người không hay đọc sách sao?"

Lục Chiêu Thuần khoanh tay trước ngực, tâm trạng thoải mái.

Cô nhoen miệng cười - "Vậy thì bây giờ đọc"

Nói là làm, Thẩm Khả kéo tay hắn đi lựa sách. Lựa một hồi, cô chọn gì không chọn lại chọn mấy cuốn tiểu thuyết cho hắn đọc, thật là... Lục Chiêu Thuần miễn cưỡng nhận lấy mấy quyển sách bị cô ném cho.

Lựa sách cho cô và hắn xong, Thẩm Khả cùng hắn ra bàn ngồi đọc. Hôm nay thư viện khá vắng, chỉ có một hai học sinh. Cô lén lén chọn cái bàn trong cùng và khuất mắt. Thư viện trường cô thiết kế nơi đọc sách khá yên tĩnh và kín đáo. Mỗi bàn đọc đều có vách ngăn với bàn bên cạnh.

Chính vì nơi này như vậy nên có rất nhiều cặp quen nhau trong trường thường xuyên chui vào đây mà "thân mật". Lúc đó Thẩm Khả thường xuyên lui đến thư viện cảm thấy rất khó chịu với mấy người như vậy, cô còn nghĩ sao bọn họ không ra ngoài mà làm, ở đây là trường học cũng đâu phải nhà riêng của bọn họ. Con nít con nôi không lo học hành.

Và giờ cô cũng đang sắp sửa giống bọn họ rồi đây. Mỗi bàn chỉ ngồi một ghế nhưng Lục Chiêu Thuần lại kéo ghế của bàn bên cạnh qua ngồi chung với cô, thật sự cảm thấy có chút chật chội. Thẩm Khả nhìn nhìn hắn.

"Hay anh qua bên kia ngồi đọc đi, như vậy thì em mới yên tĩnh đọc sách được"

"Em yên tâm, tôi sẽ không nói câu nào"

Hắn không quan tâm đến lời nói cô, tùy tiện lấy một cuốn sách trên bàn ra đọc.

Thẩm Khả biết là không thể đuổi hắn đi nên đành im lặng đọc sách. Thật ra cô chỉ đọc sơ qua mấy cuốn để nắm nội dung, cuốn nào thấy hay thì mượn về. Đọc được mới có năm phút, cô liền cảm thấy một bên vai mình bị đè nặng.

Đầu của Lục Chiêu Thuần ngã vào vai cô, hắn khoanh tay trước ngực nhắm mắt, quyển sách thì nằm vắt vương trên bàn.

"Này, sao lại ngủ rồi?"

Thẩm Khả liếc mắt qua gương mặt đẹp trai kia, nhỏ giọng nói.

Đôi mắt hắn vẫn nhắm nghiền, đôi môi mông lên tiếng - "Em cứ im lặng đọc sách đi. Tôi muốn ngủ một chút"

Không phải chứ? Hắn đọc còn chưa xong phần mục lục đầu sách mà đã buồn ngủ rồi sao?

"Nhưng mà..."

"Tôi buồn ngủ lắm"

Thẩm Khả liền nín thở không dám quấy rầy hắn. Lỡ như chẳng may cô thư viện đi kiểm tra thì hai đứa bọn cô chết chắc. Hắn cố tình dúi đầu vào vai cô tìm tư thế thoải mái, hít lấy mùi hương chỉ thuộc riêng về cô.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài vài phút, Lục Chiêu Thuần lần này lên tiếng trước.

" Em đã quyết định ngày mai đi đâu chưa ? "

Nghe hắn hỏi, Thẩm Khả dời mắt khỏi cuốn sách, thờ nhẹ một cái - " Em cũng không biết nữa, hay anh chọn chỗ nhé ? "

Trước giờ mọi người luôn xem Lục Chiêu Thuần là một học sinh cá biệt, đáng sợ, thích bạo lực và nghĩ hắn học hành lêu lổng. Cô thực sự muốn thay đổi cái nhìn của mọi người về hắn.

Lục Chiêu Thuần vốn đã từng đồng ý với cô là sẽ không bao giờ đi đánh nhau nữa. Và hắn thực sự đã giữ lời. Thời gian trước đây mỗi ngày đến trường, giám thị đã quen chứng kiến cái cảnh hắn không đồng phục xộc xệch thì là mặt mũi bầm tím. Nhưng hơn nửa tháng nay, Lục Chiêu Thuần đồng phục thẳng thớm, mặt mũi sáng sủa tuy rằng gương mặt vẫn đầ đầ sứt sẹo, làm cho giám thị rất ngạc nhiên. Hắn còn đến lớp đầy đủ, không đi trễ, không bỏ một tiết nào. Thật ra thì hắn có vào lớp nhưng vẫn ngủ.

Cô đã xem qua bảng điểm giữa kỳ vừa rồi của Lục Chiêu Thuần, thực sự không tệ nha. Với một người suốt ngày bùng tiết đi đánh nhau như hắn thì quả thực điểm rất khá. Nhưng cô đề ý điểm toán của hắn có chút thấp. Tuần sau hắn lại có bài kiểm tra quan trọng nên Thẩm Khả quyết định kèm hắn.

Cô còn tưởng hắn không đồng ý học nhưng ngược lại vẻ mặt lạnh lùng của Lục Chiêu Thuần có vẻ tỏ ra khá hứng thú.

Hắn ngược mặt lên, cằm tựa lên vai cô. Thẩm Khả cũng hơi nghiêng đầu nhìn hắn. Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Đôi môi mỏng nhếch lên một cách mê người. Chiêu Thuần ngay sau đó chạm vào môi cô nhanh chóng, phốt một cái nhưng khá mạnh. Mặt Thẩm Khả càng ngày càng đỏ hơn.

" Tôi biết một nơi rất yên tĩnh, chúng ta đến đó học "

" Ừm "

Cô điều chỉnh tâm trạng, mắt trở về với cuốn sách. Miệng lí nhí trả lời hắn.

Thẩm Khả nhìn qua đồng hồ trên tay mới phát hiện còn một hai phút nữa là reng chuông vào lớp. Cô nhanh chóng đứng dậy hối thúc hắn đem trả sách. Ban đầu cô đã định sẽ đọc sơ qua đề lựa mang mượn về nhà nhưng mà từ nãy đến giờ toàn bị hắn chi phối làm sao mà cô đọc được. Vậy nên Thẩm Khả đành đem sách để lại, bữa khác đọc.

Lục Chiêu Thuần thích thú nhìn dáng vẻ gấp gáp của cô. Không biết từ lúc nào ngắm nhìn cô đã trở thành thói quen của hắn.

Cô đi ra ngoài trước, một lát hắn mới đi ra theo sau. Như vậy mới tránh được sự chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Dạy Kèm

Chuyện cô quen với Lục Chiêu Thuần thực sự không thể nào giấu nổi Hạ Hương. Cô nàng đương nhiên phát giác được gần đây cô rất lạ. Bình thường trưa nào Thẩm Khả cũng đi ăn trưa với cô nàng nhưng mấy tuần trở lại đây, cô lặng mất tăm.

Lúc đầu, Thẩm Khả còn viện cớ như bị đầy bụng, đau bụng, đến thư viện,... nhưng về sau cô nàng cũng sinh nghi.

" Thẩm Khả, cậu đang tránh mặt mình sao ? "

" Đâu, đâu có "

" Vậy cậu giận mình chuyện gì sao ? "

" Không có, mình có gì mà phải giận cậu "

" Vậy tại sao trưa nào cậu cũng lên đi mất, không đi ăn trưa với mình "

Thẩm Khả thực sự khổ tâm hết sức.

"Mình có tự làm cơm trưa nên mới không xuống nhà ăn mà, cậu đừng suy nghĩ lung tung "

"Cậu còn nói, nếu tự làm cơm trưa cũng có thể đem xuống nhà ăn ăn với mình "

"Mình, mình... "

Hạ Hương nói đến mức làm cô á khẩu. Thực sự là không thể giấu nổi bí mật với cô nàng. Cuối cùng miễn cưỡng mà khai ra.

"Gi cơ ? Cậu quen cậu ta, cậu có phải là bị Lục Chiêu Thuần uy hiếp rồi không ?! "

Cô nàng kinh ngạc nhìn cô, lớn giọng nói. Cũng may đang là giờ ra về nên mọi người đã về hết.

Thẩm Khả nghe vậy vội vàng vàng vàng vụng về - "Không phải, không phải như vậy. Là chính mình tự đồng ý "

"Sao cậu lại đồng ý ? Cậu cũng không phải không biết Lục Chiêu Thuần đó là một tên du côn chỉ biết suốt ngày đánh nhau, mặt thì lúc nào cũng như muốn giết người, mà mọi người còn đồn đại là cậu ta đã từng giết người nữa "

Cô nàng như không thể nào tin nổi.

Từ lúc cô quen hẳn mới thấy, Lục Chiêu Thuần chẳng có điểm gì giống du côn cả. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hẳn lúc nào cũng dịu dàng với cô, tuy rằng nhiều lúc có chút nóng nảy nhưng mà hẳn chẳng bao giờ hành động bạo lực gì cả. Hẳn như vậy làm sao có thể từng giết người chứ.

"Hạ Hương, đó chỉ là những tin đồn không đáng tin thôi mà. Cậu đừng nghi oan cho anh ấy. Thật ra, Chiêu Thuần rất tốt với mình, anh ấy còn chẳng bao giờ lớn tiếng với mình nữa là "

Cô nhỏ giọng nói.

Ít ra thì chỉ có một lần hẳn lớn tiếng với cô là lúc Lục Chiêu Thuần ghen.

Hạ Hương nhíu mày nhìn cô, thờ dãi một cái - "Thẩm Khả, nói mình nghe, có phải cậu đã thực sự thích Lục Chiêu Thuần không ? "

Cô chần chờ một lúc rồi cắn môi gật đầu.

Cô nàng lại lắc đầu không thể tin được. Hạ Hương hiểu Thẩm Khả là một cô gái thông minh, tuy bên ngoài đáng yêu dễ bảo nhưng lại là người thông minh. Cô nàng tin cô sẽ không thích nhầm một kẻ không ra gì. Là bạn thân đương nhiên cô nàng phải ủng hộ bạn mình.

Buổi tối, Thẩm Khả ngồi trong phòng học bài. Điện thoại bên cạnh đột nhiên rung lên. Là tin nhắn của hẳn.

"Ngày mai tôi đến đón em. Máy giờ thì được ? "

Cô đọc tin nhắn, chần chờ một lúc lâu mới trả lời lại.

"Anh cứ nhắn địa chỉ cho em đi. Ngày mai em sẽ tự đến đó "

Tin nhắn được gửi đi. Thẩm Khả tiếp tục làm bài tập. Cô không muốn hẳn đến nhà cô nữa là vì sợ cha cô lại cho người theo dõi. Ông chắc chắn sẽ điều tra bất kỳ ai khả nghi xung quanh cô.

"Hay là để tôi đưa em đi, như vậy tốt hơn "

Cô lại trả lời.

"Không cần phiền anh đâu, sáng mai em đến nhà Hạ Hương lấy đồ. Cũng gần đường chỗ anh chỉ, rất thuận tiện "

Rất lâu sau, Thẩm Khả mới nhận được câu trả lời của hẳn. Chỉ vồn vện một dòng địa chỉ cụ thể, không còn gì khác.

Thật ra nhà Hạ Hương chẳng gần đó gì cả. Nói đúng ra là nằm ở hướng ngược lại của chỗ Lục Chiêu Thuần đưa địa chỉ. Thành ra, đáng lẽ cô chỉ cần đi 15 phút xe buýt đến chỗ hẳn thì phải đi bộ từ nhà cô hướng ngược lại 15 phút đến nhà Hạ Hương lấy đồ rồi quay trở lại đến trạm xe buýt gần nhà cô đón xe đến điểm hẹn.

Thẩm Khả cầm địa chỉ trên tay mà không biết hướng nào mà lần. Cô nhìn hết một lượt dãy cửa hàng, quán cà phê ngoài mặt tiền đường lớn nhưng không có cái nào giống địa chỉ mà hẳn đưa cô cả.

Rất cục là quán nào nhỉ ? Cô không thể tìm thấy được. Hay là Lục Chiêu Thuần đưa sai địa chỉ. Bây giờ, Thẩm Khả chỉ biết khóc ròng, đáng lẽ cô nên để hẳn đưa đi mới đúng.

Cô đành hỏi người dân gần đó. Theo sự chỉ dẫn của một người phụ nữ, Thẩm Khả men dần vào con hẻm nhỏ. Cô nhìn theo số nhà đi sâu vào trong. Cuối cùng cũng nhìn thấy địa chỉ cần thấy. Nhưng hình như không phải là quán cà phê mà là một tiệm sách cũ.

Bất ngờ ánh mắt cô di chuyển qua thân ảnh quen thuộc, là Lục Chiêu Thuần. Hắn đang đứng trước cửa tiệm trò chuyện với anh chàng nào đó. Anh chàng mặc đồng phục học sinh trường quốc tế, mái tóc vàng hoe, gương mặt tuấn tú nhìn rất giống con lai. Trông cách nói chuyện của hai người có vẻ giống như là bạn bè. Nói được vài câu, anh chàng kia tạm biệt với hắn rồi đi về phía bên kia.

Lúc hắn xoay người lại liền nhìn thấy cô. Đôi mắt lạnh lùng thường ngày trở nên ôn nhu. Lục Chiêu Thuần bước nhanh đến trước mặt cô.

" Em đến lâu chưa ? Sao không gọi tôi ? "

" Em chỉ vừa mới tới. Người đó là ai vậy ? " - Thẩm Khả tò mò hỏi.

" Là một người bạn. Có dịp tôi sẽ giới thiệu với em. Chúng ta mau vào trong thôi "

Hắn choàng tay qua vai cô bước vào trong.

Thẩm Khả nhìn cửa hàng bán sách cũ trước mắt mà bất chợt nhớ ra một chuyện. Cảm thấy rất khó hiểu.

" Chúng ta có thể học ở đây ? "

" Đương nhiên là có thể. Vào bên trong em sẽ thấy " - Hắn thông thả trả lời cô.

Cô nheo mắt - " Nhưng đây là tiệm sách cũ "

" Thì làm sao ? "

" Anh không thích đọc sách sao có thể biết đến nơi này ? "

Lục Chiêu Thuần đẩy cửa ra, tiếng chuông gió vang lên thanh lạnh. Bên trong là không gian nhỏ chứa đầy sách và sách trên các giá và kệ.

" Ai nói với em tôi đến đây để đọc sách. Tôi đến đây để ăn bánh "

" Hà ? "

Cô ngạc nhiên nhìn hắn nhưng chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói khác đã vang lên.

" Chiêu Thuần, cháu lại đến đó sao ? "

Một bà lão tóc bạc phơ đi ra từ bên trong tiệm.

Chiêu Thuần nhìn bà vui vẻ nói - " Cháu đưa bạn đến ôn bài cho cháu "

" Cháu chào bà " - Cô lễ phép nói.

Bà lão nở nụ cười nhìn sang cô, khi bà nở nụ cười liền để lộ hàm răng sún - " Thật là một đứa trẻ xinh đẹp. Là bạn gái của cháu phải không ? "

Thẩm Khả ngại ngùng định lên tiếng nhưng đã bị người bên cạnh cướp lời - " Vâng ạ. Bà thật là tinh mắt "

Lục Chiêu Thuần không chút do dự trả lời.

" Được rồi, hai đứa mau vào trong đi. Bà mới làm bánh cho hai đứa đây "

Bà lão thúc giục.

Hắn bên cạnh nắm lấy tay cô đi theo bà lão vào bên trong. Đi vào sâu hơn, Thẩm Khả mới phát hiện một không gian khác của cửa hàng này. Đằng trước là bán sách cũ, đằng sau là một không gian quán cà phê nhỏ theo kiểu Nhật Bản.

" Giờ này thường không có khách nên hai cháu cứ thoải mái học bài, rất yên tĩnh "

Hai người ngồi xuống đất bên chiếc bàn gỗ uống trà kiểu Nhật. Mùi cà phê thơm đến nức lỗ mũi.

" Hai đứa chờ một chút nhé "

Bà Giang đi vào đằng sau một lúc lại trở ra, trên tay bưng một cái mâm. Bà ngồi xuống đặt lên bàn hai tách cà phê nóng và một đĩa bánh.

" Đây là bánh Mochi, một loại bánh gạo của Nhật Bản. Thường thì sẽ được dùng khi uống trà nhưng uống cà phê cũng rất ngon. Cháu ăn thử đi. Bình thường Chiêu Thuần rất thích ăn loại bánh này "

Bà lão lại cười.

Cô nhận lấy bánh, nhỏ giọng nói - "Cháu cảm ơn bà "

Lục Chiêu Thuần cũng cầm lên ăn ngon lành.

" Em mau ăn thử xem. Là tôi đã dặn bà đặc biệt chuẩn bị cho em đó "

Thẩm Khả cầm cái bánh màu hồng hồng lại mềm mềm trong tay, đưa lên cắn thử một miếng. Quả thực rất là ngon.

Nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của cô, Lục Chiêu Thuần cảm thấy rất hài lòng.

" Bánh ngon lắm bà ơi " - Cô không kiềm được mà thốt lên.

" Ngon thì ăn nhiều vào đi cháu. Thôi bà không làm phiền hai đứa nữa, bà phải ra trông cửa hàng đây "

Bà Giang đứng lên đi ra ngoài để lại hai người bọn cô.

Thấy người đi khuất, hấn mới từ phía đối diện đứng lên bước qua bên cạnh cô ngồi xuống. Thẩm Khả tròn mắt nhìn hấn.

" Anh làm gì vậy ? Sao không ngồi bên kia ? "

" Chẳng phải ngồi như vậy em dễ chỉ dẫn tôi hơn sao ? "

Hấn không thích giữ khoảng cách với cô. Chỉ cần nhìn thấy Thẩm Khả ngay trước mắt hấn đã muốn dính vào cô. Người con gái này thật sự có sức mê hoặc với hấn.

Thẩm Khả neho mắt không nói gì thêm. Cô hiểu tính tình hấn, bá đạo một cách đáng sợ. Cô bắt đầu lờ tập vờ ra. Trong lúc lấy tập vở, hấn có kể cô nghe vì sao hấn biết đến cửa hàng sách cũ này.

" Em cũng biết lúc trước tôi rất hay thường xuyên đánh nhau đúng không. Trong một lần bị thương tôi có đi ngang qua con hẻm này, lúc đó toàn thân đau đớn, máu lại chảy rất nhiều. Chân cũng không thể bước nổi nữa lại nhìn xung quanh chỉ thấy có cửa hàng bán sách cũ này là còn mở cửa nên tôi đành bước vào. Vừa bước vào tôi đã ngã quỵ. Lúc đó bà nhìn thấy ngay lập tức đem tôi vào trong giúp tôi trị thương. Sau hôm đó, bà bảo tôi đừng đi đánh nhau nữa, nếu rảnh thì hãy đến đây giúp bà bán cà phê "

Cô lắng nghe hấn nói rồi tò mò hỏi - " Vậy anh từng làm thêm ở đây sao ? "

Hấn gật đầu - " Phải, vì muốn cảm ơn bà. Và lại tôi thấy bà một mình trông coi cửa hàng bán sách cũ vừa bán cà phê, không có người thân, rất vất vả nên tôi giúp bà. Sau này, bà có nhận nuôi một đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, cậu bé khoảng 10 tuổi, rất đáng yêu. Nó thường ở cửa hàng trông coi giúp bà. Giờ này nó thường đi học, buổi chiều mới đến cửa hàng. Sau này tôi cũng nghỉ làm thêm nhưng vẫn thường xuyên ghé đến đây ăn bánh của bà làm "

Thì ra là như vậy. Bà lão một mình bán buôn vất vả, bà ấy thực sự không có con cháu sao ? Tuổi già không có ai bên cạnh thật sự rất cô độc. Cô nghĩ lần sau sẽ thường xuyên ghé thăm bà.

Nghĩ ngợi một hồi, Thẩm Khả phát hiện ra điều gì đó, đảo mắt nhìn hấn - " Em để ý mỗi lần anh bị thương đều có phụ nữ xuất hiện giúp anh. Có phải ngoài em và bà ra còn có nhiều cô gái khác không ? "

Vừa nói xong, cô đã bị hấn cúi xuống cắn một cái ngay bờ vai trắng nõn của cô. Hôm nay cô mang áo hở vai nên nhìn rất mê người.

Thẩm Khả đau đớn la oai oái. Tên biến thái này !

" Quái con, không cho phép em suy nghĩ bậy bạ rồi lại ăn nói lung tung "

Lục Chiêu Thuần hung hăng trừng phạt cô.

Cô ỳm khúc nhìn hấn - " Em đâu có nói gì sai. Rõ ràng anh hay để người con gái khác tùy tiện động vào người mình "

" Ghen sao ? "

Hấn thích thú nhìn bộ dạng của cô.

Thẩm Khả như bị nói trúng tim đen xấu hổ vội vàng phản bác - " Làm gì có chứ. Em chỉ sợ anh gặp phải người xấu người ta làm hại anh thôi, lúc đó anh bị thương đâu hay biết gì "

Lục Chiêu Thuần nở nụ cười tà mị, bàn tay vuốt ve đôi má hồng hào sau đó vén tóc cho cô - " Thẩm Khả, trên đời này chỉ có một người con gái là em được chạm vào tôi thôi "

Cô đỏ bừng mặt, vội đánh trống lảng - " Thôi, chúng ta học bài đi "

Lục Chiêu Thuần cong môi đắc ý. Thẩm Khả bắt đầu giảng cho hắn những dạng bài có trong bài kiểm tra sắp tới. Mỗi dạng bài cô đều làm một bài mẫu cho hắn xem.

Lục Chiêu Thuần ngồi bên cạnh gật gù, lâu lâu lại nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp của cô. Thẩm Khả không biết là hắn có đang nghe hay hiểu gì hay không nữa.

Cô bắt đầu cho hắn làm những bài tập cơ bản trước để cho hắn hai tay bận rộn một chút khỏi chọc ghẹo cơ thể cô nữa. Lục Chiêu Thuần làm thoáng cái đã xong. Cô nhìn đáp số liền hài lòng, có lẽ hắn cũng đã hiểu lời cô giảng. Nhưng mà mấy bài liền như vậy, bài nào hắn cũng làm đúng. Có phải Thẩm Khả cô cho đề dễ quá không ?

Cô lại lục lại mấy cái đề khó thầy cho đưa hắn. Một lần nữa Lục Chiêu Thuần còn chẳng buồn bấm máy tính hay tính ra giấy, trong suốt bài toán chỉ tính nhầm rồi viết đáp án vào.

Thẩm Khả lại cảm tập hắn lên, nhìn từ trên xuống dưới. Lại đúng nữa rồi. Chẳng lẽ hắn tiếp thu nhanh đến vậy sao. Cô khẽ liếc qua hắn.

Lục Chiêu Thuần khoe miệng loan loan, một tay vòng qua eo cô - " Thế nào đáp án đúng chứ ? "

Thẩm Khả nuốt nước bọt gật đầu. Không được phải làm thêm một bài nữa. Cô lật tập tìm đề toán khó nhất mà cô từng làm. Đây là bài dành cho các học sinh giỏi, là bài đề quyết định điểm tuyệt đối trong kỳ thi sắp tới.

Thẩm Khả từng đem về nhà giải thử. Kết quả là mất gần cả tiếng mới xong. Cô đưa qua cho người bên cạnh có chút chần chừ - " Anh làm thử bài này đi "

Có nên cho hắn thử không, bài này rất khó.

Lục Chiêu Thuần cầm viết lên đọc đề, ngón tay quay viết một cách điêu luyện. Đúng 5 giây sau, hắn đặt bút xuống. Viết không ngừng nghỉ, lâu lâu dùng bút vài giây tính nhầm rồi lại viết tiếp. Đúng 20 phút sau, hắn trả lại đáp án cho cô.

Thẩm Khả trở mắt nhìn hắn. Nhìn vào đáp án, mắt cô còn muốn rớt ra. Chính xác từ đầu đến cuối, đáp án cũng y chang như đáp án của cô.

Cô lại nuốt nước bọt cái ực ngược lên nhìn hắn, nghi hoặc hỏi - " Anh có thật là học dở môn toán không vậy ? "

Ánh mắt Lục Chiêu Thuần xẹt qua tia gian xảo, ôm chặt cô hơn - " Đương nhiên, tôi rất dở môn này. Nhưng mà nhờ công em giảng bài, tôi đã hiểu hết rồi "

Cô cau mày, rõ ràng là hắn học rất giỏi môn Toán. Thẩm Khả đơn giản chỉ là giảng những kiến thức cơ bản. Vậy mà ngay cả những bài tập khó nhất, hắn nhìn một cái đã biết làm, còn làm nhanh hơn cô.

Cô còn đang suy nghĩ thì người bên cạnh đã đè cô nằm xuống nền nhà bằng gỗ.

" Tôi phải cảm ơn em thế nào đây ? " - Giọng hắn gọi cảm vang lên bên tai cô. thật ra hắn không học dở môn này, điểm số hắn hơi thấp là vì giáo viên dạy bộ môn không vừa mắt hắn. Hắn hay đi đánh, vào lớp trễ lại thường xuyên ngủ trong lớp không nghe thầy giảng bài. Mà hắn cũng không thích gì giáo viên đó nên đã cho điểm thấp như vậy.

Hắn đơn giản là muốn nhân cơ hội này đi hẹn hò với cô.

" Anh... không cần mà... "

Thẩm Khả hoảng hốt ngăn hắn lại. Đây là quán cà phê, hắn muốn làm gì chứ ?

Chưa kịp nói hết câu, đôi môi nhỏ nhắn đã bị một thứ nóng bỏng chặn lại. Đôi môi mỏng không thương tiếc gặm cắn môi cô. Ma sát một cách triệt để cánh hoa mềm mại.

Bàn tay không an phận của hắn vuốt ve thân thể nhỏ nhắn. Thẩm Khả cả người run rẩy khó chịu dưới thân hắn, cô thật sự không thể tiếp nhận nỗi sự nóng bỏng này.

Cô chống tay muốn đẩy hắn ra nhưng Lục Chiêu Thuần lại càng ép xuống.

Bất thành linh, tiếng chuông gió vang lên. Có khách đến ! Mà hắn vẫn chưa chịu buông cô ra. Hơi thở nam tính ghi chặt lấy cô. Lúc này tiếng bước chân từ bên ngoài chỗ bán sách cũ tiến gần vào trong hơn.

Cô hoảng hốt đẩy hắn ra.

Hai người khách đó từ từ bước vào không gian quán cà phê. Là một cặp tình nhân, họ bước vào tìm một chỗ và ngồi xuống. Bà Giang đi vào sau, nhìn hai người bọn cô cười cười rồi lại chờ khách gọi cà phê và bánh.

Lục Chiêu Thuần ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt điềm đạm như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô hận thù liếc hắn. Áp tay lên má, gương mặt cô vẫn còn nóng ran.

Tên con trai chết tiệt !

Ngồi được một lúc lâu, hai người thu dọn tập vở ra về.

" Bà ơi, bọn cháu về đây " - Cô bước đến gần bà nhỏ nhẹ lên tiếng.

Bà Giang nở nụ cười hiền hòa bỏ cuốn sách trên tay vào kệ - " Được rồi, cháu gái ngoan. Mai mốt phải đến chơi với ta đây "

" Vâng ạ, cháu nhất định sẽ tới ăn bánh của bà " - Cô lạnh lợi đáp.

Chiều Thuần dắt tay cô ra khỏi cửa tiệm đi dọc theo con hẻm nhỏ ra đường lớn. Dưới ánh nắng gắt gao của trưa hè, cái bóng cao lớn của hẻm che lấp cả người cô. Thầm Khả ngược mắt lên nhìn gương mặt anh tuấn kia, sống mũi cao thẳng tắp, cái cằm vuông góc ngạo mạn, nước da bánh mật dưới ánh mặt trời càng thêm phần quyến rũ.

Cô rất ít khi được thấy bộ dạng ưu tú này của hẻm bởi vì bình thường lúc ở trường Lục Chiêu Thuần thường xuyên bày ra ánh mắt đáng sợ, quần áo xộc xệch, tóc tai không mấy gọn gàng. Nếu không chắc chắn nữ sinh toàn trường đã điên loạn vì hẻm.

Vừa bước ra khỏi đầu hẻm, đột nhiên Thầm Khả trông thấy một chiếc xe màu xám bạc sang trọng lướt ngang qua hai người, tốc độ không nhanh không chậm. Dù dễ cô nhìn thấy kính xe phía sau chỉ hạ xuống một nửa, bên trong là đôi mắt của một người đàn ông đang nhìn hai người.

Thầm Khả khó hiểu nhìn chăm chú rồi lại quay sang nhìn người bên cạnh. Hẻm cũng đang nhìn theo chiếc xe đó. Chiếc xe đó nhanh chóng biến mất sau một ngã tư.

" Anh có quen người ngồi trong chiếc xe đó sao ? " - Cô đột ngột hỏi.

Hẻm thần thái lạnh lùng biến mất thay vào đó là sự dửng dưng nhìn cô lắc đầu - " Không có, xe đẹp nên tôi nhìn theo thôi "

Thầm Khả cũng không nghi ngờ gì, từ tốn mở miệng - " Vậy được rồi, em ra trạm xe buýt đây "

" Tôi chờ đón xe với em " - Hẻm nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn không cho phép cô trốn thoát.

Đôi mắt trong veo nhìn hẻm, cô cắn môi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cao Nhân Phải Biết Ẩn Mình

...Lục gia...

Lục Chiêu Thuần vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy một người nam nhân nằm chễm chệ trên ghế salon. Anh ta có gương mặt hao hao giống hẻm nhưng lại có vẻ gì đó phong lưu hào nhả. Là một tay thiếu gia ăn chơi thứ thiệt.

Nhìn thấy hẻm, Lục Hàm đã bật dậy. Vẻ mặt có chút cao hứng.

" Em trai đã về rồi sao ? "

Lục Chiêu Thuần buồn chán nhìn anh ta không buồn nói chuyện. Định đi thẳng lên lầu nhưng người kia lại lên tiếng.

" Em vừa đi đâu về vậy ? "

" Em đi ôn bài với bạn "

Hẻm thực lòng không muốn nói chuyện với anh ta nhưng giữ gìn một chút phép tắc cơ bản vẫn là tốt nhất.

" Chiêu Thuần, chơi đùa một chút thì được. Tuổi trẻ thì cứ rong chơi, không sao cả. Nhưng mà em cũng nên biết giới hạn của mình "

Lục Hàm tùy tiện rót một tách trà cho mình, giọng trầm ngâm nói.

" Anh hai, anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi " - Hấn nhếch miệng. Lúc này, anh ta đi trên đường đã vô tình thấy hấn và Thẩm Khả.

Người đàn ông nhăm nhấp ly trà nóng. Mở miệng một cách chậm rãi - " Anh chỉ là muốn nhắc nhở em, chơi đùa có chừng mực. Tình cảm là thứ vô bổ, làm vật giải trí một chút thì được. Thân phận cao quý như chúng ta đừng nên dính vào loại vô bổ đó "

" Thân phận cao quý ? "

Lục Chiêu Thuần nghe tới cụm từ này liền bật cười không ngớt. Người ngồi bên kia nhìn không được cau mày nhìn hấn.

" Anh hai, em nghĩ 'thân phận cao quý' này nên dành cho anh đi. Em cũng chỉ là một đứa con rơi, anh cần gì phải đề cao em như vậy. Suýt chút nữa em còn tưởng rằng anh hai đang thực lòng quan tâm đến đứa em này "

Hấn thừa biết Lục Hàm không hề xem hấn là người một nhà. Tuy không ghét bỏ hấn nhưng cũng không hề thích thú gì với đứa con rơi của cha mình.

Anh ta chỉ xem Lục Chiêu Thuần như người dung sống chung một căn nhà thôi.

" Em trai, anh vẫn có nghĩa vụ nhắc nhở em, dù thế nào em vẫn là con cháu của Lục gia "

Lục Hàm gác tay lên ghế salon, ung dung nói. Không có vẻ gì là quan tâm đến lời nói của hấn.

Hấn cũng hiểu sở dĩ anh ta nhắc nhở hấn là vì muốn giữ mặt mũi cho Lục gia. Không muốn hấn ở bên ngoài giao du với những kẻ tầm thường.

" Em nghĩ thời gian anh ngồi đây nhắc nhở em chỉ bằng suy nghĩ về bản thân thì hơn. Suy nghĩ xem xem một nữ phục vụ bàn đã làm gì mà khiến anh bỏ lỡ cả một cuộc họp quan trọng trong công ty như vậy. Anh si mê cô gái đó đến mức nào mà ban đêm phải giật mình tỉnh dậy vì một cuộc gọi của cô ta, rồi lại chạy đi mua thức ăn mang đến cho cô gái đó trong lúc trời mưa tầm tã. Anh hai, em nghĩ những hành động của anh không phù hợp với cụm từ 'thân phận cao quý' như anh nói đâu "

Lục Chiêu Thuần khẳng khái nói.

Lục Hàm mặt mày xám ngoét. Tay siết chặt tách trà bằng sứ.

" Em trai, em đề ý nhiều chuyện hơn anh tưởng đấy " - Anh ta lấy lại sự bình tĩnh, cười lạnh một cái.

Anh ta quả thật không ngờ hấn biết được nhiều chuyện như vậy. Lục Hàm còn nghĩ hấn là một thằng nhóc bình thường như bao người khác. Chỉ đi học, đánh nhau, rồi về nhà. Không ngờ tới rằng, ngay cả chuyện trong tập đoàn hấn cũng biết. Rõ ràng hấn quan sát và nghe được rất nhiều chuyện.

Lục Chiêu Thuần khoe môi giờ cao thoáng về ghế cột - " Chỉ cần người khác không quan tâm đến chuyện của em thì em cũng sẽ không quan tâm đến chuyện của người đó. Anh hai, em không hề hứng thú với đời sống riêng tư của anh "

Nói xong, hấn định bước lên cầu thang. Nhưng một lần nữa, giọng nói khác vang lên làm hấn dừng lại.

" Hai đứa đều có mặt ở đây sao ? Tốt, Chiêu Thuần mau xuống đây, ta có việc muốn bàn với hai đứa "

Lục lão phu nhân từ ngoài cửa đi vào, nghiêm nghị nhìn hai người.

Hấn đành đi xuống, bước đến ngồi xuống ghế. Căn trọng rót trà cho bà.

" Ta định thời gian sắp tới sẽ đưa Chiêu Thuần vào tổng công ty làm quen với công việc. Chuyện này ta đã nói qua với Hoán Ngừ và Tường Huệ rồi. Hai đứa thấy thế nào ? "

Bà nâng tách trà lên thổi nguội.

Lục Hàm khẽ liếc mắt nhìn hấn chờ đợi. Người ngồi đối diện có chút miễn cưỡng - " Bà nội, cháu còn chưa tốt nghiệp trung học. Làm sao có thể đến công ty làm việc "

" Cháu nghĩ Chiêu Thuần nói đúng. Em ấy còn nhỏ, chưa đủ năng lực để gánh vác một phần trách nhiệm này "

Anh ta giọng trầm thấp nói thêm một câu.

" Chẳng phải anh cả của hai đứa chưa đầy mười tám tuổi đã đến công ty làm việc rồi đó sao ? "

Lục lão phu nhân cao giọng nói.

Lục Chiêu Thuần nghe vậy vội vàng lên tiếng - " Bà nội, làm sao cháu có thể so sánh bằng được anh cả. Anh cả mới mười bảy tuổi năng lực đã xuất chúng hơn người, đầu óc thông minh nhạy bén, vì vậy anh ấy mới có thể gánh vác trọng trách to lớn trên vai. Cháu thực sự còn rất yếu kém "

" Chiêu Thuần, là cháu khiêm tốn hay thực sự không đánh giá đúng năng lực của mình ? Ta biết cháu so về kiến thức kinh doanh còn thua kém rất xa

Hoàn Ngữ khi đó nhưng riêng về trí thông minh và một con mắt có tầm nhìn xa, cháu không hề thua kém anh mình. Chỉ cần cháu chịu học hỏi một chút, ta tin cháu sẽ tiếp thu rất nhanh. Nên chuẩn bị từ giờ là tốt nhất " - Bà nghiêm túc phân tích.

Nói Lục Chiêu Thuần hẳn khiêm tốn hay không tham vọng ? Hoàn toàn sai, ngược lại hẳn cực kỳ kiêu ngạo và tham vọng. Nhưng là hẳn không muốn liên quan đến tập đoàn Lục An, càng không muốn cùng anh cả và mẹ kế tranh đoạt.

" Bà nội, việc này có thể để sau khi cháu tốt nghiệp hẳn nói có được không ? Sau khi cháu tốt nghiệp lúc đó tính đến chuyện vào công ty làm việc cũng chưa muộn "

Lục Chiêu Thuần cẩn trọng mở miệng.

" Cũng chỉ còn nửa năm nữa là Chiêu Thuần thi tốt nghiệp, bà không cần phải quá gấp gáp như vậy "

Lục Hàm lên tiếng nói giúp một câu. Anh cũng không thích thú gì với việc hẳn vào tập đoàn.

Anh ta hiểu Lục Chiêu Thuần là người như thế nào. Nhìn như vậy nhưng không phải vậy, tưởng rằng đơn giản nhưng thực chất rất phức tạp. Hẳn bên ngoài chỉ như một thằng nhóc học cấp ba suốt ngày đánh nhau, nông nổi và hiểu thắng nhưng kỳ thực bên trong là người thâm trầm khó đoán.

Người như hẳn bước vào tập đoàn chẳng khác nào thả hổ vào rừng. Nơi hẳn có thể bộc lộ bản thân, nhe răng giờ nanh vuốt.

Lục Chiêu Thuần nhìn anh ta, nhếch mép. Đáy mắt nổi lên tia giễu cợt.

Lục lão phu nhân sau khi lắng nghe hai người, trầm tư một hồi rồi lên tiếng, ngữ điệu có chút thất vọng - " Được rồi, bà già này cũng không muốn gấp gáp thúc ép cháu như vậy. Thôi thì ta sẽ đợi đến lúc cháu hoàn thành chương trình cấp ba, đến lúc đó cháu không được phép thoái lui nữa đâu "

" Vâng, cháu biết rồi " - Hẳn thấp giọng nói.

Bất thành linh một âm thanh lạnh lót vang lên - " Bà nội "

Trương Uyên Như ung dung đi vào phòng khách như nhà mình, chạy đến ngồi cạnh Lục lão phu nhân.

" Bà, cháu đến thăm bà đây "

" Uyên Như, cháu gái ngoan, sao lâu vậy rồi mới đến thăm bà già này vậy ? " - Bà nhất thời ngạc nhiên nhìn qua nữ nhi.

" Đạo này cháu phải đi học, năm cuối nên có chút bận rộn. Không đến thăm bà thường xuyên, cháu cũng buồn lắm "

Cô ta vừa nói vừa khẽ liếc mắt qua dóm hẳn.

Lục Chiêu Thuần còn chẳng buồn ngược mắt lên, hẳn cụp mắt thư thái uống hết ly trà. Uống xong liền đứng lên nhìn sang bà mình.

" Không còn việc gì quan trọng, cháu xin phép đi lên lầu trước "

Lục Chiêu Thuần thông thả mở miệng xin phép.

Lục lão phu nhân di chuyển tầm mắt nhìn hẳn - " Chiêu Thuần, cháu không thể nán lại một chút được sao ? Uyên Như đã đến đây rồi, cháu ngồi xuống tiếp con bé một lát đi "

" Trương tiểu thư đến thăm bà, có bà trò chuyện với cô ấy là được rồi. Sáng giờ cháu đi ôn bài nên giờ có hơi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một chút " - Lời nói mang ngữ khí cự tuyệt, không một chút hứng thú.

" Chiêu Thuần... "

" Cháu xin phép "

Lục Hàm định lên tiếng nhưng hẳn đã xoay người đi thẳng về phía cầu thang.

Trương Uyên Như về mặt thất vọng, thâm tâm lại tràn trề bức dọc. Phải làm thế nào thì hẳn mới chịu để ý đến cô ta.

Người bên cạnh không mấy vui vẻ nói với cô ta - " Xin lỗi cháu, thằng nhóc này tính tình nó là vậy đấy. Cháu cũng biết mà. Nhưng cháu cứ yên tâm đi, sớm muộn gì hai đứa cũng sẽ đính hôn với nhau "

Nghe đến đây, đôi mắt Uyên Như ngay lập tức sáng rỡ. Cô ta chạy đến ôm lấy tay bà nịnh nọt - " Bà nội, bà đối với cháu là tốt nhất "

oooooooooooooooooooooooooooo

Buổi tối..

Lục Chiêu Thuần từ trong phòng tắm đi ra. Trên người chỉ mặc độc nhất một chiếc áo choàng lông màu xanh. Mái tóc đen ẩm ướt của hắn rũ rượi trước trán, từng giọt nước đọng lại trên xương quai xanh của hắn, hấp dẫn đến kiều mị.

Hắn dùng khăn lông lau khô tóc. Vừa kéo xuống khỏi đầu đã trông thấy thân hình người đàn ông nằm vắt vẻo trên giường của hắn.

" Anh hai, anh hết chỗ ngủ rồi sao ? Mau biến về phòng mình đi " - Lục Chiêu Thuần đuôi mắt sắc bén nhìn anh ta.

Nghe thấy tiếng nói, Lục Hàm liền mở mắt chống tay nằm nghiêng qua, tặc lưỡi - " Chắc... chắc... anh trai cũng chỉ là muốn qua nói chuyện riêng với em thôi mà "

" Lần sau trước khi vào phòng người khác thì nên biết phép tắc một chút. Anh đàn ông cao to như vậy gõ cửa một cái chắc không gãy ngón tay của nhị thiếu gia đâu hửm ? " - Hắn quăng ra một câu rõ ý châm chọc.

Người trên giường chỉ cười nhạt - " Thì ra đây con người thật của em trai tôi "

Trong cái dinh thự to lớn này, đâu đâu cũng có mặt của người hầu, đặc biệt là quản gia. Để có thể luôn luôn sẵn sàng phục vụ cho những người trong gia đình. Vì vậy những lời nói của hắn, việc làm của hắn lúc nào cũng bị người khác để ý và quan sát nhằm đem nói lại với người đàn bà kia.

Vì vậy dù có không thích Lục Hàm, hắn vẫn thường giữ phép trong lời nói.

Mà căn bản tên Lục Hàm kia cũng diễn trước mặt mọi người.

Lục Chiêu Thuần chỉ hừ lạnh một cái, lúc sau lại nói - " Anh muốn leo lên giường với đàn ông thì cút qua chỗ nhà sùng vật của mình mà nằm, đừng nằm đây trường tại gai mắt tôi "

" Đừng nóng vậy chứ "

" Chẳng phải là anh muốn vào đây tính sổ với tôi chuyện lúc nãy ? " - Hắn đôi môi mỏng khẽ cong lên, nói như đùa.

Lục Hàm ngay lập tức mặt biến sắc, lãnh đạm nói - " Em trai, em đâm sau lưng người khác như vậy, thấy vui lắm sao ? "

" Tôi nào dám, thấy anh quan tâm đến tôi nhiều như vậy nên tôi mới lo lắng một chút cho đời tư của anh thôi. Và lại tôi đã đâm trúng anh đâu, chệch hướng đó chứ ? "

Chiêu Thuần khẽ cười trong họng.

" Lục Chiêu Thuần em nên quan tâm đến mình đi thì hơn, lần sau nếu còn dám giở trò xằng bậy, anh sẽ không tha cho em đâu " - Anh ta thấp giọng cảnh cáo.

Đối với sự uy hiếp của anh ta, hắn chỉ lắc đầu mà cười - " Anh nói đúng. Quả là lời nói của tôi thật xằng bậy. Người ta là đàn ông sao có thể gọi là phụ nữ chứ nhỉ ? "

" Ngươi ! " - Lục Hàm tức giận bật dậy khỏi giường.

" Tôi mệt rồi, mời anh ra ngoài. Tôi nhắc lại lần nữa, chuyện riêng của anh tôi một chút cũng không hứng thú " - Lời nói của hắn dứt khoát như không màng quan tâm đến.

Anh ta siết chặt nắm tay, hừ lạnh một cái rồi mới đứng lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hẹn Hò

Tháng mười một thời tiết trở nên mát mẻ hơn, đôi lúc những cơn gió se lạnh lại ủa về. Thẩm Khả phát hiện chỉ còn vài ngày nữa là tròn một tháng cô và hắn quen nhau.

Cô để ý thấy mấy cặp tình nhân quen nhau thường kỉ niệm tròn một tháng, một năm... Họ thường tặng quà hay làm gì đó thật đặc biệt. Thẩm Khả đang lưỡng lự xem có nên mua quà hay làm gì đặc biệt không.

Nhưng mà Lục Chiêu Thuần đâu phải dạng con trai rảnh rỗi đi nhớ mấy thứ linh tinh này. Cô nghĩ hắn còn chẳng quan tâm đến cơ. Thường thì chỉ có con

gái nhớ mấy ngày này thôi.

Dù gì thì cô cũng muốn tặng hần cái gì đó, tặng gì đây ?

Lục Chiêu Thuần thích cái gì đây nhỉ ?

Thẩm Khả chưa từng mua quà cho con trai bao giờ nên thực sự không biết phải mua gì. Cô đành đánh liều hỏi bạn thân của mình.

" Hạ Hương, nếu muốn mua quà tặng con trai thì nên mua cái gì ? "

Cô nàng chớp mắt nhìn cô - " Con trai thì thích nhiều lắm, còn phải xem cậu tặng quà cho ai. Đừng nói với mình là Lục Chiêu Thuần đấy nhé "

Thẩm Khả không ngần ngại gật đầu.

" Mình muốn mua tặng cậu ấy món quà kỷ niệm tròn một tháng chúng mình quen nhau "

" Thiết tình không ngờ Thẩm Khả cậu cũng lại chơi mấy trò kỷ niệm yêu đương sến súa này, nếu là Lục Chiêu Thuần thì mình bó tay rồi. Mấy người như cậu ta chẳng phải suốt ngày thích đánh nhau thôi sao ? " - Cô nàng vừa thờ dãi vừa nói rồi lại giật mình nhận ra lời nói của mình có chỗ không đúng.

Hạ Hương khần trương nhìn cô - " Xin lỗi, mình không có ý gì đâu. Chỉ là bình thường thấy Lục Chiêu Thuần... "

" Không sao, mình hiểu mà. Mình không thể bắt cậu ngay một ngày hai đã thay đổi cái nhìn về Chiêu Thuần được, dù sao mấy tin đồn kia cũng quá ác ý " - Cô nhẹ giọng cười.

" Dù sao cậu luôn ủng hộ mình là tốt rồi "

Thẩm Khả lại nhìn người trước mắt vui vẻ nói.

Hạ Hương cảm thấy có chút khó xử, suy nghĩ một lúc lâu. Cô bất ngờ cao giọng lên tiếng - " À, Thẩm Khả, hay là cậu mua đồ cặp đi, như vậy mới giống kỷ niệm tròn một tháng của hai người "

" Đúng rồi, cảm ơn cậu. Vậy mà mình nghĩ hoài không ra " - Thẩm Khả mừng rỡ reo lên.

.....

...

Tại khuôn viên phía sau vắng vẻ của trường, một đôi nam nữ đang ngồi nói chuyện.

" Chiêu Thuần, cuối tuần này bọn mình đi chơi đi ? "

Cô ngồi bên cạnh, vừa nói vừa gấp thức ăn đút cho Lục Chiêu Thuần.

Tên này càng lúc càng làm biếng, được cô đút một lần. Mấy lần sau lại bắt Thẩm Khả nấu đồ ăn trưa đem lên trường đút cho hần ăn. Hần dường như rất thích tay nghề nấu nướng của cô.

Hần có chút ngạc nhiên. Từ lúc cô và hần quen nhau, đây là lần đầu tiên Thẩm Khả chủ động rủ hần đi chơi.

" Được, em muốn đi đâu ? " - Mối hần cong lên dễ thấy, không do dự mà ngay lập tức đồng ý.

Nghe hần đồng ý cô liền cao giọng nói - " Mình đến khu Tây Phú đạo phố có được không ? "

" Tất nhiên là được, miễn là em thích " - Lục Chiêu Thuần vui vẻ ăn thức ăn cô đút cho.

Đột nhiên, hần sực nhớ ra điều gì đó. Đưa tay lục lọi trong túi quần mình lôi ra một tờ giấy đã bị gấp làm tư vừa vụn nhét vô trong đó.

" Em xem đi " - Hần mở tờ giấy ra đưa cho cô.

Nhìn xuống tờ giấy còn nếp gấp, Thẩm Khả phát hiện đó là bài kiểm

Bài kiểm tra toán của hần được điểm tuyệt đối !

Cô mở to mắt nhìn hần. Cô biết ngay mà, Lục Chiêu Thuần còn giỏi toán hơn cả cô. Thẩm Khả hiếm khi được tròn điểm tuyệt đối như vậy. Nhìn cách hần giải toán hôm trước là cô đã đoán ra rồi. Hần không phải thông minh bình thường đâu.

Lục Chiêu Thuần thích thú nhìn vẻ mặt của cô, đắc ý nói - " Thế nào, tôi làm tốt chứ ? Nhờ công của em hết đây "

Thẩm Khả có thể tưởng tượng ra cảnh thầy giáo đọc điểm của hần cho mọi người nghe. Chắc chắn là ai cũng phải há hốc mồm.

" Vậy là anh điểm cao nhất lớp rồi. Lúc thầy đọc điểm mọi người ngạc nhiên lắm phải không ? " - Cô tò mò hỏi.

Hắn chỉ biếng nhác đáp một câu - " Không biết nữa, lúc đó tôi ngủ rồi "

Thẩm Khả lườm hắn, cũng không cần phải bắt cần đòi như thế. Ít ra thì hắn cũng nên thể hiện một chút vui sướng khi được điểm cao đi chứ, hắn như vậy làm kẻ học giỏi như cô cảm thấy tự ti thật.

oooooooooooooooooooooooooooo

Cuối tuần cô đứng trước trường đợi Lục Chiêu Thuận. Khoảng năm phút sau liền thấy hắn đạp xe tới. Chiếc xe đạp thẳng "kít" lại ngay trước mặt cô. Hắn dòm sang cô, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi tự dừng cau mày.

" Sao em lại mặc như vậy ? " - Lục Chiêu Thuận có chút không vui.

Thẩm Khả ngay lập tức trong lòng tủi thân. Cô đã phải thử mấy bộ mới ưng ý lựa ra chiếc váy màu hồng phấn này, bên ngoài khoác áo Cardigan mỏng. Hắn không thích váy cô chọn sao ? Cô về mặt ngượng ngùng vô cùng.

Lục Chiêu Thuận bước xuống xe, dựng xe một bên. Hắn cởi áo khoác dạ của mình ra choàng lên vai cô. Trước hành động của hắn, cô bị làm cho bất ngờ.

" Em có biết sáng nay trời trở lạnh không hả ? Ăn mặc phong phanh như vậy bị lạnh thì sao đây ? " - Hắn nhấn mạnh ngữ điệu giọng.

Thẩm Khả từ thất vọng liền chuyển sang cảm động. Thì ra là hắn lo lắng cho cô.

" Không sao, anh đừng lo, em đủ ấm mà " - Cô vội vàng lên tiếng.

Lục Chiêu Thuận về mặt không mấy hài lòng. Hắn bước tới dắt chiếc xe đạp.

" Lên xe đi " - Hắn thấp giọng nói.

Thẩm Khả nắm chặt áo khoác trên vai mình, chậm rãi ngồi lên xe. Vì cô mặc váy nên phải ngồi một bên.

Lục Chiêu Thuận bảo cô ôm hắn nhưng cô chỉ ôm được một tay, một tay còn lại phải cầm túi xách chặn chiếc váy lại để không bị gió thổi bay. Thẩm Khả khóc không ra nước mắt. Biết vậy cô mặc quần cho rồi.

Đạp xe hết gần một tiếng mới đến nơi, đến nơi rồi cô mới thở phào nhẹ nhõm. Lục Chiêu Thuận phải kiếm chỗ gửi xe vì khu này không cho xe vào, chỉ dành cho người đi bộ.

Khu Tây Phú được xây dựng cách đây mười năm dựa theo mô hình kiến trúc của đường phố Châu Âu. Những ngôi nhà cổ kính, quán cà phê, quán ăn, những gian hàng bán thức ăn đậm chất Paris. Ở ngã năm trung tâm còn xây dựng cả một đài phun nước lớn, những bức tượng trên đó được điêu khắc tinh xảo mang hơi hướng hy lap cổ đại.

Trước đây nơi này vốn dĩ chỉ là một cánh đồng hoang vắng. Những bây giờ đã trở thành khu phồn hoa bậc nhất thành phố Bắc Kinh.

Gửi xe xong Lục Chiêu Thuận nắm tay cô đi dạo phố. Lần đầu tiên Thẩm Khả đến đây nên cô cái gì cũng đưa mắt đảo dáo dác nhìn như một đứa trẻ. Khu Tây Phú này mỗi cuối tuần đều diễn ra các loại hình nghệ thuật, vẽ tranh đường phố, đàn ca đường phố,... Lâu lâu hai người còn bắt gặp người già tượng đề xin tiền.

Thẩm Khả cảm thấy tò mò nên đã bước đến bỏ tờ tiền vào nón một người đàn ông già làm bức tượng. Anh ta bất thành linh đổi tư thế chào, cười với cô một cái.

Ngay lập tức Lục Chiêu Thuận bước lên ôm lấy cô lôi đi, trước khi xoay người còn liếc người kia một cái làm cô đỏ khốc đỏ cười.

Về đẹp cổ kính nơi đây thực sự thu hút cô, đôi mắt xinh đẹp lại nhìn qua người bên cạnh. Quả nhiên đặt một người đẹp ở một nơi đẹp thì sẽ tạo nên "phong cảnh hữu tình". Về ngoài nổi bật của Lục Chiêu Thuận khiến ai cũng phải ngoái nhìn.

Chỉ khi đi chơi với cô hắn mới ăn mặc chải chuốt đàng hoàng thế này. Người ngoài nhìn vào còn nhầm tưởng hắn là một đại thiếu gia nào đó. Bao nhiêu thiếu nữ đi ngang qua đều ném cho hắn ánh mắt gọi tình nhưng hắn chỉ nhìn xuống cô, dịu dàng mà thâm tình.

Cho nên Thẩm Khả một chút lo sợ cũng không có, có thể người khác sẽ cho rằng cô quá tự tin nhưng cô lại tin ánh mắt của hắn chỉ hướng về cô.

Đi chơi được một lúc, cô muốn ăn kẹo bông gòn. Hắn liền chiều theo ý cô mua một cây kẹo thật lớn.

" Ngọt quá " - Thẩm Khả cắn một miếng ngay lập tức thích thú.

Cô lấy tay xé ra một ít đưa đến gần hắn - " Anh ăn thử đi ngon lắm "

Lục Chiêu Thuần nhếch môi rồi mới mở miệng. Thật ra mấy món ngọt quá không hợp khẩu vị của hắn lắm nhưng thấy cô vui như vậy hắn cũng không muốn từ chối.

Hai người đi dạo thêm một chút nữa rồi đến đài phun nước ngồi xuống nghỉ ngơi. Bỗng dưng, Thẩm Khả nghĩ ra gì đó lại lôi điện thoại ra.

" Chiêu Thuần chúng ta chụp chung một tấm đi "

" Được "

Hắn cũng không từ chối, ngồi sát lại gần cô. Đôi môi mỏng cong lên chút đỉnh.

Thẩm Khả giơ điện thoại lên tự sướng một tấm. Chụp một tấm thôi nhưng nhìn rất ưng ý. Cô vui thích vuốt ve màn hình điện thoại. Lục Chiêu Thuần quả thực rất đẹp trai. Dù nhìn qua hình chụp thôi cũng đã thấy được sự anh tuấn qua đường nét gương mặt hắn. Sự lạnh lùng trong cái cong môi đầy ma mị.

" Đẹp không ? "

Hắn đột nhiên ôm lấy cô từ đằng sau, giọng nói tà tính vang lên.

Cô vô thức gật đầu - " Đẹp "

Thấy cô chăm chú ngắm hắn trong hình như vậy, Lục Chiêu Thuần cảm thấy rất hài lòng.

Quá giữa trưa, hắn kéo cô vào một nhà hàng tây sang trọng. Lúc đầu, Thẩm Khả không chịu vào. Ở cái khu đất địa này, thứ gì cũng mắc, nhà hàng càng cao cấp hơn những chỗ khác. Nếu vào ăn, hắn thế nào cũng giành thanh toán nhưng nơi này đắt như vậy, Lục Chiêu Thuần cũng không phải thiếu gì, cô làm sao có thể để hắn trả tiền.

" Hay là chúng mình đến chỗ khác đi, ngoài rìa khu này có mấy quán ăn ngon hơn mà giá phải chăng nữa. Mấy món tây cũng không phải là có gì quá đặc biệt " - Thẩm Khả dè dặt lên tiếng.

Nhưng mà Lục Chiêu Thuần không màng đến lời cô, nhất quyết nắm chặt tay cô đi vào.

" Vào đi, em đừng lo "

Cô thực sự không thể thoát khỏi tay hắn, bị lôi vào trong một cách miễn cưỡng. Cô biết hắn có lòng tự trọng của một thằng con trai. Nhưng mà Thẩm Khả không muốn hắn vì cô mà tổn kém như thế.

Được phục vụ đưa đến bàn ngồi rồi kính cẩn đưa cho hai người hai quyển menu mới cứng. Thẩm Khả từ từ lật từng trang, thỉnh thoảng lại ngó sang nhìn xem sắc mặt hắn. Thực đơn trong này giá toàn là trên trời, chỉ dành riêng cho giới nhà giàu thưởng thức.

Lần đầu tiên cô được đi loại nhà hàng cao cấp này là lúc cha cô cho người mời cô tới. Ngày đó, Thẩm Khả vừa gặp lại ông, ông muốn mời cô một bữa tối với mục đích để nói lại "tình phụ tử". Giây phút cô nghe cái câu " Ta muốn bù đắp cho con ", cô đã cảm thấy thật buồn cười. Buồn cười đến mức Thẩm Khả nghĩ nếu mà mẹ cô nghe được câu này chắc chắn có thể bật hòm sòng dây.

" Thẩm Khả, em muốn ăn gì ? "

Lục Chiêu Thuần gọi món xong quay sang nhìn cô vẫn thấy cô ngồi ngẩn ra.

Cô bị làm cho giật mình thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Ngay lập tức nhìn lướt qua menu rồi gọi đúng một món sa lát loại giá thấp nhất trong đây.

Hắn nhướn mày nhìn cô sau đó bất thành lĩnh lên tiếng với người phục vụ - " Giúp tôi hủy món vừa rồi. Cho tôi một bánh mỳ nướng cùng quả bơ và củ hành ăn cùng phô mát feta, ô liu đen nghiền. Một súp hải sản kiểu Pháp. Một bit tét tái vừa ăn cùng khoai tây nghiền và cuối cùng là một sa lát hoa quả theo mùa, kem chanh và bạc hà "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngày Kỷ Niệm

Cô tròn to mắt nhìn hắn. Hắn định gọi cho cả gia đình ăn sao ? Một món thôi cũng đã đắt lắm rồi, đây còn gọi tới mấy món. Học sinh như bọn cô có tiền đâu ra mà ăn nhiều vậy chứ.

Nhưng mà nhìn Lục Chiêu Thuần gọi món ăn một cách thuần thực như vậy, cô cảm thấy rất bất ngờ. Chẳng lẽ trước đây hắn từng ăn qua loại nhà hàng này rất nhiều lần ?

Người phục vụ ghi chép nhanh chóng rồi cúi xuống hỏi một câu - " Quý khách có muốn uống dùng rượu vang không ạ ? "

" Cho tôi một chai rượu vang loại xxx.... "

Người phục vụ nghe xong nhận lại quyển menu rồi nhanh chóng rời đi. Thẩm Khả chớp chớp mắt nhìn hắn - " Anh sao lại gọi nhiều như vậy ? Không ăn hết thật uống phí "

Cô không dám trực tiếp đề cập đến chuyện tiền. Cô sợ sẽ làm hắn tự ái.

" Không sao, tôi muốn em ăn thật thoải mái. Ăn không hết thì bỏ lại " - Hắn thông thả mở miệng.

" Nhưng mà... "

" Thẩm Khả, tôi có thể trả được. Trả một cách dư dả là đằng khác nên em đừng lo lắng mấy chuyện linh tinh này nữa " - Lục Chiêu Thuần thấp giọng cắt ngang lời cô.

Hắn nói trúng tâm tư của cô nên Thẩm Khả có chút ngượng ngùng. Cô cẩn thận lên tiếng - " Anh lấy đâu ra nhiều tiền vậy ? "

" Lúc trước tôi đi làm thêm ở chỗ cà phê sách hơn một năm, có tiền lương nhưng cũng không xài gì nhiều nên để dành. Bây giờ có dịp nên xài một chút " - Lục Chiêu Thuần nhàn nhạt nói.

Như vậy càng chẳng phải không được sao ? Tiền của hắn để dành sao cô có thể tiêu xài tốn kém.

" Dù gì chúng ta cũng không nên hoang phí. Lần sau chúng ta ăn cái gì bình dân được rồi. Món ăn đắt tiền quá em ăn cũng không ngon miệng "

" Được, chiều theo ý em. Lần sau chúng ta sẽ ăn món khác "

Hắn cũng không muốn ép cô. Hắn lúc nào cũng muốn cô được thoải mái.

Món ăn được đưa lên, rượu vang cũng được đem đến. Lục Chiêu Thuần thân nhiên kéo đĩa thịt của cô qua sát thịt cho cô rồi để lại như cũ.

Thẩm Khả vừa ăn vừa quan sát hắn. Cách hắn cầm dao nĩa, cách hắn sử dụng khăn, cách hắn chùi miệng một cách tao nhã. Và cả cái cách hắn thưởng thức rượu vang nữa, ngón tay thon dài cầm chân ly thủy tinh lắc rượu xoay quanh ly rồi đưa lên mũi ngửi một chút, sau đó mới từ từ nhấp một ngụm. Tất cả đều thực hiện hoàn hảo đến từng bước.

Phong thái của hắn rất giống của cha cô khi ăn. Giống như một kẻ xuất thân thuộc hàng thượng lưu giàu có. Trước đây, Thẩm Khả cũng chỉ là một đứa trẻ sinh ra trong một gia đình bình thường, làm sao có thể được vào loại nhà hàng này, càng không biết những nguyên tắc cơ bản khi ăn uống ở những nơi sang trọng này.

Chỉ là khi đi ăn cùng Thẩm Văn cô đã quan sát rất nhiều, cũng dần dần có thể thuộc lòng các phép tắc cơ bản. Nhưng đối với cô, những bữa ăn đó, thức ăn đều quá nhạt nhẽo không thể nuốt trôi. Ông ấy muốn hàn gắn mối quan hệ này nhưng cô lại thấy ông chỉ muốn nói lời bào chữa cho bản thân. Lại còn luôn luôn đề cập đến vấn đề chính trị với cô.

Thẩm Khả lúc đó thực muốn ăn nhanh cho xong bữa rồi ra về.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía hắn, lẽ nào Lục Chiêu Thuần là một đại thiếu gia sao ? Một phần giống một phần lại không giống.

Hắn rất bình dị từ quần áo đến tóc tai, cũng chẳng có xe đưa rước nào hay vệ sĩ nào. Bộ dạng lúc bình thường của hắn trông rất bất cần đời, trước kia thì ánh mắt lúc nào cũng như muốn giết người. Hắn từng nói với cô cha mẹ của hắn đều mất cả rồi, hiện tại hắn chỉ sống với anh trai. Nên không thể nào hắn là một đại thiếu gia được.

Nhưng mà khí chất thực sự rất giống..

" Ăn xong, em muốn đi đâu ? " - Lục Chiêu Thuần phát hiện cô nhìn hắn đến mất hồn, khóe miệng cong lên không ít.

Cô quần bách đồ mặt, cup mắt xuống một lát sau mới trả lời - " Mình xem phim đi, nghe nói có một bộ phim mới ra rất hay "

Hắn không nói gì ngay lập tức đồng ý. Chỉ cần là cô thích, hắn cái gì cũng chiều theo cô. Tuy rằng xem phim không thuộc sở thích giải trí của hắn nhưng cứ tưởng tượng cảnh trong rạp tới Lục Chiêu Thuần được ôm cô, hắn liền cảm thấy rất cao hứng.

Thẩm Khả ăn gần hết thức ăn, không dám uống phí tiền của hắn. Ăn xong cũng là lúc cô không thể lết nổi. Lục Chiêu Thuần thanh toán tiền rồi nhanh chóng dẫn cô ra ngoài. Đi thẳng đến rạp phim gần đó.

Mua vé xong, gần một tiếng nữa phim mới chiếu nên hắn kéo cô đi dạo cho tiêu hóa. Vừa đi ra ngoài Thẩm Khả đã nhìn thấy một bà thầy bói ngồi bên lề đường. Ăn mặc trùm kín hết người như Ấn Độ. Mọi người xếp hàng đến xem rất đông.

Cô nổi tính hiếu kỳ lời hán tới. Cô cũng muốn thử xem bói một lần. Lục Chiêu Thuần lắc đầu trước về trẻ con của cô.

Xếp hàng cỡ chừng mười lăm phút mới đến lượt. Hai người ngồi xuống trước mặt một người phụ nữ trang điểm lòe loẹt, trên trán chấm một chấm đỏ. Trên bàn còn có một quả cầu thủy tinh lấp lánh, đúng chuẩn kiểu xem bói cổ điển thường thấy trên tivi.

Bà ta lên tiếng hỏi - " Hai người muốn xem gì ?"

" Thưa, cháu muốn xem tình duyên " - Cô nhanh miệng nói.

" Cho hai người phải không ? " - Bà thầy bói nhìn hai người, dễ dàng đoán ra.

Thẩm Khả đỏ mặt gật đầu.

Bà ta bắt đầu bằng việc hỏi ngày tháng năm sinh, nơi sinh và cả giờ sinh của hai người. Rồi đặt tay lên quả cầu nhắm mắt làm bầm trong miệng mấy lời gì đó cô nghe không hiểu. Chỉ thấy buồn cười nhưng không dám cười. Nhìn qua người bên cạnh thấy hán mặt lạnh tanh.

Sau đó, bà thầy bói cầm lấy tay hai người cùng chạm vào quả cầu thủy tinh, tay của hán đặt lên tay cô.

Bà ta lại nhắm mắt, đọc thêm câu thần chú gì đó rồi mới mở mắt nhìn vào quả cầu thủy tinh, nhìn rất chăm chú. Cô cũng nhìn theo nhưng mà chả thấy gì cả. Lúc thì bà ta trầm ngâm, lúc thì lắc lắc đầu.

Vài phút sau, gỡ tay hai người ra. Bà thầy bói vẫn chưa hề lên tiếng, hết nhìn qua cô lại nhìn qua hán. Thẩm Khả sốt ruột muốn chết. Ngay cả người bên cạnh cũng cau mày không ít.

" Thưa, chẳng lẽ xấu lắm sao ? " - Cô nhin không được cất giọng hỏi.

Bà ta liền lắc đầu - " Xấu thì không xấu nhưng tốt cũng chẳng phải tốt "

" Là sao ạ ? " - Thẩm Khả càng khó hiểu.

Một lần nữa, bà thầy bói lại quan sát từ hán qua cô một lượt - " Về tuổi mệnh hai người rất hợp nhau. Nhưng mà ta có thể nhìn thấy mỗi người các người đều mang trong mình khí chất rất mạnh mẽ, vì vậy rất khó hòa hợp. Cũng giống phượng hoàng và sư tử không thể ở cùng một chỗ. Cho nên đến được với nhau hay không là còn do bản thân các người. Có câu duyên do trời định, phận do người tạo "

" Bà có thể nói rõ hơn được không ? Cháu nghe không hiểu cho lắm "

" Ta chỉ có thể nói với hai người như thế này. Sợi tình duyên này rất chắc chắn, duyên phận của hai người mạnh mẽ đến mức không có thứ gì cắt đứt được. Nhưng mà... "

" Nhưng mà thế nào ? " - Lục Chiêu Thuần cũng không kiên nhẫn hơn được nữa.

Bà thầy bói nhìn hán nói - " Nhưng mà sợi tình này bị một tảng đá đè lên quá nặng. Nếu như cả hai người không cùng nhau nhấc tảng đá đặt xuống, cứ tiếp tục như thế này thì hai người không thể dứt khỏi nhau nhưng cũng không thể đến được với nhau "

.....

..

" Sao vậy ? Còn nhớ đến lời bà thầy bói đó sao ? " - Lục Chiêu Thuần nhìn cô hỏi. Từ nãy đến giờ cô cứ trầm tư khiến hán có chút lo lắng.

Thẩm Khả ngước mắt lên nhìn người bên cạnh - " Vậy anh nghĩ bà ta có nói đúng không ? Rằng hai chúng ta không đến được với nhau "

Đột nhiên, hán lấy ngón tay búng vào trán cô hung dữ nói - " Trẻ con ! Tôi ở bên cạnh em, em không tin tôi sao ? Vậy mà lại nghe bà thầy bói đạo đó bịa đặt. Thật không lọt lỗ tai chút nào "

Cô đau đớn ôm đầu, bất mãn lên tiếng - " Em cũng chỉ hỏi như vậy thôi mà. Anh nói không tin thì em không tin "

" Lần sau, không cho phép nói chuyện linh tinh như thế nữa. Tôi sẽ phạt nặng đấy "

Lục Chiêu Thuần bất ngờ ôm lấy cô, cộc cằn nói. Đầu đó nơi trái tim hán nhen nhóm một tia sợ hãi. Cảm giác này là lần đầu tiên trong đời hán.

Hán không hề tin lời bà thầy bói đó. Nhưng mà nghĩ tới việc mất cô, Chiêu Thuần thực sự không thể chịu được.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Đến gần sát giờ chiều hai người mới vào rạp. Thẩm Khả không muốn mua bắp vì bụng cô còn khá no nên chỉ mua đúng một ly nước cỡ lớn để cô và hán cùng uống. Bước vào phòng rạp tối om, cô phải nắm chặt tay hán để hán dẫn vào.

Lục Chiêu Thuận mua vé ghế dành cho tình nhân Sweetbox. Thường là những chiếc ghế sofa đôi màu đỏ nằm ở vị trí cuối hàng ghế. Rất riêng tư, thích hợp cho các cặp tình nhân.

Ngồi yên vị xuống ghế, Lục Chiêu Thuận không chịu ngồi bình thường mà phải vòng tay sang ôm eo cô. Đương nhiên rồi vì đây là ý đồ của hắn khi mua loại vé này mà. Thẩm Khả cũng chẳng thèm đôi co với hắn, dù sao cô có nói hắn cũng không chịu ngồi yên.

Phim bắt đầu được chiếu. Khi này, Lục Chiêu Thuận để cô tùy ý chọn lựa nên cô đã chọn một bộ phim hành động hài hước của Mi.

Suốt một buổi cô chăm chú xem phim, mắt không rời màn hình. Thỉnh thoảng còn bật cười vì những tình tiết hài hước. Một lúc sau nhìn sang người bên cạnh đã thấy hắn ngủ gà ngủ gật. Một tay còn để trên đùi cô.

Hắn lại ngủ nữa rồi. Nhìn gương mặt anh tuấn cô cảm thấy có chút tội tội lại cảm động. Hắn không thích đọc sách nhưng vẫn vào thư viện cùng cô, hắn cũng không thích xem phim nhưng lại chiều theo ý cô. Thẩm Khả nhích người một chút để có tư thế cho hắn tựa đầu vào vai cô.

Thẩm Khả cầm lấy bàn tay của hắn khẽ vuốt ve. Đôi bàn tay thon dài có chút thô ráp. Trên đầu ngón tay còn có vết chai sạn. Nhìn bằng mắt không thể thấy nhưng khi chạm vào tay hắn mới phát hiện có rất nhiều vết sẹo nhỏ đã phai mờ. Ất hẳn là do đánh nhau.

Lục Chiêu Thuận từng nói với cô hắn đánh nhau là để kháng cự một số người. Cô thực sự rất tò mò muốn biết những người đó là ai. Càng muốn biết lý do của hắn là gì.

Thẩm Khả đan tay mình vào tay hắn, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay thô ráp. Nhìn hắn ngủ ngon bên vai mình, trái tim cô chảy ra một dòng suối ngọt ngào và tinh khiết. Thì ra hẹn hò lại có cảm giác thích thật.

Cô cứ nắm tay hắn như vậy rồi tiếp tục xem phim.

Phim hiện lên chữ the end bắt đầu chuyển sang nhạc kết thúc phim. Khán giả liên lũ lượt đi chuyển ra bên ngoài. Riêng cô vẫn còn ngồi nán lại chờ kết thúc nhạc phim.

Lúc này Lục Chiêu Thuận mới bắt đầu tỉnh. Hắn ngược lên nhìn cô rồi lại nhìn lên màn hình chiếu.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?" - Hắn giọng khàn khàn hỏi cô.

"Anh ngủ cũng được một tiếng rồi" - Cô đáp.

Lục Chiêu Thuận búng nhạc đứng dậy, kéo tay cô - "Hết phim rồi, chúng ta ra ngoài thôi"

Thẩm Khả nhón miệng cười đi theo hắn. Bây giờ ngoài trời cũng đã là buổi chiều. Buổi chiều nên thời tiết cũng lạnh hơn. Lục Chiêu Thuận lại cởi áo khoác lên cho cô.

"Nhưng mà sao đột nhiên em lại chủ động rủ tôi đi hẹn hò vậy?" - Hắn lên tiếng hỏi cô.

Đôi má của cô trở nên ửng hồng. Hắn cũng không cần phải hỏi trực tiếp như vậy. Dù sao cô cũng là con gái mà. Chần chừ một lúc lâu cô rút ra từ túi xách một hộp quà nhỏ bằng bàn tay, đưa đến cho hắn.

"Tặng anh"

Lục Chiêu Thuận ngạc nhiên nhìn hành động của cô. Nhanh chóng cầm lấy món quà, neho mắt khó hiểu - "Hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt. Sao khi không em lại tặng quà cho tôi?"

"Ừ thì..."

Thẩm Khả xấu hổ ngập ngừng trong lời nói.

"Thẩm Khả" - Hắn chăm chú nhìn cô, âm thanh khẽ gọi tên cô dịu dàng như đang dỗ dành.

"Tại... tại vì hôm nay là tròn một tháng... tháng quen nhau nên em..."

Thẩm Khả biết ngay là hắn sẽ không quan tâm đến mấy thứ vớ vẩn này mà. Cô hiện tại cảm thấy rất xấu hổ.

Cô liếc nhìn hắn, vẫn là vẻ mặt lãnh đạm. Hắn có phải thực sự cảm thấy cô quá trẻ con không?

Bất thành linh Lục Chiêu Thuận bắt lấy cô lôi vào lồng ngực rắn chắc của mình. Thẩm Khả bị làm cho bất ngờ, khó hiểu nhìn lên hắn.

"Thẩm Khả, tôi vui lắm" - Giọng nói trầm khàn vang lên.

"Thật sao?"

Cô nhỏ tiếng hỏi.

" Thật "

Hắn ôm chặt cô hơn nữa.

Cái đầu nhỏ của cô dụi dụi vào lồng ngực hắn. Tâm trạng đã tốt lên rất nhiều.

Lục Chiêu Thuần hỏi buồn cô ra, tò mò muốn mở quà ra - " Là gì vậy ? "

Thẩm Khả nở nụ cười ẩn ý - " Anh mở ra đi "

Khi hắn mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc khăn quàng cổ màu đen được gói lại tỉ mỉ. Vì mùa đông sắp đến nên cô nghĩ quà này là thích hợp nhất.

Cô lại lấy ra từ trong túi xách một chiếc khăn giống y như vậy nhưng mà màu hồng.

" Anh xem, chúng là đồ đôi đấy "

Lục Chiêu Thuần khoe môi giờ cao thích thú. Lấy món quà ra khỏi hộp đưa cho cô - " Giúp tôi quàng lên cổ "

Đôi môi hồng nhuận tươi cười như hoa, Thẩm Khả cầm lấy khăn nhẹ nhàng choàng qua cổ hắn.

Đúng là người đẹp nên mang gì cũng đẹp. Nhìn vào cũng không biết là người đẹp vì khăn hay khăn đẹp do người nữa. Đôi mắt lạnh lợi thỏa mãn ngắm nghía.

Lục Chiêu Thuần cũng cầm lấy khăn màu hồng trên tay người đối diện, dịu dàng choàng lên cổ cô. Động tác thân mật của hắn lại làm tim cô chạy loạn.

Hắn cúi thấp mặt, ngắm nhìn vật trên cổ cô, đưa tay chỉnh sửa cho thật đẹp và phải giữ ấm cho cô. Lục Chiêu Thuần hài lòng nhìn gương mặt đang ửng hồng của cô. Không kiềm được lòng mình mà tiến tới cướp đoạt cánh hoa đang hé mở kia.

Sự mềm mại càng kích thích hắn mãnh liệt hơn. Mỗi một lần hôn vào là mỗi một lần cả hai người nghẹt thở. Thẩm Khả hơi giãy giụa vì nụ hôn của hắn quá cuồng dã khiến cô trái tim không tự chủ được mà đập liên hồi.

Hồi lâu sau, hô hấp của cô mới được giải thoát. Lục Chiêu Thuần ngắm nhìn người con gái phía dưới, có chút vui vẻ nói - " Cảm ơn em "

Thẩm Khả cắn cắn môi tay chân luống cuống nhưng trong lòng lại âm thầm hạnh phúc.

Hắn khẽ ôm cô vào lòng. Chưa bao giờ hắn có thể nghĩ tới việc ôm một cô gái lại cảm thấy hạnh phúc đến như vậy. Nhờ có cô mà trong cuộc đời hắn mới được một lần hưởng thụ tư vị hạnh phúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Có Người Ganh Ghét

Mặt trời bắt đầu lặn dần sau những đám mây hồng. Một mảng trời ảo mộng đánh vào thị giác làm cho con người ta tâm tình thật yên bình, có gì đó lãng mạn bay bổng trong tâm hồn.

Cũng đã trễ, Lục Chiêu Thuần một mực chờ cô về nhà. Để cô một mình đi về nhà trong khi trời đã tối hắn không an tâm. Thẩm Khả luôn miệng từ chối nhưng thực chất trong tâm cũng không muốn một mình đi về. Cô đành gật đầu.

Xe chạy một đoạn đường dài mới về tới nhà của cô. Thẩm Khả nhanh chóng nhảy xuống, có chút thúc giục nói - " Anh mau về đi, đi đường nhớ cẩn thận "

Cô sợ người của cha mình đang ở xung quanh đây. Nếu lại bắt gặp hắn đi cùng với cô, bọn họ chắc chắn sẽ lưu tâm đến, không biết khi nào sẽ báo với ông ấy.

Lục Chiêu Thuần nhìn cô, lúc sau thấp giọng nói - " Được rồi tôi về. Em đi cả ngày mệt rồi, tối nay nên nghỉ sớm một chút "

Thẩm Khả ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó xoay người đi vào nhà.

Không phải Lục Chiêu Thuần không nhìn ra biểu hiện khác lạ của cô. Hấn biết Thẩm Khả hình như không muốn để hấn đến nhà cô. Lý do là gì hấn vẫn chưa biết. Chiêu Thuần cũng không tiện đề cập đến. Nếu là chuyện liên quan đến gia đình thì hấn muốn cho cô thêm thời gian, đợi đến lúc cô tin tưởng hấn sẽ kể cho hấn nghe.

Mỗi người cần có không gian riêng của mình. Bí mật là thứ ai cũng sẽ có. Lục Chiêu Thuần cũng có bí mật chưa thể kể cho cô biết bởi hấn không muốn cô cảm thấy áp lực hay buồn phiền vì hấn.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Chiêu Thuần, mình có chuyện muốn nói với cậu "

Giờ ra chơi, Tôn Khiết đi xuống bàn của hấn thân nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Lục Chiêu Thuần đang nghe nhạc nhìn thấy hấn liền gỡ tai nghe ra, lãnh đạm hỏi - " Có việc gì ? Nhìn mặt cậu nghiêm trọng như vậy thì chắc không phải chuyện tốt rồi "

" Chiều thứ sáu tuần vừa rồi, cậu có biết ai đến trường kiểm cậu không ? " - Anh liếc nhìn người bên cạnh, không vui vẻ gì lên tiếng.

" Không biết, mình về sớm "

Hấn trả lời ngắn gọn, tay khoanh lại trước ngực.

Tôn Khiết không mấy hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng bất cần của hấn - " Cũng may là cậu về sớm nếu không đã xảy ra một trận tử chiến rồi. Là bọn xã hội đen khu này đến kiểm cậu để trả thù cho đàn em của chúng "

" Rồi sao ? "

" Sao ư ? Bọn chúng đương nhiên sẽ đến lần nữa. Chiêu Thuần, có phải cậu chán sống rồi không ? Động vào ai không động lại động vào đám người xã hội đen đó "

Hấn bất ngờ cười lạnh, thân nhiên nói một câu - " Đến thì gặp thôi "

" Cậu nói nghe dễ dàng thật. Cậu biết bọn chúng có bao nhiêu người không ? Bọn chúng một đám người kéo đến trước cổng trường, cậu nghĩ thầy giám thị không để ý sao ? Nếu như gây nhiễu loạn trật tự trước cổng trường thì cậu sẽ bị đuổi học đấy " - Người bên cạnh lông mày nhú chặt.

" Đến lúc đó mình cũng không giúp được cậu đâu... "

" Cậu nói nhiều quá rồi đấy "

Lục Chiêu Thuần đột ngột lạnh lùng cắt ngang lời nói của anh ta.

Tôn Khiết lắc đầu nhìn hấn. Tên này lúc nào cũng lì lợm như vậy, khuyên bảo thì lại không nghe.

Nhiều khi, anh cảm thấy hấn là người rất trầm tĩnh suy nghĩ lại chín chắn. Nhưng cũng có lúc cảm thấy hấn thật nông nổi, về bất cần đời của hấn khiến người khác rất khó chịu.

Tôn Khiết đứng dậy cho hai tay vào túi quần nhìn hấn.

" Tùy cậu, mình chỉ muốn nói cho cậu biết để mà phòng hờ những rắc rối. Tốt nhất nếu tránh được thì nên tránh đi. Cậu làm cho đàn em của chúng một lũ nhập viện như vậy, mình sợ chúng sẽ muốn lấy mạng cậu đấy. Tới lúc đó dù thân thù của cậu giỏi đến mức nào thì cũng không thể một mình đấu lại đám người xã hội đen đó được "

" Việc của mình, mình sẽ tự lo liệu " - Hấn lãnh đạm lên tiếng.

Anh ta lại lắc đầu. Xoay người trở về chỗ ngồi.

Đến khi Tôn Khiết vừa đi mất, Lục Chiêu Thuần chậm rãi lấy di động từ trong túi quần ra bấm một dãy số dài rồi áp lên lỗ tai.

" Daniel, tôi nghĩ đến lúc phải trả ơn rồi. Vừa đúng thời điểm cậu cũng có thể rửa hận "

oooooooooooooooooooooooooooo

Buổi chiều, Thẩm Khả có tiết kiểm tra giờ lịch sử. Vẫn như mọi khi, cô đều học bài đầy đủ.

Vừa mới đặt bút viết được năm phút thì lưng cô đã bị ai đó lấy viết chọt chọt. Cô liền ngồi thẳng dậy, hơi nghiêng mặt qua tránh để bị giáo viên nhìn thấy.

" Thẩm Khả, chỉ mình câu một " - Trương Uyển Như ngồi đằng sau thỏ thẻ.

Thẩm Khả liền nhỏ giọng trả lời - " Chờ mình một chút, mình viết xong câu này sẽ cho cậu xem "

Cô đang suy nghĩ để nhớ bài mà cứ hỏi như vậy làm Thẩm Khả rất khó làm bài. Cô đành viết thật nhanh. Chưa đầy năm phút tiếp theo, người phía sau lại chột chột lưng cô. Đúng lúc Thẩm Khả vừa viết xong hai câu.

Cô ngồi dịch ra bên ngoài một chút để tạo khoảng trống, đẩy bài mình ra chính giữa bàn để người phía sau dễ nhìn thấy. Trương Uyển Như vừa nhìn thấy bài đã cao hứng chép nhưng chưa kịp nhìn lần thứ hai đã bị người bên cạnh cô lấy lưng che mất tầm nhìn.

Hạ Hương háng giọng một cái rồi âm thầm lườm xuống người phía dưới một cái. Xong lại tiếp tục làm bài như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thẩm Khả cắn cắn môi lấy bài trở về tiếp tục làm bài. Biết làm sao đây, cô cũng cố gắng giúp rồi.

Trương Uyển Như phẫn nộ tròn mắt nhưng không thể làm gì. Cô ta bây giờ một chữ trong đầu cũng không có làm sao làm bài.

Loay hoay suốt từ nãy đến giờ, cô ta đành liều một phen. Thò tay vào ngăn cặp dưới chân lấy ra tờ giấy nhỏ.

" Trương Uyển Như, em đang làm gì đó ?! " - Thầy giáo nghiêm giọng.

Không biết từ lúc nào, thầy sử đã đứng bên cạnh cô ta. Trương Uyển Như giật bắn mình sợ hãi rút tay lại.

Ngay lập tức, giáo viên cầm lấy bài của cô ta gạch chéo màu đỏ chói. Một con số không tròn trịa bị thầy sử ghi vào sổ điểm mà không cần chấm bài.

Trương Uyển Như khóc lóc xin thầy cho làm lại nhưng mà thầy sử không cho. Vốn dĩ thầy ấy nổi tiếng là nghiêm khắc mà.

Hạ Hương chứng kiến cảnh tượng kia mà vô cùng thỏa mãn, còn quay sang gắt gù với cô - " Em yêu à, chúng ta đã làm một điều đúng đắn "

Cô nổi cả da gà, lắc đầu bó tay nhìn cô nàng.

Thẩm Khả thực ra cũng chẳng có gì là vui vẻ. Trương Uyển Như bị làm sao cũng không khiến cô tốt đẹp hơn bao nhiêu.

....

...

Giờ tan trường Trương Uyển Như bực dọc trở về lớp lấy cặp ra về. Trong lớp đã về hết, không còn một ai.

Cô ta là từ sớm đến giờ chạy theo thầy Sử xin được làm lại bài. Bài kiểm tra này rất quan trọng, điểm thấp sẽ kéo hết điểm kì này xuống mất. Cô ta không thể để như vậy được. Chạy theo đến cả phòng giáo viên nhưng thầy ấy vẫn cương quyết không cho. Còn mắng cô ta một trận vì tội không học bài.

Trương Uyển Như ôm hận quay trở về. Tất cả là tại hai con nhỏ kia. Cô ta nhất định sẽ không để yên.

Vừa ôm cặp vừa bực dọc đi xuống sân trường vắng vẻ. Đột nhiên cô ta nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

Là Lục Chiêu Thuần và cả... con nhỏ Thẩm Khả kia nữa !

Sao con nhỏ đó lại đi chung với hần chứ ?!

" Em về đây, ngày mai gặp "

Thẩm Khả nghịch ngợm gio tay vẩy vẩy.

Hần nhìn bộ dạng trẻ con của cô mà không nhịn được phì cười một cái. Cười xong Lục Chiêu Thuần mới phát hiện thì ra hần đang cười. Đạo gàn đây hần đã biết cái gì gọi là tâm trạng thoải mái, vui vẻ. Là cô đã dạy cho hần biết cười.

Lục Chiêu Thuần vươn người tới hôn lên trán cô một "phát mạnh" - " Lo về đi, quái con "

Thẩm Khả cười khúc khích, vẩy tay thêm lần nữa rồi mới quyền luyến xoay người đi về.

Từ đằng xa, một bóng người âm thầm giật dử. Cô ta siết chặt chiếc lá trên cây. Thò lỗ bứt nó, xé toạc nó ra.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vết Thương Không Thể Hàn Gắn

...Văn phòng bộ trưởng...

Người thư ký bước vào trong phòng, đứng trước bàn làm việc cẩn thận cúi chào rồi rút ra từ trong tập hồ sơ một phong bì trắng, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

"Những tấm hình này tôi vừa nhận được từ người theo dõi tiểu thư. Bộ trưởng nên xem qua "

" Khả nghi ? " - Thâm Văn dời mắt khỏi tài liệu trên tay, nhìn xuống dưới.

Ông mở phong bì, lấy ra một xấp hình. Vừa xem ông vừa nhủ mày.

"Theo như báo cáo, gần đây tiêu thư rất hay đi cùng với nam sinh trong hình thừa bộ trưởng" - Kim Doãn Tôn nhẹ giọng nói.

"Đã điều tra chưa ? Xem có mối nguy hiểm nào từ câu ta không ?" - Thẩm Văn nghi hoặc lên tiếng.

Người thư ký có chút ái ngại nhìn ông. Ánh mắt có chút chần chừ.

"Thư ký Kim..." - Ông liền nhận ra, gọi một tiếng lạnh lùng.

Kim Doãn Tôn chậm rãi mở miệng - " Thừa, nguy hiểm thì không. Nhưng câu ta là tam thiếu gia của nhà... họ Lục "

"Người nói gì?!" - Thẩm Văn trùng lón mắt. Khuôn mặt nhăn nhoe trở nên tức giận.

"Thưa cậu ta chính là tam thiếu gia nhà họ Lục, Lục Chiêu Thuần. Nhưng hình như cậu ta cũng không hề biết Thẩm tiểu thư là con gái của ngài" - Người thư ký lặp lại một lần nữa.

Ánh mắt của ông như có bão tố.

" Không được, không thể để con bé tiếp tục gặp cậu ta được "

"Thưa vâng ngài muốn xử lý như thế nào ?" - Kim Doãn Tôn cẩn trọng hỏi.

Thảm Vân dần dần lấy lại bình tĩnh. Phải ngăn cản chuyện này trước khi quá muộn. Ông nhìn người trước mặt, nhẹ nhàng phát tay - "Ta sẽ tự mình nói chuyện với con bé "

"Nếu như con bé thực sự thích thằng nhóc đó, sự thật này sẽ rất khác nghiệt với nó. Ta sẽ từ từ khuyên bảo nó trước" - Ông trầm mặc nói. Cuối cùng ông cũng nghĩ cho con gái mình. Nó đã chịu tổn thương mất mẹ rồi, ông không muốn nó tiếp nhận thêm bất kỳ tổn thương nào nữa. Duy nhất lần này, ông sẽ gạt bỏ hận thù trong lòng mà ngăn cản con bé.

Người thư ký nhìn ông một cách cẩn trọng. Anh đã theo ông rất nhiều năm, chứng kiến được rất nhiều loại chuyện. Sự thật lần này chắc có lẽ sẽ khiến Thẩm Khâm rất đau khổ. Quan trọng hơn là cô sẽ đối mặt với chuyện này như thế nào.

Cô bé ấy thoát đầu nhìn trông rất xinh đẹp thuần khiết, lại mong manh yếu đuối. Nhưng thực chất bên trong là một sư tử cái đang ngủ say. Sự mạnh mẽ, cứng rắn, lì lợm biểu hiện qua từng cử chỉ, ánh mắt của cô. Anh ta có thể nhìn rõ điều đó.

"Thư ký Kim, hôm nay sắp xếp cho tôi dùng bữa tối với Khả nhi tại nhà hàng như cũ" - Đôi mắt già cả nhăn lại chút ít.

Kim Doãn Tôn liền kính cẩn trả lời - " Vâng, tôi sẽ làm ngay "

○○

"Tiểu thư, mời" - Kim Doãn Tôn đứng trước ngôi nhà màu xanh mở cửa xe cho cô.

Thảm Khà chỉ vừa đi học về chưa kịp bước vô nhà đã nhìn thấy chiếc xe màu đen sang trọng quen thuộc đậu trước nhà. Cô cất lời một cách mỉa mai - " Ông ấy lại muốn triệu tập tôi đi ăn tối ? "

Anh ta vội vàng nói - " Xin tiểu thư đừng nói như vậy, bố trưởng chỉ là muốn cùng con gái mình dùng bữa tối gia đình "

Cô cảm thấy buồn cười. Điều kỳ lạ là sau toàn bộ chuyện này, Thẩm Khả chỉ thấy tức cười thôi. Cô nhìn người trước mắt cười lạnh - " Triệu tập thì vẫn là triệu tập. Không thể đem ra nói nó như một bữa ăn gia đình được. Làm gì có bữa ăn gia đình nào khó nuốt như thế chứ ? "

Cô nói như thể đang kể một câu chuyện cười vậy. Giọng điệu vô cùng mỉa mai.

Kim Doãn Tôn có chút khó xử nhìn cô. Thẩm Khả cũng không đành lòng gây khó dễ anh ta nên đã chậm rãi ngồi vào trong xe.

.....

...

Chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng năm sao cao cấp. Kim Doãn Tôn bước xuống mở cửa xe cho cô.

Thẩm Khả nhanh chóng ra khỏi xe đi thẳng vào nhà hàng chẳng cần nhìn ngó ai. Cô đã quen thuộc cái nơi này đến mức phát chán.

Nội thất sang trọng, điều khắc tuyệt mỹ, ánh đèn vàng lộng lẫy, tất cả những thứ hào nhoáng này đều khiến cô cảm thấy nhàm chán. Cô chỉ muốn ngồi vào bàn ăn thật nhanh rồi ra về.

Thẩm Khả cứ một hướng mà đi thẳng chẳng để ý đến cái gì. Đi vào thang máy bấm số, nhanh đến độ Kim Doãn Tôn xem chút nữa là không kịp đuổi theo cô. Thẩm Khả đã thuộc lòng đường nào dẫn vào trong, nhớ tầng nào, phòng nào là nơi Thẩm Văn thường xuyên ngồi ăn.

Nhà hàng này không giống như kiểu những nhà hàng cao cấp khác. Nó là một nơi ăn uống riêng biệt dành cho những nhân vật đặc biệt quan trọng và có tầm cỡ. Ăn theo phòng riêng cách âm kín đáo, mỗi phòng được một khách hàng đăng ký riêng trước một buổi. Nhưng nếu là thành viên V.I.P thì sẽ được một phòng dành riêng hoàn toàn bất cứ lúc nào cũng có thể ghé đến, chỉ cần gọi điện trước. Vì thế nơi đây thường xuyên diễn ra những cuộc gặp mặt bí mật.

Ở đây cũng có thể nói là nơi tụ họp những nhân vật đứng đầu nổi tiếng nhất trong nước và cả nước ngoài. Từ món Á sang món Âu tất cả đều có sẵn sàng và được làm theo cách mỹ vị nhất. Nhưng đối với cô mà nói rất khó nuốt.

Cô đến trước một căn phòng với số thứ tự 033, có mấy người vệ sĩ mặc đồ đen nghiêm ngặt canh gác. Vừa nhìn thấy cô, bọn họ đã ngay lập tức né ra kính cẩn mở cửa cho cô.

Bước vào trong, cô đã nhìn thấy Thẩm Văn đang đợi mình trong phòng. Xung quanh còn có bốn vệ sĩ. Thẩm Khả ngồi vào phía bên kia bàn ăn. Căn phòng này ngoài kiến trúc trang nhã sang trọng, còn có khung cảnh rất đẹp, có thể nhìn ra toàn thành phố.

Cha cô liền ra lệnh cho mấy người kia - " Cho người đem đồ ăn lên xong các người có thể lui ra "

Thức ăn được đầu bếp dọn lên bàn toàn là cao lương mỹ vị. Thẩm Khả chỉ nhàn nhạt cầm dao nĩa lên ăn. Giống như đến đây ăn chỉ như một nhiệm vụ.

" Khả nhi, từ nay về sau con không được qua lại với thằng nhóc họ Lục kia nữa "

Ông nhìn con gái, nghiêm nghị lên tiếng.

Bàn tay đang cắt thức ăn bỗng khựng lại, lông mày lá liễu khẽ nhướn - " Người của cha làm việc có năng suất thật "

" Ta đang nói chuyện nghiêm túc với con đấy " - Ông lại nghiêm giọng.

Cô không mấy vui vẻ nói - " Lý do là gì ? Vì anh ấy chỉ là một người bình thường, gia thế không cao sang nên cha không cho phép con qua lại sao ? "

Thẩm Văn cau mày rõ rệt - " Khả nhi, ta nói con phải nghe lời. Ta nói không cho phép thì là không cho phép. Nếu con không nghe lời ta có thể dùng biện pháp mạnh "

Nghe ông nói, cô trong lòng không khỏi tức giận - " Cha có tư cách gì mà cấm đoán con. Người duy nhất con yêu thương là mẹ đã rời khỏi cuộc đời rồi. Bây giờ cha còn muốn cướp thêm một người mà con yêu thương nữa sao ? "

" Khả nhi, ta là cha của con. Ta có quyền lo cho con, dạy bảo con ! "

Đương nhiên ông không muốn con gái mình đau khổ nhưng thà rằng nó chịu đựng một chút đau đớn này còn hơn biết được toàn bộ sự thật.

" Cha ? Chẳng lẽ cha nghĩ rằng con gọi cha bằng một tiếng "cha" thì cha có tư cách lãnh nhận vai trò thiêng liêng đó sao ? Cha có biết vì sao con rất hận cha mà vẫn kiên nhẫn ngồi đây ăn tối cùng cha mỗi khi cha gọi không ? Hay cha có biết con xem thường cha đến mức nào, vậy mà gọi cha là "cha" không ?! "

" Khả nhi, con ! "

Ông tức giận nhìn cô.

" Là vì lời hứa với mẹ. Vì trước khi chết mẹ đã từng cầu xin con, xin con hãy cho cha một cơ hội, nhường nhịn cha, cho cha chút thời gian. Dù hận cha, chỉ ít hãy tôn trọng cha. Mẹ đã cầu xin con như thế đấy, cha có biết không ? Người phụ nữ đã từng bị cha ruồng bỏ khi đang mang thai con của cha đã cầu xin con như thế, cha rốt cục có biết không ?! " - Thẩm Khả vừa cảm thấy đau vừa cảm thấy giận, cô mãi mãi cũng không thể tha thứ cho người đã bỏ rơi mẹ con cô.

" Ta... "

Ánh mắt ông run run như không thể nào ngờ.

" Nhưng mà rồi sao ? Bao nhiêu năm nay gặp lại, cha nói muốn bù đắp. Nhưng bù đắp bằng những bữa ăn bí mật tại nơi xa hoa đắt tiền này, bằng những cuộc trò chuyện nhằm chán về cha, công việc, và gia đình của cha. Cha muốn con như thế này, cha muốn con như thế kia. Cha đem đồng tài sản danh vọng của mình đặt trước mặt con rồi bảo con quay trở về sao ? Cha có bao giờ thực sự hiểu con muốn gì chưa ?! "

Thẩm Văn khổ sở nghe cô nói, trong lòng bất lực - " Khả nhi, con muốn gì ta đều có thể cho con. Ta sẽ lo cho con đầy đủ không thiếu thứ gì. Chỉ cần con nói mình muốn thứ gì, ta đều sai người đem đến cho con "

Cô ngay lập tức bật cười. Cười đến run người. Vừa cười lại vừa khóc - " Cha biết gì không ? Con nghĩ cha vẫn không hiểu một điều. Con từ trước đến nay chưa bao giờ muốn làm con gái của bộ trưởng. Chào cha "

Thẩm Khả nói xong cầm lấy ba lô tiến về phía cửa nhưng đã bị mấy tên vệ sĩ chặn lại.

" Để con bé đi " - Ông bắt đầu đi ra lệnh.

Cô nhanh chóng đi khuất biến mất sau hành lang. Kim Doãn Tôn muốn chạy theo cô nhưng lại không thể. Anh lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô. Một lúc sau, mới bước vào trong phòng.

" Ta thật là một người cha thất bại " - Thẩm Văn day day mi tâm, giọng đau đớn nói.

Kim Doãn Tôn đứng bên cạnh lên tiếng nhỏ nhẹ - " Rồi sẽ có một ngày, tiểu thư sẽ chịu tha thứ cho ngài. Dù sao đi chăng nữa, hai người vẫn là máu mủ ruột thịt "

" Con bé vẫn không chịu nghe lời ta, ta rốt cục phải làm sao đây ? " - Ông trong lòng không yên.

Người bên cạnh lại nhẹ giọng trả lời - " Tiểu thư vẫn còn nhỏ tuổi, không thể lần một lần hai mà có thể ép buộc cô ấy. Tôi nghĩ chuyện này phải để từ từ thưa bộ trưởng "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu Tam Không Chỉ Có Một

Mới sáng, Thẩm Khả đã ngủ dậy trẻ chạy bán sống bán chết đến trường. Cũng may vẫn còn kịp năm phút trước khi reng chuông.

Nhưng khi vừa bước vào lớp, ai nấy cũng hướng mắt về cô mà nhìn rất kỳ dị. Cô phát giác ra được hôm nay học sinh trong lớp nhìn cô rất lạ. Nhưng nhìn một hồi họ cũng xoay người đi làm chuyện của mình.

Hạ Hương vội vàng túm cô ngồi xuống bàn - " Thẩm Khả, sao cậu đến trễ vậy ? "

" Mình ng... ngủ trễ. Nhưng sao ? " - Thẩm Khả rất khó hiểu hỏi.

" Cậu không biết đâu. Lúc sáng mình vào lớp đã thấy trên bảng và bàn học đầy rẫy những dòng chữ viết bậy bằng phấn. Cậu có biết chúng viết gì không ? " - Cô nàng cao giọng hỏi.

Cô ngay lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

" Nội dung mấy dòng chữ đó là nói cậu đang quen Lục Chiêu Thuần. Ác ôn hơn nữa, kẻ viết còn nhấn mạnh cậu ta là tên giết người. Nói cậu là đứa quen với kẻ giết người. Ngay lúc đó mình hấp tấp lấy giẻ chùi sạch nhưng vẫn bị vài người nhìn thấy " - Hạ Hương bực bội kể lại mọi chuyện.

Gì chứ ? Rốt cục là ai đã biết được chuyện này. Ngoài cô và Hạ Hương ra còn ai biết được ? Theo như tính cách của Lục Chiêu Thuần, hẳn chắc chắn sẽ không nói cho ai biết về chuyện này.

" Là ai làm ra những chuyện này ?! Hạ Hương, cậu có nói cho ai khác biết chuyện mình quen Chiêu Thuần không ? " - Cô gấp gáp hỏi.

Cô nàng trừng mắt nhìn cô, không vui lên tiếng - " Cậu xem mình là loại người gì ? Bán đứng bạn bè sao ? Mình xin thề nếu mình mà có nói ra đường chó cắn "

" Mình chỉ hỏi vậy thôi. Cậu cũng không cần thề thốt như vậy. Mình tin cậu mà " - Thẩm Khả nhẹ nhàng nói.

Trong lòng cô khẽ ủ rũ. Cô cũng biết từ lâu nếu như mọi người biết cô quen Lục Chiêu Thuần sẽ âm thầm nhìn cô bằng con mắt khác, học sinh trong trường cũng sẽ lờ ra tiếng vào. Nhưng vì sao cô lại phải quan tâm đến mấy chuyện đó như thế.

Thẩm Khả đã xác định rõ thích hần thì sẽ cùng hần đối mặt. Cho tất cả mọi người biết rằng cô thích hần. Dù cho ai nói như thế nào, cô cũng sẽ ở bên cạnh hần.

oooooooooooooooooooooooooooo

Chỉ sau giờ ra chơi, tin đồn lan đi rất nhanh. Học sinh trong trường ai cũng biết việc cô quen Lục Chiêu Thuần. Thẩm Khả cũng chẳng màng qua tâm đến.

Giữa trưa, cô giúp Hạ Hương đem bài của lớp lên văn phòng nộp cho giáo viên. Vì cô bộ môn có vẻ bận bịu nên chỉ kêu Thẩm Khả đặt bài lên bàn.

Vừa xoay người bước đi, cô đã nhìn thấy Mạnh Triết. Cô chỉ định gật đầu chào một cái cho lịch sự nhưng không ngờ đã bị cậu ta nắm lấy khuỷu tay.

Thẩm Khả giật mình trợn mắt nhìn cậu ta. Cũng may trong phòng, giáo viên đã đi ăn gần hết chỉ còn hai ba người nên không ai để ý đến hai người.

Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Mạnh Triết lôi đi.

.....

...

Thẩm Khả vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi sức con trai to cao. Cậu ta lôi cô vào một góc khuất gần cầu thang mới chịu buông cô ra.

" Cậu làm gì vậy ? " - Cô cảm thấy hơi khó chịu. Cậu ta lôi cô ra đây làm gì ?

Mạnh Triết chỉ nhứ chặt lồng ngực - " Cậu đang quen Lục Chiêu Thuần thật sao ? "

Nghe cậu ta hỏi cô liền có chút ngạc nhiên. Thẩm Khả bị hỏi bất ngờ nên hơi lúng túng nhìn cậu ta nhưng rồi lúc sau lại không do dự gật đầu - " Phải "

Mạnh Triết vẻ mặt nhăn lại. Mở miệng chất vấn cô. Biểu hiện không vui rõ rệt trên mặt cậu ta.

" Sao cậu lại quen hần ? Cậu còn không biết hần ta là loại người nào sao ? Chẳng lẽ cậu lại thích cái loại du côn đầu đường xó chợ đó ?! "

Cô cảm thấy rất kinh ngạc lại nổi lên cảm giác tức giận. Cô không nghĩ người trước giờ luôn vui vẻ hòa đồng như cậu ta lại nói ra những lời miệt thị người khác như vậy.

" Mạnh Triết, cậu nói mình như thế nào cũng được nhưng xin cậu đừng nói về Lục Chiêu Thuần như vậy. Anh ấy thực chất là người rất tốt, đối với mình cũng rất tốt. Nếu cậu không hiểu anh ấy thì đừng nói những lời xúc phạm người khác "

Thẩm Khả vẫn là giữ thói quen kiềm nén cảm xúc của bản thân. Cô chỉ nhẹ giọng nói với cậu ta.

" Thẩm Khả, cậu thực sự là bị tên đó dụ dỗ đến mất lý trí rồi ! Rốt cục tên đó hơn mình điểm nào chứ ? Tại sao cậu không chọn mình lại đi chọn kẻ như hần ?! "

Ngữ giọng của cậu ta trở nên khinh bạc.

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu không hề chần chừ, hơi mỉm cười - " Phải, mình là bị anh ấy dụ dỗ mất rồi. Không, anh ấy không hơn cậu. Luận về tính khí anh ấy không tốt bằng cậu, điểm số của anh ấy không xuất sắc bằng cậu, gia thế anh ấy cũng không bằng cậu, đường như tất cả anh ấy đều không bằng cậu. Nhưng mình chính là thích anh ấy như vậy "

Mạnh Triết không ngờ cô lại chính miệng thừa nhận như vậy. Cậu ta đáy mắt trở nên lạnh lùng.

.....

...

" Chiêu Thuần, sao anh lại quen với con nhỏ đó, anh mất trí rồi sao ? "

Trương Uyển Như đi theo hần từ phía sau, giọng khó chịu hỏi.

Bóng lưng lạnh lùng của hần vẫn đi về phía trước, giống như lời nói của cô ta một chút cũng không lọt vào tai hần.

Cô ta càng trở nên bức bối, đi nhanh hơn một chút lại lên tiếng - " Nó chỉ là một con nhỏ tầm thường, gia thế lại không bằng ai, anh làm sao có thể hạ thấp bản thân đi quen với nó chứ ? "

" Nếu như bà nội biết được chuyện này sẽ rất tức giận. Anh làm như vậy chẳng khác nào làm mất danh dự của nhà họ Lục " - Uyển Như không kiên nhẫn lớn tiếng.

Lục Chiêu Thuần đột ngột dừng bước, liếc nhìn cô ta, ánh mắt thêm phần sắc nhọn, chỉ lạnh lùng nhả ra hai chữ - " Cút đi "

Cô ta run run nhìn hắn. Hắn có đang khác nào đuôi chó chứ ? Thần thái của hắn vừa lạnh lẽo vừa sát khí khiến cho Trương Uyển Như sợ hãi một trận. Trong lòng huyết khí lại muốn trào ra, hắn thực sự chỉ xem cô ta như một con chó bám đuôi.

Cô ta nhất định không chịu từ bỏ, chạy theo Lục Chiêu Thuần lên cầu thang. Nhưng lại một lần nữa hắn đứng khựng lại ngay giữa cầu thang. Uyển Như cũng ngạc nhiên dừng chân, đưa mắt nhìn về phía trước.

" Thâm Khả, mình sẽ không từ bỏ đâu, đặc biệt là đối với một kẻ như Lục Chiêu Thuần, hắn không xứng để được ở bên cạnh cậu " - Mạnh Triết vừa cao giọng nói, hai tay nắm lấy vai cô đè Thâm Khả vào vách tường.

Cô khó khăn nhìn cậu ta, muốn đẩy người ra, lại bất ngờ nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang tiến tới.

Mạnh Triết đang căng thẳng nói chuyện với cô. Bất thành linh bị một lực phía sau đánh mạnh vào bên cổ. Cậu ta sững sốt cả người buông cô ra mất thăng bằng muốn ngã xuống. Mạnh Triết giật dứ xoay người.

Vừa xoay người đã nhìn thấy hắn. Thâm Khả cũng bàng hoàng nhìn về hắn. Lục Chiêu Thuần đáy mắt lạnh lẽo đến cực điểm. Bàn tay to lớn túm lấy cô lôi vào trong ngực mình.

" Nếu như ngươi còn dám động đến cô ấy lần nữa, ta sẽ khiến ngươi không toàn thân mà sống đâu " - Lời nói ngập mùi sát khí, ánh nhìn như dao găm hướng về phía cậu ta.

" Lục Chiêu Thuần, ngươi có tư cách gì mà muốn chiếm cô ấy của riêng mình. Nhìn lại ngươi xem, không học hành lại lêu lổng đánh nhau, không đánh người thì là giết người. Như một tên du đảng đầu đường xó chợ. Cô ấy tốt đẹp hơn ngươi nhiều, đừng có làm bẩn cô ấy " - Mạnh Triết khinh rẻ nhìn hắn.

Lục Chiêu Thuần chưa kịp lên tiếng đã bị một kẻ khác cướp lời - " Đây tên họ Mạnh kia, cậu tưởng mình là ai mà dám nói năng với Chiêu Thuần như vậy. Làm bẩn ? Người bị làm bẩn là Lục Chiêu Thuần mới đúng. Cậu có biết anh ấy... "

" Cảm ơn ! " - Hắn ngay lập tức quát nạt cô ta. Về mặt giận dữ càng đen lại.

Trương Uyển Như tức thì hoảng hồn liền ngậm miệng.

Thâm Khả đứng đằng sau khó hiểu nhìn cô ta. Uyển Như và hắn có quen biết với nhau ? Trông cách cô ta bên Lục Chiêu Thuần hình như hai người rất thân thiết với nhau. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao dạo gần đây Trương Uyển Như ghét cô ra mặt như thế.

Hai người đó thật sự rất thân sao ?

" Nhìn xem, ngay cả Trương tiểu thư cũng thích ngươi. Ta thấy ngươi và cô ta mới đúng là trời sinh một cặp. Vừa mặt dày vừa không biết xấu hổ " - Mạnh Triết mở miệng giọng điệu châm chọc.

So với lời châm chọc của cậu ta, Lục Chiêu Thuần chỉ cười lạnh, tay ôm chặt cô vào lòng một cách thân mật - " Ngươi sai rồi, ngược lại theo ta thấy ngươi với cô ta mới là một đôi hoàn hảo, một lũ tiểu tam không tự biết lượng sức mình "

" Ngươi ! " - Cậu ta căm phẫn, lại nhìn qua thấy hành động thân phận của hắn với cô. Mạnh Triết càng trở nên tức giận.

Trương Uyển Như cũng không hơn gì cậu ta. Bị hắn tát cho một gáo nước lạnh. Còn bị xem là tiểu tam. Đáng lẽ con nhỏ Thâm Khả kia mới chính là tiểu tam không phải sao ?!

Là cô ta quen biết Lục Chiêu Thuần trước, biết hắn từ khi còn nhỏ, theo hắn từ khi còn bé. Chẳng phải cô ta mới là người ở bên cạnh hắn trước sao ?

Lục Chiêu Thuần nhếch miệng lạnh lùng ôm lấy cô đi xuống cầu thang.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

" Tôi đã bảo em không được phép gần gũi với tên đó kia mà ! "

Lục Chiêu Thuần tức giận lớn tiếng.

Cô cảm thấy rất ủy khuất nhìn hắn - " Em đã từ chối cậu ấy, anh đừng có hiểu lầm có được không ? "

" Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi, tránh xa cái tên đó ra. Không được phép để hắn đến gần em "

Con ghen trong lòng hắn dâng lên nghi ngờ.

Hắn ghen gì chứ ? Chẳng phải Trương Uyển Như cũng thân thiết với hắn mà cô không hề hay biết đó sao ? Nếu lúc này cô không nhìn nhầm thì cô ta là đang đi chung với hắn.

" Dù sao cũng là bạn bè cùng lớp em làm sao né tránh cậu ấy được. Em đối với cậu ấy thế nào anh cũng biết rõ. Cũng chẳng phải như em không hề hay biết anh và Trương Uyển Như thân thiết, cô ta còn rất thích anh, không phải sao ? "

Thẩm Khả rất giận. Người thích hắn bám theo hắn như vậy hắn không lo quản lại đi ghen tuông với Mạnh Triết. Hời làm sao cô không cảm thấy bất mãn.

Lục Chiêu Thuần lạnh lùng trả lời - " Tôi và cô ta chẳng có mối quan hệ nào cả "

" Nhưng anh biết cô ta thích anh, phải không ? "

Cô hời hợt ngược lại hắn.

Hắn mỉm môi không trả lời cô. Hắn không muốn nói dối cũng chẳng muốn nói sự thật để cô phải hiểu lầm.

" Bây giờ, em đang hỏi tôi sao ?! Tôi đã nói rồi, tôi và cô ta không có gì cả. Tôi cũng không phải loại người ai muốn chạm vào cũng được ! "

Hắn chọn cách tức giận với cô. Giọng hắn trở nên quát nạt lúc nào không biết. Đáy mắt hắn một màu đen thẫm.

Cô bị làm cho giật mình. Ý hắn đang muốn nói hắn không cho người khác tùy tiện động vào mình, còn cô thì là một kẻ tùy tiện ư ? Lòng ngực cô dâng lên một nỗi chua xót.

" Vậy thì ra anh xem em là loại con gái không ra gì phải không ? " - Giọng cô run run. Khóe mắt ửng lên màu đỏ.

Lục Chiêu Thuần lại mỉm chặt môi. Gương mặt lạnh như một tảng băng. Hắn biết hắn là vì nổi nóng mà không quản được miệng của mình. Hắn cũng biết những lời như vậy làm cô tổn thương đến mức nào.

Nhưng hắn rất giận dữ, giận đến nỗi hắn không thể phát điên lên được. Nhìn một người con trai khác chạm vào cô, hắn thật sự không thể chịu được, không kiềm nổi sự kích động trong lòng mình. Chỉ có cô mới làm cho hắn tâm trạng trở nên khó chịu như vậy.

Thấy hắn không trả lời, Thẩm Khả chỉ đau thương gật gật đầu như đã hiểu, lạnh nhạt nói - " Em hiểu rồi "

Dứt lời, cô xoay người đi thẳng. Lục Chiêu Thuần cũng không chạy theo cô. Chỉ là bàn tay siết chặt, từng ngón tay khảm vào trong da thịt muốn rướm máu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chỉ Một Mình Em Đau

" Thẩm Khả, rốt cục cậu bị làm sao vậy ? Nói cho mình biết đi " - Hạ Hương thẳng thốt nhìn cô.

Từ lúc giờ ăn trưa kết thúc vào học, cô nàng đã thấy mặt mũi của cô đỏ đỏ như khóc. Hỏi thì cô không chịu trả lời. Hiện tại vừa mới reng chuông hết giờ, Thẩm Khả và cô nàng cùng ở lại trực lớp. Nhưng cô cứ cầm cây lau nhà đứng ngẩn người ra đó.

Nghe Hạ Hương hỏi cô chỉ hít sâu một cái rồi ôm cây lau nhà ngồi khụy xuống.

" Hạ Hương à, mình phải làm sao với anh ấy đây ? " - Cô giọng nói mệt mỏi.

" Cậu nói ai ? Lục Chiêu Thuần sao ? Cậu ta làm gì cậu, cậu nói cho mình biết " - Cô nàng ngay lập tức đoán ra ai. Không phải tên đó dùng bạo lực gì với Thẩm Khả đó chứ ?

Cô vội lắc đầu - " Anh ấy chẳng làm gì mình cả. Chỉ là mình thấy hai đứa rất khó hòa hợp "

Hạ Hương thờ phào nhẹ nhõm một cái. Nếu như thực sự tên kia làm hại Thẩm Khả, cô nàng sẽ đi dạy dỗ hắn một trận.

" Thẩm Khả, nếu cậu cảm thấy không thoải mái thì đừng tiếp tục nữa " - Cô nàng nhìn cô ngần ngừ lên tiếng.

Thẩm Khả lại lắc đầu, không trả lời cô nàng. Ngồi một lúc, cô đứng lên tiếp tục quét dọn lớp. Hạ Hương trông thấy cũng không nói gì thêm tiếp tục làm.

" Được rồi, cậu cứ về trước đi. Để mình cất cây lau nhà cho " "

Cô biết cô nàng còn phải về nhà bán hàng phụ mẹ nên vội thúc giục.

Hạ Hương chần chờ một chút rồi mới đưa cây lau nhà cho cô - "Vây cảm ơn cậu. Nếu không phải sợ mẹ mình mắng thì mình đã giúp cậu cho xong rồi"

Cô lắc đầu cười cười - "Không sao"

Hạ Hương cầm lấy cặp ngay tức thì ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Thẩm Khả nghe nói cha mẹ của Hạ Hương rất nghiêm khắc, chỉ cần về trễ năm phút là đã bị mắng rồi.

Cô cảm ơn đi về hướng nhà vệ sinh cất cây lau nhà. Bình thường, Lục Chiêu Thuần luôn đợi cô ở cổng trước khi ra về, nếu là ngày cô trực thì hẳn sẽ đến lớp phụ cô rồi chờ Thẩm Khả cùng về. Nhưng hôm nay bóng dáng hẳn cũng chẳng thấy đâu.

Người nên giận là cô mới phải !

Thẩm Khả vừa đẩy cửa nhà vệ sinh ra bất ngờ bị bàn tay nào đó túm lấy tóc mình lôi vào trong nhà vệ sinh nữ. Cô buông cây lau nhà ra đau đầu giữ lấy tóc mình. Cô cố gắng giằng co, bất ngờ bàn tay nắm tóc liền buông ra làm cô mất thăng bằng ngã xuống dưới sàn nhà vệ sinh.

Đôi mắt mở lớn, trước mặt cô là Trương Uyển Như và đám bạn của cô ta.

"Cậu... sao lại?" - Thẩm Khả sửng sốt nhìn người trước mặt.

"Sao nào? Tôi nghĩ cô phải hiểu lý do tôi lôi cô vào đây chứ?" - Giọng nói đầy hàm ý, vô cùng cao hứng.

Tia suy nghĩ đáng sợ xẹt qua não cô. Thẩm Khả cũng mong rằng không giống như những gì cô nghĩ, cô ánh mắt run run - "Là vì Chiêu Thuần?"

Trương Uyển Như ngay lập tức vỗ tay thích thú - "Cô cũng thông minh đấy. Tôi muốn trân trọng thông báo cho cô biết, tôi, sắp trở thành vị hôn thê của anh ấy. Tức là chúng tôi sắp đính hôn với nhau"

"Cậu.. cậu nói cái gì?"

Thẩm Khả như không thể nào tin nổi vào tai mình.

"Sao? Cô không biết? Đáng thương thật" - Cô ta trong lòng âm thầm đắc ý trước bộ dạng của cô.

Những gì Trương Uyển Như nói là thật sao?

"Làm sao mình có thể tin lời cậu?" - Cô cố giữ vững lý trí của mình.

"Anh ấy đang quen cô đương nhiên sẽ không tiết lộ chuyện này cho cô biết. Tiếc là cuộc hôn nhân này đã được cả hai gia đình chúng tôi đồng ý. Với tôi mà nói, Lục Chiêu Thuần thích cô cũng được, nhưng là người cuối cùng trở thành vợ tương lai của anh ấy, ở bên cạnh anh ấy mới chính là tôi" - Trương Uyển Như vui vẻ mở miệng khiêu khích nhìn cô.

Đau xót tràn vào trái tim của Thẩm Khả. Vì sao hẳn chưa bao giờ cho cô biết chuyện này. Vậy mà hẳn còn nói giữa hẳn và Trương Uyển Như không có bất cứ mối quan hệ nào.

Cho dù Lục Chiêu Thuần thích cô thì cuối cùng cũng cùng Trương Uyển Như ở cùng một chỗ sao?

"Cô biết đấy, Trương Uyển Như tôi là loại người không cho phép bất cứ ai động vào đồ của mình. Tôi cảm thấy bổn phận của một người vợ tương lai là phải quét sạch bọn ruồi bu quanh chồng mình. Đặc biệt là cô" - Cô ta nhếch môi thâm hiểm.

Thẩm Khả về mặt nghi hoặc liếc nhìn cô ta, Trương Uyển Như lại muốn giờ trò gì với cô?

Cô ta hást mặt, hai nữ sinh phía sau bước tới ôm lấy hai tay cô. Còn một nữ sinh đang cầm điện thoại giờ lên bật chế độ quay phim.

Cô tròn mắt nhìn đám người kia. Thân người cô không nhịn được trở nên run sợ. Cô có một dự cảm không hề tốt.

"Các cậu muốn làm gì? Buông mình ra"

"Ngoan, cứ ngồi yên đó đi"

Trương Uyển Như nhàn nhã bước tới dùng móng tay nhọn hoắt của cô ta cào cấu mặt cô, cổ cô, tay chân cô. Rồi ra sức đánh cô, đá vào bụng cô. Cô thét lên đau đớn. Cô ta dùng sức bứt bung áo sơ mi của cô ra làm lộ khoảng áo lót bên trong.

Thẩm Khả kinh hoàng la lên. Nhưng không có ai bên ngoài để nghe thấy cô cả. Giờ này học sinh đã ra về gần hết. Cô hết sức giãy giụa nhưng hai bên đã bị giữ chặt.

.....

...

"Đã trễ như vậy mà tiểu thư vẫn chưa ra khỏi trường, có nên báo cho thư ký Kim một tiếng không ? "

Tên đàn ông đeo kính đen ngồi trong xe lo lắng lên tiếng.

Người ngồi bên cạnh nhủ mày - " Có cần thiết không ? Lỡ như tiểu thư ra trễ một chút thì sao ? "

Tên vệ sĩ ngồi ngay ghế lái giờ tay nhìn đồng hồ - " Bây giờ đã trễ lắm rồi. Tiểu thư bình thường trực lớp cũng không ra trễ như thế. Học sinh trong trường đã ra về hết cả rồi. Nếu như tiểu thư trong đó xảy ra chuyện gì thì cái mạng nhỏ này của hai người chúng ta cũng không giữ được lâu đâu "

Người lúc này liền có chút run sợ, vội nói - " Vậy thì chúng ta báo cho thư ký Kim, tùy anh ta quyết định "

.....

...

Trương Uyên Như tiếp tục cào cấu thô bạo, từng móng tay nhọn bấm sâu vào trong da thịt cô cửa đến rỉ máu. Thẩm Khả đau rát vừa khóc vừa kêu cứu. Nữ sinh cầm điện thoại quay sát vào cơ thể cô một cách thích thú.

Một nữ sinh khác đang giữ chặt cô, rút từ trong túi ra một chai nước sát trùng quăng cho Trương Uyên Như. Cô ta cào nát thân thể Thẩm Khả. Da thịt trắng trẻo của cô từ trên xuống dưới đều rướm máu, bầm tím hết cả lên.

Cô nằm dưới sàn nhà lạnh đau đớn, tuổi nhục chỉ có thể khóc thầm. Trương Uyên Như thích thú nhìn bộ dạng thảm hại của cô, cầm chai nước sát trùng đồ từ từ đổ xuống vết thương trên mặt cô.

Từng giọt nước lạnh lẽo thấm vào vết thương như một con dao đâm vào da thịt cô. Cửa rất lòn da mỏng manh của cô. Thẩm Khả kêu lên một tiếng đầy đau đớn.

Bất thành linh, cách cửa nhà vệ sinh bị đẩy mạnh ra. Ba bốn người mặc áo đen lao đến bắt lấy đám nữ sinh ném sang một bên. Trương Uyên Như đang cầm chai nước sát trùng chưa kịp hoảng hốt đã bị một tên đàn ông cao to túm lấy cổ áo ném vào tường.

Cả người cô ta bị đập trúng bức tường đau điếng mà thét lên.

" Tiểu thư, tiểu thư cô không sao chứ ? "

Kim Doãn Tôn lao đến chỗ cô, sợ hãi đỡ cô lên.

Nhưng Thẩm Khả dường như đã khóc đến mức mất đi ý thức. Cô không còn hay biết điều gì nữa. Anh ta nhìn những vết thương trên cơ thể cô mà lòng đau như cắt. Trong lòng lo lắng cực điểm ôm lấy Thẩm Khả nhắc bóng cô lên.

" Thư ký Kim, cô ta phải xử lý như thế nào ? " - Một tên vệ sĩ mở miệng hỏi anh.

Kim Doãn Tôn ánh mắt nhìn về phía Trương Uyên Như đầy căm phẫn. Anh rất tức giận, hận không thể bóp chết cô ta. Nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất đối với anh là Thẩm Khả.

" Tùy người, cảnh cáo là được rồi "

Dứt lời, anh khấn trương bế Thẩm Khả ra xe.

Chỉ còn mấy người vệ sĩ ở lại với đám nữ sinh kia.

" Các người muốn gì ? " - Trương Uyên Như hoảng loạn nhìn tên đàn ông to cao.

Tên vệ sĩ nhếch mép, bàn tay to lớn túm lấy cổ cô ta như một con gà khế siết. Cô ta vừa đau vừa khó thở không thể nói chuyện. Muốn cầu xin nhưng lại không thể. Miệng hơi mở ra để cổ họng hô hấp. Đám nữ sinh kia cũng bị giữ lại, chứng kiến cảnh đó mà một phen hoảng hồn run bần bật.

Tên đó liền cầm chai nước sát trùng lúc này đổ vào miệng cô ta. Được một lúc mới thả tay ra. Trương Uyên Như ngã xuống đất kinh hãi ho sặc sụa, phun ra hết thứ nước kinh khủng kia.

Nếu không phải cô ta và bạn mình là một đám nữ sinh chưa đến tuổi trưởng thành thì cô ta đã phải chịu đau đớn từ lâu rồi. Như vậy là quá hết sức nhẹ nhàng.

" Đây chỉ là một lời cảnh cáo rất nhẹ nhàng cho người. Nếu còn dám mưu hại Thẩm tiểu thư thêm một lần nào nữa thì người và đám bạn của người sẽ được gửi về nhà trong một cái hòm đầy ! " - Giọng người đàn ông cảnh cáo đầy hung dữ.

Trương Uyên Như run rẩy nhìn người trước mắt gật gật đầu chui rúc vào góc tường, mặt trắng bệch ra.

Trước khi rời khỏi, người đàn ông còn dẫm nát chiếc điện thoại của nữ sinh khi này rồi mới rời đi.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Tiểu thư, người tình rồi " - Kim Doãn Tôn ngồi bên giường lo lắng cho cô.

Mí mắt xinh đẹp từ từ hé mở, toàn thân lại đau rất.

" Thư ký Kim ? "

" Tiểu thư, người đừng sợ, đừng lo lắng gì cả. Nghi ngơi nhiều một chút " - Anh giọng nhẹ nhàng an ủi cô.

Lúc này anh đưa cô về nhà gọi bác sĩ đến xử lý mấy vết thương, tuy không có vết thương nào nghiêm trọng nhưng lại chẳng chịt khắp cơ thể cô. Da thịt trắng mịn của cô đã bị nữ sinh kia cào cho rách nát. Trên má Thẩm Khả còn đỏ ửng hai vết cào sâu. Lúc nhìn thấy Kim Doãn Tôn lại một lần nữa vô cùng giận dữ.

Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì đó ngay lập tức chụp lấy tay anh làm Kim Doãn Tôn rất bất ngờ - " Anh, tuyệt đối không được nói chuyện này với cha tôi "

Anh chần chừ nhìn cô - " Tiểu thư, cô bị đám nữ sinh kia hại ra thế này, tôi làm sao có thể không báo cho bộ trưởng "

" Anh không được nói với ông ấy. Nếu ông ấy biết sẽ làm to chuyện, tôi có thể tự giải quyết ổn thoả. Sẽ không có chuyện như thế này xảy ra nữa đâu " - Thẩm Khả vẻ mặt đầy cương quyết nhìn lên anh, gấp gấp nói.

" Tiểu thư, người... "

" Lúc này, anh đã làm gì bọn họ ? "

Cô đột ngột hỏi, trong lòng có chút lo lắng.

Kim Doãn Tôn ánh mắt chăm chú, cẩn trọng đáp - " Tiểu thư, người đừng lo. Tôi chỉ cho người nói với họ mấy lời cảnh cáo chứ không làm gì cả "

Thẩm Khả khẽ quan sát vẻ mặt của anh, trong lòng vui bất lo âu. Cô chỉ sợ đám vệ sĩ của cha cô lại làm gì đó không nên làm. Dù bây giờ cô đã không còn xem bọn người xấu xa đó là bạn bè thì bọn họ vẫn là nữ sinh cùng lớp với cô - " Vậy thì không cần phải lo nữa. Bọn họ sẽ không dám làm gì nữa đâu. Vì thế, thư ký Kim, xin anh đừng nói với cha tôi chuyện này có được không ? "

Nhìn thấy đôi mắt cầu xin khẩn thiết của cô, Doãn Tôn thật lòng không nỡ từ chối. Một hồi sau mới từ từ gật đầu đồng ý.

" Cảm ơn anh. Cũng cảm ơn anh vì đã cứu tôi " - Thẩm Khả nằm trên giường nhàn nhạt nói, vẻ mặt rất biết ơn.

Anh lòng ngực như có trống đánh. Hơi cúi đầu xuống không dám nhìn cô. Sau đó liền xin phép đi ra ngoài.

Cánh cửa phòng khép lại, Thẩm Khả nằm trên giường khổ sở, bàn tay chạm vào mấy vết thương trên mặt. Một giọt nước mắt mặn chát khẽ rơi xuống vết thương làm cô đau rất. Rốt cục, hần đã giấu giếm cô những chuyện gì.

Cô cũng không phải ngu ngốc. Trương Uyển Như vốn là tiểu cảnh vàng lá ngọc của một tập đoàn có tiếng trong nước. Cô ta nói sẽ cùng hần đính hôn. Tức là, thân phận của Lục Chiêu Thuần cũng không phải như những người khác. Trước đây, cô cũng từng có loại cảm giác này.

Nhưng mà...

Cô có tư cách gì đi chất vấn hần. Chính cô cũng đang giấu giếm về gia đình mình. Nhưng cô không thể chấp nhận việc hần sẽ cùng Trương Uyển Như đính hôn lại còn đi lừa dối cô.

Thẩm Khả đột nhiên cầm lấy điện thoại muốn gọi cho hần. Sự mơ hồ này khiến cô không thể chịu nổi. Cô lấy hết quyết tâm mà bấm gọi cho hần.

Điện thoại dường như đổ chuông rất lâu mới có người bắt máy. Chỉ là bất ngờ thay, giọng nói quen thuộc mà cô muốn nghe lại không vang lên. Thay vào đó là một giọng nữ lạnh löt.

" Alo... "

Thẩm Khả nắm chắc điện thoại trong tay. Cô có thể nghe thấy đầu dây bên kia rất ồn.

" Alo, ai vậy, sao gọi mà không nói ? " - Giọng cô gái đó lại vang lên.

Cô vẫn không đủ can đảm lên tiếng. Một lúc sau, tiếng nói đó một lần nữa vang lên nhưng không phải nói với cô.

" Lục thiếu gia, anh hư quá. Ôm cứng em như vậy sao em thờ được " - Lời nói phong tình ẻo là phát ra như muốn đâm thủng trái tim cô.

Cô còn có thể bào chữa gì nữa. Lục thiếu gia còn là ai khác ngoài hần, đêm khuya như thế này còn ở cùng với người phụ nữ khác. Hỏi cô phải suy nghĩ như thế nào đây.

" Lại đây "

Lần này, chính xác giọng nói khàn khàn quen thuộc của hắn vang lên.

Người phụ nữ kia khẽ rên một tiếng đầy quẫn rữ.

Thẩm Khả cắn nát môi mình muốn chảy máu. Điện thoại rớt xuống khỏi tay cô. Đôi mắt hoen đỏ đã thấm đẫm những giọt nước mắt. Là đau đớn đến mức chết đi sống lại. Những vết thương trên người cô cũng không thể đau đớn bằng.

Là vì cô quá ngu ngốc sao ? Hay là quá ngây thơ tin vào những lời quá mức tình cảm của hắn ?

" Thẩm Khả, tôi thích em "

" Thực sự rất thích em "

Thẩm Khả đã từng thật sự tin rằng hắn thích cô. Nhưng hình như cô đã quá kỳ vọng vào một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ nào đó. Chẳng qua là hắn chưa từng thích cô nhiều như cô tưởng.

Khẽ đặt bàn tay lên trái tim của mình. Thì ra, cảm giác tan nát chính là như thế này. Trái tim của cô, hy vọng của cô, tình cảm của cô tất cả đã vỡ nát hết rồi. Nước mắt vẫn cứ rơi trên gương mặt tái nhợt của cô, ánh mắt vô hồn nhìn về bức tường trống trải.

Phải chăng, nỗi đau đớn này, ngay giờ phút này, chỉ một mình cô chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Lạnh Nhạt

Sáng hôm sau, Thẩm Khả đã vác cái mặt bị vài vết cào đến trường. Hạ Hương ngồi trong lớp vừa thấy cô đã khủng hoảng.

" Cậu sao lại ra nông nỗi này ?! " - Cô nàng khần trương quan sát cô. Nhìn một cái đã biết ngay là vết cào của móng tay. Mà không chỉ ở mặt mà còn cổ, vai và tay chẳng chịt những vết cào rách da.

Cô không trả lời câu hỏi của Hạ Hương chỉ nhẹ giọng nói - " Mình không sao "

" Thẩm Khả, chẳng lẽ... là Lục Chiêu Thuần làm cậu bị như thế này sao ? "

Cô nàng bất chợt nghĩ đến một người, hốt hoảng hỏi.

Thẩm Khả lạnh lùng đáp - " Không phải "

Cũng phải, Lục Chiêu Thuần là tên con trai chuyên gia đánh nhau. Nếu hắn thực sự vũ phu thì cũng đâu có gì lại làm ra mấy cái vết cào vớ vẩn này. Vết cào sâu như thế này chỉ có thể do móng tay của nữ nhân.

Nhưng mà hôm nay biểu hiện của Thẩm Khả rất khác lạ. Lúc cô nàng nhắc đến Lục Chiêu Thuần trông vẻ mặt cô rất lạnh lùng. Lại có chuyện gì nữa sao ?

Đúng lúc này, Trương Uyên Như bước vào lớp. Vừa nhìn thấy cô đã có chút giật mình, cô ta khẽ liếc cô một cái rồi lướt ngang qua. Cô ta không về chỗ ngồi của mình mà xuống dưới tuốt bàn cuối ngồi với bạn cô ta. Cô ánh mắt sâu hun hút nhìn cô ta tựa như trước mặt cô là một cối hư vô nào đó chứ không phải Trương Uyên Như.

Nhìn rồi cô lại cụp mắt như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là Hạ Hương đã nhanh mắt nhận ra ánh mắt kỳ lạ của hai người. Cô nàng nhạy cảm đoán ra sừng sốt ngay lập tức.

" Thẩm Khả... chẳng lẽ người thực sự làm cậu ra như thế này chính là Trương Uyên Như ?! "

Thẩm Khả cụp mắt không trả lời.

" Là thật sao ? Cô ta sao dám làm vậy với cậu chứ ?! Không thể để yên chuyện này, việc này phải đi báo với thầy chủ nhiệm " - Hạ Hương bắt đầu nổi nóng tính đứng dậy.

Nhưng cô đã kéo tay cô nàng lại - " Không được "

" Sao lại không được ? Cô ta hành hung cậu ra như thế này mà cậu còn để yên sao ?! " - Cô nàng không thể hiểu nổi Thẩm Khả.

Cô lắc đầu - " Đừng nói, cũng chẳng có bằng chứng gì. Cô ta vốn dĩ có thể chối cãi. Vấn đề là Trương Uyển Như có thể gây rắc rối cho cậu, gia đình cô ta vốn giàu có đương nhiên dư sức chen ép người khác "

Cô chỉ lo cho Hạ Hương gặp rắc rối. Dù cô ta không dám động đến cô nhưng chưa chắc đã không gây khó dễ cho cô nàng. Trương Uyển Như là con một nên cha mẹ rất cưng chiều cô ta. Cô ta muốn gì cha mẹ đều không từ chối.

Hạ Hương càng trở nên bức tức nhưng cũng nghĩ ngợi đôi chút nên không đi nữa. Cô nàng nhìn vết thương của cô, bất ngờ nhớ ra chuyện gì đó - " Là hôm qua sao ? Chúa ơi, mình xin lỗi... "

" Không phải lỗi của cậu, đừng nói như vậy " - Thẩm Khả khẩn trương cướp lời.

" Nếu như không phải mình về trước thì cậu đã không xảy ra chuyện như thế này " - Cô nàng trong lòng ân hận nói.

Cô vội lắc đầu - " Mình đã nói không phải do cậu, cậu đâu có biết Trương Uyển Như sẽ làm vậy với mình "

" Thẩm Khả, vậy cậu tính bỏ qua chuyện này thật sao ? " - Hạ Hương nhìn nhìn cô.

Thẩm Khả hít sâu một cái, nặng nề trả lời - " Ừ "

" Cậu đúng là điên rồi. Cô ta đánh cậu mà cậu còn đối tốt với cô ta ? Dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy, lỡ như chuyện này lại tiếp diễn nữa thì sao ? "

Vì cô mà Hạ Hương tức giận không thôi.

" Sẽ không lặp lại lần nữa đâu. Tin mình đi " - Cô nhỏ giọng nói.

Cô nàng vẫn chưa thể hạ hỏa bất lực nhìn cô - " Cậu thật là... "

Hạ Hương giận đến nổi không thể nói hết câu.

oooooooooooooooooooooooooooo

Cô gặp Lục Chiêu Thuần vào giờ ra chơi ngay tại hành lang trường. Hắn hôm nay ăn mặc cực kỳ luộm thuộm, tóc tai lồi thối như vừa đi vật lộn xong. Vừa nhìn thấy hắn, cô đã giật mình. Nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Hắn nhìn thoáng một cái nhưng đã bắt gặp những vết thương trên má cô. Lục Chiêu Thuần nhú mày đi nhanh về phía trước đuổi theo. Nắm lấy tay cô kéo lại.

" Buông ra " - Thẩm Khả chỉ lạnh nhạt phản kháng.

Ánh mắt của hắn lại nhìn xuống cổ cô, vai cô, ngay cả cánh tay mà hắn đang nắm cũng chẳng chịt mấy vết cào. Chân của cô cũng bầm tím.

" Em bị làm sao vậy ? " - Hắn trừng mắt nhìn cô, nôn nóng hỏi.

Nhìn mấy vết thương của cô mà lòng hắn khê nhói. Đây rõ ràng là vết cào móng tay. Da cô vốn trắng trẻo lại mỏng manh vô cùng nhạy cảm. Chỉ cần hắn cần một cái đã bầm hết mấy ngày. Bây giờ lại trầy xước nhiều như vậy. Rốt cục là kẻ nào làm ra ?!

" Không liên quan đến anh " - Cô dứt khoát giựt tay ra.

Lục Chiêu Thuần cẩn thận quan sát đáng vẻ khác thường của cô - " Em vẫn còn giận tôi ? "

Thẩm Khả chỉ cười, một nụ cười nhạt nhẽo - " Không, nếu như là ngày hôm qua thì tôi vẫn còn giận. Nhưng hôm nay, tôi đã không còn giận anh nữa rồi. Tôi chỉ giận bản thân mình thôi "

" Em đang nói cái gì vậy ?! " - Hắn nhìn rõ sự khác lạ trong ánh mắt cô, cau chặt mày.

Đúng lúc này tiếng chuông vào lớp lại reo lên. Thẩm Khả nhìn hắn - " Tôi phải vào lớp rồi "

" Nhân tiện, anh nên tắm rửa lại hay gì đó đi, trên người anh vẫn còn mùi rượu đấy "

Cô nhắc nhở hắn xong xoay người về lớp. Thì ra trong lúc cô bị người ta hãm hại thì hắn cả đêm đi uống rượu còn ở bên cạnh vui vẻ với một người phụ nữ khác.

Có lẽ từ trước đến giờ cô chưa hề hiểu gì về hắn dù chỉ là một chút.

Thẩm Khả, mày thật là ngây thơ, ngây thơ đến mức ngu muội.

Lục Chiêu Thuần bên môi cứng lại. Cô nhận ra hắn đã uống rượu. Dáng vẻ lạnh lùng này của cô làm hắn có chút lo sợ. Sự xa lạ này khiến hắn rất bất an. Hắn không thể chịu được. Cô đã vì cái gì mà thay đổi như vậy.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

"Đại ca, hôm nay chúng ta lại đến tìm thằng nhóc kia nữa sao ? "

Một tên mặt bặm trợn nói với kẻ dẫn đầu bọn người xã hội đen.

Tên thủ lĩnh vẻ mặt cực kỳ lớn tiếng - "Đương nhiên là phải tìm cho được thằng khốn đó. Mẹ kiếp, nó đánh em trai tao nhập viện. Mày nghĩ tao tha cho nó chắc. Nếu tao không giết nó còn đáng mặt mũi làm xã hội đen nữa sao ?! "

Y dẫn cả một toán người đến gần trường trung học H. Bọn chúng đứng nấp sau một con hẻm nhỏ. Tên thủ lĩnh nhìn đồng hồ trên tay.

"Còn đến 20 phút nữa mới tan trường, chúng ta phải đợi ở đây "

Bất thành linh tiếng chân rầm rập chạy đến, lao tới chỗ của y. Tên thủ lĩnh giật mình xoay người lại, vừa xoay người y đã bị một cú giáng trời nện vào đầu.

Y đau đớn la lên ngã xuống đất, bọn chúng cả đám người hoảng hốt nhìn bọn người mặc áo đen, đeo kính râm phía trước. Tên thủ lĩnh rên la khi thấy máu chảy xuống đầu. Y lờ mờ nhìn thấy kẻ phía trước.

"Ng...ngươi ! " - Y kinh hoàng

Chàng trai đứng trước mặt y mái tóc vàng hoe, sóng mũi cao thẳng tắp đầy hoàn mỹ. Cậu nhếch môi kiêu ngạo. Không trả lời y, phất tay ra lệnh cho đám vệ sĩ của mình.

Tên thủ lĩnh ngay lập tức hét lên với bọn đàn em - "Bọn mày còn chờ cái gì nữa ?! "

Ngay tức thì, cả hai bên cùng lao vào nhau quyết chiến.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

"Mình chỉ là bị tai nạn thôi " - Cô nhìn Mạnh Triết trả lời.

Cậu ta đeo ba lô trên vai, lo lắng nói - "Hay là hôm nay để mình đưa cậu về nhà. Chân cậu bị bầm tím như thế này nên ngồi xe tốt hơn "

Thẩm Khả vội lắc đầu - "Nhà mình rất gần, mình có thể tự đi "

"Con gái thì phải biết nghe lời một chút "

Không đợi cô phản ứng, Mạnh Triết đã nắm lấy khuỷu tay cô lôi đi.

Từ ngày hôm qua, cậu đã quyết tâm rồi. Tuyệt đối không nhường cô cho tên họ Lục kia. Trước đây vì cậu luôn tôn trọng cô nên không ép buộc hay thúc ép cô nhưng mà hiện tại cậu đã thay đổi suy nghĩ.

Hôm nay tâm trạng cô rất mệt mỏi nên còn chẳng buồn dùng dằng với cậu ta. Đi xe thì đi xe, bạn bè trong lớp cho đi nhờ về là chuyện bình thường. Cô có gì phải quan tâm đến sắc mặt của Lục Chiêu Thuần. Cô đâu có làm gì mờ ám sau lưng hắn.

Đi ra đến cổng, cô mới nhớ ra một chuyện, cô xem chút nữa là quên mất Mạnh Triết là một quan hệ đại gia thế quyền lực. Nhưng mà cha cậu ta có chức vụ lớn như thế nào thì cô không biết rõ.

Người tài xế mở cửa chiếc xe hơi sang trọng ra kính cẩn mời hai người. Cô chần chừ chưa muốn bước vào xe. Đúng lúc đó, Lục Chiêu Thuần xuất hiện.

"Hai người các người làm gì vậy ? " - Giọng nói như tảng đá nặng rơi xuống.

Mạnh Triết không mấy bất ngờ, nhếch mép - "Ngươi không thấy hay sao ? Ta đang đưa Thẩm Khả về nhà "

Lục Chiêu Thuần đôi mắt âm u nhìn cậu ta, bước tới nắm lấy tay cô nhưng đã bị Mạnh Triết dùng tay chặn lại - "Buông cô ấy ra "

Hắn không quan tâm đến lời của cậu ta chỉ nhìn cô, nhẹ giọng nói - "Thẩm Khả, đi với tôi "

Cô không nhìn hắn lại nhìn xuống đất như một con búp bê không có cảm xúc.

"Thẩm Khả, cậu vào xe đi, trễ rồi để mình đưa cậu về. Nếu không gia đình lại lo lắng "

Mạnh Triết dịu dàng lên tiếng với cô.

Thẩm Khả nghĩ đến cảnh hấn cùng người khác "vui vẻ" trong đêm khuya thì đã tuyệt vọng đến mức không muốn mở miệng nói chuyện gì về hấn hay với hấn.

Cô giật tay mình ra, xoay người chậm rãi bước vào trong xe. Lục Chiêu Thuần như bị đánh vào đầu, tim gan hấn như bị luộc nước sôi.

"Thẩm Khả, thì ra em có thể thay đổi nhanh như vậy?" - Hấn nhìn cô vừa đau vừa hận.

Cô rốt cục cũng đã thay đổi rồi sao? Vì hấn không có gì còn tên họ Mạnh kia thì có tất cả?

Thẩm Khả dùng chân, nghiêng mặt nhìn hấn - "Tôi phải thích nghi"

Thích nghi? Thẩm Khả đang có ý gì?

Hấn không thể nào tin cô vì vật chất mà thay đổi. Cô vốn là một cô gái giản đơn, ai nói gì đều nghe lời, luôn luôn giúp đỡ người khác dù cho người khác có lợi dụng cô.

Lục Chiêu Thuần tuyệt đối không thể tin. Có phải cô vì giận nên muốn chọc tức hấn không?

"Em có nhớ tôi từng nói với em rằng em không được phép hối hận với quyết định của mình không?"

Hấn trầm mặc mở miệng.

Cô lạnh nhạt trả lời - "Có"

Và Thẩm Khả suýt tin vào những lời ngọt ngào đó.

Lục Chiêu Thuần tiếp tục nói - "Thẩm Khả, tôi không cho phép em hối hận, cũng không cho phép em quay đầu. Tôi càng không cho phép em tùy tiện thay đổi vì người khác. Lục Chiêu Thuần tôi sẽ không để em dễ dàng buông tay đâu. Hôm nay tôi sẽ nhận nhin em một ngày vì tôi biết em đang giận tôi. Hãy nhớ cho kỹ em là thuộc về tôi"

Hấn ánh mắt ái tình mãnh liệt nhìn cô. Kiểm nén toàn bộ ghen tuông của mình xuống mà xoay người cất bước đi.

Thẩm Khả nhìn theo bóng lưng cô độc của hấn mà trong lòng khẽ đau nhói. Cô tin là hấn có thích cô nhưng không nhiều như cô tưởng. Có thể đó chỉ là thứ tình cảm nhỏ bé trong tim hấn.

Cô theo Mạnh Triết ngồi vào trong xe. Chiếc xe khởi động rồi di chuyển nhanh chóng. Thẩm Khả đưa mắt nhìn ra ngoài bầu trời xanh kia. Mùa đông cũng sắp đến rồi, không khí lạnh lẽo này càng khiến con người ta tâm tình thêm phần tĩnh mịch.

Cô không thể khiến cho Lục Chiêu Thuần thích cô đủ nhiều đến mức hấn có thể nói sự thật cho cô biết. Trong thâm tâm Thẩm Khả luôn thầm hy vọng hấn thú nhận với cô hấn bị gia đình sắp đặt phải cùng người khác đính hôn và rồi hấn không muốn làm điều đó vì hấn thích cô.

Chẳng lẽ cô tham lam quá rồi sao?

Thẩm Khả tự giễu cợt bản thân mình. Thật là ngu ngốc mà.

.....

...

"Đại ca, anh không sao chứ? Để em dìu anh"

Một thằng con trai toàn thân xăm trổ, thương tích đầy mặt đỡ người đàn ông cao lớn bên cạnh chân đã bị thương chảy máu.

Tên thủ lĩnh đau đớn không muốn đứng dậy - "Con mẹ nó, tao sẽ không tha cho thằng chó Daniel đó, cả thằng nhãi họ Lục nữa, lũ khốn kiếp"

Đám người của y đã định rằng sẽ đến đòi Lục Chiêu Thuần món nợ nhưng không ngờ lại bị tên Daniel phục kích. Người của y đa phần đều bị đánh trọng thương. Cũng may là y chạy kịp nếu không đã bị thằng nhãi lai tây đó làm cho nhập viện. Mẹ kiếp, thật tức chết.

"Đại ca đừng lo chẳng phải chúng ta vừa nhìn thấy điểm yếu của thằng nhãi họ Lục đó sao?" - Tên đàn em khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Là Thiếu Gia Của Tập Đoàn Lục An

" Ý của mày là gì ? " - Tên thủ lĩnh nóng giận hỏi.

Hắn ta vội vuốt ngực cho đại ca của mình - " Đại ca không nhìn thấy lúc nãy thằng nhãi họ Lục cố nắm tay con bé kia sao ? Đại ca, điểm yếu của nó chính là chỗ đó "

Tên thủ lĩnh như được khai sáng, thích thú nói - " Lưu Trì, mày thật là thông minh, không uống đại ca ưu ái mày "

" Đại ca, nếu có hành sự thì cho em hưởng thụ con bé nữ sinh đó đi. Con bé đó nhìn rất 'ngon' " - Tên con trai cười dâm tà.

" Được, được, tao sẽ thưởng cho mày " - Y bật cười sảng khoái.

Vết thương ở chân lại nhói lên một cái, máu chảy ra nhiều hơn.

" Chết tiệt, nhưng mà giờ tao phải đi băng bó cái giò này lại. Đợi khi lành hẳn tao nhất định sẽ đi phục thù " - Y ánh mắt giận dữ nói.

Tên con trai diu y đi nhanh về phía trước.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Tam gia thiếu đã về "

Quản gia và người hầu đứng trước cửa cung kính cúi chào.

Lục Chiêu Thuần ánh mắt hồ hững ngạo mạn đi nhanh lên phòng. Hắn ném mạnh ba lô của mình lên chiếc giường lớn. Vò đầu bực bội.

Hắn chỉ muốn phát điên lên được. Để cô cùng tên Mạnh Triết kia ở cùng một chỗ đã là vượt quá giới hạn của hắn.

Bình thường cô luôn tránh né việc hắn đưa cô về nhà vậy mà hôm nay Thẩm Khả lại dễ dàng để cho Mạnh Triết đưa mình về nhà.

Thẩm Khả, chỉ ngày hôm nay, chỉ duy nhất ngày hôm nay thôi tôi nhường nhịn em

Hắn biết cô giận dữ là vì lời nói quá chớn của mình. Hắn sẽ coi như là do hắn ích kỷ, coi như ngày hôm nay chưa từng thấy điều gì. Đợi đến lúc cô không còn giận nữa sẽ trừng phạt cô sau.

Đột nhiên điện thoại trong túi hắn đổ chuông, Lục Chiêu Thuần bực dọc rút điện thoại ra nghe máy.

" Là tôi, chiều nay tôi đã xử lý xong bọn chúng rồi. Nhưng mà... "

" Nhưng mà gì ? "

" Còn tên thủ lĩnh hắn ta đã chạy thoát rồi. Tuy là hắn bị thương nhưng anh cũng nên cẩn thận một chút "

" Được rồi, dù sao cũng cảm ơn cậu "

Lục Chiêu Thuần cúp máy quăng sang một bên rồi đi tắm.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Cậu với hắn xảy ra chuyện gì sao ? "

Lúc này, Mạnh Triết nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của cô đối với Lục Chiêu Thuần, cậu có chút đắc ý.

Cô vốn dĩ rất ngoan ngoãn nghe lời người khác nhưng hôm nay lại lạnh nhạt như vậy chứng tỏ hắn đã làm sai điều gì đó.

Thẩm Khả đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhàn nhạt trả lời - " Không có gì "

" Nếu hắn đối với cậu không tốt hãy nói với mình " - Cậu nhìn cô cảm thấy hơi lo lắng, cô hôm nay quá đối lạnh lùng.

Cô không trả lời cậu.

Lúc xe chạy về đến hẻm nhà cô, Thẩm Khả đẩy cửa xe ra ngoài nhưng đột nhiên Mạnh Triết nắm tay cô kéo lại.

"Thẩm Khả, cậu có thể hay không cho mình một cơ hội?"

Cô lẳng lặng nhìn cậu, nhẹ giọng nói - "Xin lỗi, mình không thể"

Thẩm Khả chưa đến nỗi mất hết cả lý trí. Cho dù Lục Chiêu Thuần có làm việc có lỗi với cô thì việc cô thích hắn là chuyện khó có thể thay đổi. Và lại cô từ trước đến giờ chưa từng thích Mạnh Triết. Cho nên, cô không thể cho cậu ấy một cơ hội.

Mạnh Triết cũng không phải người thích hợp với cô. Cậu ta vốn là một quan nhị đại được cha mẹ bao bọc, đã sớm hình thành bệnh thiếu gia trong người. Tuy rằng không kiêu ngạo nhưng cũng không tránh được việc xem thường người khác.

Cậu thất vọng nhìn cô, nhẹ nhàng buông tay ra. Lúc sau, chỉ nở nụ cười - "Không sao, mình nói rồi mình không bỏ cuộc đâu"

Thẩm Khả trong lòng có lỗi lại xoay người đóng cửa xe. Xe của Mạnh Triết chạy đi, cô mới đưa mắt nhìn chiếc xe màu đen phía bên kia đường, cười nhạt một cái rồi cất bước vào trong hẻm nhà mình.

Ngày nào bọn họ cũng đi theo dõi cô, xe không đổi, người cũng đổi, cũng chẳng hóa trang gì. Con nít cấp một cũng nhận ra. Chỉ là hôm nay cô cố tình để bọn họ thấy Mạnh Triết đưa cô về. Trong thâm tâm có chút day dứt vì đã lợi dụng cậu ấy.

Vừa bước vào trong nhà đã có điện thoại, Cô cầm điện thoại trên tay nhìn dãy số lạ. Hơi cau mày rồi áp điện thoại vào lỗ tai.

"Tôi muốn hỏi số điện thoại này có phải của Thẩm Khả không?"

"Vâng, nhưng anh là?"

"Tôi là anh hai của Chiêu Thuần" - Giọng người đàn ông mạnh mẽ vang lên.

Cô khẽ giật mình, là anh trai của hắn. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt điện thoại - "Thưa... có chuyện gì sao?"

"Tôi có vài chuyện muốn nói với cô, không biết bây giờ cô có rảnh không?"

Thẩm Khả chần chừ, lúc sau mới trả lời - "Được, vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?"

"Không cần lo, tôi đã cho xe đi đến hẻm nhà cô. Mười phút nữa xe sẽ tới"

"Nhưng sao anh biết nhà của em?"

Cô đột nhiên thấy lạ bèn hỏi.

Cô vừa hỏi xong thì người bên kia đã cúp máy. Thật có chút bất lịch sự.

Thẩm Khả nhanh chóng lên lầu thay đồ rồi xin phép dì Hà đi ra ngoài. Một chiếc xe hơi màu trắng sang trọng đậu trước hẻm nhà cô. Vừa nhìn thấy cô tài xế liền bước xuống mở cửa xe.

"Cô là Thẩm tiểu thư?"

Cô khẽ gật đầu - "Vâng"

"Mời cô"

Đội cô ngồi vào xe, tài xế mới lái xe đi chuyển ra ngoài đường lớn.

oooooooooooooooooooooooooooo

Chiếc xe hơi chạy tới trước một khách sạn năm sao nổi tiếng của thành phố. Thẩm Khả hơi giật mình, đến khách sạn nói chuyện không phải là quá mờ ám rồi sao?

Người tài xế mở cửa cho cô khẽ nói - "Nhị thiếu gia đang có công việc ở đây, Thẩm tiểu thư cứ lên thẳng phòng 403 là sẽ gặp"

Nhị thiếu gia? Cô cảm thấy ngạc nhiên. Lúc sau bản thân tự buồn cười. Cô đã không phán đoán sai. Đúng là thân phận của Lục Chiêu Thuần không bình thường như cô nghĩ. Anh trai cư nhiên được gọi là thiếu gia.

Thẩm Khả bước vào hồi lễ tân. Cô tiếp tân gọi điện lên phòng 403 nói vài câu rồi cúp máy. Cô ta đưa cho cô chìa khoá rồi nói.

"Nhị thiếu gia nói cô cứ việc cầm chìa khoá lên tầng xx mở cửa vào trong. Ngài ấy đang bận một chút việc"

Cô bấm thang máy chạy lên tầng. Bước tới căn phòng 403 thử gõ cửa nhưng không ai trả lời. Sau đó cô mới dám mở cửa đi vào.

Tiếng động văng vẳng bên tai cô. Thẩm Khả tiến vào trong hơn một chút. Lần này tiếng động rõ ràng hơn, là tiếng thờ dục của đàn ông và còn mấy tiếng

rên ri... thật là ám muội !

Cô chết sững nhìn trân trân vào cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt. Ngay lúc đó tiếng đàn ông gầm lên phóng thẳng làm cô kinh hoàng. Thẩm Khả luống cuống đứng dậy đi nhanh tới cửa phòng. Cô chỉ mới có mười bảy tuổi nghe thấy những thứ này đương nhiên là vừa sợ hãi vừa đỏ mặt tía tai.

Bắt ngờ cửa phòng ngủ mở ra, người đàn ông đứng dựa vào cửa lên tiếng - " Đứng lại "

Cô giật mình quay đầu nhìn về phía anh ta. Người đàn ông dáng người cao lớn đã mặc quần áo trắng hoàng, gương mặt tựa như Lục Chiêu Thuần nhưng lại đẹp trai một cách ma mị, phóng khoáng. Anh ta là anh trai của Lục Chiêu Thuần sao ?

" Tôi rồi thì vào ngồi đi " - Lục Hàm liếc nhìn cô.

Cô chân chùng có chút sợ sệt, anh ta vừa rồi trong phòng làm chuyện nam nữ đỏ mặt đỏ sao cô còn dám ở lại. Cô không ngờ anh ta lại dám ngang nhiên như vậy, thừa biết cô lên đây nhưng không kiêng kỵ điều gì.

Thẩm Khả nuốt nước bọt bước tới ngồi xuống ghế, nhỏ giọng hỏi một câu - " Anh là anh trai của Chiêu Thuần ? "

Lục Hàm cũng ngồi xuống ghế, khẽ nhìn cô. Trước mắt anh là một cô bé còn chưa đủ tuổi trưởng thành. Tuy không làm người ta ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên nhưng càng nhìn lại càng thấy đẹp, rõ ràng rất có sức hút. Da trắng, miệng nhỏ hồng nhuận, đôi mắt lưu ly thanh khiết không vướn bụi trần. Không thể trách được em trai anh ta lại thích thú với cô bé này.

Mới chỉ có chút tuổi đầu đã biết quyến rũ đàn ông, không biết lớn lên rồi sẽ sao đây ?

" Tôi là Lục Hàm. Lý do tôi muốn nói chuyện với cô là gì chắc cô cũng biết "

Lục Hàm gác tay lên thành ghế, nhàn nhã nói.

Cô gật đầu - " Anh muốn nói chuyện của Lục Chiêu Thuần ? "

" Không sai. Ngắn gọn là, tôi gọi cô tới cũng chỉ để nhắc nhở một chút. Tôi nghĩ cô còn trẻ như vậy, yêu đương một chút cho biết mùi đời thì được, đừng vọng tưởng vào bản thân nhiều. Với thân phận của Lục Chiêu Thuần, nó cũng sẽ chẳng thích cô bao lâu nữa đâu. Cái thời thanh xuân mới biết rung động bồi hồi này rồi sẽ qua thôi. Đàn ông vốn dĩ khi trưởng thành sẽ thay đổi rất nhiều thứ, cảm giác mới mẻ thì sẽ rất muốn thử nhưng khi trải qua nhiều rồi thì cũng trở nên nhàm chán "

" Thân phận của anh ấy ? "

Thẩm Khả chằm chằm nhìn anh ta, cô đợi một câu trả lời. Cô rất muốn biết Lục Chiêu Thuần có thân phận như thế nào mà lại luôn muốn giấu người khác như vậy.

Cô nhận ra không chỉ có cô mà với tất cả mọi người, hẳn đều giấu đi thân phận của mình.

Anh ta khẽ nhếch mép nhìn cô - " Xem ra cô không biết thật "

" Cô biết Lục An ? " - Lục Hàm hỏi.

Lúc đầu cô không nhớ rõ chỉ thấy quen quen. Sau đó mới phát hiện gần như cái tên này có mặt trên mọi ngân hàng mà cô nhìn thấy trên đường. Và lại trước kia cô từng nhìn thấy cái tên này trên tin tức thời sự.

Là tập đoàn tài chính Lục An.

Cô không hiểu biết mấy cái tập đoàn kinh doanh này nhưng cô đoán là rất lớn mạnh, ngân hàng của họ phủ sóng toàn bộ đất Đại Lục. Nghe nói là nằm trong top hàng đầu của danh sách tập đoàn kinh tế thế giới. Đến cả khi ra nước ngoài vẫn còn thấy chi nhánh của họ. Chứng tỏ thế lực khủng khiếp đến mức nào.

Thật ra, ở tuổi cô không hứng thú đâu mà đi coi tin tức mỗi tối. Chỉ là khi từ nhỏ, mẹ thường ngồi cùng cô coi tin tức. Cô lúc nào cũng muốn coi phim hoạt hình nhưng cứ đúng giờ mỗi tối, mẹ bắt Thẩm Khả phải xem tin tức cùng mình. Bà hình như rất thích coi thời sự về chính trị, kinh tế. Cô để ý mẹ hình như rất mong chờ, mong chờ điều gì đó.

Mãi đến sau này, cô mới hiểu lý do mẹ mình mong chờ coi thời sự tin tức như vậy. Là bà muốn được nhìn thấy ông ấy.

Cô cũng bị mẹ làm cho hình thành thói quen coi thời sự vào mỗi tối dù cô chỉ mới mười bảy tuổi. Vì thế mấy cái tin về tập đoàn gì đó trong nước cô cũng biết chút ít.

Thẩm Khả lại gật đầu.

" Lục Chiêu Thuần nó là tam thiếu gia của gia tộc họ Lục cũng như tập đoàn Lục An " - Anh ta từ từ mở miệng.

Cô cả kinh vì lời nói của anh ta, cô tuy cũng đã đoán trước được rằng Lục Chiêu Thuần là một thiếu gia nhưng không ngờ tập đoàn khổng lồ đó lại là của

nhà hấn. Thực sự là danh phận không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cảm Giác Bị Phản Bội

Cô muốn trách hấn cái gì ? Thẩm Khả cô cũng đâu phải kẻ thành thật, gian gian dối dối, cuối cùng bản thân cũng phải chột dạ. Chuyện này cô đâu có quyền tức giận.

Lục Hàm về mặt giễu cợt - " Sao vậy cô bé ? Đang kinh ngạc ? "

Cô không trả lời anh ta. Một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói.

" Vậy thì ý anh là muốn em không được qua lại với Chiêu Thuần nữa, có phải không ? "

" Thật ra thì tôi cũng chẳng muốn làm vậy, vì đằng nào Lục Chiêu Thuần cũng sẽ không hứng thú với cô nữa dù sớm hay muộn. Nó sẽ trở thành đàn ông, mà cô cũng hiểu người như nó, đàn bà vây xung quanh không ít. Tiếc là thời điểm này nó lại phải đính hôn với một người môn đăng hộ đối rồi. Là Trương Uyển Như, tôi nghĩ cô cũng biết là ai. Đương nhiên thân là anh trai tôi phải giải quyết bớt những rắc rối tiềm ẩn, tôi cũng chưa muốn nhà họ Lục mất mặt "

- Lục Hàm quan sát cô, ánh mắt ý cười không tốt lành gì.

Vốn dĩ anh ta cũng chẳng muốn xen vào. Nhưng là bà nội phát hiện Lục Chiêu Thuần đang qua lại với một cô bé nữ sinh trong trường nên bà không vui. Ngay lập tức đã nói chuyện với Lục Hàm, nói anh ta đi khuyên bảo cô cắt đứt đi vì hấn sắp đính hôn rồi. Lý do anh ta không khuyên bảo Chiêu Thuần vì hiểu rõ hấn sẽ không nghe lời ai cả.

Nhưng mà vốn dĩ, anh ta cũng rất lưỡng lự nếu để Lục Chiêu Thuần đính hôn với Trương Uyển Như thì coi như hấn đã bước một chân vào Lục An rồi. Chi sợ là không thể an phận ở một chức vụ bình thường. Anh ta luôn có cảm giác rằng hấn là một con người vô cùng tham vọng. Nhưng anh ta không làm thì bà nội sẽ trực tiếp làm.

Thẩm Khả bấm chặt móng tay mình vào sâu trong da thịt. Cô còn có thể nghi ngờ gì được nữa, Trương Uyển Như không hề nói dối cô. Hai người quả thực là sắp đính hôn. Con sóng cuộn trào trong lòng cô, đau đớn vô ngần.

Đột nhiên ngay lúc này, cánh cửa phòng ngủ mở ra. Một chàng trai cao gầy, da thịt trắng trẻo, gương mặt tuấn tú đứng trước cửa phòng. Cậu ta không hề hay biết có người nên nửa thân trên cởi trần đang chuẩn bị khoác áo sơ mi vào người. Vừa cài cúc áo vừa nhìn lên, ngay tức thì nhìn thấy cô và Lục Hàm đang ngồi uống trà.

Cậu ta giật mình, về mặt có chút ngượng ngập nhìn cô bé nữ sinh đang ngồi. Nhanh chóng mang áo chỉnh tề rồi tiến ra cửa.

Thẩm Khả cũng hết hồn nhìn chàng trai ấy. Chẳng lẽ người lúc này ở trong phòng cùng Lục Hàm là cậu ta ? Ôi trời đất ơi.

Một cô bé mười mấy tuổi đầu ngây thơ như cô đương nhiên tạm thời vẫn chưa thể tiếp ứng được việc này.

Lục Hàm khẽ liếc nhìn cậu ta mà chàng trai đó cũng chỉ lạnh lùng nhìn anh ta. Đang định mở cửa rồi đi thì tiếng người đàn ông vang lên - " Khoan đã "

" Chi phiếu đã lấy chưa ? " - Lục Hàm nhân nhạ hỏi

Cậu ta gật đầu không lên tiếng.

Anh ta đứng lên cầm lấy áo khoác dạ vắt lên thành ghế, ném đến cho cậu ta - " Bên ngoài trời lạnh, khoác cái này vào "

Đề ý mới thấy trời lạnh như vậy mà cậu ta chỉ khoác độc nhất một cái áo sơ mi. Chàng trai đón lấy áo khoác rồi lạnh nhạt đi ra ngoài.

Bản thân Thẩm Khả nhạy cảm với ánh mắt của anh ta, ánh mắt Lục Hàm khi nhìn chàng trai đó rõ ràng rất dè dặt tuy rằng lời nói lạnh lùng.

Rất lâu sau, Lục Hàm lại lên tiếng - " Có rất nhiều thứ đặt trước mặt Lục Chiêu Thuần, của cải, quyền lực, danh lợi... Nó còn trẻ chưa thể hiểu thấu nhưng sau này rồi cũng sẽ nhận ra thôi. Cô cũng thấy rồi đấy, những người như chúng tôi, tình nhân không thiếu, dù là đàn bà hay đàn ông. Vì vậy tôi khuyên cô nên cắt đứt đoạn tình này đi trước khi bị tổn thương "

Biến thái ! Cô chỉ muốn mắng anh ta câu này. Nhìn chàng trai lúc này cũng chẳng vui vẻ gì, chắc cũng do ép buộc.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn anh ta chăm chú. Hồi lâu tò mò hỏi một câu - " Chẳng lẽ anh không sợ em nói với người ở ngoài biết anh đồng tình luyến ái sao ? "

Dù gì cũng là nhị thiếu gia của tập đoàn Lục An, để người ngoài biết e là sẽ rất ảnh hưởng đến thanh danh.

Lục Hàm nhìn cô khẽ cười, từ tốn uống trà - " Nếu thực sự sợ tôi kêu cô đến đây làm gì ? "

Thẩm Khả cũng không còn tâm trạng để ý đến anh ta. Trong lòng cô cảm thấy phiền muộn, trái tim bị xé mất một góc. Hắn đã không thành thật nói với cô chuyện này, vậy thì lúc nào mới chịu nói ra. Đợi đến lúc hắn cùng cô ta thực sự kết hôn sao ? Đến lúc đó khi đoạn tình này đã sâu đậm rồi thì bảo cô chấm dứt như thế nào.

Cô đứng dậy không nói tiếng nào đi tới cửa.

" Tôi đã nói những gì cần nói rồi. Cô là người bình thường không bước qua nổi ngưỡng cửa tham vọng của đàn ông đâu. Đàn ông luôn đem lợi ích của bản thân đặt lên hàng đầu. Lời khuyên chân thành là chấm dứt ngay khi còn có thể, cô bé " - Lục Hàm giọng nói thoáng vẻ khinh khỉnh.

Thẩm Khả dừng bước xoay người nhìn anh ta, nở nụ cười nhạt - " Em cũng muốn nói một câu, chấm dứt khi còn có thể hoặc là quý trọng người bên cạnh. Không trân trọng người bên cạnh thì sau này mất rồi hối hận cũng không kịp đâu "

Lục Hàm nghe những lời cô nói cảm thấy chột dạ, anh ta quay đầu nhìn - " Cô có ý gì ? "

Cô không trả lời cất bước đi thẳng.

Anh ta không ngờ một tiểu nha đầu nhỏ tuổi như cô lại nói ra mấy lời này.

Tối hôm qua, lúc anh ta đang đến hộp đêm uống rượu cùng với mấy người bạn vô tình gặp Lục Chiêu Thuần ở trong đó. Không hiểu sao hắn lại vào được đây với số tuổi của mình.

Lục Hàm có đi tới ngồi với hắn nhưng trông bộ dạng hắn rất khó chịu, lời nói như muốn mắng người. Lúc đó, anh ta có gọi mấy em xinh đẹp đến tiếp rượu.

Cũng có một cô nàng qua tiếp rượu Lục Chiêu Thuần nhưng hắn rất lạnh lùng hất tay cô ta ra. Cô gái kia nhìn thấy nam nhân anh tuần trước mắt đương nhiên không chịu bỏ cuộc. Miệng ngọt như đường mời mọc hắn. Hồi lâu sau, Lục Chiêu Thuần cũng bắt đầu say, ánh mắt có chút gì đó phần nộ, mạnh bạo ôm lấy cô ta.

Bất ngờ lúc đó điện thoại trên bàn của hắn reo lên, cô gái đó cầm lên xem lại nhìn qua Lục Hàm.

" Là ai vậy ? " - Anh ta hỏi.

" Thấy hiện tên Thẩm Khả " - Cô ta đáp.

Lục Hàm như suy nghĩ điều gì đó ra hiệu cho cô ta nghe điện thoại.

Sau khi cúp máy, cô ta đưa điện thoại giao lại cho anh ta. Lục Hàm bấy giờ mới nhìn xem số điện thoại rồi ghi nhớ. Ngày hôm sau, đã gọi điện cho cô hẹn gặp.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

" Thẩm Khả, chúng ta ra ngoài nói chuyện " - Trương Uyển Như đứng trước bàn cô nói.

Cô chỉ mới ngước mắt lên nhìn thì người bên cạnh đã nhào ra - " Cậu còn muốn làm gì Thẩm Khả ? "

Cô ta liếc mắt nhìn Hạ Hương - " Cậu yên tâm đi tôi chẳng ăn thịt cậu ta đâu "

Thẩm Khả nhìn cô ta bằng ánh mắt đề phòng, nhưng sau đó cũng gật đầu - " Được, chúng ta ra hành lang nói chuyện "

" Thẩm Khả, cậu làm gì vậy ? Không được đi " - Cô nàng nhanh tay ngăn cản cô lại.

Cô nở nụ cười nhẹ - " Không sao đâu, ở ngay hành lang trường chứ cũng đâu ở đâu xa "

Nói xong, cô cùng Trương Uyển Như tiến ra ngoài.

" Thẩm Khả, cô rốt cuộc là ai ? "

Đây là điều mà cô ta muốn hỏi từ ngày hôm đó.

Khi nhìn thấy những tay vệ sĩ đó, cô ta đã đoán ra thân phận của cô không bình thường như mình vẫn nghĩ.

Cô cười nhạt một cái, thông thả nói một câu - " Tôi là Thẩm Khả "

" Tôi không đùa với cô, cô biết tôi đang hỏi gì " - Trương Uyên Như trừng mắt nhìn.

Thẩm Khả khoanh tay trước ngực kháng khái nói - " Biết thì sao ? Tôi vốn dĩ không cần thiết trả lời cô "

Nghĩ đến việc cô ta làm với cô, Thẩm Khả chỉ cảm thấy chán ghét khinh thường.

" Cô... "

Cô ta không ngờ cô sẽ trả lời như vậy. Nghẹn họng một cái.

" Nói đi Uyên Như, cô muốn nói chuyện gì với tôi ? "

Không để cô ta nói, Thẩm Khả lập tức tiếp lời.

Trương Uyên Như hơi cup mắt, không nhìn cô, dáng vẻ dè dặt.

" Tôi muốn... "

Cô trông thấy liền khó hiểu, im lặng nhìn cô ta.

Một lúc sau, cô ta bỗng đứng nhỏ nhẹ hơn - " Tôi muốn xin lỗi cô về sự việc hôm trước. Là do tôi quá tức giận nên hành động lỗ mãng.. "

Cô ta khó khăn lắm mới nói ra mấy câu này. Cô ta thực sự cảm thấy có chút lo lắng, trước giờ Trương Uyên Như vẫn luôn xem thường thân phận của cô. Nhưng nếu cô quả là thiên kim tiểu thư, cùng tranh đoạt Chiêu Thuần với cô ta thì thực sự phải đề phòng.

Lại nghĩ đến cảnh tượng đám vệ sĩ hung dữ kia đã dọa cô ta, bản thân sợ hãi một phen.

Thẩm Khả ngạc nhiên. Không ngờ cô ta lại nói xin lỗi cô, chẳng lẽ ngày hôm đó, đám vệ sĩ của cha cô đã làm gì cô ta rồi sao.

Thấy cô ngạc nhiên nhìn mình, Trương Uyên Như lại lên tiếng, lần này có chút cao giọng hơn - " Nhưng Thẩm Khả, tôi vẫn mong cô hãy rời xa Lục Chiêu Thuần "

" Tôi và anh ấy sắp đính hôn rồi, anh ấy cần một người vợ có năng lực và gia thế để giúp đỡ trên con đường sự nghiệp của mình sau này. Và tôi là người có thể giúp anh ấy. Vậy nên tôi xin cô hãy chia tay với Chiêu Thuần đi "

Trương Uyên Như vẫn nuôi hy vọng, gia thế của cô làm sao bị được bằng cô ta. Tập đoàn của nhà cô ta khí lực tiền tài như thế đã là đứng đầu trong nước rồi.

Thẩm Khả nhìn nhìn, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc - " Nếu tôi nói không ? "

Trương Uyên Như cũng chẳng hề tức giận, ngược lại còn bình tĩnh nói - " Tuy rằng rất đau lòng nhưng tôi cũng muốn nói cho cô biết. Lục Chiêu Thuần vốn là một nam nhân khiến cho phụ nữ dễ dàng bị mê muội dính lấy anh ấy. Vậy nên, bên cạnh anh ấy không thiếu những mỹ nhân như hoa vẩy quanh, bao gồm cả cô "

" Cô không phải sao ? " - Cô buồn cười.

" Đương nhiên không phải, tôi là vị hôn thê tương lai của anh ấy. Thân phận vô cùng rạch ròi " - Cô ta nhếch miệng, âm thầm quan sát cô.

Thẩm Khả vẫn cười nhạt, thái độ vẫn không thay đổi - " Cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra, không cần phải vòng vèo kiểu đó "

Trương Uyên Như nãy giờ cầm bìa hồ sơ trên tay giờ đây mới quăng cho cô - " Cô tự xem đi, xem đi rồi sẽ hiểu cô cũng chỉ là một con bướm vờn quanh Lục Chiêu Thuần, may mắn được anh ấy chú ý thôi "

Cô nhìn bìa hồ sơ trước mặt, chậm rãi mở ra. Trong lòng không tránh khỏi những cảm giác bất an.

Từ bên trong, cô rút ra những tấm hình. Ngay tức khắc, sóng lưng của cô hoàn toàn đông cứng. Trái tim của mình như đang nứt ra từng chút một.

Bàn tay cô run lên. Trên tấm hình là hình ảnh hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, cô có thể nhìn rõ ràng gương mặt của Lục Chiêu Thuần.

Hơi thở cô ngưng trệ, lồng ngực như bị ai dùng tay xé nát. Thẩm Khả bàng hoàng, hai chân không thể đứng vững.

Một lúc sau, cô hít sâu một cái, dùng hết sức lực thều thào - " Những thứ này... được chụp từ lúc nào ? "

Trương Uyên Như chăm chăm nhìn cô, trong lòng hơi đắc ý. Tuy rằng cô ta cũng rất tức giận, hận không thể lôi đầu con nhỏ đó ra băm nhừ cô ả vì dám lên giường cùng hắn.

Những tấm hình này vốn cũng không phải của cô ta mà là có người bí mật gửi đến. Cô ta không biết là ai nhưng trên đó còn đính kèm lời nhắn đưa đến cho Thẩm Khả.

" Là cái ngày mà tôi lôi cô vào nhà vệ sinh " - Trương Uyên Như đáp.

Lời nói của cô ta như sấm sét đánh thẳng vào lồng ngực cô. Bìa hồ sơ trên tay bắt chợt rơi xuống đất theo trái tim cô.

Thì ra chính là đêm hôm đó, cái đêm mà cô đau đớn nhục nhã, chỉ muốn gọi cho hắn để hỏi rõ, để có được một sự quan tâm của hắn. Nhưng không ngờ Lục Chiêu Thuần lại ở cùng một người phụ nữ khác, vui vẻ uống rượu, cuối cùng là ân ái trên giường.

Hỏi cô làm sao có thể chấp nhận sự thật này đây ? Đáng lẽ cô đã có thể nuôi chút hy vọng, hy vọng những gì cô nghe thấy không như những gì cô nghĩ. Cô đã hy vọng là cô đã hiểu lầm hắn. Rằng thực ra, Lục Chiêu Thuần rất thích cô.

Thì ra, cô cũng chỉ là một con bướm khiến hắn thích thú nên bắt lấy nhốt vào cái lồng treu đùa. Sự bá đạo của hắn, sự độc đoán của hắn thực chất là xuất phát từ thói quen chiếm hữu.

Thậm Khả cố gắng kiềm nén cảm xúc đang muốn tuôn trào ra, cô không muốn nhìn thấy người đối diện đắc ý.

" Còn cô thì sao ? Chẳng lẽ cô không tức giận ? " - Cô ngược mắt nhìn.

" Có khó chịu, nhưng tôi nhận ra thân phận của tôi không hơi đâu đi tranh chấp với cô gái kia. Tôi sẽ trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của Lục Chiêu Thuần, đối với người đàn ông có vẻ ngoài lẳng lơ gia thế đều xuất sắc như anh ấy đương nhiên không thể thiếu mấy kẻ bám đuôi. Trách nhiệm của tôi là thích ứng và giải quyết nhẹ nhàng " - Cô ta cười nhạt.

Thậm Khả chẳng buồn tức giận. Thật ra cô hơi hoài nghi, đầu óc của Trương Uyên Như có thể suy nghĩ sâu xa như vậy sao ?

" Vậy nên cô mới xin lỗi tôi ? "

Xin lỗi vì đã hành động bạo lực mà không giải quyết nhẹ nhàng với cô sao ?

" Tùy cô suy diễn " - Cô ta hồ hững buông một câu.

Trước khi bước về lớp, Trương Uyên Như còn xoay đầu nhìn xuống dưới chân cô, cười châm chọc - " Mấy tấm hình đó coi như quà tạ lỗi của tôi cho cô "

Thậm Khả chán ghét nhìn theo bóng cô ta đi khuất. Chỉ còn lại mình cô và mấy tấm hình.

Cô cẩn thận nhặt lên, móng tay bấm chặt vào mấy tấm hình. Hình ảnh ám muội kia, nhìn thấy hắn cùng người phụ nữ trong hình nhiệt tình trên giường, tim cô như bị xát muối. Đau rất muốn chảy máu.

Thì ra đây chính là cảm giác bị phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chúng Ta Chia Tay Đi

" Cậu nói đi, Thậm Khả vì sao lại bị như vậy ? Là ai đã hại cô ấy " - Lục Chiêu Thuần đứng trước mặt cô nàng, sốt ruột hỏi.

Hạ Hương khẽ nhìn hắn. Không biết vì sao đang yên đang lành ngồi trong lớp thì Lục Chiêu Thuần lại đến lớp hai người, vừa đúng lúc Thậm Khả vừa đi ra ngoài.

Hại cho đám học sinh trong lớp vừa nhìn thấy hắn đã sợ sệt chạy mất biến hoặc là giữ khoảng cách 5 mét.

Vừa hay Hạ Hương cũng muốn nói chuyện với hắn, mấy ngày nay cô nàng cảm thấy Thậm Khả cứ hay ngồi ngẩn ra, vẻ mặt rất phiền muộn. Cô nàng cũng biết lý do xuất phát từ Lục Chiêu Thuần.

Trước đây, Hạ Hương cũng hay bắt gặp hắn đến lớp hai người sau giờ ra về để phụ Thậm Khả trực lớp. Cô nàng cũng chỉ chào hỏi mấy câu cho lịch sự. Nhìn cách hắn quan tâm bạn mình, cái nhìn của Hạ Hương về hắn cũng cải thiện hơn rất nhiều. Nếu không phải dạo gần đây Thậm Khả rất buồn thì cô nàng đã ủng hộ hai người hai tay hai chân rồi.

Hạ Hương chần chừ trả lời - " Là do Trương Uyên Như làm. Thậm Khả không cho tôi biết lý do nhưng tôi có thể đoán ra cô ta ganh ghét với Thậm Khả "

Cô nàng thấy Lục Chiêu Thuần không trả lời. Chỉ thấy ánh mắt hần dần tối hơn.

Bàn tay to lớn khẽ siết. Cô ta quả thực to gan, dám động vào người con gái của hần !

Nhưng điều hần thực sự lo sợ đang dần hình thành. Rốt cục, Trương Uyển Như kia đã nói với cô những gì.

"Lục Chiêu Thuần, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu. Cậu và Thẩm Khả đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày trở lại đây cậu ấy rất mất tập trung, tâm trạng còn thường xuyên buồn phiền. Tôi còn thấy Thẩm Khả khóc "

Hạ Hương cao giọng hỏi thẳng.

Lục Chiêu Thuần vẫn không trả lời, ánh mắt càng biến hóa. Trong lòng khẽ nhói đau.

Một lúc sau mới lạnh nhạt trả lời cô nàng - " Chuyện của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự giải quyết "

Nói xong hần xoay người bước đi làm Hạ Hương tức giận. Cái tên này thật không biết phép lịch sự là gì ! Còn dám nói "chuyện của chúng tôi, chúng tôi tự giải quyết ", Thẩm Khả đúng là chọn nhầm người rồi !

oooooooooooooooooooooooooooo

Suốt một ngày hôm nay, Thẩm Khả gần như tránh mặt hần. Ra chơi hay giờ nghỉ trưa cô đều đi ra ngoài, biến mất dạng đến khi chuông reo vào tiết mới vào lớp học. Hạ Hương lo cho bộ dạng của cô đến sốt vô nhưng hỏi mãi cô cũng không trả lời.

Vừa kết thúc giờ học, Thẩm Khả đã xách ba lô đi vào nhà vệ sinh nữ. Chui vào một cái phòng rồi cài kín cửa.

Mấy phút sau, có mấy nữ sinh bước vào, bọn họ vừa rửa mặt vừa nói chuyện. Đang luyện thuyên được vài câu thì bỗng dừng nghe thấy tiếng người.

"Này, cậu có nghe thấy tiếng gì không ? "

Cả ba người cùng đưa mắt nhìn về cái phòng vệ sinh cuối cùng.

" Là tiếng khóc, không phải là ma đấy chứ ? " - Một nữ sinh lo ngại.

" Bậy bạ, trời nắng như vậy, ma có cái gì "

Tiếng khóc trở nên đứt quãng. Nghe vô cùng náo nức.

Thấy vậy, một trong ba nữ sinh mạnh dạn bước lên gõ cửa phòng vệ sinh.

"Này, bạn gì ơi, bạn có sao không ? "

Người ngồi bên trong khóc càng lớn hơn.

" Thôi, hay là mình đi về đi "

Hai nữ sinh còn lại giật mình khó xử kéo kéo bạn mình. Một lúc sau cả ba cùng đi ra ngoài.

Thẩm Khả bên trong ngồi bó gối. Cô khóc đã sưng hết cả hai mắt. Cô không biết cảm giác này lại đau đến như vậy.

Nhìn người con trai mình thích nhất quần quýt cùng người phụ nữ khác triền miên đây đưa. Chỉ nghĩ đến thôi cô đã không chấp nhận được, nếu còn chứng kiến cảnh tương đó cô sợ mình không thể thở nổi.

Thẩm Khả, mày thật là mềm yếu.

....

...

Hạ Hương dọn dẹp tập vở vào cặp, dặn dò hai học sinh trực lớp mấy câu rồi đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa lớp, cô nàng đã nhìn thấy thân thể cao lớn đứng chính ỳnh phía trước. Cô nàng giật mình ngược mắt.

" Lại là cậu à ? "

Lục Chiêu Thuần mím môi nhìn cô - " Thẩm Khả đâu ? "

Từ sáng đến giờ, hần có cố gắng đến mấy cũng không tìm được cô. Dù trực chờ hết mấy buổi ra chơi trước cửa lớp cô, hần cũng không gặp được. Thẩm Khả luôn đợi hần quay đi mới trở về lớp. Mà hần thì luôn bị thầy giám thị nhắc nhở về lớp khi chuông reo hết giờ ra chơi.

Lục Chiêu Thuần cảm thấy rất bức bối. Tại sao cô lại tàn nhẫn như vậy, ít ra phải để hắn biết hắn đã làm sai những gì. Ít ra hãy để hắn giải thích.

Hắn không biết Trương Uyển Như kia rốt cục đã nói với cô những gì nhưng hắn muốn giải thích rõ ràng với cô.

" Chẳng phải cậu nói đây là chuyện của hai người sao ? Vậy hỏi tôi làm gì ? Thẩm Khả bị cậu làm cho mất mặt suốt ngày buồn bã. Tôi làm sao dám chắc cậu có đối xử tốt với cậu ấy hay không ? " - Hạ Hương trừng mắt với hắn.

Lục Chiêu Thuần không quan tâm đến lời nói của cô nàng. Ánh mắt ngày càng sắc nhọn hơn, làm cho người đối diện có cảm giác sóng lưng lạnh một phen. Hạ Hương trong lòng âm thầm khê sợ. Bộ dạng của hắn vốn dĩ đã rất đáng sợ, khi trở nên tức giận lại càng đáng sợ hơn.

Lúc này, hai học sinh đang trực trong lớp ló đầu ra. Vừa nhìn thấy bộ dạng của Lục Chiêu Thuần đứng trước cửa đã hoảng hốt chui vào lại trong lớp.

" Tôi hỏi lại một lần nữa. Cô ấy đâu rồi ? " - Giọng của hắn nhạt đi như nước lã. Cố gắng kiềm chế mình.

" Cậu ấy chẳng phải đã ra về rồi sao ? Giờ này cũng đã trễ rồi. Không có ở trong lớp thì tất nhiên đã về rồi "

Hạ Hương có chút nhượng bộ nhưng lời nói cũng rất miễn cưỡng.

Đáy mắt của hắn lại càng sâu hơn, đến mức không thể nhìn thấy điểm dừng - " Thẩm Khả vẫn chưa ra về "

Cô nàng vẻ mặt hơi ngạc nhiên - " Sao có thể ? Lúc này cậu ấy đeo ba lô ra về từ sớm rồi cơ mà "

Nhìn thấy bộ dạng không thể "ngây thơ" hơn của cô nàng, Lục Chiêu Thuần không kiên nhẫn mà xoay người nhanh chân chạy. Nơi đầu tiên mà hắn nghĩ đến là nhà vệ sinh.

Bước tới nơi, hắn không kiêng dè gì mà xông thẳng vào. Lục Chiêu Thuần nhìn qua một lượt dãy các phòng vệ sinh, tất cả đều không có người. Rồi bất thành công hắn dừng lại ở phòng cuối cùng, có người ở bên trong. Lại nhìn thấy đôi giày quen thuộc của cô.

Hắn không nhẫn nại được mà gõ cửa liên tục.

" Thẩm Khả, em ở trong đó đúng không ? "

Cô ngồi bên trong sừng sốt. Nhất thời miệng không thể mở ra.

Thấy người bên trong không trả lời. Lục Chiêu Thuần lại càng gấp gấp đập cửa.

" Em mở cửa ra cho tôi "

Hắn trở nên tức giận, đập cửa lại càng mạnh hơn - " Em còn muốn tránh mặt tôi đến chừng nào. Có chuyện gì thì chúng ta cùng nói chuyện. Tôi không cho phép em trốn tránh tôi ! "

Nghe thấy lời nói giận dữ của hắn, nước mắt cô lại trào ra nhiều hơn. Hắn rốt cục là đang lo lắng cho cô ? Hay là đang sợ con bướm xinh đẹp mình bắt được bay mất ?

Nếu có thể cô tình nguyện tin rằng hắn là đang lo lắng cho cô. Nếu không có những bức ảnh đó, có thể cô đã tha thứ cho hắn, việc hắn giấu diếm mình sắp đính hôn.

Nhưng mà bây giờ cô phải làm sao đây ? Cô cảm thấy mình thật khờ khạo, ngay cả muốn tức giận với hắn, cô cũng không biết phải làm thế nào.

Thẩm Khả khóc càng dữ hơn. Bàn tay nhỏ nhắn bịt chặt miệng mình lại.

" Em mở cửa ra cho tôi ! Nếu em còn không chịu mở, tôi sẽ phá cửa ! " - Hắn lại đập cửa với cô.

Cô bị làm cho giật mình, tức giận lớn tiếng - " Anh đi đi ! Tôi không muốn nhìn thấy anh ! "

" Tôi sẽ không đi, em ra đây cho tôi ! " - Lục Chiêu Thuần quát âm lên, giọng nói không thể kiên nhẫn hơn.

Thẩm Khả ở bên trong nước mắt mặn chát thì nhau rơi xuống, chà xát vào trái tim yếu ớt của cô. Cô lấy hết hơi sức của mình mà mở miệng.

" Chiêu Thuần, chúng ta chia tay đi "

" Em đừng hòng ! Thẩm Khả, em đừng hòng nghĩ đến chuyện đó ! Tôi đã nói tôi không cho phép em hối hận ! " - Hắn ánh mắt trở nên điên cuồng, gầm lên với cô.

Ngay một giây sau, cánh cửa phòng đã bị hắn dùng sức mở bung ra. Then chốt bị gãy ngang. Hắn không dám đập cửa vì sợ đụng trúng cô.

Thẩm Khả ngồi bên trong hai mắt đã sưng húp lên. Cơ thể khẽ run rẩy.

Lục Chiêu Thuận ngon lửa giận dữ trong lòng lại bùng lên. Hấn vừa giận lại vừa đau lòng. Túm lấy cô lôi ra ngoài.

Thảm Khả bị hơi thở hấn tấn công một cách triệt để. Cô kinh hãi đẩy hấn ra nhưng với hấn mà nói không ăn thua gì. Lục Chiêu Thuận ép cô vào bức tường lạnh lẽo phía sau. Dùng sức cắn vào làn môi cô.

Hấn trút toàn bộ sự giận dữ của mình vào môi cô. Hai cánh tay siết chặt thân thể nhỏ bé, vây hãm toàn bộ không gian của cô. Thảm Khả đau đớn điên cuồng đánh hấn. Trời sinh phái mạnh sức khoẻ đã chiếm phần ưu thế, cô làm sao có thể cản lại sự cuồng dã của hấn.

Vậy nên cô buông tay, mặc kệ cho hấn suông sã tàn sát hai cánh môi cô. Lục Chiêu Thuận càng phát điên xâm nhập vào bên trong, quấn chặt lấy lưỡi cô.

Cô bất giác nghĩ đến những bức hình kia. Cánh tay này của hấn cũng đã từng ôm lấy người phụ nữ đó cùng nhau quấn quýt, làm chuyện ân ái nam nữ trên giường. Có phải hấn cũng đã từng hôn người phụ nữ đó như vậy ?

Nghĩ đến đây, cô chỉ cảm thấy chán ghét.

Đợi khi hấn đã hôn đến thỏa mãn, trút bỏ xong những tức giận trong lòng. Cô chỉ nhàn nhạt nói một câu - " Anh đã xong chưa ? "

Hấn cau mày nhìn cô.

" Xong rồi thì để tôi đi " - Cô đẩy hấn ra. Hai cánh môi sưng đỏ khê động đậy.

Lục Chiêu Thuận ánh mắt trực chờ giông tố. Lạnh buốt như gió tuyết.

" Em... "

" Nếu anh đã hôn đủ rồi thì để tôi đi " - Thảm Khả lặp lại. Đôi mắt xinh đẹp hờ hững nhìn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sẽ Không Đính Hôn Với Ai Cả

..Lục gia...

" Con bé này, vừa đi học về là chạy đến đây rồi " - Lục lão phu nhân ngồi trên ghế cười hiền nhìn người bên cạnh.

Ngồi bên cạnh bà là Trương Uyển Như, phía bên kia là Lục Hàm.

Trương Uyển Như nũng nịu nép vào lòng bà - " Bà, cháu nhớ bà mà, biết bà ở nhà một mình buồn nên cháu vừa đi học về đã lật đật sang đây nói chuyện với bà "

Bà khẽ vuốt ve mái tóc cô ta, cười nghi hoặc - " Cháu nhớ bà già này hay nhớ cháu nội ta ? "

Cô ta vội vàng nói - " Đương nhiên là nhớ bà rồi ạ. Hay tối nay, cháu ở lại ăn tối với bà có được không ? "

" Được, vậy càng tốt. Lát nữa đợi Chiêu Thuận về rồi chúng ta cùng ăn... "

Lục lão phu nhân cầm tách trà lên thưởng thức. Đúng lúc ngược mắt lên đã nhìn thấy hấn về.

Lục Chiêu Thuận từ ngoài tiền sảnh bước vào trong phòng khách. Lễ phép cúi chào.

" Cháu về rồi thì tốt quá. Hôm nay Uyển Như đến chơi, chúng ta sẽ cùng dùng bữa tối. Cháu mau đi cất cặp rồi xuống đây... Chiêu Thuận, tay của cháu bị sao vậy ? " - Bà hoảng hốt nhìn bàn tay phải của hấn bị băng bó lại.

Hấn vẻ mặt lạnh lẽo hơn thường ngày, nhàn nhạt trả lời - " Thừa, không có gì đâu, bà đừng lo, cháu không đói. Bà và mọi người cứ ăn trước đi "

" Chiêu Thuận... " - Bà nghiêm giọng.

" Sao lúc nào Uyển Như đến đây, cháu cũng đều trốn tránh nó như vậy. Nó và cháu sớm muộn gì cũng đính hôn. Vậy nên cháu... "

" Bà, không sao mà. Nếu Chiêu Thuần mệt thì hãy để anh ấy nghỉ ngơi " - Trương Uyên Như vừa nói vừa kéo tay bà.

" Uyên Như, cháu đừng bênh vực cho thằng nhóc này " - Lục lão phu nhân không vui nói.

Lục Chiêu Thuần siết chặt nắm tay rồi khẽ buông ra. Hắn liếc nhìn cô ta một cái, sự lạnh lùng trong ánh mắt hắn khiến cô ta khẽ giật thót.

Lục Hàm thấy không ổn liền lên tiếng - " Chiêu Thuần, hay là em ăn một chút với mọi người cho vui. Dù gì Uyên Như cũng đã vất vả đến đây rồi "

Hắn không nói không rằng bỏ đi một mạch thẳng lên lầu.

Lục lão phu nhân vô cùng tức giận. Thằng cháu trai này đúng là bị bà chiều riết quen hư rồi.

" Để cháu lên nói chuyện với em ấy "

Nói xong, Lục Hàm nhanh chóng đi lên lầu.

" Bà, bà đừng tức giận nữa, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Chắc Chiêu Thuần đang mệt " - Cô ta vuốt lưng cho bà nhưng trong lòng cũng rất bức bối.

" Cháu không cần phải nói đỡ cho thằng nhóc ấy. Tính nó bà rất hiểu, lúc nào cũng cứng đầu như vậy " - Bà phải nghiêm khắc hơn với đứa cháu trai này mới được.

oooooooooooooooooooooooooooo

Lục Hàm đứng bên ngoài gõ cửa hai cái, khi người bên trong nói vào đi, anh ta mới mở cửa bước vào.

Vừa bước vào đã thấy Lục Chiêu Thuần ném mạnh ba lô xuống giường. Anh ta khẽ nhếch miệng.

" Chiêu Thuần, em nên nghe lời nội xuống ăn tối đi. Đừng có nhõng nhẽo như một đứa trẻ nữa "

Hắn vẫn quay lưng về phía Lục Hàm làm cho anh ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Chiêu Thuần đứng yên một lúc lâu, bàn tay cuộn chặt thành quyền.

Người phía sau bắt đầu khó hiểu nhìn hắn. Bất thành lời, Lục Chiêu Thuần xoay người lại lao tới giáng một đòn mạnh vào khuôn mặt đẹp trai của anh ta.

Lục Hàm không kịp phòng bị bị đánh một phát đã nghiêng người. Có thể nhận ra hắn dùng một lực rất mạnh. Khóe miệng của anh ta rướm máu, quay phắt ra nhìn hắn.

" Khốn khiếp ! Người làm gì vậy ?! "

" Đừng tưởng tôi không biết đêm hôm trước anh đã bỏ thứ gì vô lý rượu của tôi " - Ánh nhìn lạnh lẽo như khí hàn tràn ngập khắp căn phòng.

Anh ta nghe thấy câu này của hắn, mặt cũng không biến sắc. Đứng thẳng người dậy, nhún mồm một cái - " Em trai, có gì mà phải tức giận chứ. Anh chẳng qua là muốn em trai mình được thưởng thức qua tư vị hoan ái của cuộc đời thôi mà. Sao vậy ? Không thích sao ? "

" Anh là đồ khốn khiếp " - Lục Chiêu Thuần gầm nhẹ trong họng, đôi mắt vô cùng căm phẫn.

Lục Hàm chỉ cười nhạt - " Em cũng lớn rồi. Không phải cũng nên biết mùi phụ nữ trên giường sao ? "

Hắn siết chặt những ngón tay, một lúc sau trên gương mặt anh tuấn xuất hiện một nụ cười lạnh - " Tôi phải cảm ơn anh rồi. Ít ra tôi cũng biết mình không bị lừa gạt giới tính "

Anh ta về mặt đang đắc ý liền chuyển dần sang lạnh lẽo - " Lục Chiêu Thuần, giữ mồm giữ miệng của người cho tốt vào ! "

" Được " - Hắn đột nhiên cười nói làm cho người đối diện không khỏi đề phòng.

Lục Hàm không biết hắn đang nghĩ cái gì nhưng khi Lục Chiêu Thuần cười là lúc hắn đáng sợ hơn cả khi không cười.

Anh ta bước nhanh ra ngoài, cánh cửa phòng đóng sập lại. Nụ cười bên môi của hắn tắt hẳn. Thay vào đó là mùi hắc khí của bóng tối tràn vào đầy mắt hắn.

oooooooooooooooooooooooooooo

Lục Chiêu Thuần thay đồ bước xuống phòng ăn. Bên trong, người hầu và quản gia đã dọn thức ăn tối lên. Bữa tối nay là một bữa cơm truyền thống, có đầy đủ các món ăn đặc trưng của người Trung Quốc. Mọi người cũng có mặt đông đủ trừ anh cả là Lục Hoán Ngừ.

Người mà hắn không muốn nhìn thấy là Trương Huệ cũng đã về nhà dùng bữa tối. Bà ta chỉ liếc nhìn hắn một cái, không nói gì thêm. Bởi vì, mẹ chồng mình cũng đang có mặt ở đây nên bà ta không dám làm gì.

Lục lão phu nhân cố tình sắp xếp Trương Uyển Như ngồi kế bên vị trí của hấn.

Thấy hấn ngồi vào bàn ăn, cô ta mặt mày hớn hở như hoa.

"Lục Hàm, mặt cháu bị sao vậy?"

Lục lão phu nhân để ý đến vết trầy trên miệng anh ta, neho mắt hỏi. Hình như lúc nãy bà không thấy.

Lục Hàm lắc đầu, cười cười - "Không có gì, cháu vô ý va phải cột nhà thôi"

"Chẳng phải con vừa đi từ phòng Chiêu Thuần ra thì bị như vậy sao? Có phải nó đánh con không?" - Trương Huệ tức mình nói. Lúc nãy khi bà trở về, vừa đi lên phòng đã nhìn thấy con trai của mình bước ra từ phòng Lục Chiêu Thuần. Trên miệng còn có vết máu. Từ nãy giờ là bà ta cố tình nhin xuống.

"Không phải. Sao Chiêu Thuần lại đánh con được chứ?" - Anh ta vội vàng phủ nhận.

"Nói đi, người đánh Lục Hàm phải không?" - Trương Huệ không vui nhìn qua hấn.

Lục Chiêu Thuần chẳng buồn liếc mắt đến bà ta. Im lặng và thông thả ăn phần mình.

"Trương Huệ, con thôi đi. Lục Hàm nó đã nói không phải rồi, con tại sao còn cố tình tra hỏi Chiêu Thuần làm gì. Lục Hàm là anh trai nó lại là đàn ông to cao như vậy chẳng lẽ lại để Chiêu Thuần đánh?"

Vì Trương Uyển Như đang có mặt ở đây nên bà không muốn lớn tiếng dạy dỗ con dâu mình, ít ra phải giữ cho nó chút thể diện.

"Mẹ..."

"Thôi ngay. Mọi người đều đói rồi, con phải để mọi người dùng bữa chứ"

Lục lão phu nhân nghiêm giọng cắt lời con dâu mình.

Trương Huệ lại nuốt giận vào trong ngực. Tiếp tục dùng bữa tối trong bực dọc.

Vừa ăn, mọi người cùng nói chuyện. Lục lão phu nhân cùng Trương Uyển Như và Lục Hàm hàn huyên nói chuyện rất vui vẻ. Còn Trương Huệ và hấn thì gần như không mở miệng câu nào.

"Chiêu Thuần, anh ăn món này đi. Em biết anh rất thích ăn món này" - Trương Uyển Như lấy đĩa của mình gấp một miếng cá vào chén của hấn.

Lục Chiêu Thuần chẳng nhìn cô ta, thái độ hờ hững gấp miếng cá ra cái đĩa nhỏ bên cạnh.

"Xin lỗi, tôi không ăn thức ăn đã bị người khác động đĩa vào"

Hấn trước giờ vẫn giữ thói quen ăn uống sạch sẽ. Dùng bữa theo kiểu tây thì không nói nhưng nếu ăn cơm truyền thống thì phải phân biệt rõ ràng muổng đĩa để ăn riêng và muổng đĩa để gấp thức ăn riêng. Hấn còn chưa muốn dính nước miếng của người khác.

Hấn nhất thời nhớ đến Thẩm Khả. Lần đầu tiên hấn dùng chung đĩa với người khác chính là với cô. Lúc đó, Lục Chiêu Thuần không hề cảm thấy bẩn mà ngược lại khi được ăn chung với cô có cảm giác rất ngon miệng, rất ấm áp.

Nghĩ đến đây đôi mắt hấn trở nên tối hơn, lồng ngực nhức nhối đau. Bàn tay đang cầm đĩa khẽ siết chặt.

Người bên cạnh nhất thời xấu hổ rút đĩa về, ăn tiếp phần của mình.

"Ta định mùa xuân năm sau sẽ tổ chức tiệc đính hôn cho hai đứa, thế nào?" - Lục lão phu nhân nói với hai người.

Trương Uyển Như ngay lập tức mừng rỡ - "Mùa xuân sao bà? Rất đẹp"

Lục Chiêu Thuần đang ăn bất ngờ buông đĩa xuống làm vang lên tiếng động.

"Bà, cháu đã nói hãy để cháu tự quyết định người mà mình muốn kết hôn. Cháu không muốn một cuộc hôn nhân sắp đặt"

"Chiêu Thuần, cháu không muốn lấy Uyển Như thì lấy ai, con bé vừa đẹp người vừa đẹp nết, lại là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc của nhà họ Trương" - Bà không vui nhìn hấn.

"Mẹ, con thấy Chiêu Thuần nói đúng đấy. Hãy để nó tự quyết định hôn sự của nó. Và lại hai đứa còn nhỏ không nên sắp đặt sớm như vậy"

Trương Huệ lúc này đột ngột lên tiếng làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Lục Chiêu Thuần nhìn bà ta. Ánh mắt vừa lạnh vừa giễu cợt. Hấn thừa biết bà ta là đang cảm thấy ganh tị dùm con trai của mình.

" Con im đi " - Đôi mắt già cả khẽ trừng lên.

Tường Huệ bị làm cho mắt mặt. Bà ta đặt đĩa xuống, lau khóe miệng - " Con no rồi, xin phép mẹ con lên phòng trước "

Rồi đi nhanh ra khỏi phòng ăn.

Lục lão phu nhân cũng chẳng thèm để ý đến bà ta. Lại quay sang nói với hân.

" Chiêu Thuần, cháu là tam thiếu gia của nhà họ Lục, hôn sự của cháu đương nhiên phải môn đăng hộ đối. Không thể làm mất mặt nhà họ Lục ta được. Chẳng lẽ cháu lại muốn lựa một con bé gia thế tầm thường như con bé nữ sinh kia để kết hôn sao ? "

" Bà... "

Hân không khỏi ngạc nhiên.

" Sao ? Cháu tưởng bà không biết cháu qua lại với con bé nữ sinh gì đó trong trường cháu sao ? " - Lục lão phu nhân bắt đầu tức giận.

Trương Uyên Như thấy tình hình không ổn bèn mở miệng - " Bà, nếu Chiêu Thuần không muốn thì chúng ta không cần gấp gáp như vậy. Vẫn còn nhiều thời gian mà "

Ngay lập tức, người bên cạnh cô ta đứng bật dậy.

" Cháu ăn xong rồi "

Trương Uyên Như giật mình vội vàng gọi hân - " Chiêu Thuần... "

Lục Chiêu Thuần lạnh lùng xoay người bước đi.

" Chiêu Thuần, cháu đứng lại " - Bà tức đến nỗi khuôn mặt nhăn nhoe đỏ cả lên.

Hân đứng lại, lời nói nhặt đi - " Cháu nói lại một lần nữa, cháu sẽ không đính hôn với ai cả. Con người cháu vốn không thích bị ai cưỡng ép "

Nói xong hân rồi đi trong sự giận dữ của bà mình. Trương Uyên Như ngồi đó nắm chặt váy của mình. Cho dù thế nào đi nữa, cô ta nhất định cũng không để vụt mất hân.

Lục Hàm từ đầu đến cuối không nói câu nào. Anh ta vừa được thưởng thức món ăn vừa được xem kịch, khóe miệng không khỏi cong lên thích thú.

Lục Chiêu Thuần bước vào phòng mình, ngay lập tức lướt ngón tay trên màn hình điện thoại. Một lúc sau, từ bên trong vang lên tiếng của một người con trai.

" Tôn Khiết, có hai chuyện cậu cần điều tra giúp mình "

oooooooooooooooooooooooooooo

Thẩm Khả rào bước trên con phố đêm quen thuộc. Cô vừa cảm thấy lạnh lại vừa mệt mỏi. Cũng sắp đến giáng sinh rồi, thời tiết cũng trở nên lạnh lẽo hơn. Vậy mà cô chỉ mặc đúng một bộ đồng phục váy ngắn và khoác áo dạ bên ngoài. Lạnh đến nỗi mũi của cô đỏ hết cả lên.

Trên đường đi có rất nhiều cặp tình nhân qua lại, họ vừa đi vừa quần quýt với nhau trước mặt Thẩm Khả. Làm trái tim cô lại càng lạnh hơn.

Cô không muốn về nhà nên mới phải lang thang bên ngoài. Nếu có thể cô muốn cái giá lạnh này đóng băng trái tim mình để nó không còn cảm thấy đau nữa. Cô nhớ đến đáng về tức giận của Lục Chiêu Thuần khi cô nói ra mấy câu hồ hững đó.

Hân đã dùng tay của mình đập vỡ chiếc gương trong nhà vệ sinh rồi bỏ đi. Thẩm Khả nhớ rất rõ khi bàn tay của hân chảy máu. Lòng cô đau như cắt, cô chỉ muốn chạy đến ôm lấy hân ngay lập tức nhưng cô không có cách nào làm được.

Sự phản bội hân đối với cô, Thẩm Khả không thể nào tha thứ được.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Là Một Kẻ Chết Nhất

Sao cô lại bước tới đây ?

Thẩm Khả nhìn con hẻm nhỏ trước mắt. Trong lòng thầm cười bản thân. Thì ra cô đã đi bộ cả tiếng rồi sao ? Một giây sau, cô quyết định đi vào trong.

Cô đưa tay đẩy tấm cửa kính, lúc này tiếng chuông gió thanh lạnh lại vang lên quen thuộc. Thân hình nhỏ bé bước vào trong tiệm sách cũ, đưa mắt nhìn ngó xung quanh.

Bất thành linh, một cậu bé xinh xắn khoảng chừng mười tuổi chạy từ bên trong ra, trên tay còn cầm cái mâm gỗ để bưng cà phê.

" A, chị yêu tinh "

Cậu bé đó vừa nhìn thấy cô đã tí tởn kêu.

Làm Thẩm Khả đông cứng tại, bước tới vờ như giận dữ ngắt mũi thẳng bé - " Nhóc con, lại dám kêu chị là yêu tinh hử ? "

" Ui, chị thật hung dữ. Sao anh Chiêu Thuần lại bảo chị hiền như cô tiên được chứ ? " - Thằng nhóc ôm lấy mũi, giận hờn nói.

Vừa nghe thấy tên hân, trong lòng cô lại khó chịu. Nhưng mà Thẩm Khả vẫn muốn đùa với thằng bé một chút.

" Đó là vì anh ấy chưa bao giờ thấy đáng vẻ tức giận của chị "

Thằng bé chỉ lè lưỡi xì một cái. Thằng nhóc này tuy chỉ mới mười tuổi nhưng lại vô cùng nghịch ngợm và tinh ranh, ngày đầu tiên gặp nó, cô cũng rất nhưc đầu để đối phó. Nhưng dần dà về sau, hai người đã chơi rất hợp nhau, cô cũng bắt đầu học theo mấy trò nghịch ngợm của thằng bé đi trêu chọc Lục Chiêu Thuần.

Lúc đó, hân đã nói với cô một câu làm cô đỏ bừng mặt - " Tôi không muốn sau này vừa phải trông con mình lại vừa phải trông mẹ thằng bé "

" Bà đâu rồi ? Chị gặp có được không ? " - Cô cúi xuống hỏi.

Thằng bé cười hi hi - " Dạ được, bà ở đằng sau đang pha cà phê cho khách. Khách cũng không đông lắm chỉ có hai bàn, chị vào đi "

Cô bước vào bên trong ngồi xuống một cái bàn trống. Thằng bé thì chạy vào trong bếp gọi bà - " Bà ơi, chị yêu tinh đến thăm bà kìa "

Bà Giang nhanh chóng bưng cà phê ra cho khách rồi ngồi xuống bàn với cô, thằng bé cũng chạy theo ngồi bên cạnh cô.

" Tiểu Đậu, không được gọi chị Thẩm Khả như vậy, như vậy là hỗn " - Bà Giang có chút nghiêm giọng nói.

Thằng bé Tiểu Đậu mặt buồn xị, hai má phúng phính nũng nịu - " Dạ, cháu biết rồi "

Lý do mà thằng bé cứ suốt ngày gọi cô là yêu tinh, là vì lỗi tai của cô rất giống mấy tiểu yêu tinh trên ti vi. Lần đầu tiên nhìn thấy cô thằng bé đã gọi như vậy rồi.

" Thẩm Khả, hôm nay cháu đến một mình sao ? Lục Chiêu Thuần không đi cùng cháu à " - Bà hỏi.

Cô chỉ trầm mặc rồi vui cười đáp - " Vâng ạ. Cháu đi học về thì thêm ăn bánh của bà nên ghé qua đây "

" Được rồi, vậy chờ ta một chút ta đi pha cà phê rồi lấy bánh cho cháu "

Bà cười.

" Vâng, cháu cảm ơn bà "

" Mà chị ơi, sao hôm nay anh Chiêu Thuần không tới cùng chị hả chị ? " - Thằng bé ngồi bên cạnh đôi mắt to tròn nhìn cô.

Đáy mắt cô lướt qua một tia đau đớn, cô vuốt đầu thằng bé - " Chị và anh ấy chia tay rồi "

Tiểu Đậu ngạc nhiên chớp chớp mắt - " Sao lại chia tay hả chị ? Anh Chiêu Thuần nói anh ấy rất thích chị kìa mà "

Thẩm Khả khó xử nhìn thằng bé - " Đúng, anh ấy thích chị nhưng cũng chỉ đơn giản là 'thích' chị mà thôi "

Thích và yêu thương thật lòng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đương nhiên Tiểu Đậu không hiểu cô đang nói cái gì.

" Sau này lớn rồi em sẽ hiểu "

" Vậy chị, chị có thích anh Chiêu Thuần không ? " - Thành bé hỏi vặn lại cô.

Thắm Khả nín lặng trong phút chốc. Lồng ngực có thứ gì đó căng ra, lại đập nhanh hơn.

Cô cup mắt, giọng nói vô cùng nhỏ - " Có, chị thích anh ấy, là thật lòng thích anh ấy "

Là thật lòng thích Lục Chiêu Thuần. Chính vì cô thích hắn nên trái tim mới càng đau đớn như thế này.

Nếu như cô là người ngoài cuộc chắc chắn không thể hiểu nổi thứ tình cảm ngán ngùi này. Thật ra vì nó bắt đầu quá tốt đẹp nên mới càng dễ mất đi nhưng lại càng khiến người ta đau lòng. Thứ tình cảm không đủ sâu đậm để cào xé cả trái tim nhưng khiến trái tim con người ta dần hao mòn từng chút một.

Khóe mắt cô hơi đỏ. Thắm Khả ngay lập tức chuyển dời tầm mắt để tìm thứ gì đó đánh lạc hướng bản thân.

" Tiểu Đậu, sao em lại để khách dùng bút vẽ bậy trên tường như vậy ? "

Cô nhìn lên bức tường bị viết vẽ lung tung, không ký tên thì là ghi thơ tỏ tình. Tuy cũng đã đến đây vài lần nhưng mấy lần trước cô không quan tâm mấy bức tường này cho lắm.

Tiểu Đậu nhanh nhẩu đáp - " Bà cho họ viết đấy ạ. Bà nói cho khách để lại dấu ấn kỷ niệm cũng là chuyện tốt, miễn là họ không viết mấy thứ bậy bạ lên đó là được "

Cô thầm cảm thán. Cô đang đau lòng chết đi được nhìn lên còn thấy một đồng thơ tình càng nẫu nề hơn.

Bà Giang bụng cá phê và bảnh lên lại quan sát cô - " Cháu có chuyện gì sao ? "

" Dạ đâu có gì "

Thắm Khả vội nở nụ cười lắc đầu.

" Đừng nói dối bà, bà sống lâu hơn cháu mấy chục năm. Người trẻ như cháu vui buồn gì cũng thể hiện rõ qua ánh mắt cả đừng tưởng bà không thấy " - Bà Giang ôn tồn nói.

Cô chỉ gượng cười rồi im lặng.

" Có phải cháu và Lục Chiêu Thuần cãi nhau không ? " - Bà nhìn cô chăm chú.

Thắm Khả nhấp một ngụm cà phê nóng làm ấm cơ thể. Tiếp tục giữ trạng thái im lặng, mím môi cười nhẹ thay cho câu trả lời. Giờ phút này cô thấy lồng ngực mình đau tê dại.

Bà Giang cũng không muốn ép buộc cô nói. Chỉ nhẹ nhàng lên tiếng - " Thắm Khả, cháu còn trẻ mọi chuyện đừng suy nghĩ quá nông nổi. Giới trẻ bọn cháu bây giờ yêu đương giận dỗi nhau là chuyện thường tình. Nhưng cũng đừng vì chút giận dỗi mà đánh mất quãng thời gian đẹp nhất đời người này. Lúc già rồi như ta đây sẽ hối hận đấy "

Bà Giang vừa nói vừa cười mang theo tâm trạng vui vẻ an ủi cô. Ánh mắt xa xăm chứa những kỷ niệm.

Cô nhận ra ánh mắt hoài niệm của bà liền tò mò hỏi - " Bà, mối tình đầu của bà là khi nào ? "

" Mối tình đầu sao ? Là bằng cỡ tuổi cháu đấy "

Bà Giang hào hứng kể.

" Lúc đó như thế nào ạ ? " - Thắm Khả lại hỏi.

" Lúc đó bà còn rất trẻ, cũng thường mơ mộng như bọn cháu bây giờ. Bà đã đem lòng thích một anh chàng cùng lớp nên đã lấy hết can đảm tỏ tình với cậu ta trước mặt cả trường. Cháu thấy bà to gan quá đúng không ? " - Bà ánh mắt bừng sáng kể lại.

Cô lắc đầu - " Bà rất can đảm "

" Cháu nghĩ như vậy sao ? Sau này nghĩ lại bà còn cảm thấy mình to gan quá nữa là, lúc đó thực sự rất xấu hổ " - Gương mặt nhăn nheo vui vẻ nhìn cô. Bà cười còn để lộ hàm răng sún đáng yêu.

" Mẹ cháu từng nói, trong chuyện tình cảm cách tốt nhất là lắng nghe trái tim mình. Mẹ bảo đừng dối trá nó mà hãy thành thật vì nếu giả dối với trái tim, bản thân sẽ phải lãnh hậu quả. Vậy nên cháu mới nói bà có thể thành thật làm theo trái tim mình là một chuyện vô cùng can đảm, không phải ai cũng làm được, kể cả cháu... "

Về sau, giọng cô càng nhỏ lại. Cô thừa nhận mình hoàn toàn không phải kẻ can đảm. Cô là một kẻ chết nhát, sợ đau và sợ cả tổn thương nữa.

Bà Giang nghe cô nói thoát đầu có chút ngạc nhiên về sau lắc đầu cười cười.

" Sao thế bà ? Cháu nói gì sai sao ạ ? " - Thẩm Khả khó hiểu hỏi.

Bà cười hiền hậu - " Không, chỉ là ta cảm thấy hình như ta lo lắng hơi nhiều mà thôi. Ta nghĩ Thẩm Khả cháu sẽ biết giải quyết tốt chuyện của mình thôi "

Cô cũng cười với bà nhưng trong lòng từng phút từng giây đều phiền não. Giải quyết tốt, cô có thể sao ?

Thẩm Khả cúi xuống uống cà phê, vị đắng hòa lẫn trong vị ngọt đậm đà len lõi vào trái tim đang lạnh buốt của cô. Ánh mắt xinh đẹp chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, tuyết bắt đầu rơi, gió càng thổi mạnh. Những bông tuyết trắng xóa mong manh nhẹ nhàng buông rơi giữa không trung. Cũng như lòng người, chênh vênh mất cả phương hướng. Rốt cuộc là sẽ đi về đâu...

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Giờ ra chơi...

" Thẩm Khả, hôm qua Lục Chiêu Thuần đến tìm cậu đó " - Hạ Hương ngồi bên cạnh lên tiếng, thăm nghĩ cũng nên nói cho cô biết một chút.

" Ừm " - Thẩm Khả chỉ chú tâm vào đọc sách không ngước mắt lên.

Cô nàng chau mày nhìn cô.

" Cậu sao vậy ? "

Cô không trả lời.

Hạ Hương bực dọc nắm lấy bả vai cô xoay ngang qua trực diện với cô nàng làm cô nhất thời tròn mắt.

" Thẩm Khả, nhìn thẳng vào mắt mình. Nói cho mình biết có chuyện gì xảy ra với cậu vậy ? Đừng giấu mình nữa, mình là bạn thân của cậu kia mà "

Thẩm Khả căng thẳng nhìn cô nàng. Lát sau, từ từ cup mắt - " Mình dừng lại rồi "

" Sao cơ ? "

" Mình chia tay Lục Chiêu Thuần rồi "

Hạ Hương kinh ngạc nhìn cô. Tuy bây giờ cô chẳng thiện cảm gì với hần nhưng mà có thể nhìn thấy rõ Thẩm Khả thực sự rất thích hần, sao lại dễ dàng chia tay như thế ?

" Thẩm Khả, cậu nói cho mình biết đi. Có phải cậu ta làm gì có lỗi với cậu không ? " - Cô nàng gắt gao hỏi.

Cô không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

" Mình xin cậu đấy, nói cho mình biết chuyện gì đã xảy ra đi. Dù thế nào nói ra cũng còn tốt hơn là giữ lại trong lòng " - Hạ Hương giọng nói vô cùng lo lắng. Nhìn cô suốt ngày cứ im lặng như vậy cô nàng rất bất an.

Thẩm Khả đáy mắt thoáng lên ý cười, nhàn nhạt trả lời - " Anh ấy sắp phải đính hôn với người khác rồi nên bọn mình chia tay, chỉ như vậy thôi "

Cô đương nhiên không thể nói ra chuyện về những tấm hình kia. Có lẽ những tấm hình đó cô nên giữ lại, cất đi để tự nhắc nhở bản thân không nên tin tưởng ai đó quá nhiều, đặc biệt là trong chuyện tình cảm.

" Cái gì mà đính hôn, cậu ta mới có mười tám tuổi thôi mà, cha mẹ bắt ép cậu ta sao ? " - Cô nàng không tránh khỏi tức giận.

Thẩm Khả im lặng.

Lục Chiêu Thuần đã từng nói với cô cha mẹ của hần đã chết hết cả rồi. Là nói dối sao ? Hay là sự thật ? Nhưng lúc đó, ánh mắt của hần thực sự rất ưu thương.

" Vậy nên cậu chia tay cậu ta ? " - Cô nàng lại hỏi.

Cũng không hẳn.

" Ừ " - Cô gật đầu cho xong chuyện.

Thẩm Khả muốn chia tay vì hần đã vấy bẩn thứ tình cảm thuần khiết này và là, vì một lý do quan trọng khác nữa...

Cô và hắn đều già dỗi như nhau. Cô không thể trách hắn và hắn cũng không thể trách cô, vốn dĩ câu chuyện của hai người quá phức tạp.

Lục Chiêu Thuần từng nói hắn đánh nhau chỉ để kháng cự. Có những góc khuất sâu trong lòng hắn mà cô không thể nhìn thấy cũng như hắn không thể nhìn ra hết tâm tư của cô. Tương lai của thứ tình cảm nhỏ bé này quá mù mịt.

Chi bằng kết thúc sớm, giữ lại cho nó sự thuần khiết của riêng mình. Không quá sâu đậm nhưng cũng đủ để lưu lại trong tim mỗi người.

Thẩm Khả thừa nhận có đôi khi cô quá lý trí, lý trí một cách đáng sợ. Cô không giống mẹ của mình, một người sống thiên về cảm tính. Bà luôn nhắc nhở cô phải suy nghĩ theo trái tim.

Và cô vẫn luôn vâng lời bà. Chỉ có điều song song với sự cảm tính đó, cô luôn đặt lý trí ngay bên cạnh. Vì cô muốn bảo vệ trái tim mình thật tốt, không cho phép nó bị tổn thương.

Rất cuộc lý do hai người chia tay rất đơn giản.

Thẩm Khả cô là một kẻ chết nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cho Tôi Một Thời Hạn

Lần tiếp theo, Thẩm Khả lại bị cha mình "triệu tập" đi ăn tối. Thẩm Văn lần này vẫn kiên nhẫn đề cập đến vấn đề của Lục Chiêu Thuần.

Cô chỉ im lặng đợi đến khi ông nói xong liền thẳng thừng nói một câu - "Con đã chia tay anh ấy rồi"

Làm Thẩm Văn rất ngạc nhiên, ngay cả Kim Doãn Tôn cũng giật mình. Sau đó, ông ngay lập tức vui vẻ chuyển đề đến chuyện khác.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Giờ ăn trưa, Tôn Khiết đi xuống khuôn viên đằng sau trường. Vừa xuống dưới đã cau mày nhìn người ngồi dưới gốc cây đang nhắm nghiền mắt. Thần thái có chút mệt mỏi. Bàn tay còn bị băng bó.

"Cậu sao vậy?" - Anh bước tới hỏi.

Nghe thấy tiếng người hắn liền mở mắt ngồi thẳng dậy. Đôi mắt hờ hững lạnh lùng - "Không có gì"

Tôn Khiết đưa đến trước mặt hắn một túi hồ sơ giấy - "Mình chỉ tìm được nhiều đây thôi. Thời gian quá gấp nên không thể lục lọi được nhiều"

Lục Chiêu Thuần cầm lấy từ từ lôi ra xấp tài liệu và vài tấm hình chụp - "Đây là cậu lấy được từ chỗ cha cậu sao?"

Anh đút tay vào túi quần khẽ đáp - "Phải, mình đã len chui vào phòng cha để tìm được chứng cứ. Thật ra trước đây mình đã biết được chuyện này nhờ việc nghe lén cha mình và cha cậu nói chuyện, chỉ là không có chứng cứ xác thực thôi"

"Nói như vậy cha mình đã biết được chuyện này từ lâu" - Hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Tôn Khiết nheo mắt nhìn hắn, nhấn mạnh - "Là vào thời điểm hai ngày trước khi chủ tịch chết. Lúc đó anh hai cậu đang đi công tác ở nước ngoài"

"Vậy sau khi cha mình chết, luật sư Tôn đã giấu luôn chuyện này?" - Đuôi lông mày anh tuấn chau lại.

Anh bất giác nhìn hắn không vui - "Cha mình không có sự lựa chọn nào khác. Phi vụ rửa tiền này của anh cậu không phải nhỏ, một đồng dây nợ kết nối với nhau. Phía sau còn cả một đám quan chức cấp cao lẫn cảnh sát. Cha mình nói cho cùng cũng chỉ là một luật sư, ông ấy không thể liều mạng như vậy được. Và lại anh hai cậu đã từng đến gặp cha mình, đem gia đình mình ra làm món đồ uy hiếp. Tuy cha mình không nói nhưng mình cũng đã nghe lén được việc này"

Lục Chiêu Thuần siết nhẹ túi giấy trong tay, ánh nhìn mỗi lúc mỗi tối.

"Lục Chiêu Thuần, cậu cũng biết nếu để chuyện này lộ ra ngoài Lục An sẽ phải hứng chịu một cơn cuồng phong lớn thế nào. Hơn nữa, Lục Hàm suy cho cùng vẫn là anh trai cậu. Mình mong cậu không làm chuyện gì gây nên sóng gió gia đình" - Tôn Khiết nhẹ nhàng nhắc nhở.

" Cậu yên tâm, mình sẽ không làm điều gì đi quá giới hạn. Dù gì Lục An cũng là công sức cả đời của cha, mình còn chưa muốn thấy nó sụp đổ " - Hấn chậm rãi đáp.

Bàn tay cất tài liệu vào trong túi, Lục Chiêu Thuần liếc nhìn người đối diện - " Còn cô ta thì sao ? "

" Chiêu Thuần, cậu nhất thiết phải làm như thế này sao ? " - Tôn Khiết không nhịn được mà nhướn mày.

Hấn nhờ anh điều tra anh trai mình và cả vị hôn thê tương lai của hấn. Rốt cuộc hấn muốn làm gì ?

Lục Chiêu Thuần không trả lời câu hỏi của anh - " Cậu có điều tra ra được gì hay không ? "

Tôn Khiết mặc kệ thái độ của hấn tiếp tục hỏi - " Cậu làm điều này chỉ vì không muốn kết hôn với Trương Uyển Như thôi sao ? "

" Mình chỉ là vì muốn bà nội không cười nhảm cháu đâu về nhà thôi " - Hấn nhặt nhẻo trả lời.

" Chứ không phải vì Thẩm Khả hay sao ? " - Anh thấp giọng dò hỏi.

Hấn im lặng, nhắm mắt rồi lại mở mắt. Đuôi mắt sắc lạnh lướt qua một tia u tối.

Tôn Khiết cũng nhạy cảm nắm bắt được điều đó, không muốn hỏi hấn thêm nhiều liền nói những gì mình biết.

" Vì thời gian quá gấp nên những bằng chứng cụ thể mình vẫn chưa tìm được. Mình chỉ có vài thông tin cho cậu, Trương Uyển Như đã từng bị bắt tại hộp đêm vì tội sử dụng loại thuốc cấm gây ảo giác và kích thích thần kinh. Sau đó thì cha cô ta đã dùng tiền của mình để chuyện này không lọt ra ngoài "

" Mình muốn cậu gấp rút tìm những bằng chứng đó, nếu là hình ảnh thì càng tốt " - Đôi mắt hẹp dài càng lúc càng tối hơn, lạnh lùng nói.

" Nhưng cậu cũng nên nhớ, Lục An và Trương thị sắp sửa sáp nhập với nhau. Lục lão phu nhân đã dùng cuộc hôn nhân này như một khế ước hợp tác làm ăn của hai nhà " - Anh không quên nhắc nhở hấn một câu.

Lục Chiêu Thuần liếc mắt nhìn anh - " Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng Trương thị thực sự lớn mạnh như vẻ bề ngoài của nó sao ? "

" Sao cơ ? "

" Hôm nay cậu hỏi hơi nhiều rồi đấy Tôn Khiết " - Hấn lạnh giọng cắt ngang.

oooooooooooooooooooooooooooo

Tiết đầu tiên của buổi chiều kết thúc, Thẩm Khả liền ra ngoài đi vệ sinh rửa mặt. Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy hấn. Đúng lúc đó chuông vào tiết vang lên.

Cô xoay người đi nhanh nhưng ngay lập tức đã bị ôm lại từ đằng sau.

" Tôi phải giải thích như thế nào thì em mới chịu hiểu cho tôi đây ? "

Thẩm Khả trong tay hấn vùng vẫy - " Buông ra, anh muốn bị thầy giám thị nhìn thấy sao ? Buông ra "

Cô không ngờ Lục Chiêu Thuần lại nghe lời buông ra thật nhưng bất ngờ hơn nữa là hấn lại lôi cô đi chỗ khác.

" Anh làm gì vậy ? Sắp vào tiết rồi, tôi phải vào lớp " - Cô hấn học nói. Cô không dám giật tay ra vì bàn tay hấn đang bị thương, cô sợ sẽ khiến hấn đau.

Hấn mím môi im lặng lôi cô đi nhanh vào một phòng học bỏ hoang ở phía đằng sau. Thẩm Khả thường hay nghe người ta đồn ở đây có rất nhiều ma.

Lục Chiêu Thuần đóng sập cửa lại, nhét cô vào vòng vây của hấn và cánh cửa.

" Tôi nhắc lại lần nữa, rốt cuộc em muốn tôi làm thế nào mới chịu hiểu cho tôi ? "

Cô lạnh nhạt nói - " Anh chẳng có chuyện gì cần phải giải thích với tôi cả. Chúng ta chia tay rồi "

Hấn ánh mắt đang dần bén lửa, lớn giọng nói - " Tôi không cho phép ! Ai nói với em là tôi sẽ đồng ý buông tha cho em ? Em đừng quên ngay từ lúc bắt đầu em đã đồng ý là của tôi rồi. Bây giờ em có muốn hối hận cũng không kịp đâu ! "

" Thì sao chứ ? Anh không cho phép, tôi vẫn cứ muốn chia tay. Anh không có quyền gì cấm cản tôi cả. Chiêu Thuần, vốn dĩ chúng ta cũng không thể tiếp tục nữa. Chúng ta không hợp nhau " - Cô nhìn thẳng vào mắt hấn, ngữ giọng mạnh mẽ.

Hấn giận dữ nhìn cô - " Vì sao ? Vì xuất thân của tôi sao ? Vì xuất thân của tôi nên khiến em cảm thấy áp lực sao ? Hay là vì do tôi sẽ đính hôn với Trương Uyển Như ? Thẩm Khả, em nghe tôi nói tôi sẽ không đính hôn với cô ta. Người tôi muốn là em ! "

Cô có chút ngạc nhiên. Thì ra hấn biết cô biết.

" Tôi không quan tâm anh là ai cũng không quan tâm anh sẽ kết hôn với ai. Bởi vì đối với tôi mà nói những điều đó không còn quan trọng nữa "

Hắn càng trở nên nóng nảy thì cô càng trở nên lạnh nhạt.

Không quan trọng nữa ? Hắn không còn quan trọng với cô nữa sao ?

Sự lạnh nhạt, sự xa lạ của cô chỉ khiến Lục Chiêu Thuần càng lúc lại càng tức giận. Trong tim hắn như có một con dao đâm xuyên từ bên trong ra.

Hắn siết lấy hai bên bả vai cô, hung hăng nói - " Thẩm Khả, tôi không cho phép, tôi tuyệt đối không cho phép !!!... "

Tuyệt đối không cho phép trong lòng cô không có hắn. Không cho phép cô di chuyển tầm mắt của mình sang một ai khác. Càng không cho phép cô đẩy hắn rời xa trái tim mình.

Thân thể cao lớn cúi xuống bắt lấy môi cô. Ngậm lấy hai cánh môi mềm mại. Cuồng dã tiến vào trong quáy rối miệng cô. Thẩm Khả ngay lập tức sợ hãi giãy giụa, gào tay đánh hắn nhưng Chiêu Thuần càng ép xuống.

Bàn tay hắn luồn vào trong mái tóc mềm mại ôm lấy cổ họng bé nhỏ, ép cô phải đối diện với nụ hôn nóng như lửa đốt của hắn. Đôi môi mỏng ngậm cắn hai cánh hoa thật mạnh, hắn ngay lập tức chỉ muốn nuốt chửng môi cô vào trong miệng. Hơi thở nam tính bao vây không gian của cô chặt chẽ khiến Thẩm Khả khó nhọc hô hấp, hít vào cũng chỉ toàn mùi hương của hắn.

Hắn rất nhớ, rất nhớ cô. Đã bao lâu rồi hắn không còn nhìn thấy nụ cười trẻ thơ mà cô dành cho hắn. Đã bao lâu rồi hắn không còn được nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của cô lúc chăm sóc hắn, lúc đút cho hắn ăn, lúc bôi thuốc cho hắn.

Hắn sắp phát điên rồi, Lục Chiêu Thuần hắn thực sự sắp phát điên rồi. Là Thẩm Khả, chỉ một mình cô mới có thể quấy nhiễu tâm trí của hắn như thế này.

Thẩm Khả, em đã làm gì tôi ? Rốt cuộc đã làm gì tôi mà khiến tôi có thể cần em đến phát điên như thế này ?!

Cánh tay rắn chắc siết eo cô ngày một chặt, Thẩm Khả hô hấp gần như kiệt quệ nhưng hắn không hề màng tới. Mỗi lúc lại càng nhấn chìm cô xuống, sự mạnh mẽ của hắn không cho phép cô cự tuyệt. Lục Chiêu Thuần quấn chặt môi cô, quấn chặt cơ thể cô như bức tường thép mạnh mẽ giam cô vào khoảng không gian của mình.

" Em có biết tôi thích em nhiều như thế nào không ? " - Giọng hắn khàn đục.

Cô bất giác rơi nước mắt. Lời nói của hắn khiến cô đau đớn vô cùng. Giờ phút này cô thực sự rất muốn thành thật hỏi : Nếu thích em vì sao anh còn cùng người phụ nữ khác lên giường ?

Nhưng lời nói bị nghẹn lại nơi cổ họng cô không có cách nào thoát ra được.

Hắn hơi thả cô ra, đau xót nhìn cô. Sau đó lại lao đến như một kẻ điên lên cơn nghiện. Tiếp tục cắn mút môi cô. Hơi thở người đàn ông xông thẳng vào khuôn miệng cô. Càn quét như vũ bão trên sa mạc. Hắn ghì lấy thân thể nhỏ bé, một sự khao khát vấy lên trong lòng hắn.

Thẩm Khả trở nên khó thở. Đầu óc có chút say sẩm. Tay chân dường như không còn sức lực.

Mãi một lúc sau, hắn mới buông cô ra. Thẩm Khả thở hồng hển, sức lực bị rút cạn kiệt. Hai chân không thể đứng vững chỉ có thể ngã vào lòng hắn. Có thể nhìn thấy hắn đã hôn cô điên cuồng thế nào.

Lục Chiêu Thuần thuận tay ôm lấy thân thể nhỏ bé vào lòng. Cánh môi mỏng lướt trên trán cô.

" Thẩm Khả, từ nay về sau không được phép nhắc hai từ 'chia tay' nữa. Dù em có nói thế nào thì tôi cũng sẽ không bao giờ buông tha cho em "

Cô cố gắng hít thở, cân bằng lại hô hấp của mình. Bên tai còn có thể nghe rõ từng nhịp đập của trái tim hắn. Một lúc lâu sau, cô mới ngược mắt lên nhìn hắn - " Vậy thì khi nào anh bắt đầu chán tôi ? "

" Thẩm Khả... "

" Cho tôi một thời hạn. Cho tôi biết khi nào thì anh có thể buông tha cho tôi " - Cô nhượng bộ.

Hắn còn thích cô, còn muốn chơi đùa với con bướm xinh đẹp của mình. Vậy được, Thẩm Khả sẽ đáp ứng hắn. Chỉ cần cho cô một khoảng thời gian nhất định.

Đám mây đen bao trùm trên người hắn, ánh mắt lạnh đến cực điểm - " Em nghe cho rõ. Mãi mãi. Mãi mãi tôi cũng sẽ không buông tha cho em "

Đứt lòi hắn cúi xuống chặn hết toàn bộ lời nói của cô. Hắn không muốn nghe, hắn không muốn nghe thêm một lời nào nữa. Hắn sợ bản thân sẽ không thể kiềm chế thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phản Công

Dù Thẩm Khả có lãnh đạm với hắn tới đâu thì Lục Chiêu Thuần vẫn cứ tấn công cô không để cho cô thoát. Lần này hắn dùng chiêu thức trực tiếp nhất và ngang ngược nhất để công bố với tất cả mọi người cô là của hắn.

Chỉ cần là giờ giải lao hắn liền xuống lớp kiếm cô. Không kiêng nể gì mà đi thẳng vào lớp lõi cô ra ngoài. Bây giờ, học sinh trong lớp đang cảm thấy cô thật đáng thương. Lại quen phải một tên bạo lực.

Hạ Hương lúc đầu kinh ngạc nhưng muốn cản lại cũng không được. Một phần vì cô cũng không muốn chuyện này thêm rắc rối nên đi theo hắn.

"Ngồi yên" - Lục Chiêu Thuần cúi xuống giữ chặt chân cô.

Cô ngồi trên ghế đá tròn mắt nhìn hắn - "Anh... anh làm gì?"

Thẩm Khả có cảm giác lạnh lạnh ngay chân, lại nhìn xuống. Hắn đang đeo một cái lắc vào chân cô. Cô còn nghe thấy tiếng lách cách, một lúc sau chiếc lắc đó đã bị hắn dùng chìa riêng biệt khóa lại. Sau đó chìa khóa được đút lại vào trong túi hắn.

"Đeo cái này làm gì?"

Hỏi xong cô mới nhất thời cảm thấy sai sai. Lắc chân không phải đeo cho đẹp chứ làm gì.

Lục Chiêu Thuần vẫn ngăm ngăm chiếc lắc trên chân cô - "Dùng để xích em lại"

"Này, anh xem tôi là vật nuôi sao? Mau tháo nó ra" - Cô không khỏi tức giận.

"Đã xích lại rồi sao có thể tháo ra. Em không thể tháo ra cũng tuyệt đối không được phép tháo ra" - Hắn nghiêm giọng cảnh cáo.

Lục Chiêu Thuần lại vuốt ve chiếc lắc chân, bất giác khen ngợi - "Rất đẹp"

Chiếc lắc bằng bạc này hắn đã đặt người làm riêng theo ý mình. Chiếc lắc được thiết kế đơn giản và tinh tế, xung quanh còn có mấy viên pha lê nhỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đeo lên cổ chân trắng trẻo của cô lại càng đẹp. Cái hắn thích nhất là chiếc chìa khóa đi kèm, có thể khóa lại.

Đó cũng là mong muốn ích kỷ của hắn, có thể khóa chặt cô lại, tuyên bố cô thuộc về một mình hắn.

Thẩm Khả theo lời khen của hắn mà có chút đỏ mặt.

Ngay một khắc sau đó, hắn đã nâng chân cô cao thêm chút nữa, đầu lại nhẹ nhàng cúi xuống. Cô cảm giác rõ rệt bờ môi nóng của hắn mon tron cổ chân cô.

Thẩm Khả luống cuống muốn rút chân về nhưng đã bị hắn giữ chặt. Lục Chiêu Thuần mang theo toàn bộ sự tham luyến của mình hôn lên bàn chân trần mịn màng của cô. Hơi thở hắn nóng như lửa, không kiêng dè gì mà di chuyển lên trên đầu gối cô hôn lên đó.

Cho dù hắn không muốn thừa nhận nhưng hắn biết rõ hắn thực sự đã mê đắm người con gái này.

Tôi si mê em ngay từ những cảm giác đầu tiên em dành cho tôi. Không phải là một thứ gì đó quá vĩ đại nhưng đủ để khiến tôi phải chú ý đến em. Chỉ muốn nhìn về phía em suốt quãng đời còn lại.

Cuộc đời hắn vốn là một màu xám xịt, được che giấu bởi ánh hào quang của danh vọng. Những việc, những người xung quanh hắn đều có tính toán của riêng mình. Hắn chỉ là kẻ đứng ngoài nhưng cũng đang dần bị kéo vào cuộc chiến kia.

Trong cái sinh mệnh đầy tạm bợ của hắn cuối cùng cô cũng đã xuất hiện, cô là chút ánh sáng tươi đẹp mà ông trời đã ban tặng cho hắn. Vậy nên hắn không muốn buông tay.

Hắn cảm thấy bản thân thật bẩn thỉu vì đã lừa dối cô. Đêm hôm đó, Lục Hàm đã lén bỏ thuốc kích thích loại mạnh vào trong rượu của hắn khiến hắn không thể tự chủ được bản thân mình. Vậy nên hắn trở nên căm ghét anh ta, căm ghét bản thân mình.

Ngày hôm đó cũng chính là ngày mà cô bị người ta hãm hại. Hắn vì giận cô mà đã bỏ đi uống rượu. Nghĩ đến đây, Lục Chiêu Thuần càng hận bản thân mình hơn. Thẩm Khả đã phải chịu đau đớn đến mức nào?

Thẩm Khả, xin lỗi em.

" Anh làm gì vậy ? Đây là sân trường, mọi người sẽ nhìn thấy "

Cô hoảng loạn muốn đẩy hắn ra. Từ hôm qua đến nay hắn rất lạ.

Lục Chiêu Thuần chậm rãi rời khỏi chân cô. Nhẹ nhàng cúi xuống mang giày lại cho cô. Cả quá trình đều ôn nhu trân trọng.

Lòng ngực cô run lên. Cô sợ thấy hắn như thế này, sợ thấy vẻ mặt dịu dàng của hắn, cô sợ bản thân bị lay động. Rốt cuộc cô và hắn là như thế nào ? Đã chia tay hay chưa ?

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Giờ ra về, Thẩm Khả đeo ba lô nhanh chóng đi ra cổng. Cảnh tượng quen thuộc trước mắt hiện ra.

Một chiếc xe hơi sang trọng được dùng để đưa đón tiểu thư nhà họ Trương cảnh vàng lá ngọc đậu trước trường. Nhưng điều làm cô chú ý là Trương Uyển Như khoác tay Lục Chiêu Thuần ra về. Nhìn bộ dạng cô ta vui cười với hắn rất hào hứng.

Trái tim khẽ đau. Lòng ngực như có ai đâm thẳng vào. Mây đã tỉnh chưa Thẩm Khả ? Mây nhìn cho kỹ đây mới đúng là hiện thực.

Trương Uyển Như trông thấy cô, vẻ mặt trở nên đặc ý. Hắn nhìn ra ánh mắt của cô liền kéo tay của con bạch tuộc bên cạnh ra bước tới gần cô.

" Em mau về nhà sớm, đừng đi lung tung, buổi tối tôi sẽ nhắn tin cho em " - Lục Chiêu Thuần cẩn thận quan sát cô.

" Không cần đâu "

Nói rồi cô xoay người đi nhanh. Cô đang ghen sao ? Phải, cô đang ghen nhưng cũng không có nghĩa cô đủ sức tiếp tục đoạn tình này.

Bóng lưng của cô chạm vào mắt hắn rồi dần xa khuất. Lục Chiêu Thuần siết chặt bàn tay mình. Hắn luôn cảm thấy bất an, hắn sợ sẽ không cẩn thận một chút thôi là cô sẽ biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Đôi mắt hắn đen thẫm xoay người lại nhìn cô ta rồi lạnh lùng nói - " Đi "

Trương Uyển Như khẽ nuốt nước bọt chạy theo hắn. Thực sự cô ta rất vui lại vô cùng thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Khả. Chiêu Thuần cuối cùng cũng chịu để ý đến cô ta rồi.

.....

" Hôm nay hai đứa cùng về chung sao ? " - Lục lão phu nhân nhìn hai người có chút ngạc nhiên.

Trương Uyển Như đứng bên cạnh khoác tay hắn hớn hờ - " Vâng ạ, hôm nay Chiêu Thuần muốn mời cháu đến chơi "

Bà vui lòng vô cùng, thầm nghĩ có lẽ hắn đã chấp nhận hôn ước này.

" Cha, cha cũng ở đây sao ? "

Cô ta nhìn thấy người đàn ông ngồi kế bên Lục lão phu nhân ánh mắt mừng rỡ.

Trương Từ nhìn con gái cười - " Phải, hôm nay Lục lão phu nhân mời ta đến để bàn bạc về hôn ước của hai con "

" Được rồi, hai đứa mau ngồi xuống đây " - Bà lão vội gọi hai đứa tới.

Lục Chiêu Thuần cúi đầu chào Trương Từ rồi lạnh lùng rút tay mình ra bước đến ghế sofa ngồi xuống. Cô ta cũng ngay lập tức chạy đến ngồi kế bên.

" Hai đứa... "

" Bà nội, chủ tịch Trương cháu muốn thưa với hai người một chuyện "

Lục Chiêu Thuần đột ngột lên tiếng trịnh trọng.

" Chuyện gì quan trọng Lục tam thiếu gia cứ nói " - Trương Từ vừa uống trà, đuôi mắt nhăn nheo khẽ nhếch lên.

Lục lão phu nhân chậm rãi quan sát cháu mình - " Cháu nói đi "

Lục Chiêu Thuần vẻ mặt không cười không giận, không một chút biểu hiện - " Cháu sẽ không đính hôn với Trương Uyển Như "

Trương Từ đang uống trà bỗng khựng lại, lông mày cau lại thấy rõ. Bà lão bên cạnh cũng chín phần tức giận thể hiện trên mặt.

" Chiều Thuần, cháu đang nói bậy bạ cái gì ? "

Thằng cháu trai này không phải muốn làm bà mất mặt đấy chứ ?

" Bà nội, bà hãy khoan tức giận. Cháu chỉ là muốn giữ thể diện cho nhà họ Lục thôi " - Hấn thấp giọng nói.

Trương Uyên Như ngồi bên cạnh hấn vô cùng khấn trương.

" Tam thiếu gia, chẳng lẽ cậu chê con gái của ta không xứng với cậu ? " - Trương Tử không nhịn được mà tức giận nói một câu.

Lục lão phu nhân thấy tình hình không ổn liền mở miệng - " Chủ tịch Trương, ông đừng nói như vậy, Trương Uyên Như là tiểu thư lá ngọc cành vàng, vừa đẹp người vừa đẹp nết. Lục gia ta sao dám chê con bé chứ ? Chiều Thuần nó chưa nghĩ thông suốt nên mới ăn nói lung tung "

" Bà nội, cháu suy nghĩ rất thông suốt. Nếu như cuộc hôn nhân này được tiến hành, người chịu thiệt sẽ là Lục gia ta "

Lục Chiều Thuần ánh mắt cực kỳ nghiêm túc khiến cho bà lão cau mày nghi hoặc.

Trương Tử gương mặt nhẵn lại, gần giọng nói - " Tam thiếu gia, cậu nói cho tôi biết con gái ta có chỗ nào làm mất mặt cậu "

Hấn từ tốn đem ba lô mình kéo khóa, lôi ra một chiếc máy tính bảng. Ngón tay lướt nhanh trên đó.

Trương Uyên Như không biết hấn lướt cái gì, trong lòng hơi bất an.

" Đây là trang báo mạng uy tín nhất của Trung Quốc, cập nhật tin tức vô cùng nhanh chóng. Mời bà nội xem qua "

Lục Chiều Thuần cầm máy tính bảng đưa qua cho bà mình.

Lục lão phu nhân lúc đầu khó hiểu nhưng khi vừa thấy dòng tiêu đề giật tít trên màn hình đã ngay lập tức nhú chặt lông mày. Bà kéo bài báo xuống dưới lại nhìn thấy hình ảnh không thể nào ngờ.

Hình ảnh Trương Uyên Như ăn mặc vô cùng thoáng mát nhảy nhót như kẻ điên trong hộp đêm, rồi thêm một hình ảnh lúc cảnh sát xông vào cô ta và đám bạn của mình bị công tay gom lại ngồi một chỗ.

Bài báo đề cập đến việc con gái cưng của chủ tịch tập đoàn đá quý Trương thị nổi tiếng đã từng bị bắt tại hộp đêm vì sử dụng thuốc cấm gây ảo giác và chất kích thích khi còn chưa đủ tuổi vị thành niên. Vụ hộp đêm này đã từng các bài báo đăng tải vào một năm trước nhưng lúc này đã bị chủ tịch Trương dùng tiền xóa sạch dấu vết liên quan đến con gái mình.

Lục lão phu nhân siết chặt máy tính bảng, ánh mắt run lên. Bà đặt mạnh máy tính xuống bàn - " Chuyện này là như thế nào ?! Trương Uyên Như cháu nói cho bà biết "

" Chuyện... chuyện gì thưa bà ? " - Trương Uyên Như bất an hỏi. Lần đầu tiên cô ta thấy bà lớn tiếng như vậy.

" Cháu tự xem đi "

Cô ta chậm rãi cầm chiếc máy tính lên. Đập vào mắt cô ta là hình ảnh trong quá khứ mà cô ta không muốn nhắc tới.

Trương Uyên Như run rẩy nhìn bà - " Bà, cháu... "

" Rốt cục là cái gì ? " - Trương Tử nhìn không được bước qua cầm lấy máy tính đọc bài báo. Ánh mắt dần trở nên sừng sốt. Sau đó bàng hoàng nhìn bà lão ngồi phía bên kia.

" Việc này... "

" Hay cho Trương gia các người, bao che con gái của mình cũng giỏi thật " - Bà giận dữ nhìn hai người. Cảm thấy bản thân đã nhìn nhầm người.

Lục Chiều Thuần từ đầu chỉ cuối đầu im lặng. Rất từ tốn uống trà.

" Lục gia không cần một đứa cháu dâu hư thân như vậy " - Lục lão phu nhân lạnh lùng nói, vừa nói vừa nhìn Trương Uyên Như.

Cô ta hoảng sợ chạy đến bên bà - " Bà, không phải như vậy... "

" Không phải cái gì. Ta cũng không ngờ cháu lại là dạng con gái hư thân trác nết đó " - Bà ánh nhìn cự tuyệt cô ta.

Trương Tử nhìn thấy cảnh tượng đó về mặt già nua không cam lòng - " Trương Uyên Như, con đứng lên cho ta "

" Cha... " - Cô ta khó xử nhìn cha mình.

" Lục lão phu nhân, đúng là con gái tôi có quá khứ không tốt. Nhưng bây giờ nó đã ăn năn hối cải. Hôn nữa nếu hủy bỏ hôn ước thì coi như sự sát nhập của

hai tập đoàn cũng chấp dứt. Bà cam tâm từ bỏ một phi vụ hợp tác có lợi như vậy ư ? " - Trương Tử cao giọng nói.

Lục lão phu nhân chưa kịp lên tiếng thì Lục Chiêu Thuần đã cướp lời - " Trương chủ tịch, tôi thấy ông đang quá tự mãn rồi. Trong cuộc hôn nhân giao dịch này người có lợi nhất chưa chắc là Lục An chúng tôi "

" Ý cậu là gì ? " - Ông ta trừng mắt.

Lục lão phu nhân cũng nheo mắt kiên nhẫn ngồi chờ đợi hần.

Lục Chiêu Thuần về mặt hơi hột mà cất giọng - " Trương thị gần đây vốn dĩ đã không còn được như trước kia. Tôi nghĩ chủ tịch Trương hiểu điều này rõ nhất hơn ai. Các sản phẩm gần đây được tung ra trở nên nhảm chán, không có tính đột phá, đi theo lối mòn của các thiết kế trước nên các sản phẩm của Trương thị đã không còn bán chạy như trước hay nói đúng hơn là thương hiệu của Trương thị không còn giữ được sự đẳng cấp như trước "

" Hàm hồ, một thiếu gia suốt ngày lêu lổng đánh nhau như cậu mà muốn nói chuyện kinh doanh với ta. Dựa vào lời nói của con nít ranh như cậu mà muốn đánh giá Trương thị chúng ta sao ? Trương thị trước nay vẫn là tập đoàn đá quý lớn nhất Đại Lục, không gì có thể dễ dàng thay thế vị trí của nó. Một sản phẩm thất bại không có nghĩa là Trương thị sụp đổ, ít ra thế lực của nó cũng có thể sánh ngang Lục An các người "

Trương Tử giọng điệu khinh thường. Ông ta thừa biết Lục Chiêu Thuần là một thiếu gia trong lòng kính không hơn không kém. Ngoài việc đi học và đánh nhau hần còn chẳng làm điều gì khác.

Một đứa con nít ranh như vậy mà dám nói chuyện kinh thường Trương thị.

Hần cười lạnh - " Điều ông nói chỉ là chuyện trước kia thôi. Các sản phẩm liên tiếp thất bại chỉ là một phần. Phần quan trọng tiếp theo là những mỏ kim cương mà Trương thị mua về được từ những cuộc đấu giá gần đây đều có trữ lượng kim cương ít ỏi, có khi còn là mỏ rỗng. Liên tiếp mấy mỏ như vậy Trương thị các người đã bị thâm hụt tài chính không ít. Cỗ đông của Trương thị bây giờ đang rất khẩn trương không phải sao ? "

Ông kinh ngạc nhìn hần - " Cậu sao lại biết những điều này ? "

Lục Chiêu Thuần khoanh tay trước ngực, khoe miệng cong lên - " Có thể người ngoài không biết. Nhưng mà người trong giới buôn bán đá quý đều biết rõ ông mua nhầm mỏ kim cương, khách hàng càng biết rõ những sản phẩm của Trương thị không còn ưa chuộng như trước. Và người trong cuộc càng biết rõ nội bộ công ty vô cùng bất ổn "

" Cậu thật ăn nói hàm hồ, cậu lấy chứng cứ gì mà nói công ty ta nội bộ bất ổn ! "

Trương Tử càng lúc càng tức giận. Hần làm cách nào nhìn thấu chuyện trong công ty của ông ta như vậy.

Lục lão phu nhân cũng vô cùng kinh ngạc khi nghe những điều hần nói. Bà không nghĩ Lục Chiêu Thuần lại có thể điều tra ra những việc này.

" Vài vị giám đốc tài năng trong tập đoàn Trương thị biển thủ công quỹ nhiều tiền như vậy nội bộ công ty không có vấn đề sao. Tôi nghĩ ông sẽ hiểu tôi muốn nói gì "

Ánh mắt của hần sâu như bờ vực, lạnh như biển băng.

" Cậu... " - Trương Tử không kiềm chế được mà tức giận. Chuyện này chỉ mới được nghi ngờ trong nội bộ, chưa hề được phép công bố. Sao hần có thể biết được ? Chẳng lẽ có nội gián ?

" Lục Chiêu Thuần, những chuyện này cháu nói là thật ? " - Bà hoài nghi hỏi hần. Lại giống như bị kẻ kia lừa cho một vỏ.

Thực ra, hần vốn không hề biết đến vụ tham ô của mấy vị giám đốc trong Trương thị. Hần chỉ tình cờ biết được khi đang điều tra về Lục Hàm. Số tiền mà bọn người đó tham ô, một phần nhỏ được rửa sạch thông qua ngân hàng của Lục Hàm.

Anh ta đã dùng chính ngân hàng của gia đình mình để thực hiện hành động tội phạm bất hợp pháp. Chuyện này nếu để sở cảnh sát điều tra ra. Lục Hàm và cả Lục An không thể bình an qua khỏi.

Lục Chiêu Thuần nhàn nhã trả lời - " Đúng vậy, thưa bà. Mọi chuyện đều là sự thật. Bà thực sự muốn hợp tác làm ăn với một tập đoàn không có tương lai vậy sao ? "

" Lục lão phu nhân, bà... "

" Im lặng " - Bà khẽ quát.

Bất thành linh đứng lên, nhìn sang hần, Lục lão phu nhân lạnh giọng nói - " Chiêu Thuần, lên phòng gặp ta. Quản gia Châu, tiễn khách "

" Bà, bà nghe cháu nói. Cháu thực sự muốn kết hôn với Lục Chiêu Thuần " - Trương Uyển Như cầm tay bà khấn thiết cầu xin.

Bà liền nhẹ nhàng kéo tay cô ta ra, thấp giọng nói - " Uyển Như, cháu về đi, bà già này muốn nghe thêm bất cứ điều gì về cháu nữa "

oooooooooooooooooooooooooooo

" Bà cần nghe lời giải thích từ cháu, cháu nghe thấy chuyện này từ đâu ra " - Lục lão phu nhân ngồi bên bàn làm việc chất vấn hần.

Lục Chiêu Thuận không hề giấu giếm, thẳng thắn đáp - " Thừa, cháu cho người điều tra "

" Chiêu Thuận, ta không biết cháu lại quan tâm đến chuyện trên chốn thương trường như vậy đây. Là vì không muốn tiến hành đính hôn mà cháu đã đi điều tra cặn kẽ mọi chuyện sao ? " - Bà chau mày rõ rệt.

Hần cũng không né tránh - " Đúng, cháu chính là không muốn kết hôn cùng với Trương tiểu thư. Nhưng việc cháu điều tra là sai sao ? "

" Không sai. Việc này cũng một phần do lỗi của ta không xem xét kỹ lưỡng mọi chuyện. Chuyện hôm nay xem như ta bỏ qua " - Lục lão phu nhân nhạt giọng nói.

" Vẫn còn một chuyện nữa cháu muốn thưa với bà " - Hần cẩn trọng lên tiếng.

" Chuyện gì ? "

" Về chuyện của anh hai "

Lục Chiêu Thuận đem túi phong bì giấy để trên bàn.

" Bà xem cái này sẽ hiểu "

Gương mặt già cả càng nhăn lại, đưa tay cầm lấy rút ra một xấp tài liệu và mấy tấm hình. Đôi mắt bà lướt nhanh qua nhanh chóng kinh hoàng.

Bàn tay nhăn nheo khẽ run, siết chặt rồi ném xuống bàn - " Lục Hàm dám làm như thế sao ?! "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô Muốn Gặp Hần

...Phòng khách...

" Bà, bà đang nói gì vậy ? " - Lục Hàm đứng trước bàn làm việc, tay siết chặt.

" Ta nói bắt đầu từ ngày mai cháu không còn là phó tổng giám đốc của Lục An nữa ! " - Lục lão phu nhân ngồi trên ghế nghiêm giọng nói.

Anh ta kinh ngạc xen lẫn sự tức giận. Rốt cục là ai mật báo chuyện này cho bà. Là kẻ nào dám ?!

Bà nhìn cháu trai của mình vô cùng giận dữ - " Bà thực sự quá thất vọng về cháu. Cháu có biết mình đang làm cái gì không hả ? Cháu sẽ khiến Lục An sụp đổ, mà ngay cả cháu cũng sẽ bị tổng vào tù ! "

Tường Huệ ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói - " Lục Hàm, con có còn tỉnh táo nữa không ? May cho con Hoán Ngữ đang đi công tác, nếu như nó mà biết được chuyện này sẽ không tha cho con đâu. Chuyện này mà đổ vỡ ra sản nghiệp bao nhiêu năm của nhà họ Lục sẽ hoàn toàn sụp đổ "

Lục Hàm im lặng, nắm tay cuộn chặt.

" Ta không muốn nói nhiều nữa. Tường Huệ ngay ngày mai họp công ty, giám chức của Lục Hàm. Còn cháu dừng ngay việc mình làm lại nếu không tài sản của nhà họ Lục một đồng cháu cũng không được hưởng " - Lục lão phu nhân nhấn mạnh giọng nói.

" Bà sao bà có thể làm vậy ? Cháu là cháu của bà cơ mà ! "

Anh ta khàn giọng.

" Im lặng "

Lục lão phu nhân lớn giọng quát.

" Nếu không phải cháu là cháu của ta, ta đã giao cháu cho cảnh sát lâu rồi ! "

không nở, không nở để cô đau lòng.

Thẩm Khả lồng ngực khẽ rung. Hắn đang giải thích với cô sao ?

"Ừ" - Cô không biết trả lời như thế nào cho đúng.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, đêm khuya thanh vắng cô có thể nghe rõ tiếng hít thở của người con trai. Dù chỉ nghe qua điện thoại thôi nó cũng rất mạnh mẽ.

"Thẩm Khả, sáng mai tôi đến đón em. Có một nơi tôi muốn dẫn em đến."

"Ừ"

"Thẩm Khả..." - Hắn dụi dằm gọi tên cô.

"Ừ"

"Thật tốt vì Thiên Chúa, người đã ban em cho tôi"

Hắn vừa dứt câu, nước mắt của cô đã rơi xuống. Một câu nói của hắn đã khiến toàn bộ tường thành bao nhiêu lâu nay của cô đã vỡ vụn. Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên chặn miệng mình lại, cô sợ hắn nghe thấy.

"Quái con của tôi, ngủ ngon"

Không nghe thấy cô trả lời, hắn nghĩ cô chắc đã buồn ngủ. Vậy nên hắn nhanh chóng gác máy.

Lục Chiêu Thuần đứng trước ngôi nhà màu xanh nhìn lên ô cửa sổ vẫn còn sáng đèn.

Vì hắn không kiềm lòng được mà nhớ cô thế nên đã chạy đến đây với mong muốn ít ỏi có thể gặp được cô.

Tôi nhớ em nhiều lắm, Thẩm Khả. Phải làm sao đây khi mà từng giây từng phút tôi đều mong nhớ đến em.

Lục Chiêu Thuần đứng đó rất lâu sau mới xoay người trở về.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Sáng sớm tại Lục gia...

Bầu không khí của bữa sáng ngày hôm nay có chút nặng nề. Sau khi dùng bữa sáng xong, Lục Chiêu Thuần đã xin phép ra ngoài.

Lục Hàm đi ra theo sau đó, hôm nay cuộc họp thông báo giáng chức anh ta sẽ được tổ chức. Trước khi ngồi vào trong xe, ánh mắt anh ta dõi theo hắn đạp xe ra cổng. Sau khi hắn đi khuất Lục Hàm liền rút điện thoại ra, áp lên lỗ tai.

"Các người nên bắt đầu nhiệm vụ của mình đi, con bé sắp sửa ra rồi"

.....

....

Thẩm Khả đã dậy từ rất sớm, cô ngồi nhìn một đồng quần áo không biết nên mặc cái nào. Cô rút cuộc là sao vậy ? Chính miệng cô nói muốn chia tay hắn. Nhưng hiện tại lại mong chờ được gặp hắn.

Tối hôm qua còn đồng ý đi chơi cùng hắn. Thẩm Khả, mày quả thật là dễ dàng bị lay động.

Cô cầm đại lên một chiếc váy rồi đi thay.

"Di Hà, con ra ngoài một chút, con có hẹn với bạn" - Thẩm Khả chạy xuống bếp xin phép Đỗ Tư Hà.

Bà dùng tay đang hút bụi, nhìn nhìn qua cô - "Được rồi, con đi về sớm một chút. Nếu để cha con biết con đi về trễ như mấy lần trước, bộ trưởng Thẩm sẽ rất tức giận"

Cô lãnh đạm gật đầu - "Vâng, con biết rồi"

Thẩm Khả mở cửa cổng, ngó nghiêng một chút xem có người theo dõi của cha cô không. Thường thì cuối tuần họ không hay đến sáng sớm vì biết cô chẳng ra ngoài sớm vào thứ bảy, chủ nhật. An tâm không có ai, cô mới đi bộ ra ngoài hẻm.

Đứng ngoài đầu hẻm chờ đợi, không biết cô vì sao lại ra sớm như vậy. Đúng là ngốc.

Đột nhiên, tiếng chuông di động vang lên, cô vội vàng lục lọi trong túi xách. Cứ tưởng là hấn gọi, không ngờ lại là Thẩm Văn.

" Khả nhi, ta tưởng con nói con đã chia tay Lục Chiêu Thuần rồi "

Ông bất ngờ hỏi làm cô giật mình. Thẩm Khả đành cắn răng trả lời - " Con đã chia tay anh ấy rồi "

" Vậy thì vì sao thằng nhóc đó tới hôm qua còn đứng trước nhà con "

" Cha nói gì ? "

Cô cả kinh hỏi. Đêm hôm qua hấn đã đến nhà cô. Vậy cuộc gọi đó là hấn muốn gặp cô sao ?

Nhớ đến đây, lồng ngực cô lại đau. Cô nhớ rất rõ lời nói của hấn : Thật tốt vì Thiên Chúa, người đã ban em cho tôi.

Thẩm Khả ngất máy.

Có phải cô đã hiểu lầm tình cảm của hấn không ?

Mất cô có chút cay cay. Từng mạch máu trong cô muốn vỡ ra. Cô giờ phút rất muốn được nhìn thấy hấn, rất muốn được gặp hấn.

Bất thành linh, một chiếc xe từ phía xa lao đến. Thẩm Khả hoảng hồn né sang một bên, nếu không phải cô nhanh chân thì chắc có lẽ bị nó tông phải rồi.

Cửa xe bất ngờ mở ra, ba người đàn ông cao to lao xuống. Cô chưa kịp hét lên thì đã bị chụp thuốc mê. Một tên lấy bao bố trùm cô lại khiến cô lên xe.

" Đại ca, xong rồi "

Bọn chúng leo hết lên xe quay sang với tên thủ lĩnh.

" Tốt lắm, lần này tao muốn xem thử thằng nhãi họ Lục đó huênh hoang được bao lâu. Đi thôi "

Y nhếch mép cười ngay lập tức ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tuyệt Vọng

Lục Chiêu Thuần đạp xe đến trước hẻm nhà Thẩm Khả nhưng không thấy cô ra. Thẩm nghĩ chắc cô vẫn còn ở trong nhà, hấn mới cảm điện thoại gọi cho cô.

Chuông đổ một hồi rất lâu.

" Người là ai ?! "

Hấn nghe từ đầu dây bên kia giọng của một thằng đàn ông.

Tên kia nói gì đó làm cho vẻ mặt của Lục Chiêu Thuần càng tối hơn. Ánh mắt như lốc xoáy bão tố càn quét mọi thứ. Hấn khẩn trương cúp điện thoại nhanh chóng gọi cho một người khác.

" Daniel, tôi cần người của cậu ngay lập tức "

oooooooooooooooooooooooooooo

Thẩm Khả cảm thấy đầu mình ong ong. Cô không vội mở mắt, cô nhớ rất rõ lúc này mình bị một đám người bắt cóc. Trong lòng không khỏi hoảng sợ. Có thể bọn chúng biết cô là con gái của Thẩm Văn, khả năng này là cao nhất. Nhưng giờ phút này, cô phải thực sự bình tĩnh tìm đường thoát ra.

Cô hơi nhích người một chút. Có cảm giác cô đang nằm trên nền đất lạnh, bên cạnh còn có mấy bao tải. Hình như là nhà kho. Hai tay Thẩm Khả bị trói rất chặt phía sau làm cô đau.

Mùi thuốc lá thoảng qua mũi cô, có người đang ở đây. Sau đó, Thẩm Khả lại nghe thấy tiếng bước chân. Cánh cửa nhà kho mở ra, tên vừa bước vào lên tiếng.

" Nó chưa tỉnh nữa sao ? "

" Vẫn chưa "

Một tên khác ngồi bên trong trả lời.

" Đáng lẽ giờ này nó đã tỉnh rồi chứ, mà đã thử lay nó dậy chưa ? "

Tên kia lắc đầu.

" Lay nó dậy "

Tên đàn ông dùng chân đá đá vào người Thẩm Khả nhưng cô vẫn nằm im bất động.

" Luru Trị, con nhò này tướng 'ngon' thật "

Tay của hắn ta bắt đầu không yên phận vuốt ve chân cô. Thẩm Khả bắt giác rùng mình. Cô cắn chặt răng mình chịu đựng.

" Đồ của tao mà mà muốn hưởng sao ? "

Thằng con trai đen nhẻm xăm trổ đầy mình cười đắc ý nói.

Tên kia liền trả lời - " Luru đại ca, anh được ăn rồi thì cũng cho đứa em này ngửi miếng chứ "

Nói xong, bàn tay hắn lướt lên ngực cô, không kiêng dè mà bóp. Tiếng cười của hai tên trở nên phóng đảng. Thẩm Khả không chịu đựng được nữa ngay lập tức há miệng cắn thật mạnh vào tay tên đâm dè kia. Hắn ta thét lên. Ngay lập tức tát vào mặt cô làm Thẩm Khả chúi nhủi nằm lăn xuống đất.

" Mẹ nó "

Tên đó nhìn xuống tay mình, dấu răng in hằn rõ rệt. Cô cắn không hề nhẹ.

Bất thành linh cửa phòng lại được đẩy ra tên thủ lĩnh bước vào cùng đàn em của mình. Y nhìn nhìn sang cô rồi lại liếc mắt sang cái tên Luru Trị.

" Tỉnh rồi thì đem nó ra ngoài "

Ngay sau đó, cô bị hai tên lôi ra khỏi phòng kho. Trước mặt cô là căn nhà cũ mốc meo có mấy bộ bàn ghế gỗ. Thẩm Khả bị đẩy ra giữa sân nhà.

" Cô em có biết vì sao em bị đưa đến đây không ? "

Cô khó nhọc lắc đầu.

Y khẽ cười - " Lục Chiêu Thuần đã đánh em ta nhập viện nên bây giờ ta phải dùng cô em để bắt nó trả nợ cho em của ta. Đừng trách ta, muốn trách phải trách cô em xui xẻo dính vào nó thôi "

Thẩm Khả kinh ngạc. Là Chiêu Thuần sao ? Bọn chúng muốn bắt cóc cô vì hắn, vậy tức là có thể bọn chúng muốn dụ Lục Chiêu Thuần đến đây.

" Các người muốn làm gì Chiêu Thuần ? " - Cô bàng hoàng hỏi.

Tên thủ lĩnh ngồi chễm chệ trên ghế, vẻ mặt gian tà - " Muốn làm gì ? Nợ máu thì phải trả bằng máu, đó là quy tắc cơ bản của giới giang hồ "

" Anh ấy sẽ không đến đây đâu. Tôi và anh ấy chẳng là gì cả. Các người có bắt tôi cũng vậy thôi "

Ngữ giọng cô trở nên cứng rắn. Cô không thể để Lục Chiêu Thuần đến đây, nếu đến đây chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Y lại cười - " Vậy sao ? Hắn có đến hay không còn phải chờ xem "

" Các người... các người không được phép hại anh ấy " - Cô lớn tiếng hét vào mặt bọn chúng.

Chiêu Thuần, hắn nhất định không được đến đây, không được !

Đột nhiên, tên thủ lĩnh đứng lên bước tới chỗ cô làm Thẩm Khả hoảng sợ lùi lại. Bàn tay to lớn của hắn bóp chặt cằm cô - " Cô em, em hơi to gan rồi đấy. Trong lúc chờ đợi hắn đến đây có chút nhầm lẫn phải không ? Hay là ta cho đàn em 'vui vẻ' với cô em nhé ? "

Thẩm Khả một trận ớn lạnh tê liệt sống lưng cô. Bọn chúng muốn làm gì ?

Nói rồi y quay mặt nói với tên xăm trổ lúc nãy - " Luru Trị, nhận phần thưởng của mày đi. Như tao đã hứa "

" Dạ, cảm ơn đại ca "

Lưu Trữ thích thú nói với bọn đàn em - " Bọn bây đem nó vào nhà kho cho tao. Đợi tao chơi xong sẽ cho chúng mày chơi "

Một cảm giác hoảng loạn dâng lên trong cô - " Buông tôi ra "

Thẩm Khả bị trói chặt tay chân nên không giãy giụa được gì, bị bọn chúng vác trên vai như một món hàng ném vào trong nhà kho.

" Được rồi, ra ngoài hết đi "

Hắn ta ra lệnh ngay sau đó đóng sập cửa lại.

Cô cả người run bần bật lùi về sau - " Người, người không được lại gần ! "

" Ta cứ thích lại gần đây. Cô em, đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ nhàng "

Tên con trai cả người cao to đen đui tiến lại gần cô, hắn từ từ cởi áo mình ra.

Ngay sau đó, hắn ta lao đến cô như một con thú.

" Không buông ra, buông ta ra ! Chiêu Thuần, cứu em ! "

Thẩm Khả kinh hoàng khóc nức lên. Nhưng càng khiến cho tên kia thêm phần hưng phấn.

Lưu Trữ cười trối chân cho cô ngay lập tức bị cô đá vào mặt.

" Con nhỏ khôn khiếp, có phải tao nhẹ nhàng quá với mày rồi không ?! "

Hắn ta tức giận, thô bạo kéo váy cô lên.

" Cô em, thân hình em thật là khiêu khích đàn ông "

Bàn tay chai sần của hắn ta bóp lấy ngực cô vô cùng mạnh bạo. Thẩm Khả đau đớn giãy giụa, né tránh hắn, càng khóc lớn hơn. Tay cô bị trói chặt chỉ có thể lẩn qua lẩn lại nhưng càng bị tên kia giữ chặt lại.

Hắn ta cười rống một cách phóng đảng. Cô mặt mũi không còn huyết sắc, gào thét dữ hơn - " Buông tôi ra, xin anh ! "

Hắn ta cúi xuống cắn ngực cô bầm tím, bàn tay cười luôn bộ váy của cô ra, cuối cùng dùng tay cởi luôn quần lót của cô. Thẩm Khả nằm trên nền nhà lạnh ngắt, khóc lóc dữ dội. Cô một lần nữa dùng chân đạp mạnh vào bộ phận đàn ông của hắn ta.

Lần này, Lưu Trữ hét lên một tiếng, hắn đau đớn thêm phần tức giận. Ngay tức thì tát thẳng vào mặt cô.

" Con nhỏ khôn khiếp ! Tao hôm nay sẽ cho mày biết thế nào là mùi vị của cường bức "

Hắn ta bắt đầu cởi luôn quần của mình. Cô rùng mình kinh hãi. Thứ đàn ông nhỏ tí của hắn làm Thẩm Khả chỉ cảm thấy kinh tởm, buồn nôn ra.

Hắn ta nằm đè lên người cô, bật cười dâm dăng - " Ngoan một chút đi "

Không, cô không muốn, không, không !

" Rầm ! "

" Khốn khiếp ! "

Lục Chiêu Thuần vừa đánh gãy cửa ra đã nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn muốn lao đến giết người. Cô nằm trên sàn lạnh không một mảnh vải che thân.

Hắn lao đến nắm đầu tên kia ném đập vào tường, Lưu Trữ hét toáng lên, đầu hắn chảy máu huyết ngay sau đó liền ngã xuống đất. Lục Chiêu Thuần ánh mắt sòng sọc như tia máu, chạy đến bên cô cởi áo khoác măng tô của mình ra bọc cô lại.

Hắn cảm nhận cô đang run lẩy bẩy trong lòng hắn. Hắn thật là đáng chết, cô đã kinh sợ như thế nào, thật khốn khiếp. Nếu hắn đến trễ một bước hắn không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra. Lục Chiêu Thuần hắn nhất định sẽ xé xác từng tên một.

" Chiêu... Thuần... " - Giọng cô run lên. Trong thâm tâm Thẩm Khả bây giờ chỉ còn sự xấu hổ. Cô không thể đối diện với hắn. Cô đã bị tên đàn ông kia làm nhục trước mặt hắn như vậy, Thẩm Khả cảm thấy bản thân thật dơ bẩn.

Hắn trái tim rỉ máu càng ôm chặt cô hơn - " Thẩm Khả, tôi có lỗi với em... "

Hắn đã rất sợ hãi. Thực sự hoảng loạn, hắn sợ rằng mình sẽ mất đi cô. Hắn không thể để cô biến mất.

Một chàng trai trẻ với mái tóc vàng, khoác chiếc áo lông màu đen đột nhiên xông vào - " Chiêu Thuần, đã trôi hết bọn chúng lại rồi. Tên thủ lĩnh đã bị tôi đánh trọng thương "

Lục Chiêu Thuần ôm chặt lấy người con gái quay đầu lại. Cậu bị làm cho giật mình, lần đầu tiên cậu thấy hấn ánh mắt đáng sợ như vậy. Tia lửa hấn lên trên đôi mắt. Con người đen thẫm như mực. Giống như chờ đợi một con bão tố càn quét qua đây.

" Daniel, giúp tôi đưa Thẩm Khả đi " - Giọng hấn ngày một lạnh đi.

" Còn anh thì sao ? " - Daniel đột nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Hấn như một con thú trực chờ trong bóng tối, giọng khàn đặc mùi máu tanh - " Tôi sẽ giải quyết với bọn chúng "

" Đem cô ấy đi ngay lập tức ! "

Cậu đột nhiên rùng mình, chạy đến bế cô từ tay Chiêu Thuần. Thẩm Khả đang trong cơn hoảng loạn, bất ngờ tỉnh lại nắm lấy vạt áo hấn, nước nở nói - " Anh đi với em "

Cô rất sợ, rất sợ. Ngay bây giờ chỉ muốn ôm chặt hấn như một phao cứu sinh.

" Thẩm Khả, đi với cậu ấy, cậu ấy sẽ chăm sóc cho em " - Hấn gỡ tay cô ra, ánh mắt lạnh lùng không đổi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy rất bất an, mặt vẫn trắng bệch hỏi hấn - " Anh định làm gì ? "

Hấn nhìn cô, một tia đau đớn lướt qua. Sau đó đẩy mất hấn dần trở nên ưu ám - " Thẩm Khả, những lời đồn trước đây về tôi không hề sai "

Nói xong, hấn lạnh lùng xoay người. Thẩm Khả lồng ngực kéo căng ra. Cô không thể thờ nổi. Cô rất sợ, rất sợ phải nhìn thấy cái bóng lưng cô độc này của hấn. Cô sợ mình sẽ lạc mất hấn, cô sợ cùng với cái bóng lưng này cô và hấn sẽ xa cách nghìn trùng.

" Chiêu... "

Daniel bất ngờ đánh vào sau gáy cô khiến Thẩm Khả ngất đi. Cậu bế cô lên, trước khi rời đi còn nói với hấn một câu - " Chiêu Thuần tôi mong anh có thể kiềm chế tốt bản thân mình "

Sau đó, cánh cửa đóng lại.

Người đàn ông trong căn phòng toát ra hơi thở của sự nguy hiểm, cười nhạt một cái - " Làm cậu thất vọng rồi "

Tên con trai nằm trên sàn nhà lúc này đã bắt đầu tỉnh, hấn ta lồm cồm bò dậy. Lục Chiêu Thuần bước tới đá vào mặt hấn ta. Luru Trị đau đớn rên một tiếng ngã lộn xuống đất.

Lục Chiêu Thuần như một con thú bị đâm phải, cái bóng cao lớn của ma quỷ in đậm trên vách tường. Hấn dùng chân dẫm đạp vào bộ phận đàn ông của tên con trai khiến hấn gào thét. Sau đó, hấn rút một con dao từ trong quần ra.

Bàn tay khê giờ cao, hạ mạnh xuống hết nhất này đến nhất khác.

Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên từ trong căn phòng với không khí ẩm mốc và lạnh lẽo. Bên ngoài tuyết càng rơi dày đặc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bản Chất Tàn Nhẫn

" Chiêu Thuần "

" Chiêu Thuần "

" Không ! "

Thẩm Khả trong cơn hoảng loạn liên thức tỉnh. Mồ hôi trên trán cô đầm đìa. Gương mặt xinh đẹp tái đi rất nhiều.

Cô giật mình bật người dậy. Phát hiện mình đang ở trong một căn phòng ngủ rất sang trọng, ánh đèn vàng khiến nơi đây thêm phần trang nhã. Hình như cô đang ở phòng khách sạn, nhưng sao cô lại ở đây ? Ai mặc đồ cho cô ?

Thẩm Khả nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đã tối hẳn. Cô bất giác nhớ đến một người.

Lục Chiêu Thuần.

Hắn đang ở đâu ? Cô muốn được nhìn thấy hắn.

Cô ngay lập tức nhảy xuống giường. Đúng lúc đó cửa phòng mở ra, là một chàng trai trẻ, da dẻ trắng trẻo. Sóng mũi cao ráo thẳng tắp, mái tóc vàng hoe óng ánh. Khuôn mặt điển trai lại tây hoàn mỹ.

Cậu ta cầm cốc nước đưa đến trước mặt cô - " Uống đi "

Thẩm Khả dè dặt nhìn cậu ta. Chậm rãi cầm lấy cốc nước, không nhìn được mà hỏi - " Anh là ai ? "

" Tôi là Daniel, là bạn của Lục Chiêu Thuần "

Cô có nhớ ra cậu ta. Lần đầu tiên đến tiệm sách của bà Giang, cô đã nhìn thấy cậu ta. Vì vẻ ngoài của cậu ta rất nổi bật nên dễ dàng in sâu vào trí nhớ người khác.

Nhưng hiện tại cô không còn tâm trạng đâu mà đánh giá người trước mắt như thế nào. Thẩm Khả đứng dậy đặt ly nước xuống nắm lấy khuỷu tay cậu.

" Anh nói cho tôi biết, Lục Chiêu Thuần đang ở đâu ? Anh ấy có làm sao không ? " - Cô thều thào khản thiết.

Cô sợ hãi. Giác mơ khi này càng làm cô hoảng loạn. Thẩm Khả thấy hắn xuất hiện từ trong bóng tối cùng với con dao còn dính đầy máu tươi trên tay. Cô sợ hắn sẽ làm điều không nên làm.

Daniel khẽ gỡ tay cô ra, nhàn nhạt trả lời - " Xin lỗi cô nhưng ngay cả tôi cũng không biết "

Thẩm Khả trở nên tuyệt vọng cô tiếp tục nắm lấy áo cậu ta - " Vậy vì sao lúc này anh lại mang tôi đi. Vì sao anh lại bỏ anh ấy lại một mình. Đáng lẽ anh phải cản anh ấy lại. Lỡ như Chiêu Thuần... "

Cô nhớ rất rõ câu nói cuối cùng của hắn : những lời đồn trước đây về tôi không hề sai.

Ý hắn là gì ? Thẩm Khả thực sự không muốn tin, không muốn tin.

Daniel nhìn cô vô cùng khó xử - " Không phải tôi không muốn mà là tôi không thể "

Bởi vì cậu biết hắn đã đạt đến giới hạn của mình rồi.

" Có cái gì mà không thể ? Anh nói cho tôi biết, nói cho tôi biết ! " - Cô đột nhiên bật khóc. Thẩm Khả đã thực sự hoảng sợ rồi.

Giây phút Daniel bước vào căn phòng đó và nhìn thấy ánh mắt của Lục Chiêu Thuần, cậu đã biết sẽ có đổ máu. Trước mặt Thẩm Khả, hắn đã rất kiềm chế sự điên cuồng của mình. Đó là lý trí cuối cùng còn sót lại của hắn.

Người con gái của Lục Chiêu Thuần bị một người đàn ông khác làm nhục dưới thân, có thể nói đã chọc vào nơi sâu thẳm đen tối nhất của con người hắn. Daniel không thể nói là anh em chí cốt mấy chục năm của hắn nhưng cũng quen hắn đủ lâu để hiểu ra bản chất tàn nhẫn của Lục Chiêu Thuần.

Cậu vốn dĩ không thể can thiệp được sự nguy hiểm trong con người hắn. Vậy nên Daniel chỉ có thể nhắc nhở hắn và âm thầm cầu nguyện.

Lúc đem cô về khách sạn, cậu liền sai người thay đồ cho cô rồi đưa cô vào giường nghỉ ngơi. Còn cậu chỉ có thể ngồi ngoài chờ đợi trong lo lắng. Chờ một thời gian lâu như vậy cũng không thấy tin tức từ Lục Chiêu Thuần, cậu liền sai người trở về chỗ cũ xem xét tình hình.

" Cô bình tĩnh đi, Thẩm Khả "

Daniel nhấn cô ngồi xuống giường. Rồi kéo ghế ngồi ngay đối diện.

Cô hô hấp cực kỳ nhanh. Mặt mũi trắng bệch ra. Thẩm Khả còn chẳng để ý đến việc vì sao cậu ta biết tên cô.

Cậu lại đưa ly nước đến cho cô. Cô cầm lấy uống một ngụm để bình ổn tinh thần. Tay cô rất lạnh, siết chặt lấy cốc nước.

" Thành thật nói cho tôi biết, Chiêu Thuần anh ấy sẽ không làm gì hết. Anh ấy sẽ mau chóng quay trở về đây phải không ? " - Giọng Thẩm Khả vài phần run rẩy.

Người trước mặt im lặng chỉ thờ dài nhìn cô.

Một lúc sau, cậu thò tay vào túi áo móc ra một chiếc di động màu tím quen thuộc đưa cho cô - " Lúc này tôi nhận được điện thoại của cô trong tay tên

đại ca "

Thẩm Khả nhẹ nhàng đón lấy. Mở nút nguồn lên, quá trời cuộc gọi nhỡ. Cửa di Đỗ Tư Hà và cả cha cô.

" Tôi đã gọi điện cho người mang thức ăn lên, có một bộ đồ sạch ở trong tủ quần áo. Cô có thể thay đồ rồi ra ngoài phòng khách ăn tối. Ăn xong tôi sẽ sai người đưa cô về "

Daniel đứng dậy cúi đầu nhìn cô, nghiêm túc nói.

Cô gấp gấp đứng dậy theo - " Không, tôi không thể. Còn Chiêu Thuần thì sao ? Tôi muốn biết... "

Cậu ta bất ngờ ngắt lời cô - " Cô phải trở về nhà. Đây là nhiệm vụ Lục Chiêu Thuần giao cho tôi, tôi nhất định phải hoàn thành. Tôi đã cho người đi thám thính rồi. Có chuyện gì sẽ ngay lập tức báo cho chúng ta. Bây giờ tôi và cô chỉ có thể chờ đợi "

Nói xong Daniel mở cửa đi ra ngoài.

oooooooooooooooooooooooooooo

Thẩm Khả thay đồ xong ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, nhìn mấy món ăn thơm nức mùi trên bàn nhưng cô không tài nào nuốt nổi. Cô sợ lúc bản thân như thế này. So với đau đớn về thể xác thì dày vò cảm xúc còn đáng sợ hơn gấp trăm lần. Đầu óc căng ra như một sợi dây đàn.

Daniel thấy cô không động đũa, hơi cau mày - " Thức ăn không hợp khẩu vị ? "

Cô lắc đầu đặt dao nĩa xuống - " Tôi không đói "

Thấy vậy, cậu cũng không ép cô liền rót cho cô một ly sữa. Thẩm Khả nhìn cậu chần chừ hỏi một câu - " Anh là bạn của Chiêu Thuần, đối với anh, anh ấy là người như thế nào ? "

Cậu không ngạc nhiên cho lắm với câu hỏi của cô, chỉ uể oải dựa vào ghế sofa - " Vậy còn cô, ấn tượng ban đầu của cô về anh ta như thế nào ? "

Thẩm Khả hơi bất ngờ, bản thân không biết trả lời thế nào cho phải. Ấn tượng ban đầu của cô về hắn thực sự không tốt cho lắm.

Thấy cô không trả lời, Daniel lại tiếp tục hỏi - " Có phải là một tên du côn rất thích bạo lực ? "

Cô gật đầu.

" Có phải ánh mắt rất đáng sợ, cộc cằn ? "

Cô tiếp tục gật đầu.

Cậu chỉ cười nhạt - " Tin tôi đi so với loại du côn thích bạo lực anh ta còn đáng sợ hơn nhiều "

Thẩm Khả sững sờ nhìn cậu ta - " Anh có ý gì ? "

Daniel đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm, hai tay đút vào túi quần - " Tôi nhỏ hơn Lục Chiêu Thuần một tuổi "

Thì ra cậu ta bằng tuổi cô. Cô cũng biết thực ra Lục Chiêu Thuần lớn hơn cô một tuổi. Hắn đi học trễ mất một năm.

" Chúng tôi quen biết với nhau nhờ một lần anh ta cứu mạng tôi khỏi đám người xã hội đen đã bắt cóc cô. Có thể nói anh ta là ân nhân của tôi. Từ đó tới nay, hai người chúng tôi làm bạn với nhau cũng được một năm, tôi đã đi theo Lục Chiêu Thuần. Quan sát anh ta cũng không ít. Về bề ngoài đáng sợ của anh ta không là gì so với con thật của Lục Chiêu Thuần "

Nói đến đây, cậu dừng lại xoay người nhìn cô.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt váy của mình. Cô không hiểu mình đang lo lắng cái gì.

" Thẩm Khả, cô phải hiểu bên trong Lục Chiêu Thuần luôn tồn tại sự tàn bạo, lãnh khốc, lòng tham vọng đến độc ác nhưng lại được che giấu rất kỹ càng. Khó tin lắm đúng không ? "

Daniel chăm chú xem xét gương mặt đã sớm tái nhợt của cô, không đành lòng hỏi.

Phải, Thẩm Khả làm sao có thể tin được. Lục Chiêu Thuần ở trước mặt cô là một người dịu dàng như thế nào, ôn nhu thế nào.

" Thật ra, tôi thấy Lục Chiêu Thuần đã thay đổi từ khi gặp cô. Nhưng mà cô phải nên hiểu, bản chất của con người khó mà thay đổi "

" Tại sao anh lại nói những điều này với tôi ? "

Daniel bước tới mở tủ kính lấy ra một chai rượu và một cái ly đem đến bàn. Vừa rót rượu vừa chậm rãi mở miệng - " Tôi muốn cô chuẩn bị tinh thần "

Thẩm Khả run lên.

" Anh nói vậy... là có ý gì ? "

Cậu ta không trả lời.

Cô bắt đầu hoảng loạn. Cô sợ cậu ta nói đến điều mình đang nghĩ. Thẩm Khả gắt gao nhìn cậu ta - " Vì sao, chẳng phải anh là bạn của Chiêu Thuần sao ? Vì sao không cần anh ấy ? Vì sao ?! "

Daniel ngược mắt lên cùng lúc nốc hết ly rượu - " Tôi đã nói rồi tôi không thể. Không một ai có thể ngăn cản anh ta ngay tại thời điểm đó. Hơn nữa, một năm trước tôi đã thề với Lục Chiêu Thuần, dù anh ta nói gì tôi đều phải nghe theo "

Năm đó vì biết ơn hắn nên cậu đã đi theo hắn và còn thề sẽ nghe theo lời hắn nói.

Thần kinh cô trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết. Cô cảm giác như tay chân mình đều chảy mồ hôi lạnh.

Bất thành linh, cửa phòng khách sạn bật mở ra. Một tên mặc áo thun đen cao to lực lưỡng xông vào - " Cậu chủ, Lục Chiêu Thuần đã bị cảnh sát bắt đi rồi ! "

" Gì chứ ?! Khốn khiếp " - Daniel bật dậy về mặt giận dữ.

Thẩm Khả đứng dậy với vẻ kinh hoàng. Khuôn mặt cô đã cắt không còn giọt máu.

" Không, không thể nào. Anh nói lại cho tôi ! Anh ấy vì sao bị cảnh sát bắt ?! "

Hai tay cô run bần bật nhưng vẫn lao đến chỗ tên mặc áo đen.

Tên đó chần chừ nhìn cô - " Vì Lục Chiêu Thuần đã giết Lưu Trị ngay khi cảnh sát đến "

" Rốt cuộc là kẻ nào đã báo cảnh sát ? "

Daniel không thể giữ được bình tĩnh, lớn giọng hỏi.

" Thưa, tôi không biết "

Cậu ta ném thẳng ly rượu trên tay xuống đất - " Chết tiệt ! "

Thẩm Khả chân tay mềm nhũn, ngồi phịch xuống dưới đất. Nước tràn đầy hốc mắt cô. Cô lắc đầu nguầy nguậy vừa gào lên - " Không thể nào ! không thể nào ! "

Bất ngờ lúc đó, tiếng chân của một đám người rầm rập xông vào trong. Một đám người mặc vest đen chỉnh tề. Đi đầu toán người chính là Kim Doãn Tôn.

Daniel ngạc nhiên nhìn bọn họ, định xông lên nhưng lại thấy Kim Doãn Tôn nhìn cô. Vừa nhìn thấy cô ngồi dưới sàn nhà, anh đã chạy đến - " Thẩm tiểu thư, rốt cuộc cũng tìm được người rồi "

Anh định bế cô lên nhưng Thẩm Khả không cho - " Không, tôi không muốn đi, buông tôi ra "

Cô vừa khóc nức nở vừa nói - " Tôi phải đi tìm Lục Chiêu Thuần, tôi phải gặp anh ấy ! "

Ngay tức thì, cô muốn đứng lên chạy ra ngoài nhưng bị anh chặn lại - " Tiểu thư, người không thể, người phải trở về nhà. Bộ trưởng Thẩm rất lo cho người "

" Không, tôi không muốn ! Buông tôi ra ! Tôi muốn tìm Lục Chiêu Thuần ! "

" Buông ra ! Tôi muốn gặp anh ấy ! Làm ơn, tôi cầu xin anh "

Cô khóc đến không thể nói ra lời. Giọng nói tràn ngập sự tuyệt vọng tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ông Trời Trêu Đùa

Lúc Thẩm Khả tỉnh lại liền nhận ra cô đang nằm trong phòng ngủ của mình. Bên ngoài cửa sổ tuyết rơi mỗi lúc một dày đặc. Cô chợt nhớ ra đêm nay là đêm giáng sinh.

Cô đã khóc đến mức ngất đi. Sau đó thì không hề hay biết gì nữa. Vừa tỉnh lại đã nhìn thấy Đỗ Tư Hà và Kim Doãn Tôn ngồi bên cạnh.

"Thẩm Khả, con ổn chứ ? Con làm đi lo quá " - Đỗ Tư Hà lo lắng nhìn cô.

Thẩm Khả ngay lập tức lật chăn xuống giường, cuống quýt lên - " Con phải đi tìm Lục Chiêu Thuần, đi tìm Lục Chiêu Thuần "

"Thẩm Khả, không được "

Bà lo lắng giữ cô lại.

Kim Doãn Tôn cũng gấp gáp chồm đến cản cô - " Tiểu thư, người vừa mới hạ sốt. Bây giờ đã là mười hai giờ đêm rồi, người không thể đi ra ngoài được "

" Con phải nghe lời thư ký Kim, sức khỏe của con giờ rất yếu " - Đỗ Tư Hà xót xa nhìn cô. Lần đầu tiên bà thấy cô bộ dạng như vậy.

" Không, con không cần biết. Con phải đi tìm anh ấy. Hai người không được cản con ! " - Thẩm Khả lại bắt đầu kích động. Nỗi sợ hãi này ám ảnh tâm trí cô. Cô không muốn nhìn thấy hân phải ngồi tù.

Nếu không phải do cô, hân đã không giết người. Cô rất sợ, sợ rằng mình sẽ mất hân.

Hai người cùng bắt lực nhìn cô.

" Khả nhi, con còn muốn đi đến chừng nào ?! Lục Chiêu Thuần nó là kẻ giết người, bị cảnh sát bắt là quá thỏa đáng rồi "

Thẩm Văn từ ngoài bước vào trong, giọng nói mang theo vẻ tức giận.

Cô cả kinh nhìn cha mình.

" Cha, sao cha... lại biết ? "

Ông cau mày - " Là ta đã gọi cảnh sát "

Thẩm Khả ánh mắt lộ vẻ bàng hoàng, cô chạy đến nắm lấy hai cánh tay ông, hai cánh môi run lấy bầy - " Cha nói gì ? Sao cha lại báo cảnh sát ? Sao cha lại hại anh ấy ?! "

Câu cuối cô gần như hét lên.

Thì ra tất cả là tại cô, là tại cô nên hân mới bị cảnh sát bắt.

Thẩm Văn nóng nảy bóp chặt hai vai cô - " Khả nhi, con bình tĩnh lại cho ta ! Lục Chiêu Thuần là kẻ giết người, con nên quên nó đi. Từ nay về sau, không được phép nhắc đến nó nữa ! "

" Không ! Anh ấy không phải kẻ giết người ! Vì con, là vì con nên anh ấy mới phải... "

Giọng cô run lên.

" Sau khi con rời đi, nó mới giết người. Lỗi không phải do con. Là lỗi của nó, là vì nó con mới bị bắt cóc ! "

Thẩm Văn tức tối lớn giọng.

Lần thứ hai, cô bàng hoàng nhìn ông - " Thì ra, cha đã biết rõ mọi chuyện "

" Phải, ta đã biết rõ mọi chuyện. Khi ta biết con bị người khác bắt cóc, ta cứ nhầm tưởng là một băng đảng nào đó muốn dùng con để uy hiếp ta. Sau khi dò được vị trí GPS lần cuối trên điện thoại con, ta đã gọi cảnh sát đến căn nhà cũ mà con đã bị bắt cóc. Nhưng khi xông vào thì bọn người đó đã bị trời gông hết toàn bộ, còn bị đánh đến mức hình dạng không ra người. Sau đó cảnh sát lục soát, lại phát hiện trong phòng kho, Lục Chiêu Thuần đang dùng dao đâm chết người thế nên nó đã bị áp giải đi. Ta tiếp tục cho người tìm kiếm con nhưng lúc này lại không dò được vị trí của con cũng như không thể tìm được điện thoại nơi con bị bắt cóc. Mãi đến khi trời bắt đầu tối, người của ta mới bắt đầu tìm thấy vị trí của con. Con biết ta lo lắng đến mức nào không ? "

Ông mệt mỏi kể lại. Lúc này ông đã vô cùng lo lắng, bỏ hết mọi công việc để gấp gáp đi tìm cô.

Thẩm Khả lặng thinh nghe ông nói. Nước mắt từ từ lăn xuống gò má cô. Cô phải làm sao đây, là cô đã hại hân.

Thẩm Khả rời khỏi tay cha mình, ngồi phịch xuống dưới đất. Cô lại bắt đầu quỳ gối, cầm tay cha mình, vừa khóc nức - " Cha con cầu xin cha, coi như con cầu xin cha, xin cha hãy cứu anh ấy. Cha muốn con làm gì cũng được. Con cầu xin cha... "

Kim Doãn Tôn và Đỗ Tư Hà đau xót khi trông thấy bộ dạng của cô.

Thắm Văn ánh mắt nhăn nheo trở nên giận dữ nhìn cô.

Doãn Tôn thấy không ổn. Liền bước tới kéo cô ra - "Tiểu thư, người không thể như thế này"

Cô tuyệt vọng giẫy giụa - " Con cầu xin cha, cầu xin cha mà. Xin cha hãy giúp anh ấy..."

" Bóp... "

Tiếng động vang lên làm Kim Doãn Tôn và Đỗ Tư Hà đều hốt hoảng.

Thảm Văn đã đánh con gái mình. Dấu tay năm ngón còn in trên má cô.

" Con có biết mình đang làm cái trò gì không ?! Con dám cầu xin cho đứa con trai của kẻ đã giết chết mẹ con sao ?! "

Lời nói cảm hân của ông như muốn xé toạc màn đêm yên tĩnh ra. Cô vể mặt kinh hoàng.

"Cha đang nói bậy cái gì? Mẹ con chết là do tai nạn xe hơi kia mà..."

"Không phải, vụ tai nạn xe hơi đó có kẻ đã nhúng tay vào gây nên cái chết của mẹ con. Trước đây, vì không muốn con lo sợ nên ta đã không nói ra. Kể đứng sau việc này chính là Lục Quyết Thành, là chủ tịch tập đoàn Lục An, chính là cha của Lục Chiêu Thuận !"

Ông ngữ giọng phần nộ nói ra.

Toàn bộ linh hồn của cô như bị rút cạn. Lục Chiêu Thuận là con trai của kẻ đã giết chết mẹ cô. Làm sao, làm sao cô có thể chấp nhận sự thật này.

" Không, không, cha nói dối ! Là cha bịa đặt để chia cắt con và anh ấy ! Không, con không tin, tuyệt đối không tin lời cha nói ! "

Cô gào khóc như một đứa trẻ. Tay chân nhỏ nhẩn lạnh buốt, cô vừa khóc vừa run lẩy bẩy.

Kim Doãn Tôn đau đón ôm lấy cô - "Tiểu thư, người phải bình tĩnh, không được kích động"

"Không, các người nói dối ! Tất cả các người đang lừa tôi ! Sao các người có thể tàn nhẫn như vậy ? ! "

Thâm Khả trở nên kích động gào thét.

Thảm Vãn đôi mắt già cả toát lên vẻ bất lực lại đau lòng nhìn con gái của mình đang trong cơn hoảng loạn.

○○

"Thư ký Kim, đã hai ngày nay rồi Thẩm Khả tự nhốt mình trong phòng, không ăn không uống. Tôi rất lo cho con bé "

Sáng sớm, Kim Doãn Tôi đã đến thăm cô. Đỗ Tư Hà lật đật ra mở cửa, vừa nhìn thấy anh bà đã mau mắn báo cáo tình hình.

Anh bất lực nhìn lên gác, gật đầu với bà - "Tôi biết rồi, tôi sẽ thử khuyên cô ấy"

Đoàn Tôn bung một tô cháo và một ly sữa đến trước phòng cô. Gõ cửa ba cái rồi mới đẩy cửa bước vào. Thẩm Khả dường như không nghe thấy anh mở cửa, cô lẳng lặng ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé của cô, anh không khỏi xót xa. Thảm Khả mặc chiếc đầm ngủ màu trắng, mái tóc đen dài xõa xuống bên lưng. Cô có một mái tóc rất đẹp còn rất dài, dài đến tận eo. Da mặt trắng hồng hiện tại đã tái nhợt đi rất nhiều.

"Tiểu thư, người ăn chút gì đi" - Kim Doãn Tôn dịu dàng khuyên bảo cô.

Rất lâu sau, Thẩm Khả vẫn không trả lời anh. Doãn Tôn đành cảm tô cháo đến ngồi bên cạnh cô. Anh múc một muỗng đưa đến miệng cô nhưng Thẩm Khả mãi vẫn không chịu mở miệng. Anh bắt lực đặt tô cháo xuống.

" Tiểu thư, người không thể cứ như thế này. Cô có khúc mắc gì trong lòng thì cứ hỏi tôi. Tôi biết cô rất đau khổ, cứ hỏi những gì cô muốn tôi sẵn lòng giải đáp cho cô "

Anh biết cô chắc hẳn có rất nhiều điều muốn hỏi.

Thẩm Khả lúc này mới có phản ứng ngược mắt nhìn anh, lãnh đạm hỏi - "Tôi muốn biết người đàn ông đó vì sao lại giết mẹ tôi? Mục đích của ông ta là

gi ? "

Kim Doãn Tôn biết cô vốn dĩ là một nữ nhân rất kiên cường. Cô rất nhanh chóng chấp nhận thực tế, sự thích ứng quá đổi chóng mặt của cô đôi khi làm người khác cảm thấy đau lòng.

" Tôi không biết quá nhiều chi tiết nhưng cũng đã được nghe qua toàn bộ câu chuyện. Cha của cô và Lục Quyết Thành xưa kia vốn là bạn thời đại học. Hai người cùng học chung chuyên ngành kinh tế "

Cô ngạc nhiên - " Là bạn thời đại học ? "

Anh gật đầu - " Phải, nhưng sau đó không biết lý do gì mà từ lúc nào mối quan hệ của họ trở nên xấu đi. Bọn họ từ ghét nhau đến không đội trời chung. Suốt quãng thời gian thời đại học, dù là học tập hay thi cử họ đều tranh đua với nhau. Đến khi cả hai tốt nghiệp, Lục Quyết Thành vì đã có gia thế vững chắc nên chỉ cần học xong là có thể bước vào tập đoàn Lục An làm việc. Còn cha cô lại quyết định bước vào giới chính trị, vì ông không có trợ lực vững chắc từ gia đình nên hết lần này đến lần khác bị loại trừ khỏi giới chính trị. Lục Quyết Thành đã rất nhiều lần chế nhạo và nhục mạ ông nơi đông người vậy nên ông ấy rất hận. Sau này, khi bộ trưởng Thẩm rời bỏ mẹ cô và kết hôn với con gái của thủ tướng, ông ấy không mất bao lâu đã trở thành bộ trưởng kinh tế. Tôi không thể không thừa nhận thủ đoạn của ông ấy không hề quang minh chính đại "

Kim Doãn Tôn cẩn trọng nói.

Thẩm Khả bên môi cười lạnh. Cô ngay từ đầu đã biết rõ cha cô cũng chẳng phải người tốt. Ông ấy vì tham vọng của mình mà đã vất bỏ mẹ con cô, ông ấy tàn nhẫn như vậy, cô làm sao có thể tha thứ.

" Chuyện sau đó càng trở nên nghiêm trọng hơn. Cha cô sau khi có được quyền hành mình muốn, ông đã trả thù. Ông ấy... "

Anh chậm chạp dừng câu nói, cẩn thận quan sát cô.

Thẩm Khả nhìn ra vẻ chán chường của anh, ánh mắt có chút đố kỵ.

" Ông ấy đã ngủ với Tưởng Huệ, vợ của Lục Quyết Thành... "

Anh trầm ngâm mở miệng.

Cô vẻ mặt không giấu nổi sự bàng hoàng. Ngay sau đó đã bật cười thành tiếng, tiếng cười của cô rất lạnh lẽo. Nhưng người nghe thấy lại đau lòng không thôi.

Thẩm Khả thực sự không ngờ cha mình có thể tàn nhẫn đến mức độ như vậy, thủ đoạn đến mất nhân tính. Ông ấy lợi dụng bất kỳ người phụ nữ nào có thể mang lại lợi ích cho mình. Quả thực đáng sợ, thật sự quá đáng sợ.

Đến đây, cô cũng có thể đoán ra lý do mẹ cô chết !

" Lục Quyết Thành rất căm phẫn. Vậy nên khi phát hiện ra mối quan hệ bị che giấu của cha mẹ cô. Ông ta đã rắp tâm hãm hại mẹ cô, cho người giờ trò với chiếc xe đó " - Anh dè dặt kể lại những gì mình có thể nói ra.

Thẩm Khả vừa khóc lại vừa cười. Mẹ cô đã chết một cách oan uổng. Đã bị người ta hại chết ! Chỉ vì thù hận của cha cô ! Con tim yếu ớt trong lồng ngực cô muốn vỡ tung ra, cô ước gì có thể giải thoát nó, có thể giải thoát nỗi đau này.

Kim Doãn Tôn vô cùng xót xa nhìn cô, anh muốn đưa tay chạm vào tóc cô nhưng lại dừng lại. Anh tự cảnh báo bản thân mình. Người con gái này là người mà anh tuyệt đối không thể chạm vào.

" Anh biết ông ấy tệ tiện như vậy mà vẫn trung thành với ông ấy sao ? "

Cô bất ngờ lên tiếng hỏi anh.

Kim Doãn Tôn có chút ngạc nhiên nhưng sau đó cười khẽ - " Phải "

" Vì sao ? "

" Vì tôi có lý do riêng "

Anh chỉ nhàn nhạt trả lời.

Một lúc sau, Kim Doãn Tôn đứng lên đi đến trước mặt cô trầm tư nói - " Thẩm tiểu thư, có một điều tôi muốn cô hiểu rõ. Bộ trưởng Thẩm là rất người tàn nhẫn, ông ấy sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai đã gây thù với ông ấy "

Vừa nói xong, Thẩm Khả khó hiểu ngược mắt nhìn anh ta. Kim Doãn Tôn liền cúi đầu cung kính - " Những gì tôi biết tôi đã nói ra hết rồi. Mong tiểu thư có thể tự mình lựa chọn mọi chuyện. Người nhớ phải ăn uống đầy đủ, tôi xin phép "

Cánh cửa nhanh chóng đóng lại, chỉ còn một mình Thẩm Khả ngồi trên giường với vẻ mặt hoài nghi. Những lời anh ta nói đang ám chỉ điều gì ?

Cô chợt nhớ đến lời của Lục Chiêu Thuần. Cha mẹ của hắn đều mất hết rồi. Phải chăng chuyện này...

Thẩm Khả rung mình không muốn nghĩ đến. Cô lại bắt đầu bất an. Không, không phải, cô thực sự mong mọi chuyện không phải như cô hoài nghi.

Cô lật đật bước xuống giường mở máy tính của mình lên. Thẩm Khả gõ vào ô tìm kiếm cái tên Lục Quyết Thành. Hàng loạt kết quả tìm kiếm hiện lên.

Cô nhấp vào một bài báo về cái chết của chủ tịch tập đoàn Lục An, bàn tay nhỏ nhắn hoàn toàn cứng đờ. Lục Quyết Thành chết trong một vụ nổ máy bay cách đây hai năm. Cái ngày ông ta chết chỉ cách ngày mẹ cô mất ba tháng sau đó.

Thẩm Khả hơi khó thở, tay cô lại lạnh toát chậm chạp nhấp chuột kéo xuống dưới. Phi cơ riêng của Lục Quyết Thành phát nổ khi đang bay đến Nhật Bản du lịch cùng người phụ nữ được cho là mẹ của đứa con thứ ba của ông, đứa con riêng ngoài giá thú của nhà họ Lục. Cảnh sát cho rằng có kẻ đã cài bom vào máy bay và khiến mọi thứ phát nổ. Nhưng đến nay vẫn không thể tìm ra thủ phạm.

Người phụ nữ trên máy bay chính là mẹ của Lục Chiêu Thuần.

Cô cảm thấy như có sấm sét đánh vào đầu mình. Tay chân run rẩy không thể cử động. Thẩm Khả chỉ có thể bật khóc. Nỗi đau đớn cùng cảm hận dày vò trái tim cô.

Cô phải làm sao đây ? Lục Chiêu Thuần, cô phải làm sao với hắn đây ?

Ông trời ơi, có phải ông muốn trêu đùa chúng tôi hay không ?! Ông vì sao có thể tàn nhẫn như vậy ?

Cha cô vì sao có thể độc ác đến như vậy ? Một lúc giết chết cả hai mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đành Lòng Vứt Bỏ

So với tâm trạng đau đớn của cô, bên ngoài kia đã bắt đầu nổi cơn sóng gió với nhà họ Lục. Báo chí rất nhanh chóng đưa tin tức về vụ việc tam thiếu gia của nhà họ Lục là một kẻ giết người.

Ngày thứ ba bị bắt giam, Lục Hoán Ngữ vừa đi công tác trở về đã đến thăm hắn.

" Bà nội có phải rất tức giận không ? "

Lục Chiêu Thuần ngồi đối diện anh, thân thể cao lớn đã gầy đi rất nhiều.

Hoán Ngữ nét mặt rõ ràng không vui, nhưng cũng nhẹ giọng - " Em còn hỏi sao ? Bà nội lúc biết tin đã lên cơn đau tim, cũng may là không có gì nghiêm trọng. Chiêu Thuần, em đã nghĩ cái gì vậy ? Em thực sự giết người sao ? "

" Nếu anh muốn xác nhận em có bị oan hay không thì đừng cố gắng nữa. Người chính là do em giết, lúc cảnh sát đến đã tận mắt nhìn thấy điều đó. Em cũng đã tự thú tất cả rồi " - Hắn lãnh đạm lên tiếng.

" Chiêu Thuần, anh sẽ giúp em. Anh đã đi tìm luật sư giỏi nhất... "

" Không cần đâu, dù sao cũng là có tội. Không cần phải làm như vậy "

Lục Chiêu Thuần lạnh lùng cắt ngang. Cảnh sát đã rất nhiều lần hỏi hắn về động cơ giết người nhưng hắn chỉ đơn giản trả lời bốn chữ : thù oán cá nhân. Hắn không muốn chuyện này rắc rối hơn nữa, càng không muốn cô bị liên lụy.

Lục Hoán Ngữ khó khăn nhìn hắn. Chuyện này mà nói như một cú đấm kích với nhà họ Lục, nó có thể sẽ trở thành vết nhơ suốt đời. Quan trọng hơn là em trai anh sẽ phải đi tù. Cuộc đời của Chiêu Thuần rồi sẽ ra sao với cái vết nhơ này.

Hắn ngược nhìn anh, lúc sau đột ngột mở miệng, ánh mắt có chút hòa hoãn - " Anh cả, em có một việc muốn cầu xin anh giúp "

Anh khẽ nhú mồm, lần đầu tiên anh thấy em trai mình chịu mở miệng cầu xin ai đó.

" Được, em nói đi "

oooooooooooooooooooooooooooo

Ngày hôm sau, có người lại đến thăm hấn. Lần này là Daniel.

" Sao cậu lại đến đây ? " - Lục Chiêu Thuấn nhướn mày.

" Anh điên rồi sao ? Sao lại nhận tội hết ? Đúng, người là do anh giết nhưng bọn người kia là do tôi đánh. Tôi sẽ đi thú tội "

Cậu thực sự tức giận với hành động của hấn.

Lần này, Lục Chiêu Thuấn lạnh lùng trừng mắt với cậu - " Cậu thôi cái kiểu trẻ con của mình đi. Tôi đã mang tội giết người thì gánh thêm cái tội đánh người nữa cũng chẳng sao ? Nếu cậu mà cũng đi tù em gái cậu sẽ như thế nào ? "

Em gái của Daniel đã mắc bệnh tim bẩm sinh ngay từ nhỏ, cơ thể vô cùng yếu ớt. Cơ thể con bé vì cơ địa không tốt nên đã không được phẫu thuật. Cha và mẹ cậu đã ly dị với nhau, mẹ thì đi theo người đàn ông khác, còn cha cậu lại lao đầu vào chuyện kinh doanh của mình. Lúc nào họ cũng cho cậu rất nhiều tiền, vật chất vô cùng dư dả nhưng không có lúc nào là quan tâm đến hai anh em.

Daniel và em gái của mình đã phải tự chăm sóc lẫn nhau. Nó lúc nào cũng đeo theo anh trai của mình. Cậu rất thương yêu nó. Nếu như cậu thực sự có chuyện gì thì con bé sẽ ra sao ?

Nghĩ đến đây, Daniel lại cuộn chặt tay lại.

" Lục Chiêu Thuấn, anh có thể sẽ phải ngồi tù đến mười năm đó ! "

Nếu là giết người bình thường thì đã vài năm nhưng mà cách thức giết người của Lục Chiêu Thuấn đã bị liệt vào trường hợp giết người man rợ sẽ bị xử phạt nặng hơn rất nhiều. Thông qua quen biết cậu đã nhìn thấy xác của tên Lưu Trị đó. Bộ phận đàn ông của hấn ta đã bị "dập nát" đúng nghĩa. Chưa nói đến Lục Chiêu Thuấn đã đâm hấn ta lòi hết cả ruột gan. Lúc nhìn thấy, Daniel chỉ muốn buồn nôn ra. Không phải trước đây cậu chưa từng thấy người chết, nhưng mà Chiêu Thuấn thực sự ra tay quá tàn ác. Cậu đã hiểu rõ, hấn tuyệt đối không cho phép kẻ khác xâm hại đến những thứ thuộc về hấn.

Lục Chiêu Thuấn im lặng.

" Vậy còn cô gái tên Thẩm Khả ? Anh chẳng phải rất thích cô ấy hay sao ? Lúc biết tin anh bị bắt cô ấy đã kích động như thế nào, còn khóc rất nhiều. Anh nhẫn tâm để người con gái của mình đau khổ như vậy ? " - Cậu lại hỏi.

Ánh mắt của hấn dần biến đổi, vẻ mặt hoảng sợ của cô lại hiện về trong trí nhớ khiến hấn đau thắt nơi lồng ngực. Hấn nhớ cô, rất rất nhớ. Giờ phút này mong mỏi lớn nhất của hấn chính là được nhìn thấy Thẩm Khả, được ôm chặt cô vào lòng, được hôn lên cánh môi mềm mại đó. Nhưng Lục Chiêu Thuấn không thể.

" Tôi có lỗi với cô ấy. Là tôi đã khiến cô ấy bị vạ lây, là tôi hại cô ấy. Vậy nên đây là sự trừng phạt thích đáng dành cho tôi " - Hấn nhàn nhạt mở miệng. Đầu đó nơi lồng ngực còn đau hơn gấp bội lần.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Thẩm Khả, mấy ngày nay sao cậu nghỉ học vậy ? Cậu bị bệnh sao ? "

Giọng nói của Hạ Hương qua điện thoại tràn đầy lo lắng.

Cô nhẹ giọng trả lời - " Cậu đừng lo, mình chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe mà "

" Có phải cậu đã biết chuyện của Lục Chiêu Thuấn không ? "

Cô nàng không ngờ gia thế của hấn lại lớn như vậy, nhưng điều kinh hãi khác chính là hấn đã thực sự giết người. Hạ Hương đoán cô đã biết tin này nên mới đổ bệnh.

Thẩm Khả cũng không phủ nhận, giọng nói rất nhỏ - " Ủ, mình biết rồi "

" Cậu không sao thật chứ ? "

" Mình không sao "

Kết thúc cuộc gọi với Hạ Hương, cô thay đồ bước xuống nhà ăn sáng. Đỗ Tư Hà vừa nhìn thấy cô đã mừng rỡ.

" Thẩm Khả, con xuống rồi. Mau ngồi vào bàn ăn sáng đi. Dì có làm mấy món mà con thích nhất " - Bà kéo tay cô vui vẻ nói.

Khuôn miệng nhỏ nhắn hé ra một nụ cười nhạt - " Cảm ơn dì, dì đã vất vả chăm sóc con rồi "

" Thẩm Khả, dĩ đối với con như con gái của mình vậy. Con tự hành hạ bản thân như vậy, dĩ thật sự rất đau lòng. Dù chuyện gì xảy ra thì con cũng không được phép để bản thân bị tổn hại. Mặc kệ những người khác ra sao, con phải biết quý trọng mình trước "

Bà ôn tồn bảo ban cô.

Thắm Khả nhẹ nhàng gạt đầu - " Vâng ạ "

Cô ngồi xuống bàn, ăn từng món một. Tuy tâm trạng không tốt nhưng cơ thể cô đã rất đói lại yếu ớt, cô phải chăm sóc cho nó.

Ăn xong, Thắm Khả ngồi bên cửa sổ phòng mình nhìn tuyết rơi. Cô lo lắng, cô không biết phải làm cách nào và cô lại sợ hãi.

Cầm khung hình của người phụ nữ xinh đẹp trên tay, cô bật khóc.

Mẹ à, mẹ có trách con không ? Vì con đã phải lòng con trai của kẻ đã giết chết mẹ. Nhưng con lại không có cách nào oán hận anh ấy được.

Lục Chiêu Thuần không có tội. So với con, anh ấy còn đáng thương hơn nhiều. Con chỉ mất mẹ, còn Lục Chiêu Thuần mất cả cha lẫn mẹ. Anh ấy còn vì con mà phải chịu ngồi tù.

" Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, con phải làm sao với anh ấy đây ? "

Tại sao con và anh ấy lại phải chịu số phận như thế này ? Chỉ vì mối hận thù của hai người đàn ông đó mà con và anh ấy mất đi người thân của mình. Và bây giờ, con lại sắp mất anh ấy.

Những lời hứa lúc trước của con với mẹ, con sợ mình không thể giữ được nữa rồi. Con không thể không hận người đàn ông mà con đã chính miệng gọi bằng cha đó.

oooooooooooooooooooooooooooo

Thắm Khả ngày hôm sau đã đến trường bình thường. Tất nhiên không thể thiếu những lời bàn tán ra vào của những người khác.

Cô cũng để ngoài tai tất cả. Hạ Hương cố gắng làm cô vui nhưng cô cũng chỉ nặn ra nụ cười cho có lệ. Mạnh Triết cũng cố nói chuyện hỏi thăm cô nhưng Thắm Khả dường như không hứng thú lắm.

Tuy rằng ngồi trong lớp nghe thầy giảng bài nhưng tâm trạng cô vẫn còn vây kín nỗi sợ hãi. Đầu óc cô chỉ nghĩ đến một người. Thắm Khả không muốn nhìn thấy hán phải ngồi tù, lại cảm thấy bản thân thật vô dụng, cô một chút năng lực cũng không có để cứu Lục Chiêu Thuần.

Hắn đã đủ đau khổ rồi, Thắm Khả không muốn hắn phải chịu đựng thêm nữa.

Trong lúc cô đang hoàn toàn tuyệt vọng thì anh trai của hắn đã đến gặp cô.

Giờ ra về, Thắm Khả vừa bước chân ra khỏi cổng đã nhìn thấy một người đàn ông cùng với một chiếc xe hơi sang trọng đỗ trước cổng trường cô. Anh ta có dáng người cao lớn, bộ dạng nho nhã trầm ổn. Điều làm cô chú ý là anh ta có một gương mặt rất giống Chiêu Thuần nhưng lại dịu dàng hơn, không có lúc nào cũng đằng đằng sát khí như hắn. Anh ta cũng không hề giống với Lục Hàm.

Thắm Khả đã nhạy cảm đoán ra anh ta là anh cả của hắn, là tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn Lục An. Lục Chiêu Thuần từng kể với cô hắn có đến hai người anh trai. Vậy nên người đàn ông kia có thể chính là anh cả của hắn.

.....

...

" Em muốn uống cái gì ? "

Lục Hoán Ngữ cầm quyển menu trên tay nhìn cô.

Cô nhìn một lượt menu rồi nhẹ giọng đáp - " Cho em một ly sữa nóng là được rồi "

Anh sau khi nói với người phục vụ liền tiếp tục đoạn hội thoại với cô - " Tôi nghĩ chắc em cũng biết tôi là ai rồi "

Vì biết là ai nên cô mới dễ dàng đi theo anh ta đến quán cà phê như vậy.

Thắm Khả gạt đầu - " Anh là anh của Lục Chiêu Thuần "

" Tôi là Lục Hoán Ngữ, là anh cả của Chiêu Thuần. Tôi nghĩ tình hình của Chiêu Thuần em chắc cũng đã biết " - Anh cẩn trọng quan sát cô bé trước mặt mình.

Trước đây anh cũng chỉ biết sơ qua việc Lục Chiêu Thuần quen với một cô bé nữ sinh cùng trường với mình và bị bà cấm cản. Anh cũng không quan tâm mấy vì bận bịu quá nhiều việc. Chỉ là không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến như ngày hôm nay.

Cô gái ngồi đối diện có gương mặt rất xinh đẹp, mái tóc đen dài mượt mà với làn da trắng muốt. Vẻ đẹp của cô vô cùng dịu dàng và thanh khiết làm

người ta không kiềm lòng được mà yêu mến.

Thẩm Khả vẽ mặt khăn trương nhìn anh - " Anh có thể nói cho em biết Lục Chiêu Thuần giờ ra sao không ? "

" Em ấy đã nhận hết tội, vài ngày nữa sẽ phải ra tòa " - Giọng anh có chút lạnh đi.

Bàn tay cầm ly nước lọc của cô khẽ run rẩy. Nỗi sợ trong lòng lại bắt đầu dâng lên.

" Vậy anh có cách nào cứu anh ấy không ? Em xin anh hãy cứu anh ấy " - Thẩm Khả giọng nói khẩn thiết van xin.

Lục Hoán Ngữ trông cô cảm thấy không đành lòng, cup mắt nói - " Tôi là anh trai của Chiêu Thuần. Đương nhiên sẽ tìm mọi cách để giúp em trai mình. Nhưng Chiêu Thuần đã giết người ngay trước mặt cảnh sát, vậy nên ngồi tù là chuyện phải chấp nhận "

" Có phải anh ghét em lắm đúng không ? " - Cô đau đớn trong tuyệt vọng.

Anh cảm thấy khó hiểu - " Vì sao tôi lại phải ghét em ? "

Thẩm Khả giật mình ngạc nhiên. Chẳng lẽ anh ta không biết chuyện cô bị bắt cóc trước đó ? Lục Chiêu Thuần đã không nói ra ?

Lúc này, người phục vụ bung nước ra đặt lên bàn. Sau khi phục vụ rời đi, Lục Hoán Ngữ mới nói tiếp - " Thật ra hôm nay tôi đến đây là để đưa ra cho em một lời đề nghị "

Cô khó hiểu - " Lời đề nghị ? "

" Đi du học "

Anh chậm rãi nhả ra ba từ.

Ba từ này như một tảng đá đè nặng lên trái tim cô. Đôi mắt thoáng lên vẻ sững sốt - " Vì sao ? "

Lục Hoán Ngữ nghiêm túc mở miệng - " Em không cần biết vì sao. Tôi có điều tra qua về em, cha đã bỏ đi từ khi vợ mình đang mang thai, mẹ em thì đã mất cách đây hai năm về trước trong một tai nạn xe hơi, hiện tại em đang sống với dì nuôi của mình. Thẩm Khả, đây chính là một cơ hội tốt. Chỉ cần em đồng ý, giấy tờ, chi phí tất cả sẽ có người lo hết cho em "

Cô không ngờ anh ta lại điều tra về mình. Cũng may thân phận của cô vẫn được Thẩm Văn che giấu kỹ lưỡng.

" Đây là ý của anh ? " - Cô bất giác hỏi.

" Là của Lục Chiêu Thuần " - Anh chỉnh lại câu nói của cô.

Em trai của anh có đôi lúc thực sự quá ngốc nghếch. Chỉ vì không muốn người con gái mình thích đau khổ mà đành lòng đẩy người đó đi.

Lòng ngực cô như có máu chảy ra. Đau đớn vô hạn. Vì sao anh phải làm như vậy, Lục Chiêu Thuần ?

Em không xứng.

Cô hiểu hẳn muốn gánh hết tất cả. Toàn bộ nỗi đau đớn này hẳn chỉ muốn một mình cô độc ôm lấy chứ không muốn khiến Thẩm Khả cô đau lòng.

Thẩm Khả cắn chặt môi mình. Cô kéo dài sự im lặng rất lâu. Đôi mắt ưu thương nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn dòng người xuôi ngược ngoài kia. Người đối diện cũng rất kiên nhẫn chờ đợi cô.

Rất lâu sau, cô mới ngược nhìn anh nhẹ giọng đáp - " Em đồng ý "

Lục Hoán Ngữ hơi bất ngờ, không nghĩ cô lại đồng ý nhanh như vậy. Anh còn tưởng cô sẽ cự tuyệt.

Sau khi anh ta rời đi, Thẩm Khả vẫn còn ngồi lại. Ánh mắt cô lại di chuyển ra bên ngoài. Nhìn người đàn ông leo lên chiếc xe rồi biến mất khỏi chốn đông người.

Ly sữa trong tay cô đã nguội ngắt. Cô cảm thấy trái tim mình giá buốt như tiết trời mùa đông. Thẩm Khả bất giác nhớ đến lời nói của một người bạn.

Con người sinh ra vốn đã cô đơn nên buông bỏ những điều mình cho là yêu thương, là hạnh phúc đâu dễ, cứ muốn níu kéo nó ở mãi bên mình. Nhưng mà cô vẫn phải lựa chọn.

Vì đôi khi yêu thương cũng như một chiếc vé có hạn sử dụng, tùy người, tùy cảnh, tùy duyên.

Cô đã lựa chọn vứt bỏ chiếc vé này. Bởi vì nó không dành cho cô.

Chương 28: Lần Cuối Cùng Em Thích Anh

Thẩm Khả vừa bước ra khỏi quán cà phê thì tuyết bắt đầu rơi. Cùng là lúc cô nhận được cuộc điện thoại của cha mình.

"Lục Hoán Ngữ gặp mặt con nói chuyện gì?"

Giọng của Thẩm Văn từ đầu dây bên kia không mấy vui vẻ.

Nghe thấy giọng của ông cô cũng chẳng ngạc nhiên. Từ sau ngày cô bị bắt cóc, cha cô càng tăng cường giám sát cô hơn, luôn luôn túc trực 24/24 theo dõi cô. Thẩm Khả đi đâu làm gì ông cũng đều biết được.

Cô cười nhạt trong bụng. Tần suất làm việc của bọn họ nhanh thật.

Thẩm Khả không trả lời câu hỏi của cha mình, chỉ ngước mắt nhìn tuyết rơi, hít một hơi thật sâu.

"Tối nay, cha có bận việc không?"

"Con cần gì sao?"

"Chúng ta cùng nhau dùng bữa tối"

Thẩm Văn nhất thời ngạc nhiên. Lần đầu tiên, cô chủ động muốn dùng bữa tối cùng ông. Nghe vậy, ông ngay lập tức khẽ vui mừng.

"Được rồi ta sẽ ngay lập tức cho người đặt nhà hàng bữa tối hôm nay"

Thẩm Khả gác máy. Cô lại hít một hơi thật sâu, cảm nhận cái không khí giá lạnh tràn vào tim mình.

oooooooooooooooooooooooooooo

Đúng bây giờ, cô được Kim Doãn Tôn đưa đến một nhà hàng hoàng gia cao cấp tại khu Tây Phú. Lần này, cha cô đã đổi địa điểm ăn tối.

Thẩm Khả thầm nghĩ chẳng phải nơi này rất không kín đáo sao? Người bên ngoài lại rất dễ dàng nhìn vào bên trong. Cha cô không sợ buổi gặp mặt của hai người bị bại lộ? Không lẽ ông ấy đang có ý định...

Cô trong lòng nổi lên chút chế giễu. Vậy cũng tốt.

Thẩm Khả ngồi trên bàn ăn thịnh soạn nhìn cha mình. Hai tay trên gối khẽ nắm lại.

"Con có chuyện muốn thương lượng cùng cha"

Người đối diện dừng đưa nhìn cô, ông cũng nhạy cảm đoán ra con gái mình đột nhiên chủ động muốn đi ăn tối đương nhiên là có vấn đề. Thẩm Văn nhẹ nhàng quan sát nét mặt của cô.

"Con nói đi"

"Cha hãy cứu Lục Chiêu Thuần" - Thẩm Khả chậm chạp nói ra từng từ.

Ngay lập tức, cô trông thấy gương mặt già cả biến sắc. Đôi mắt nổi lên giông bão. Tay cầm thìa cũng run run. Thẩm Văn thực sự rất tức giận - "Khả nhi, con còn dám..."

"Xin cha hãy nghe con nói hết"

Đáy mắt cô lạnh ngắt, nghiêm túc nhìn ông.

Thẩm Văn cố kiềm nén cơn giận trong lòng xuống - "Được, con nói đi. Nhưng ta sẽ nói cho con biết, ta tuyệt đối sẽ không giúp con trai của kẻ đã giết chết mẹ con"

Cô ngước mắt nhìn thẳng vào người đối diện, giọng nói không nhanh không chậm - "Đổi lại, con sẽ đồng ý trở thành con gái của bộ trưởng Thẩm. Và hoàn toàn cắt đứt với Chiêu Thuần, không còn liên quan gì đến anh ta nữa"

Ông nhất thời kinh ngạc trước lời nói của cô. Đuôi mắt đầy nếp nhăn nheo lại. Thẩm Văn lại quan sát cô cẩn thận. Rất lâu sau, con giận của ông dần lắng xuống. Thẩm Khả không biết ông đang suy nghĩ điều gì, cô chỉ có thể đặt cược một lần.

" Và con sẽ về nhà cùng ta chứ ? "

Sau một khoảng thời gian im lặng, ông mới từ tốn lên tiếng.

Cô ánh mắt có chút vô hồn, nhặt lời - " Không, con muốn đi du học "

Thẩm Văn một lần nữa ngạc nhiên - " Sao bỗng nhiên lại muốn đi du học ? "

" Chẳng phải cha muốn con hoàn toàn cắt đứt với Chiêu Thuần sao ? Vậy thì rời khỏi nơi này là cách tốt nhất. Với lại, dù gì con cũng sẽ trở thành con gái của bộ trưởng Thẩm, ít ra thì con cũng muốn mình xứng đáng với cái danh xưng đó. Con không muốn cha bị mất mặt "

Nếu như để ý kỹ sẽ thấy hai câu nói cuối của cô rất lạnh lùng.

Thẩm Văn về mặt trầm ngâm, hồi lâu sau mới đáp - " Được, vậy con muốn đi khi nào ? "

" Con muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Chậm nhất là thứ hai tuần sau. Con nghĩ đối với bộ trưởng Thẩm đây việc này không khó "

Việc làm giấy tờ bình thường có thể sẽ rất rườm rà và mất nhiều thời gian nhưng người có chức có quyền như cha cô mà nói thì lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

" Thứ hai ? Là ngày Lục Chiêu Thuần ra tòa ? " - Ông hơi nhíu mày.

Cô gật đầu - " Con sẽ đợi đến khi phiên tòa kết thúc và đợi tin của cha. Nếu Chiêu Thuần không sao, con sẽ ngay lập tức lên máy bay "

Thẩm Văn trong đáy mắt có chút chần chừ - " Việc này e là rất khó cho ta "

" Con nghĩ hai mạng người cha còn có thể giết được, chỉ cứu một mạng người sao có thể làm khó cha, phải không ? "

Cô vừa nói vừa cười nhặt. Gương mặt trắng trẻo không chút biến sắc làm cho người nghe một trận ớn lạnh xương sống.

Thẩm Văn sững sốt nhìn cô sau đó gương mặt xám đi nhanh chóng, đáy mắt lạnh lẽo - " Con nói cái gì ? "

Cô chỉ nở nụ cười đáp lại - " Con đợi tin từ cha "

Rồi đứng dậy cất bước đi khỏi nhà hàng.

oooooooooooooooooooooooooooo

" Thẩm Khả trả lời như thế nào ? "

Lục Chiêu Thuần có chút khẩn trương hỏi anh.

Hoán Ngữ thờ dãi một cái, bộ dạng nghiêm nghị đáp - " Cô ấy đồng ý rồi "

" Vậy cô ấy có còn nói gì khác không ? " - Hấn trong lòng hơi khó hiểu.

" Không, anh hỏi và cô ấy đồng ý " - Lục Hoán Ngữ bắt lực nhìn em trai mình.

Anh còn nhớ rất rõ những điều Thẩm Khả đã nói. Ban đầu, anh còn nghĩ rằng em trai anh đã thích nhầm người rồi. Cô gái đó cũng chỉ như những người phụ nữ khác háms tiền mà thôi. Chỉ cần đặt tiền và danh lợi ngay trước mặt cô ta thì tình cảm chỉ là thứ vứt đi. Cô gái đó chỉ muốn lợi dụng em trai anh thôi.

Nhưng mà Thẩm Khả lại nói với anh - " Chuyện đi du học em hứa với anh, ngày giờ em sẽ thông báo cho anh biết. Còn chuyện chi phí và giấy tờ anh không cần lo đến, em có thể tự lo được "

Lục Hoán Ngữ lúc đó hơi bất ngờ lại thêm phần khó hiểu.

" Em không cần phải như vậy. Giấy tờ thường phải làm rất lâu, để tôi... "

" Anh yên tâm, trong vòng chưa đầy một tuần em sẽ rời khỏi nơi này. Em hứa đấy "

Thẩm Khả biết anh ta sợ cô không giữ lời nên liền cắt ngang.

Lục Chiêu Thuần trong lòng bỗng chốc hụt hẫng. Có một khoảng trống đầy khó chịu nằm ở lồng ngực hấn. Rõ ràng đây là ý muốn của hấn nhưng sao khi

nghe cô đồng ý, hẳn lại khó chịu như vậy ?

Thẩm Khả đồng ý nhanh như vậy sao ? Chỉ ít ra hẳn còn tưởng cô sẽ cự tuyệt lời đề nghị này.

" Em biết rồi. Cảm ơn anh, anh cả " - Lục Chiêu Thuần giọng trầm trầm nói với anh mình.

Cuộc gặp gỡ nhanh chóng kết thúc, hẳn phải trở về buồng giam. Ngồi trong buồng giam tối tăm, ánh sáng lờ mờ từ ô cửa sổ nhỏ hắt vào gương mặt anh tuần đã vài phần mệt mỏi của hẳn. Từ trong bóng tối, Lục Chiêu Thuần nhớ đến cô, nụ cười xinh đẹp như hoa anh đào mới nở, bộ dạng lúc nào cũng vui vẻ trước mặt hẳn.

Hẳn muốn đẩy cô đi sao ? Thực sự không. Thực lòng hẳn không muốn để cô rời xa hẳn. Nhưng mà...

Bộ dạng bây giờ của hẳn nhất định không thể để cô nhìn thấy. Thẩm Khả sẽ rất đau lòng rồi lại tự trách mình, hẳn không muốn nhìn thấy cô khóc. Bởi vì khi ấy hẳn còn đau hơn gấp vạn lần.

Lục Chiêu Thuần sẽ để cô đi nhưng tất cả chỉ là tạm thời. Hẳn không biết hẳn sẽ ngồi tù trong bao lâu. Nhưng đến khi hẳn có thể ra khỏi đây, hẳn nhất định sẽ tìm lại cô, sẽ một lần nữa giữ cô là của riêng hẳn.

Thẩm Khả, em nhất định không được thay lòng, nhất định không được yêu người đàn ông khác. Hãy chờ tôi, vì tôi không đủ rộng lượng nhường em cho một người nào khác. Cũng tuyệt đối không thể buông tay em ra.

Hẳn chính là ích kỷ như vậy không muốn buông tha cho cô cả đời.

oo

Một ngày trước khi phiên tòa xét xử diễn ra, Thẩm Khả đã đến nơi hẳn bị giam giữ nhưng lại không vào. Cô đứng bên ngoài cổng âm thầm nhìn vào trong.

Cô muốn nhìn thấy hẳn lần cuối nhưng lại không có đủ dũng khí để gặp mặt hẳn. Chỉ có thể ở bên ngoài cũng xem như gần hẳn nhất có thể.

Thẩm Khả đứng đó rất lâu. Không biết từ khi nào nước mắt lại bắt đầu chảy xuống. Cô biết làm như vậy là tàn nhẫn. Nhưng thà rằng cứ để hẳn xem cô là kẻ tàn nhẫn cũng không muốn Lục Chiêu Thuần phải chịu đựng những đau khổ dằn vặt giống như cô. Làm sao hẳn có thể chịu đựng khi biết được người mà hẳn thích lại chính là con gái của kẻ đã giết chết cha mẹ hẳn.

Cứ để mọi thứ kết thúc ở đây, như vậy là được rồi. Thẩm Khả không thể để hẳn chịu tổn thương hơn nữa.

Cô đột nhiên nhớ ra ngay cả một câu thích hẳn cô cũng chưa từng nói với Lục Chiêu Thuần. Hẳn cũng chưa bao giờ đòi hỏi cô.

" Chiêu Thuần, em thích anh, thực lòng vô cùng thích anh "

Anh có nghe không hả ?

Cô nước nứa bật ra lời nói từ tận sâu đáy lòng.

Lần này sẽ là lần cuối. Lần cuối cùng em thích anh, Chiêu Thuần.

Hẳn chính là mối tình đầu của cô. Hẳn chính là những gì đẹp đẽ nhất, hoàn hảo nhất trong tuổi thanh xuân của cô. Cho dù nó rất ngắn ngủi, rất đau đớn thì cô vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Lục Chiêu Thuần, cảm ơn anh và xin lỗi anh.

Chúng ta còn rất trẻ, còn cả một quãng đường đang chờ ta ở phía trước. Sau này, em và anh sẽ không thể cùng bước đi trên một con đường, sẽ tiếp tục bước đi mà không có đối phương. Rồi chúng ta sẽ gặp gỡ nhiều người, cuối cùng sẽ tìm thấy người mà chúng ta thật lòng yêu thương. Tuổi trẻ vẫn tiếp tục trôi qua và thời gian sẽ không bao giờ dừng lại. Giữ lại một hồi ức đẹp cũng là một cách tốt để nhớ về tuổi thanh xuân.

Cô nhớ lại những gì mẹ cô đã từng nói.

" Rồi một lúc nào đó, vào một thời điểm phù hợp, tại một nơi phù hợp con sẽ gặp được người mà con thật lòng yêu thích. Con hãy hứa với mẹ, con sẽ không trốn chạy, sẽ không từ bỏ mà sẽ đứng cảm ơn nhận, yêu thương người đó hết lòng hết dạ "

Vào thời điểm đó, cô chỉ mới có mười bốn tuổi. Trong lòng cô rất hận cha mình, lại luôn tức giận vì mẹ vẫn luôn chờ đợi ông không oan thán một lời. Vậy nên Thẩm Khả đã từng nói với mẹ sẽ không bao giờ yêu một người đàn ông nào hết vì đàn ông tất cả đều tồi tệ. Lúc ấy mẹ chỉ cười và nói với cô mấy lời đó.

Mẹ à, con thực sự đã tìm thấy người mà con thực lòng yêu mến rồi. Nhưng bây giờ con lại không đủ dũng khí để đón nhận thứ tình cảm này. Con và anh ấy đều không đủ tư cách dành tình cảm cho đối phương. Ông trời có phải muốn trêu chọc con và Lục Chiêu Thuần không hả mẹ ?

Thẩm Khả đứng đó rất lâu mặc cho tuyết rơi dày đặc. Cô nhìn xuống dưới chân mình, cảm nhận chiếc lắc bạc hơi lạnh đeo trên cổ chân như một sợi xích

trói chặt giữ chân cô. Cũng đã đến lúc cô nên tìm cách tháo nó ra.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Sáng hôm sau, cô dậy rất trễ. Chuyến bay của cô là vào buổi chiều vậy nên cô cố tỉnh ngủ cho qua giấc. Cô sợ cảm giác chờ đợi, cô sợ không kiểm chế được mà chạy đến phiên tòa để nhìn thấy hắn. Cô sợ mình lại khóc. Thẩm Khả đã cố thức thật khuya để sáng hôm sau ngủ dậy muộn.

Lúc cô tỉnh giấc thì đã gần trưa. Chắc có lẽ bây giờ phiên tòa đã kết thúc. Cô xuống giường đánh răng rửa mặt, tắm rửa, mặc quần áo chỉnh tề. Sau đó, gọi một cuộc điện thoại cho Hạ Hương.

" Tiểu Khả, mình thực sự muốn ra tiễn cậu mà "

Giọng cô nàng đầy buồn rầu.

" Đừng, mình không muốn tại sân bay khóc lóc rồi lại lưu luyến. Cậu biết mình dễ khóc thế nào mà "

Lúc biết tin cô đi du học, Hạ Hương đã rất sốc. Đối với người bạn thân nhất của mình, cô luôn cảm thấy có lỗi. Ngay cả thân phận thật sự của mình cô cũng giấu giếm rồi lại bỏ đi đột ngột.

Nói chuyện với cô nàng vài câu xong, Thẩm Khả xách vali xuống nhà dưới, ăn một bữa cuối cùng. Đỗ Tư Hà đã khóc. Đối với bà chẳng khác nào sắp phải tiễn con gái đi xa.

Đúng giờ, Kim Doãn Tôn cùng tài xế lái xe đến đón cô. Anh giúp cô mang hành lý ra ngoài. Suốt một quá trình cô không nói một lời. Cô đang lo lắng trong lòng lại hồi hộp. Trước khi ngồi lên xe, Thẩm Khả đã chịu mở miệng.

" Tôi muốn biết, kết quả như thế nào ? "

Kim Doãn Tôn vẻ mặt không chút biểu hiện nào mở cửa xe cho cô.

" Tiểu thư mời lên xe, kết quả tôi sẽ cho người biết trên đường đi "

" Anh cho tôi biết rồi tôi sẽ lên xe "

" Tiểu thư, mời "

Anh không nhìn cô, nghiêm cẩn cúi đầu.

Thẩm Khả âm thầm bực bội nhưng cũng quyết định lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Là Kết Thúc Hay Khởi Đầu

" Chiêu Thuần, anh ấy như thế nào rồi, tòa xét xử ra sao ? "

Ngồi trên xe cô gấp gấp hỏi.

Kim Doãn Tôn ngồi bên cạnh ghế lái, bắt lực thở dài một chút. Anh thấp giọng trả lời - " Lục Chiêu Thuần vẫn sẽ ngồi tù ba năm "

" Anh nói gì ? " - Thẩm Khả hoảng hốt nhìn anh ta.

" Dừng xe ! Ngay lập tức dừng xe cho tôi ! "

Cô lại bắt đầu kích động. Lớn tiếng nói với người tài xế.

Kim Doãn Tôn nhanh chóng ra hiệu không được dừng xe, xoay người ra sau khấn trương lên tiếng - " Tiểu thư, người phải bình tĩnh, người phải để cho tôi nói hết "

" Anh còn muốn nói ? Ông ấy đã hứa với tôi như thế nào ? Tại sao Chiêu Thuần vẫn phải ngồi tù ? Anh trả lời cho tôi biết " - Cô gương mặt xinh đẹp hiện rõ sự tức giận.

" Tiểu thư, Lục Chiêu Thuần giết người ngay trước mặt rất nhiều cảnh sát. Muốn tòa tuyên án không có tội thật sự là điều bất khả thi " - Anh cẩn trọng giảng giải.

Cô cười lạnh - " Có gì mà bất khả thi chứ ? Ông ấy ngay cả hại chết người còn hại được thì cứu một người thoát tội cũng làm khó ông ấy sao ? "

" Tiểu thư, người không thể như vậy được. Ông ấy đường đường là một bộ trưởng, không thể nhúng sâu vào những chuyện như thế này. Tai mắt gần đây rất nhiều, người muốn lật đổ ông ấy cũng không phải là ít. Bộ trưởng đã dùng sự quen biết của mình trong bồi thẩm đoàn và cả chánh án để giúp đỡ Lục Chiêu Thuần giảm nhẹ tội danh. Tiểu thư, người phải hiểu với tội danh giết người man rợ cùng gây thương tích cho nhiều người có ngôi tù đến mười năm, cũng không phải là chuyện gì lạ. Ba năm, tiểu thư ba năm đã là tốt nhất có thể rồi " - Kim Doãn Tôn từ tốn nói với cô.

Thẩm Khả nghe xong chỉ bật cười lạnh. Cũng hay thật, ông ấy giết người không sợ bị phát hiện nhưng cứu người lại sợ người ta biết sao ?

Cô sau đó trở nên im lặng, tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Kim Doãn Tôn không biết cô đang nghĩ cái gì. Chỉ âm thầm nhìn cô qua kính chiếu hậu. Anh đột nhiên cảm thấy đáng về của cô thật lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ưu tối.

oooooooooooooooooooooooooooo

Vừa đến sân bay, cô đã nhìn thấy Thẩm Văn đợi mình ở đó. Ông nhẹ nhàng ôm lấy cô như một người cha. Đây là lần đầu tiên ông thực hiện hành động tình thân này với cô nhưng mà Thẩm Khả mặt mày không chút cảm xúc. Người cứ đờ ra như một con búp bê.

" Khả nhi, sang bên đó con nhớ phải chăm sóc cho bản thân thật tốt. Một mình con ta cảm thấy rất lo, bay đến nơi thì nhớ gọi điện thoại cho ta "

Ông ôn hòa lên tiếng. Sau đó liền buông cô ra.

" Ta biết Lục Chiêu Thuần không hoàn toàn thoát tội, con sẽ trách ta nhưng mà ta đã cố gắng hết sức rồi "

" Thật sao ? Thật sự cha đã cố gắng hết sức rồi sao ? "

Thẩm Khả nhàn nhạt mở miệng.

Thẩm Văn lo lắng nhìn cô, không biết làm sao - " Khả nhi, con phải tin ta. Con cũng không nên lưu luyến nữa làm gì. Nhà họ Lục không đội trời chung với nhà họ Thẩm chúng ta. Hai đứa tuyệt đối không có kết quả. Vẫn là nên đi xa nơi này, càng xa càng tốt "

Cô cười lạnh. Sau đó tự động đẩy xe hành lý, nhìn ông cúi đầu một cái - " Xin phép bộ trưởng Thẩm, con phải đi rồi. Mong ngài ở lại giữ gìn sức khỏe "

" Khả nhi, con... "

Thái độ của cô làm ông không vui.

Thẩm Khả một bước đi thẳng vào trong nơi ký gửi hành lý.

" Lục tổng... Lục tổng ? "

Người thư ký đứng bên cạnh Lục Hoán Ngữ khẩn trương gọi anh.

Anh dường như có chút giật mình xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng phai dần - " Có chuyện gì ? "

" Thưa, Lục lão phu nhân gọi điện nói muốn Lục tổng tối nay trở về dùng bữa tối "

" Tôi biết rồi, cô ra xe trước đi "

Anh thấp giọng trả lời.

Lục Hoán Ngữ lại quay đầu nhìn về phía đại sảnh tấp nập người qua lại của sân bay. Từ trong ánh mắt một cảm giác u ám đang trở dậy. Bàn tay siết chặt thành quyền.

Anh ban đầu vốn muốn đến đây tự mình xác nhận Thẩm Khả thực sự đã lên máy bay, vì lời nói của cô làm anh có chút nghi hoặc. Chỉ là không ngờ sự thật mà anh nhìn thấy còn đáng sợ hơn gấp bội.

Thẩm Khả là con gái của Thẩm Văn, kẻ đã giết cha anh và mẹ của Chiêu Thuần.

.....

...

Máy bay đã bắt đầu cất cánh. Khi chiếc máy bay dần được nâng lên cao Thẩm Khả dường như cảm thấy có lỗ hổng trong tim mình. Từ lúc nào đó nó lại bắt đầu rỉ máu.

Cô cầm chiếc điện thoại màu tím trên tay, từng ngón tay khẽ vuốt ve màn hình cảm ứng. Hình nền điện thoại của cô chính là tấm hình mà cô đã chụp cùng Lục Chiêu Thuần ở khu Tây Phú.

Cô chạm vào gương mặt hấn khế vẽ một đường, ngay cả trong hình hấn vẫn toát lên sự cao ngạo như vậy. Cái nhếch môi đầy mê người khiến cho phụ nữ chỉ cần nhìn thấy cũng đã điều đứng vì hấn.

Thật ra khi biết Lục Chiêu Thuần vẫn phải ngồi tù, cô đã lo sợ lại có phản kích động. Ở bên trong nơi tối tăm đó, hấn phải sống ra sao ? Cô bắt đầu tưởng tượng ra Chiêu Thuần sẽ phải sống khổ sở đến chừng nào. Cô rất lo sợ, như một sự dẫn vật cào xé trái tim cô. Nhưng mà Thẩm Khả vẫn phải ra đi, tàn nhẫn nhìn hấn ngồi tù như vậy.

Ít ra hấn sẽ không chịu đựng nỗi đau đớn khi phát hiện ra sự thật. Dù không nói cô cũng biết Lục Chiêu Thuần hận cha cô bao nhiêu. Thà rằng để hấn nghĩ cô là kẻ bội bạc, sẽ không còn dành tình cảm cho cô nữa, khi đó cho dù có biết được sự thật, hấn cũng sẽ không dẫn vật đau đớn như cô.

Khỏe mắt Thẩm Khả lại ửng đỏ, cô ghen ngào nhìn vào màn hình điện thoại - " Tạm biệt, Chiêu Thuần, tạm biệt anh... "

Sau đó, cô vào bộ sưu tập hình ảnh và bấm nút xóa tấm hình. Cô cất nhanh điện thoại vào túi. Hít thở một hơi thật sâu, tai của cô bắt đầu ù đi vì độ cao của máy bay. Thẩm Khả khẽ nhắm mắt, rồi lại mở mắt nhìn ra bầu trời xanh ngắt ngoài kia.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

...Mười năm sau...

- Tổng công ty Abella -

" Những ý tưởng lần này làm tôi rất không hài lòng. Nói với phòng Marketing cần phải làm lại, ưu thế của chúng ta là những điều mới mẻ, không thể gây cho khách hàng cảm giác nhàm chán. Tôi muốn nghe những ý tưởng mới vào buổi họp ngày mai "

Người đàn ông cao ráo ngồi bên bàn làm việc rộng lớn uy lực nhìn lên người thư ký.

Anh ta sở hữu một gương mặt góc cạnh nhưng nhỏ nhắn, sóng mũi cao ráo thẳng tắp, nước da trắng mịn như được dưỡng da hằng ngày. Mái tóc màu hạt dẻ theo kiểu Undercut mang lại cho người ta cảm giác một tay chơi thú vị. Dưới lớp áo sơ mi trắng được xắn cao lên khỏi bắp tay đầy đường gân là những hình xăm được chạm trổ nghệ thuật. Nhìn anh như thế nào cũng không giống tổng giám đốc của một công ty lớn.

Cô thư ký nhanh chóng cầm lấy tập tài liệu, khẩn trương đáp - " Vâng, thưa tổng giám đốc tôi sẽ làm ngay "

" Còn nữa, những mẫu thiết kế chủ đạo lần này tôi muốn đích thân xem xét lần nữa. Ngày mai trong cuộc họp tôi muốn tất cả nhà thiết kế chính đều phải có mặt cùng sản phẩm của họ "

Thẩm Nguyên cúi xuống tiếp tục xem xét tài liệu, ngữ khí vẫn uy lực như vậy.

" Vâng, tôi đã hiểu "

" À, ngày mai đẩy cuộc họp lên sớm một chút. Tôi muốn kịp ra sân bay đón chị tôi "

Anh suy nghĩ một chút rồi nói.

" Tổng giám đốc yên tâm, cuộc họp sẽ diễn ra vào sáng sớm. Mười giờ rưỡi chủ tịch Thẩm mới xuống máy bay nên sẽ kịp giờ. Nếu không còn gì nữa tôi xin phép đến bộ phận Marketing "

Người thư ký cẩn thận xin phép rồi xoay người. Nhưng vừa xoay người thì đã bị gọi lại.

" Tôi quên mất, khi chị tôi trở về ngày hôm sau sẽ đến công ty thăm quan. Dẫn dò mọi người phía dưới chuẩn bị kỹ càng đón tiếp chị ấy " - Thẩm Nguyên thấp giọng nói.

" Vâng, tổng giám đốc có còn việc gì dặn dò nữa không ? "

Lần này cô thư ký mở miệng hỏi cho chắc ăn.

" Không, hết rồi, cô có thể ra ngoài "

Cánh cửa phòng khép lại, tiếng chuông điện thoại di động bỗng reo. Thẩm Nguyên nhanh chóng bắt máy.

" Cha đừng lo, ngày mai con sẽ đến đón chị, việc chuẩn bị tổ chức đám cưới con vẫn đang lo liệu, ngày giờ cũng đã được định sẵn. Chỉ cần chờ chị ấy về nữa thôi "

Anh vui vẻ nói vào trong điện thoại.

" À mà ngày mai, anh rể cũng sẽ tới đón chị. Con định ba người cùng nhau dùng bữa trưa. Cha không thể đến sao ? "

Từ đầu dây bên kia, Thẩm Văn cảm thấy khó xử.

" Không sao, con sẽ chăm sóc cho chị Thẩm Khả thật tốt "

Lời nói của anh có chút trùng xuống.

Thẩm Nguyên vừa gác máy thì người khác lại gọi đến. Anh nhìn lên màn hình cảm ứng, một cái tên quen thuộc hiện ra : Mạnh Triết.

Anh nhanh chóng áp điện thoại vào lỗ tai - " Anh rể "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trở Về

Trong căn phòng ngủ rộng lớn và sang trọng, bóng tối dày đặc bao trùm không gian, chỉ còn lại chút ánh sáng nhạt nhòa ngoài cửa sổ. Tiếng rên rỉ của người phụ nữ mỗi lúc một lớn. Cô ta như một con rắn oằn oại, thân thể đầy đặn đung đưa theo nhịp điệu của người đàn ông.

Người đàn ông trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy một nửa gương mặt. Một cái cằm góc cạnh sắc lẹm, một đôi môi cong lên cao ngạo. Một thân hình trần trụi trắng kiện dửng mãnh như báo. Không quá cơ bắp nhưng lại đạt đến tỉ lệ thuận hoàn hảo khiến cho phụ nữ điên cuồng ham muốn. Màu da đồng bóng loáng điểm thêm vài giọt mồ hôi chảy xuống, đẹp đến mức không tả được. Hân luân động thô bạo mặc kệ cho người phía dưới gào rên lớn.

Người đàn ông mê người như thế, sắc mị như thế nhưng trong lúc khoái cảm đang dâng trào này vẫn làm cho người khác có cảm giác thật lạnh lùng. Hân ta nửa quỳ trên giường làm hành động ra vào điên cuồng nhưng nét mặt không một chút biến sắc.

Người phụ nữ dưới thân muốn rướn người lên đưa tay ôm lấy hân nhưng khi vừa ôm hân lại muốn hôn hân đã bị người đàn ông dùng bàn tay to lớn bóp lấy cổ cô ta đè nằm xuống giường, chèn ngực đầu cô ta dưới gối. Tuy hân không dùng lực mấy nhưng vẫn khiến người phụ nữ có cảm giác khó thở.

" Chiêu Thuần, đau... em... "

Trong bóng tối đôi mắt người đàn ông dần hiện ra. Ánh mắt sắc lẹm như dao, sâu thẳm như vực không đáy. Đôi mắt của một con thú rình mồi khiến cô ta phải lạnh gáy.

" Ta đã nói với cô như thế nào ? " - Giọng của hân rất lạnh.

Người phía dưới bắt đầu hoảng sợ - " Em... xin lỗi. Em sẽ không... làm vậy nữa "

Cô ta đã được nghe nói người đàn ông này lạnh lùng tới mức nào, tàn nhẫn đến đáng sợ, không ai được phép làm trái ý của hân dù là việc nhỏ nhất. Cô ta còn được cảnh báo về thói quen của hân, Lục Chiêu Thuần trên giường khiến cho phụ nữ cuồng thích bao nhiêu, mê mẩn bao nhiêu thì hân càng lãnh khốc bấy nhiêu. Hân ngoài trừ phía dưới thân luân động kịch liệt, còn lại không cho phép bất kỳ ai đụng vào thân thể hân dù là ôm hay hôn.

Chỉ vì lúc này trong cơn mê ái, cô ta không kiềm chế được mà muốn thử một lần ôm lấy thân thể cứng rắn như bức tường thép của người đàn ông kia. Ánh mắt ma mị, gương mặt anh tuấn, thân hình trắng kiện cùng mùi đàn hương phảng phất đầu dây khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng không kiềm được bản chất sắc dục của mình.

Bàn tay người đàn ông càng siết chặt hơn - " Ta có thể nói cho cô biết, ta cũng chẳng phải chưa từng giết người "

Lời nói của hân kéo dài ra như lưỡi dao găm kè vào cổ cô ta. Người phụ nữ rùng mình. Mặt mũi tái mét.

" Xin lỗi, em xin lỗi... tha cho em... em hứa sẽ không làm như vậy nữa... không bao giờ " - Cô ta hoảng loạn giữ chặt tay hân.

Lục Chiêu Thuần hơi thở phát ra mùi nguy hiểm. Ngay sau đó nắm cổ cô ta ném xuống giường như một con gà. Cô ta hét lên một tiếng đầy đau đớn.

" Cút ngay "

Hân lạnh lùng đuổi cô ta.

Tóc của Thẩm Khả đã ngắn hơn rất nhiều, nó chỉ dài qua vai một chút và được nhuộm màu nâu sáng. Tóc mái thưa có phần khiến cô trẻ trung hơn so với số tuổi của mình. Cô ăn mặc rất thời trang, những thứ khoác lên người chỉ toàn thứ đắt tiền cao cấp. Vóc dáng cô đã cao ráo lại mang thêm giày cao gót nên đã cao còn cao thêm.

" Chị hai "

Vừa nhìn thấy cô, Thẩm Nguyên đang vẩy tay rú rít như một con chó con vẩy đuôi với chủ. Đã vậy còn gọi lớn nhiều lần giống như sợ cô không nhìn thấy.

Thẩm Khả cau mày, thằng nhóc này đang làm cái trò gì vậy.

Cô đẩy vali bước nhanh đến, không nể tình lấy tay nhéo tai tên nhóc kia.

" A... chị hai... đau, đau, đau... "

Thẩm Khả vẫn giữ ngón tay đang nhéo độc ác như vậy - " Có phải lâu rồi chị không đánh em nên bây giờ một chút phép tắc cũng không giữ không ? "

" A... "

Cô càng nhéo mạnh tay hơn.

" Em là em trai chị mà. Ai lại đối xử với em trai mình như vậy chứ ? " - Thẩm Nguyên meo meo ùy khúc.

Về ngoài của hai con người đang đùa giỡn với nhau nổi bật làm cho những người qua lại không chú ý không được. Cô gái thì xinh đẹp mê người, người con trai thì nước da trắng trẻo lại xăm trổ hết một bên tay.

" Đúng là mắt mặt mà "

Cô khinh bỉ nhìn em trai mình sau đó mới buông tay ra. Đẩy xe hành lý qua cho anh.

" Đây đi "

" Chị hai à, lâu ngày không gặp chị có thể tỏ vẻ yêu thương em trai mình một chút được không. Đúng là chẳng có ai đối xử với em trai mình như chị cả. "

Thẩm Nguyên thờ dài một cái liếc nhìn cô.

Cô khoanh tay trước ngực, nhếch môi một cái - " Cũng chẳng có đứa em trai nào như em đâu "

" Ra xe thôi "

Hai người vừa định bước đi thì đã nhìn thấy một người đàn ông từ phía xa đi tới.

Anh ta mặc một bộ vest đắt tiền chỉnh chu. Gương mặt điển trai sáng lạn. Anh ta có vẻ bề ngoài ưu thế, có thể nói khí chất cao quý trí thức đã ăn sâu vào con người này. Thời gian đúng là có thể thay đổi tất cả, có thể biến một người mặt mũi bình thường trông bây giờ lại đẹp trai như vậy.

Cô nhìn Mạnh Triết bước tới không chút biểu hiện gì. Chỉ có người bên cạnh là reo lên như một đứa trẻ.

" Anh rề "

Ngay lập tức, Thẩm Nguyên bị người nào đó dùng tay nhéo một phát ngay eo đau điếng. Nhìn qua thì thấy người đó cười tươi như hoa nở với mình nhưng ánh mắt thì đằng đằng sát khí.

" Xin lỗi, anh đến trễ, em ra lâu chưa ? "

Thẩm Khả mỉm cười nhẹ đáp - " Không sao, em chỉ vừa mới ra "

" Được rồi, chúng ta đi ăn đi, em đói bụng rồi. Anh rề à, chúng ta đi ăn món gì ngon ngon mừng chị trở về đi " - Thẩm Nguyên vui vẻ nói người đối diện.

" Anh đã đặt nhà hàng rồi, vậy hành lý này để anh đẩy cho " - Mạnh Triết vừa nói vừa nắm lấy tay cầm xe đẩy.

" Được rồi, tiện thể anh để hành lý vào xe anh luôn đi. lát nữa em còn phải đến công ty, anh đưa chị hai về nhà "của em" giúp em " - Thẩm Nguyên lên tiếng khẽ nháy mắt với anh ta.

Rồi lại quay sang nháy mắt đầy lộ liễu với cô, cô ngay tức thì nghiêng răng với em trai mình. Thằng nhóc chết tiệt còn dám nói nhà của mình nữa chứ ? Đi ở nhờ nhà người khác khi chưa xin phép mà còn dám tự nhận là nhà của mình.

" Đi thôi, em đói rồi "

Thẩm Nguyên cố tình làm lơ về mặt hàn học của cô. Uể oải nói một câu xong bước nhanh về phía trước.

Mạnh Triết đứng bên cạnh cô, cười cười - " Chúng ta đi thôi "

...Nhà hàng Hoa Lệ...

"Chị hai, các nhà thiết kế chính của công ty chúng ta đã tự mình thiết kế riêng những bộ váy cưới cho chị. Họ muốn xem như đây là một món quà chào mừng chị về nước. Ngày mai chị đến thăm quan công ty thì tiện thể thử luôn mấy mẫu áo cưới do các nhà thiết kế may cho chị "

Thắm Nguyên ngồi trên bàn ăn, vừa nhai vừa nói.

Cô lắc lắc đầu nhìn em trai - "Em xem em kia, vừa ăn vừa nói, không phép tắc gì hết "

Thắm Nguyên cũng chẳng màng đến lời nói của cô, tiếp tục nhai nuốt - "Chị hai à, chị lúc nào đã thành bà già khó tính như vậy. Người một nhà với nhau mà còn giữ kễ sao ? "

Thắm Khả lại bắn ánh mắt khinh bỉ với người đối diện. Một lúc sau mới từ từ lên tiếng - "Dù sao cũng không cần phải rườm rà như vậy. Tổ thiết kế của chúng ta đã rất bận bịu nhiều việc. Tháng này còn phải ra mắt bộ sưu tập mới, không thể để họ bị chi phối những việc khác như vậy được. Em thân là tổng giám đốc nên hiểu rõ điều này mới phải. Váy cưới của chị có thể đến cửa hàng váy cưới mua là được "

"Sao có thể như vậy, chị là người sáng lập ra thương hiệu thời trang Abella, cũng đường đường là chủ tịch của một tập đoàn thời trang lớn như vậy chẳng lẽ lại đi mua váy cưới ở một cửa hàng sao ? Hơn nữa chị cũng không nên lo lắng, chẳng phải chúng ta cũng đang có dự định ra mắt một thương hiệu áo cưới riêng vào mùa thu ? Vậy nên lần này, xem như cho họ thử nghiệm trước " - Thắm Nguyên nghiêm túc giải thích.

"Vậy thì kế hoạch ra mắt bộ sưu tập mới tiến hành tới đâu rồi ? " - Cô cũng không bắt bẻ thêm đành hỏi sang chuyện khác.

"Tuy có chút rắc rối nhưng cũng sắp hoàn thành rồi. Mọi chuyện vẫn khá suông sẻ "

Anh chần chừ trả lời.

"Vậy thì tốt " - Cô nhẹ giọng đáp.

Thắm Nguyên cảm thấy hơi bất ngờ trước thái độ của cô - "Chị không hỏi là rắc rối gì sao ? "

Thắm Khả ngược mắt lên nhìn - "Lần này chị muốn thử giao phó tất cả cho em nên chị sẽ không hỏi. Chị biết sau khi bộ sưu tập này thành công em sẽ từ chức và lui về làm nhà thiết kế nhưng chị muốn em thể hiện thực lực của mình, sẽ rất có lợi cho em sau này. Thời trang không chỉ là nghệ thuật, nó còn là chuyện kinh doanh. Vậy nên chị mới sáng lập ra để chế này "

"Em cũng rất tò mò việc này. Chị vốn dĩ không phải nhà thiết kế, ngay cả chuyên ngành đại học của chị cũng chẳng liên quan đến thời trang nhưng vì sao chị lại nghĩ đến chuyện mở một thương hiệu thời trang ? "

Thắm Nguyên tò mò hỏi.

Cô có chút trừng mắt - "Em cứ như nhà báo đang tra hỏi vậy. Muốn biết lý do sao ? Đơn giản thôi, vì chị là phụ nữ, chị thích đẹp và chị muốn kinh doanh cái đẹp "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Những Con Người Tàn Nhẫn

"À đúng rồi ngày mai đến công ty, anh rể cũng cùng đi luôn một thể, dù sao cô dâu thử váy cưới thì phải có chú rể ngắm chứ ? " - Thắm Nguyên nhìn sang anh ta cười nói.

Mạnh Triết đang định trả lời thì người bên cạnh đã mở miệng.

"Tiểu Nguyên, anh ấy còn bẽ bộn nhiều việc, không nên làm phiền anh ấy. Nơi công ty làm việc cũng không phải nơi hẹn hò "

Thắm Nguyên liền cau có - "Sao có thể gọi là phiền ? Trước sau gì chúng ta cũng là người một nhà kia mà. Mà em chưa thấy ai như hai anh chị đính hôn đến bây giờ rồi mới chịu cưới "

Cô cười nhạt một cái - "Thì bây giờ em thấy rồi đấy "

Vì sao cô kết hôn với Mạnh Triết à ? Vì chẳng còn người nào để cưới cả mà trước sau gì cũng phải cưới. Hay nói theo cách của cha cô, một cuộc hôn nhân mang tính chính trị sẽ giúp ông giữ vững quyền hành của mình. Nực cười nhỉ ?

Cô gặp lại Mạnh Triết vào hai năm sau khi cô đi du học ở Luân Đôn. Lúc đó anh ta đã đến trước mặt cô và nói rằng mình chính là vị hôn phu tương lai của cô. Cô đương nhiên rất kinh ngạc, sau đó cô đã biết được gia thế đồ sộ của Mạnh Triết. Cha Thẩm Khả đã tự ý sắp đặt cuộc hôn nhân này cho cô và cô chọn cách im lặng.

Trong suốt quãng thời gian học đại học và mở cửa hàng thời trang ở bên đó, Mạnh Triết đã ở bên cạnh cô. Tuy cô một chút tình cảm cũng không hề lung lay. Đối với anh ta, cô từ đầu đến cuối cùng lắm chỉ xem như một người bạn thân thiết. Như vậy cũng tốt lắm rồi.

Chúng ta nếu như không thể kiếm được người mà mình yêu thì nên cưới một người bạn. Vì vợ chồng chính là bạn đời của nhau.

Vậy nên cô đồng ý kết hôn với Mạnh Triết.

" Thẩm Khả, công việc của anh ngày mai có thể xin nghỉ một ngày. Thử váy cưới cũng rất quan trọng, anh muốn ngắm em thử váy, chắc chắn là rất đẹp "

- Mạnh Triết quay sang nhìn cô ôn tồn nói.

Cô nhìn lại anh ta, nhẹ giọng hỏi - " Có thật là không sao chứ ? "

Anh ta gật đầu, mỉm cười - " Anh phải đến chứ, không thể bỏ lỡ được "

" Ừm " - Thẩm Khả lạnh nhạt đáp rồi quay sang tiếp tục ăn.

Ba người ăn trưa xong, Thẩm Nguyên thì chạy đến công ty, còn Mạnh Triết thì lái xe đưa cô về nhà. Chiếc xe chạy vào con hẻm quen thuộc rồi dừng trước một căn biệt thự nhỏ màu trắng sang trọng.

Cùng là một nơi, một địa chỉ như vậy nhưng mà nơi đây đã hoàn toàn đổi khác. Cô nhớ khi Đỗ Tư Hà gọi điện thoại hỏi thăm khi cô đang đi du học, lúc đó cô đột nhiên nhận được tin căn nhà cũ của mẹ con cô đã bị cha cho người phá bỏ và đang xây dựng một ngôi nhà mới.

Trong lòng Thẩm Khả âm thầm nổi giận, cô ngay lập tức đã muốn gọi điện về cho cha mình hỏi rõ. Nhưng khi vừa nhắc máy lên cô đã chần chừ. Thẩm Khả lại chọn cách giận dữ trong im lặng.

" Anh đã đích thân thiết kế ngôi nhà này cho em từ mấy năm trước. Vì anh thấy căn nhà kia đã quá cũ kỹ nên anh đã xin phép bộ trưởng Thẩm xây lại một ngôi biệt thự nhỏ tiện nghi hơn cho em. Anh cũng biết em thích khu vườn phía trước nên đã giữ nguyên như cũ. Ngôi nhà này cũng đã được chuyển qua tên em. Em thích chứ ? " - Mạnh Triết vừa nói vừa lịch sự mở cửa xe cho cô.

Cô đứng trước ngôi biệt thự sang trọng, nghe xong lời của anh ta, đột nhiên cười lạnh - " Có phải em đăng trí rồi không ? Nhưng mà, từ lúc nào anh lại có cái quyền tự ý đập phá nhà người khác như vậy ? "

Câu cuối của cô có chút hằn học.

" Thẩm Khả... " - Mạnh Triết bị làm cho giật mình.

Thẩm Khả hơi phản ứng. Cô chớp chớp mắt lấy lại bình tĩnh - " Em xin lỗi, em không nên như vậy. Cũng chỉ là một căn nhà thôi, em không nên khó chịu với anh "

Anh nhìn cô khó xử sau đó nở nụ cười - " Không sao, cũng là lỗi của anh. Đáng lẽ anh nên xin phép em trước mới phải "

Cô cười nhẹ - " Không sao, dù sao nó cũng rất đẹp mà "

" Anh giúp em mang hành lý vào nhà nhé ? " - Thẩm Khả vui vẻ nói.

Anh ta cười cười xoa đầu cô - " Được rồi "

Nói xong, Mạnh Triết mở phía sau xe ra mang hành lý vào nhà.

" Mình vào nhà thôi em "

Anh ta xoay đầu gọi cô. Thẩm Khả liền chậm chạp bước theo sau, đôi mắt tươi cười đã dần trở nên phẳng lặng như mặt nước, vô hồn với cả thế giới.

" Tiểu Khả, con về rồi "

Đỗ Tư Hà vừa nghe thấy tiếng cô liền chạy ra ôm chầm lấy Thẩm Khả.

Bà đã già đi rất nhiều, mái tóc cũng đã lấm tấm điểm bạc. Bà khoe mắt có chút đỏ - " Con bé này đi lâu như vậy mới chịu trở về, con có phải quên bà già này rồi không ? "

Cô có chút ghen ngào lúc đầu thật mạnh rồi ôm lấy bà lần nữa - " Không phải, con cũng rất nhớ dì mà "

Màn tròng phùng giữa hai người diễn ra khá lâu lại có phần sốt mướt. Sau đó, Mạnh Triết đưa cô đi lên phòng mình. Một căn phòng ngủ rộng lớn nằm ở lầu hai. Hai cánh cửa gỗ được mở toang ra, bên trong là một không gian ấm áp với màu sơn tường là màu tím nhạt. Chiếc giường hình tròn có rèm che theo kiểu cung đình đầy nữ tính được đặt ngay giữa phòng.

Còn cả chiếc ghế sofa màu tím bên cửa sổ với những chậu hoa phong lữ màu đỏ, màu hồng ngay bên cạnh. Hoa phong lữ chính là loài hoa cô thích nhất. Ngay cả khi chọn nước hoa cô vẫn thích chọn mùi phong lữ và hoa nhài. Có đôi khi cô thích những thứ rực rỡ nhưng cũng có khi cô thích những thứ nhẹ nhàng và tinh tế, nó làm cho cô có cảm giác bình yên.

" Anh biết em thích nhất màu tím lại thích hoa phong lữ nên anh đã cho người thiết kế riêng căn phòng ngủ này, em thấy sao ? " - Anh nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô khẽ vui mừng. Mạnh Triết biết cô là người kinh doanh thời trang nên nội thất cũng phải xa xỉ cao cấp.

Cô nhìn về phía cửa sổ, nhẹ nhàng bước tới ngắm nhìn. Đúng là Thẩm Khả thích màu tím và cũng thích hoa phong lữ. Nhưng mà cô cảm thấy có cái gì đó không phù hợp.

" Em nghĩ những chậu bông này nên để ở phòng đọc sách thì tốt hơn " - Cô nói.

Anh hơi ngạc nhiên - " Sao thế ? Chẳng lẽ em không thích hoa phong lữ sao ? "

" Có, em rất thích hoa phong lữ "

" Vậy thì vì sao ? "

Mạnh Triết trở nên khó hiểu.

Thẩm Khả chỉ cười nhẹ - " Chỉ là em cảm thấy căn phòng này vốn dĩ đã hào nhoáng lắm rồi lại thêm vào hoa phong lữ, bản chất của nó chính là sự rực rỡ. Chẳng lẽ anh không biết không nên để những thứ quá giống nhau vào cùng một chỗ ? "

Anh lại nhìn cô có chút khó xử - " Anh không làm về thời trang hay nội thất nên mắt thẩm mỹ không được tốt lắm. Nếu em không thích thì anh sẽ mang qua phòng đọc sách "

Cô lại phát giác ra mình đang dần trở nên thái quá, cô vội vàng nhìn anh - " Xin lỗi, vì bên đó em đang phải xử lý nhiều việc. Em không nên mang tính chất công việc vào chuyện cá nhân như vậy. Anh không giận em chứ ? "

" Anh sao có thể giận em được chứ ? Chủ tịch Thẩm à, em đúng là một cấp trên khắc khe đấy "

Mạnh Triết cảm thấy bầu không khí không ổn nên đã đùa với cô một câu.

" Em xin lỗi " - Cô hơi cụp mi. Cô biết anh ta đã thiết kế căn phòng này từ mấy năm trước chỉ để dành riêng cho cô.

" Được rồi, không sao mà. Em ngồi máy bay lâu như vậy chắc đã mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi. Anh về đây "

Mạnh Triết cười cười phát tay.

Thẩm Khả liền bước theo anh ta - " Đề em tiễn anh "

Đi ra cổng, bỗng nhiên Mạnh Triết xoay người nắm lấy tay cô. Cô muốn rút tay ra nhưng lại bị anh ta ghì lại. Ngón tay người đàn ông khẽ miết chặt trên mu bàn tay cô.

" Thẩm Khả, em đồng ý tiến hành hôn lễ, anh thực sự rất vui "

Anh thực sự đã rất vui. Không biết từ bao lâu, anh đã chờ đợi cô. Suốt quãng thời gian học cấp ba Mạnh Triết đã bắt đầu âm thầm thích cô, dù cô là bạn gái của người khác anh vẫn cứ thích cô. Ý niệm muốn giành được cô trong anh chưa bao giờ dừng lại. Lúc cô biến mất, anh đã tìm cô.

Cho đến khi anh biết được Thẩm Khả chính là đối tượng mà cha đã sắp đặt để kết hôn với anh. Anh đã rất vui mừng. Vừa hoàn thành xong chương trình trung học, anh đã ngay lập tức làm giấy tờ du học sang Luân Đôn tìm gặp cô. Bắt đầu từ khi đó, anh đã theo đuổi cô, ở bên cạnh cô như hình với bóng, chờ đợi cô. Nhưng mà cho dù thân phận của anh là vị hôn phu của cô, Thẩm Khả vẫn không dành tình cảm của mình cho anh.

Dù là do trực giác hay là vì Mạnh Triết quá nhạy cảm nhưng lúc đó anh cảm thấy cô đã thay đổi. Cô như một con người khác, mạnh mẽ hơn, kiêu ngạo hơn, lạnh lùng hơn. Điều này lại càng làm anh si mê cô hơn. Thẩm Khả đã từ một người nhút nhát nép mình sau đám đông trở thành một đóa hoa ái lệ, một nữ cường nhân thao túng cả giang sơn.

Anh còn nhớ suốt quãng thời gian ở trường đại học, cô là một học sinh ưu tú nổi bật. Một mỹ nữ Châu Á nhan sắc mê người, kết quả học tập của cô còn thuộc hạng xuất sắc, tất cả các hoạt động trong trường cô luôn hăng hái tham gia. Thẩm Khả lúc đó còn rất nổi bật về gu thời trang tinh tế của mình. Cô rất biết cách làm cho bản thân trở nên rực rỡ dù ở bất cứ đâu đi nữa. Mạnh Triết ngay tại thời điểm đó khi đứng trước mặt cô còn cảm thấy mình mờ nhạt.

Bây giờ, cô đã sắp trở thành vợ của anh nên anh không thể kiềm được mà cảm thấy hạnh phúc vô tận.

" Chúng ta cuối cùng cũng sẽ trở thành vợ chồng của nhau. Em có thể một lần mở lòng với anh không ? Hay là có thể thử một lần dành tình cảm cho anh ? " - Mạnh Triết chần chừ mở miệng. Ánh mắt thâm tình quan sát biểu hiện của cô.

Thẩm Khả ngược mắt nhìn anh, không chút ngần ngại trả lời - " Mạnh Triết, em đã mở lòng với anh suốt bảy năm qua rồi, chúng ta đã cùng học tập, ăn uống, cùng đi chơi, hẹn hò như những cặp tình nhân khác nhưng rồi sao ? Nếu như em có thể thích anh thì đã thích anh từ lâu rồi "

" Thẩm Khả, em thực sự rất tàn nhẫn em biết không ? "

Tàn nhẫn đến mức không thể nói dối anh một câu. Ít ra cô cũng nên an ủi anh bằng câu nói : em sẽ cố gắng hay em sẽ thử.

Cô nhàn nhạt mở miệng - " Em biết, vậy nên em đã hỏi anh, anh có chắc không ? Đối với cuộc hôn nhân này anh có chắc không ? "

Mạnh Triết không trả lời cô.

" Đối với em, nó chỉ như một cuộc hôn nhân chính trị không hơn không kém. Còn anh thì lại xem cuộc hôn nhân này là nghiêm túc và dành tình cảm cho nó. Em không muốn làm tổn thương anh nhưng mà nếu kết hôn cùng người phụ nữ như em, những điều tốt đẹp mà anh mong muốn tuyệt đối sẽ không xảy ra. Anh vẫn sẽ chấp nhận ? " - Cô thấp giọng hỏi.

Mạnh Triết nhìn cô hồi lâu, ngữ giọng dứt khoát - " Anh chấp nhận "

Thẩm Khả cau mày.

" Vì người đó là em "

Đáy mắt anh có chút đau xót. Sau đó lại xoay người cô độc bước vào xe.

Cô trong lòng hơi nhói. Đau lòng nhìn theo anh ta cùng chiếc xe rời đi. Rất lâu sau mới quay trở lại trong nhà.

oooooooooooooooooooooooooooo

....Nhà hàng Le Jardin....

" Lục tiên sinh và tiểu thư, chúc hai người ngon miệng "

Đích thân bếp trưởng người Pháp bung món ăn lên bàn cho vị khách đặc biệt của nhà hàng. Ông tươi cười giới thiệu từng món ăn rồi mới rời đi.

Đường Tử Vận ngồi đó ăn vận chỉnh chu, áo sơ mi cùng bộ váy ôm sát người tươi cười với bếp trưởng - " Cảm ơn ông "

Sau đó mới nhìn qua người đối diện từ nãy đến giờ vẫn chăm chăm xem tập tài liệu trên bàn rồi uống cà phê. Một người đàn ông cao lớn, vẻ ngoài anh tuấn mà mị, đôi mắt sắc nhọn sâu thẳm, làn da bánh mật rắn chắc mê người. Từ người hắt tỏa ra khí chất vương giả, có chút đáng sợ dọa người. Hắn khoác lên mình bộ âu phục cao cấp đắt tiền càng tăng thêm vài phần uy quyền.

" Chiều Thuấn, anh mau dùng bữa đi. Đừng xem tài liệu nữa, bữa sáng anh đã không ăn rồi " - Cô ta lo lắng nhìn vào hắn.

Lục Chiều Thuấn dùng mắt, đặt nhẹ tập tài liệu xuống. Đôi tay thon dài gõ gõ lên đó.

" Đường tiểu thư đã biết hôm nay ta bận đến nỗi không có thời gian dùng bữa sáng, vậy mà vẫn nằng nặc đòi gấp ta ? "

Trước đôi mắt sắc bén của người đàn ông, Đường Tử Vận có chút không thoải mái. Tuy biết hắn lâu như vậy rồi nhưng cô ta vẫn cảm thấy sợ trước ánh mắt của hắn - " Là vì em lo từ sáng đến giờ anh vẫn chưa ăn nên muốn mời anh ra đây để ăn trưa. Với lại em còn có chuyện muốn nói... "

" Nói "

Người đàn ông nhạt nhẽo mở miệng. Mắt tiếp tục cúi xuống xem tài liệu.

Cô ta chần chừ rất lâu mới mở miệng - " Em muốn xin lên làm thư ký cho anh "

" Không được "

Không chờ một giây phút nào, hắn nhanh chóng gạt bỏ lời cô ta. Ánh mắt vẫn không di chuyển khỏi tập tài liệu.

Đường Tử Vận ngay lập tức khản trương - " Sao lại không được ? "

Giọng cô ta hơi lớn. Nói xong chính bản thân còn giật mình. Cô ta nhìn người đối diện có chút đề phòng.

Hắn đóng tập tài liệu lại, đặt xuống bàn. Đáy mắt nổi lên một màu xám ngắt. Như vực thăm xoáy sâu người đối diện vào. Bên môi hắn nhếch lên.

" Đường tiểu thư muốn biết lý do sao ? Lý do rất đơn giản, vì cô không đủ năng lực để làm thư ký cho ta "

Lời nói của hắn làm cô ta sững sốt, trong lòng có chút giận dữ. Nhưng không thể biểu hiện ra trước mặt hắn, cô ta chỉ có thể im lặng.

" Vậy nên, cô nên an phận với chức trưởng phòng nhân sự của mình đi. Đừng nghĩ có chút năng lực thì muốn leo lên làm thư ký cho ta, công ty không phải nơi diễn trò "

Lục Chiêu Thuần nhìn cô ta lướt mắt qua một cái rồi cầm tập tài liệu đứng lên. Lòng mày nhướng lên cao - " Cũng đừng tưởng rằng ở bên cạnh ta được một thời gian thì muốn làm loạn, ta đã để cô tự bỏ lên giường nhưng cũng có thể một tay ném cô xuống dưới đất "

Cơ thể Đường Tử Vận hơi run. Cô xem chút nữa đã quên mất hắn là ai. Hắn là Lục Chiêu Thuần, là kẻ tàn nhẫn đến mức cho dù là giết chết phụ nữ trên giường thì đối với hắn cũng không phải là chuyện gì khó.

" Em... em xin lỗi "

Hắn rời khỏi ghế bước đến trước mặt cô ta. Cái bóng đen lớn in dài xuống nền đất chậm chậm di chuyển đến chỗ Đường Tử Vận khiến cô ta bất an. Ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn ăn.

" Có biết vì sao ta để cô theo ta lâu nhất không ? Vì cô là loại rất biết nghe lời, lại ngoan ngoãn, nắm rõ sở thích của ta và đặc biệt biết an phận. Hôm nay, cô làm ta bất ngờ đây "

Đường Tử Vận hốt hoảng rời khỏi bàn, quỳ xuống trước mặt hắn - " Em xin lỗi, là do em ngu dốt, không suy nghĩ thấu đáo. Sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, sẽ không bao giờ. Xin hãy để em ở bên cạnh anh "

" Muốn ta bỏ qua sao ? Được thôi, sắp tới công ty chúng ta muốn làm ăn hợp tác với công ty Enza, việc này cả hai bên đều đang thương thảo hợp đồng. Nhưng mà vị giám đốc bên đó có vẻ thích những nữ nhân như cô đi thương thảo hợp đồng cùng "

" Ý của anh là... "

Cô ta cả kinh nhìn hắn.

Người đàn ông cúi xuống nheo mắt nhìn cô - " Ta muốn cô lấy cho được cái hợp đồng đó "

Đường Tử Vận hơi thờ ngưng trệ. Ánh mắt không thể tin được ngược lên nhìn hắn.

" Sao ? Không được ? " - Hắn cười lạnh.

" Không ! Được, em nhất định lấy được hợp đồng đó " - Cô ta hoảng sợ gấp gấp nói.

" Tốt "

Lục Chiêu Thuần hất cô ta ra, đi nhanh về phía cửa rồi biến mất khỏi nhà hàng.

Đường Tử Vận ngồi dưới đất nhìn theo bóng dáng của hắn mà mặt tái xanh đi. Sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy, đẩy cô ta đi mua vui cho tên đàn ông khác.

Ngay cả khi đã cùng nhau lên giường, hắn vẫn có thể bán rẻ người phụ nữ bên cạnh cho một gã đàn ông khác để đổi lấy món lợi về tay mình. Hắn chính là thủ đoạn như vậy, tàn nhẫn như vậy, xem phụ nữ như một món đồ chơi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tất Cả Đều Thay Đổi

Chiếc Rolls-Royce Phantom bóng loáng lướt nhanh trên đường. Màu đỏ rượu vang của chiếc xe hơi siêu sang hàng đầu thế giới nổi bật giữa con phố đông người. Sau một đoạn đường, nó dừng lại trước tòa nhà cao lớn.

Công ty Kính Vương tọa lạc ngay khu thương xá phồn hoa cao cấp, chiếm toàn bộ từ tầng 10 đến tầng 14. Cửa thang máy tầng 14 vừa mở ra, cái bóng đen cao lớn từ bên trong di chuyển ra ngoài. Người đàn ông bước trên hành lang làm cho không gian hoàn toàn lưu mờ. Hắn ngũ quan anh tuấn gần như hoàn hảo. Khí thái bức người theo từng bước chân của hắn.

Hai người thư ký ngồi bên quầy tiếp tân nhìn thấy hần liền ngay lập tức đứng lên cúi chào.

" Thừa tổng giám đốc, chủ tịch đang ở bên trong " - Người thư ký chính chần chừ lên tiếng.

Lục Chiêu Thuần chỉ liếc nhìn cậu ta một cái rồi lạnh lùng bước vào phòng. Trong phòng chiếc ghế của tổng giám đốc đã bị ai đó ngồi vào. Người ngồi trên đó còn gác chân lên bàn vắt vẻo.

Chiếc ghế hình L vừa xoay lại, Lục Chiêu Thuần đã cởi áo khoác ra ném vào kẻ đang ngồi. Anh ta chụp lấy áo khoác, không có gì tức giận lại cười cười - " Chào buổi sáng, Lục tổng "

" Chủ tịch Kim sao hôm nay lại rảnh rồi đến công ty chơi vậy ? Tôi còn tưởng cậu đi nghỉ mát quên cả đường về rồi " - Hần về mặt không hứng thú gì.

" Sao có thể chứ ? Mà này, chủ tịch gì chứ, anh cũng biết đây chỉ là cái danh hào. Em cùng lắm là một cổ đông có nhiều cổ phiếu thôi " - Daniel ra vẻ ngạo nghễ nói.

Công ty này là do một tay anh và Lục Chiêu Thuần gây dựng nên. Nói đúng hơn là anh có tiền và hần có tài nên mới có thể tạo nên đế chế này. Lúc hần mới ra tù, khi đó Daniel đang theo học ngành quản trị kinh doanh tại trường đại học danh tiếng và Chiêu Thuần đã nói muốn học kinh doanh từ anh.

Thật ra, anh chẳng thích thú gì với ngành này. Nhưng vì sự ép buộc của cha nên anh đã theo học. Sau khi Daniel ra trường anh không vào công ty của cha mình mà đã thừa với ông muốn mở ra một đế chế riêng cho mình và ông đã ngay lập tức đồng ý. Giao cho anh số tài sản mà anh được thừa kế.

Daniel đã cùng Lục Chiêu Thuần tạo ra Kính Vương như vậy. Thực chất, người có công lao lớn nhất không phải là anh mà là Lục Chiêu Thuần, hần đã dồn bao nhiêu tâm huyết để tạo nên nơi này. Từ một kẻ còn chưa học xong cấp ba trở thành một nhà kinh doanh đại tài. Hần từ đầu tới cuối đều không muốn dính dáng gì đến Lục gia. Đến nay vẫn rất ít người biết được hần là tam thiếu gia của tập đoàn Lục An. Anh phải thừa nhận là hần rất có năng lực.

Tuy rằng sau này hần dư sức có thể mua được phần lớn tất cả cổ phiếu của công ty nhưng Lục Chiêu Thuần đã không làm vậy, hần vẫn để cổ phiếu của mình ít hơn anh 1% và chiếc ghế chủ tịch vẫn là dành cho Daniel. Hần chính là như vậy, rạch ròi với anh em mình.

Lục Chiêu Thuần liếc mắt nhìn anh - " Cậu đang tính khoe khoang với tôi là mình nhiều tiền sao ? "

" Em làm sao dám khoe khoang với kẻ hùng hậu tư chất kim như anh. Cổ phiếu của em chỉ nhiều hơn có 1%. Còn không phải do anh cố tình làm vậy. Nhân nói tới việc nhiều tiền, em nghe nói anh sắp mua một hòn đảo phải không ? " - Anh vênh vênh miệng.

Lục Chiêu Thuần không trả lời anh. Trục tiếp rút trong tủ ra hộp xì gà. Nhàn nhã ngâm lấy một điếu.

Daniel lại nói tiếp - " Kinh doanh du lịch tư nhân cũng tốt. Nhưng đừng đem nó làm nơi tổ chức tiệc tùng thác loạn là được. Anh à, anh làm em lo lắm đây "

Người đàn ông đứng đó, dáng người cao lớn dựa vào cửa sổ. Từ miệng hần nhả ra làn khói mờ ảo, lan tỏa trước mắt hần. Một đôi mắt đen như vực sâu thăm thẳm, phản chiếu làn khói trắng.

" Tôi như thế nào mà khiến cậu lo lắng ? "

" Anh nếu không bận rộn làm việc như một cái máy thì sẽ là tổ chức tiệc thâu đêm suốt sáng. Đến nỗi người ta biết đến căn biệt thự Sa Thước của anh như một địa điểm vui chơi tiệc tùng bậc nhất của Bắc Kinh đấy. Điều quan trọng là anh rất ít khi tận hưởng những bữa tiệc đó mà chỉ đứng trên lầu nhìn xuống " - Anh cẩn thận lên tiếng.

Hần xoay người nhìn anh, khẽ cong môi - " Cậu vì vậy mà lo lắng cho tôi ? "

" Em chỉ lo anh, một lúc nào đó sẽ không còn lối thoát cho mình " - Daniel không vui lên tiếng.

" Vốn dĩ chỉ có duy nhất một con đường dành cho tôi mà thôi " - Hần lạnh lùng nhả ra làn khói thơm.

Anh khẽ nhướng mày - " Thật sự là như vậy sao ? Hay anh còn một lý do nào khác ? "

oooooooooooooooooooooooooooo

" Chủ tịch Thẩm, mừng chị trở về nước. Lâu rồi không gặp nhau, bọn em nhớ chị lắm đấy " - Vi Anh ôm một bó hoa thật lớn tặng cho cô.

Cô nàng là một trong những nhà thiết kế nằm trong đội ngũ thiết kế chính của thương hiệu Abella. Được đích thân Thẩm Khả tuyển chọn khi cô nàng đang du học ở Luân Đôn. Đội ngũ thiết kế chính là những người đã cùng làm việc với cô từ khi ở bên Luân Đôn. Cho đến khi trụ sở chính của Abella được dời về Bắc Kinh, những nhà thiết kế đó cũng đã theo về đây. Họ đã đến đây trước cô một năm khi cô vẫn còn đang bận rộn sắp xếp lại mọi thứ trước khi về nước.

Họ là những đồng nghiệp, những người bạn thân thiết của cô trong nhiều năm. Tất cả đều do một tay Thẩm Khả phát hiện, có người còn được cô cho đi học trường đại học tại Luân Đôn rồi quay trở lại làm nhà thiết kế cho Abella. Vì thế, khi cô về đây họ rất vui mừng.

Thẩm Khả vừa đi tham quan một vòng công ty, điểm dừng cuối cùng chính là tầng hai khu vực của tổ thiết kế. Cô vừa bước vào thì mọi người đã ôm bó hoa chạy đến chỗ cô vui mừng hát hò.

Trụ sở chính của Abella không tọa lạc ở nơi nào đó xa hoa như tòa cao ốc hay khu thương xá, ngược lại Abella được đặt ở một nơi từng là xưởng in ấn cũ. Sau khi được tu sửa lại đã trở thành nơi tọa lạc của thương hiệu thời trang nổi tiếng.

Thật ra cô rất thích nơi này, có chút gì đó rất cổ điển, lại rất rộng lớn và có ba tầng. Cũng có thang máy nhưng cô thích đi bộ nhiều hơn. Ở đây không có cái gọi là văn phòng riêng. Chỉ duy nhất có phòng họp và phòng làm việc của CEO mới được gọi là văn phòng riêng. Nói là văn phòng nhưng cũng chỉ là vách kính xuyên suốt, lúc cần riêng tư thì mới bấm nút đóng màn tự động.

Ở đây mỗi bộ phận chỉ đơn giản phân ra từng khu vực, được ngăn ra bằng những vách kính. Xuyên suốt như vậy từ đầu đến cuối của cả một tầng, người ở bộ phận này chỉ cần đứng lên là có thể nhìn thấy những người ở bộ phận khác. Ở mỗi khu vực đều có nơi đặt ghế sofa và máy pha cà phê để nhân viên nghỉ ngơi. Màu sắc chủ đạo ở đây là màu trắng đen và xung quanh được treo rất nhiều tranh ảnh thời trang. Cô đã lấy những ý tưởng này từ một bộ phim mỹ. Thẩm Khả thích tạo nên một môi trường làm việc năng động như vậy, một môi trường mà con người có thể sáng tạo và tạo ra sự kết nối với nhau.

Một cô gái tây có mái tóc ngắn cá tính màu vàng với giọng anh đặc sệt bước lên ôm chầm lấy cô như một đứa trẻ - "Chị Thẩm Khả, cuối cùng chị cũng về rồi !"

Cô tức cười vừa đặt bó hoa xuống liền bị cô nàng siết chặt cổ - "Được rồi, chị biết em nhớ chị nhưng cũng không cần phải phấn khích như vậy. Chị sắp ngạt thở mất thôi"

Nghe vậy, Stella mới chịu thả cô ra - "Chị à, em nhớ chị sắp phát điên lên được"

"Nhớ sắp phát điên lên được à ? Chẳng phải ở bên Luân Đôn em thường nói chị là CEO mà nữa sao ? Suốt ngày cần nhân, soi mói, xóc xĩa em ? Bây giờ còn bày đặt nhớ nhưng tôi nữa sao bà cô ?" - Thẩm Khả khoanh tay trước ngực, mặt vô cùng biểu cảm.

"Ai lại đồn đại bậy bạ như vậy chứ ? Chủ tịch Thẩm vẫn là tốt nhất. Em nhớ chị thật màaaaaa" - Câu cuối của cô nàng như kẹo dẻo kéo dài vậy.

Thẩm Khả không nhịn được cười khi trông thấy điệu bộ nhõng nhẽo của cô nàng.

Người đằng sau nghe thấy lời nói của cô nàng liền khần trương lên tiếng - "Nói như vậy chẳng lẽ tôi không tốt với mọi người sao ?"

Stella ngay tức thì lè lưỡi với anh - "Tổng giám đốc à, anh từ khi lên chức thì đã quên mất mọi người trong tổ thiết kế đã làm việc cùng nhau như thế nào rồi, lúc nào trong phòng họp cũng làm mặt lạnh với bọn tôi"

"Stella, cô cũng phải hiểu cho tôi. Tất cả đều là do tính chất công việc" - Thẩm Nguyên cười cười nói.

Đột nhiên một chàng trai bước lên từ đằng sau, ăn mặc rất thời trang phóng khoáng. Cậu ta cũng là người tây phương với giọng Anh chính gốc.

"Người đẹp, không ngờ chị vừa về thì đã gấp gáp kết hôn rồi. Chị nhớ lòng quên cuộc tình của chúng ta sao ?" - Eric trung ra bộ mặt đầy đau khổ.

Aizz, cái tên sến súa này. Thẩm Khả ngay lập tức trừng mắt nhìn cậu - "Thằng nhóc này, cái tật đùa giỡn không bỏ"

"Em đùa thôi. Chào mừng chị trở về, chị Ruby" - Anh chàng vui vẻ nói. Ruby là cái tên mà cô đã sử dụng khi ở bên Luân Đôn.

"Nhưng mà người đàn ông may mắn đó là ai vậy ? Có phải là phó viện trưởng Mạnh Triết của chúng ta không ? Mà chủ tịch à, hôm nay anh ấy có đến chứ ?" - Cậu lại bắt đầu trêu đùa.

Cô chỉ nở nụ cười lấy lệ vì người phía sau đã trả lời giúp cô.

"Anh ấy lát nữa sẽ đến xem chị ấy thử váy cưới nên mọi người yên tâm đi" - Thẩm Nguyên liếc nhìn cô đầy ý cười. Mọi người liền ồ lên một tiếng đầy cảm thán.

Sau đó, một người phụ nữ xinh đẹp bước đến, chỉ ăn mặc áo thun quần jean rất thoải mái - "Em về là tốt rồi, một đoàn tàu ra khơi không thể thiếu thuyền trưởng được"

Chị Tiết Mỹ Nhiên là người duy nhất trong tổ lớn tuổi hơn cô. Chị từng là nhà thiết kế cho một hãng thời trang danh tiếng nhưng bộ sưu tập năm đó của chị đã bị người khác sao chép ý tưởng hoàn toàn. Nhưng cuối cùng chị lại bị nói là sao chép thiết kế của khác vì kẻ đó tung ra sớm hơn chị. Từ lúc ấy chị bỏ dở cả sự nghiệp thời trang của mình, mở cửa hàng giày dép nhỏ để buôn bán.

Và Thẩm Khả chính là người đi tìm chị ấy, thuyết phục chị trở về con đường thời trang của mình. Đưa chị vào đội ngũ thiết kế tài năng mà cô chọn lựa.

"Gia đình của chị thế nào rồi ? Việc bị điều về Bắc Kinh có phải quá gấp gáp không ?" - Cô quan tâm hỏi.

Chị ấy cười - "Chị đã mua được một căn nhà nhỏ gần đây. Cũng đã tìm được trường cho con trai của chị. Còn ông xã chị cũng đã tìm được một công việc tốt rồi. Đầu nhờ em cả. Cảm ơn em nhiều lắm Thẩm Khả"

"Có việc gì khó khăn cứ nói với em. Việc chuyển đổi nơi làm việc gấp như vậy cũng là lỗi của em không thể báo sớm với mọi người" - Cô nhỏ giọng.

Cô biết lúc điều công tác, gia đình của Tiết Mỹ Nhiên gặp chút khó khăn. Con thì còn nhỏ đang đi học, chị còn một người chồng là người Anh Quốc vừa bị sa thải và đang thất nghiệp.

Thẩm Khả nói thêm vài câu thì đã bị lời đi thử váy cưới do đích thân mọi người trong tổ thiết kế. Cùng lúc đó, Mạnh Triết đến công ty cũng bị mọi người lôi vào trong. Khi ở bên Luân Đôn, mọi người cũng đã có quen biết nhau vì anh ta đi theo Thẩm Khả như hình với bóng. Và mọi người thường rất hâm mộ cả hai.

Khi cô mặc chiếc váy cưới màu trắng bước ra thì cả gian phòng đều như nín thở. Vẻ đẹp thanh khiết của cô làm choáng ngợp cả khung cảnh xung quanh.

Chiếc váy cưới được làm từ chất liệu cao cấp, phần cổ xẻ hình trái tim kết ren tinh tế, phần dưới xòe rộng như một chiếc váy công chúa. Không có một cạm từ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của cô lúc bấy giờ. Mạnh Triết ngồi trên ghế sofa hơi đỡ ra một chút si ngốc nhìn cô.

Mọi người bên trong đều phải đồng loạt cảm thán trước vẻ đẹp kiều sa của Thẩm Khả. Ngay cả người thiết kế ra chiếc váy là Eric cũng không thể ngờ rằng chiếc váy cưới mình may ra lại có thể lộng lẫy đến như vậy. Hay nói đúng hơn người mặc nó đã làm toát lên toàn bộ khí chất của chiếc váy. Đây chính là cảm giác thành công của một nhà thiết kế. Giống như một nhà thiết kế nổi tiếng người Trung Quốc Vương Vi Vi đã từng nói.

"I want people to see the dress but focus on the women.

Tôi muốn người ta nhìn thấy chiếc váy, nhưng phải dồn sự chú ý vào người phụ nữ mặc chiếc váy ấy."

"Thẩm Khả... Thẩm Khả" - Tiết Mỹ Nhiên gọi tên cô.

Thẩm Khả có chút giật mình - "Sao cơ?"

"Em thấy chiếc váy này thế nào?" - Chị hỏi. Hai người đứng trong phòng thay đồ vừa thử xong chiếc váy thứ ba cũng là chiếc váy cuối cùng.

Cô nhìn hình ảnh xinh đẹp của mình trong gương. Chiếc váy cưới màu trắng đuôi cá ôm sát lấy người cô để lộ ra những đường cong hoàng hảo. Người ta thường nói khi đi lựa váy cưới, nếu như chiếc váy đó dành cho bạn, khi mặc vào nó sẽ khiến bạn bật khóc.

Nhưng mà cô tại sao vẫn không thể xúc động được mặc dù ba chiếc váy đều rất đẹp mắt. Có phải là vì nó không dành cho cô không?

"Ừm, chiếc váy rất đẹp" - Cô hơi mỉm cười trả lời.

"Em hôm nay sao vậy?"

Tiết Mỹ Nhiên nhìn thấy vẻ bất thường của cô liền hỏi.

Thẩm Khả nhẹ nhàng lắc đầu - "Đâu có gì. Sao chị lại hỏi vậy?"

Chị ấy cẩn thận quan sát cô - "Còn lại không có gì. Bình thường chỉ cần đựng đến quần áo, à đừng nói đến quần áo chỉ cần là một đôi giày hay túi xách thì em chắc chắn sẽ tỉ mỉ quan sát và đánh giá nó. Dù là chất liệu, họa tiết hay từng đường kim mũi chỉ em đều nghiên cứu thông qua cặp mắt của mình. Bên trong em luôn tồn tại bản chất của một nhà phê bình thời trang khắt khe mà. Nhưng hôm nay em đã thử hết ba bộ váy cưới của mình mà chẳng nói lời nào, chỉ khen đẹp cho có lệ."

"Đâu có, mọi người thật sự thiết kế rất đẹp mà" - Cô gượng cười.

"Thẩm Khả, em đang mất tập trung đấy. Có chuyện gì vậy?" - Tiết Mỹ Nhiên lo lắng hỏi vừa thuận tay giúp cô kéo khóa váy đằng sau.

Thẩm Khả nhàn nhạt nhìn vào mình trong gương. Gương mặt xinh đẹp của cô sau mười năm quả thực đã thay đổi rất nhiều. Đã không còn sự trong sáng của tuổi trẻ, không còn sự ngây thơ của thiếu nữ mười bảy. Thay vào đó là sự sắc sảo, sự trưởng thành của một người phụ nữ, sự quyến rũ qua lớp trang điểm hoàn hảo, sự sang trọng qua lớp quần áo đắt tiền cao cấp. Cô biết mình đã thay đổi.

Trước khi bước chân về Bắc Kinh, cô đã cảm thấy sợ hãi. Cô sợ mình không đủ dũng cảm, sợ một khoảnh khắc nào đó ông trời lại đem duyên phận ra trêu đùa với cô lần nữa. Nhưng khi trở về nơi này cô chợt nhận ra chỉ có cô là quá yếu đuối, hoài niệm về thứ mà không bao giờ quay trở lại. Tất cả rồi sẽ thay đổi không chỉ riêng cô.

Sau khi thay đồ xong xuôi, cô tiễn Mạnh Triết ra cửa vì anh phải mau chóng trở về bệnh viện làm việc. Sau đó cô lại lên phòng làm việc của Tổng Giám Đốc.

"Chị hại à, có phải chị muốn tham quan nơi làm việc trước khi nhận nó không?"

Vừa nhìn thấy cô bước vào phòng, Thẩm Nguyên đã lên tiếng trêu đùa.

Thẩm Khả không trả lời, nhìn quanh một lượt rồi ngồi xuống ghế salon - "Chị có chuyện muốn thông báo cho em"

"Chuyện gì thế?" - Anh liền cao hứng hỏi.

"Ngày chị đảm nhiệm lại chức vụ CEO của mình, chị muốn bổ nhiệm em lên làm tổng giám đốc sáng tạo của Abella" - Cô vừa uống trà, rất chậm rãi

mở miệng.

Thẩm Nguyên vừa nghe đã cảm thấy kinh ngạc, không nhận được hỏi - " Tổng giám đốc sáng tạo ? Nhưng từ trước đến nay, công ty chúng ta chẳng phải chỉ có tổng giám đốc điều hành thôi sao ? "

" Đó chính là lỗi hổng của công ty chúng ta bấy lâu nay. Một công ty thời trang mà không có chức vụ tổng giám đốc sáng tạo thì quả thật là một thiếu sót vô cùng nghiêm trọng. Chỉ nghĩ chức vụ này chỉ có thể do một nhà thiết kế có thực lực đảm nhiệm thôi. Abella là một thương hiệu thời trang, cần phải cho mọi người thấy thiết kế sáng tạo là bộ phận quan trọng chính yếu của chúng ta " - Cô nói.

Thẩm Nguyên có hơi chút bất ngờ - " Ý của chị là... "

Anh thừa biết vị trí này quan trọng như thế nào. Tổng giám đốc sáng tạo chính là người thổi luồng sức sống vào thương hiệu thời trang. Nó thành công hay thất bại đều gần như tùy thuộc vào nhà thiết kế đảm nhiệm chức vụ này tài năng như thế nào.

" Chị giao chức vụ này cho em xem như em đã trở thành nhà thiết kế đại diện cho thương hiệu Abella. Em sẽ phải trở thành người tạo nên xu hướng và là người dẫn dắt toàn bộ những thiết kế của Abella. Nếu như em sai sót thì em biết hậu quả mà mình nhận được là như thế nào rồi đấy. Em làm được chứ, em trai ? " - Thẩm Khả hơi cong môi.

Thẩm Nguyên ngồi trên bàn làm việc cười cười nhìn cô - " Nếu như chị đã tin tưởng em như vậy thì em cũng không nỡ từ chối "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phụ Nữ Đồ Kị

Bộ sưu tập mùa xuân đã ra mắt thành công tốt đẹp. Rất nhiều phản ứng tốt từ dư luận, từ các nhà phê bình thời trang trên thế giới. Ngay sau khi Thẩm Khả vừa nhậm chức CEO, báo chí đã ngay lập tức đăng tải thông tin người sáng lập của thương hiệu Abella vừa trở về Bắc Kinh cũng như nhà thiết kế Thẩm Nguyên sẽ trở thành người dẫn dắt Abella khi ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc sáng tạo.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến hôn lễ của cô, tất cả mọi người đều bận rộn. Hôm nay, Thẩm Khả đến Thẩm gia để ăn cơm. Đây là lần đầu tiên cô bước chân đến đây, tuy rằng lúc ở bên Luân Đôn cô đã gặp được em trai và dì của mình nhưng đến đây vẫn làm cô có chút không thoải mái.

Cô nhớ lần đầu tiên mình gặp được em trai. Lúc đó, Thẩm Nguyên vừa đến Luân Đôn du học lại học cùng trường với cô. Mẹ của Thẩm Nguyên cũng đi cùng vì bà quá lo lắng cho con trai bởi đây là lần đầu tiên bà để nó tự lập.

Lý Bích Huyền là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Trong mắt cô, bà là người rất từ tốn, rất nhẫn nại. Vậy nên khi mới gặp nhau dù cô tỏ thái độ lạnh lùng bà vẫn rất nhẫn nại với cô. Cô chợt phát hiện bà cũng chỉ là một người phụ nữ đáng thương bị cha cô lợi dụng và điều quan trọng là bà rất yêu Thẩm Văn.

Hôm nay, cha của Mạnh Triết cũng sẽ đến dùng cơm cùng.

Cô vì lễ nghĩa nên phải đến. Cảnh công suất cao thật cao tự động mở ra. Đường đi vào nhà rất dài, chiếc xe Lamborghini màu đen xám chạy vào nơi dinh thự rộng lớn được bao bọc bởi khu vườn hoa và những hồ nước thơ mộng. Quả nhiên là thiên đường của người nhà giàu. Nơi đây với căn nhà cũ của cô đúng là khác xa một trời một vực.

Thẩm Khả vừa bước vào đại sảnh đã bị làm cho giật mình bởi sự rộng rãi quá mức của nó. Không khác gì đại sảnh của một khách sạn năm sao. Trần nhà cao đến 10 mét là ít.

Vị quản gia già vừa nhìn thấy cô ngay lập tức liền cúi chào cùng mấy người hầu - " Thẩm tiểu thư, mừng người trở về nhà "

Việc cô là con gái của bộ trưởng Thẩm đã được công bố khi cô vừa qua bên Luân Đôn một thời gian. Ông tiết lộ mình từng có một đời vợ trước và một đứa con gái. Lúc đó mọi người đã đẩy lên một lần sóng vì vẻ đẹp của cô.

Người ta nói con gái nhà bộ trưởng Thẩm khí chất thanh khiết như ngọc, là mỹ nhân vạn người mê. Tất cả những người trong giới chính khách nếu có con trai đều mong muốn cưới cô về làm con dâu của mình. Lúc đó, cư dân mạng đăng tải rất nhiều về hình ảnh xinh đẹp của cô và còn cả ảnh khi cô đi du học ở Luân Đôn nữa.

Thẩm Khả nhẹ nhàng gật đầu một cái chào hỏi. Bà ngay lập tức mỉm cười - " Tiểu thư cứ gọi tôi là quản gia Đình. Bộ trưởng Thẩm và phu nhân đang ở bên trong phòng ăn đợi người, còn có kiểm soát trưởng Mạnh Vĩ Nhân và thiếu gia Mạnh Triết "

Cô theo quản gia bước vào phòng ăn tối. Mọi người đều đã có mặt đông đủ không thiếu một ai. Thẩm Khả vừa bước vào trong thì mọi người đã dồn sự

chú ý vào cô.

" Thảm Khả, chị đến rồi. Mọi người này giờ vẫn đang đợi chị nên vẫn chưa dùng bữa " - Thảm Nguyên nhìn thấy cô đã ngay lập tức đứng lên.

Cô lễ phép cúi chào kiểm soát trường và cha mình.

" Thừa con đã về "

" Tốt tốt, Thảm Khả con thật sự là ngày càng xinh đẹp. Dù sao cũng sắp thành người một nhà rồi con không cần phải khách sáo như vậy với ta " - Mạnh Vĩ Nhân vui vẻ nói.

" Con về rồi thì mau ngồi vào bàn ăn đi. Đừng đứng đó nữa " - Thảm Văn ôn tồn cất giọng.

Cô nhìn ông, cũng rất lâu rồi cô và cha mình mới gặp nhau. Khi Thảm Khả ở bên Luân Đôn, ông chỉ đến thăm cô khoảng một hai lần trong dịp đi công tác ở nước ngoài. Bây giờ ông cũng đã già, mái tóc đã điểm bạc rất nhiều.

Mạnh Triết đứng lên kéo ghế bên cạnh cho cô - " Em ngồi đi "

Cô ngồi xuống ghế và mọi người bắt đầu dùng bữa tối.

" Chị hai à, ngày mai chị định nhận lời phỏng vấn trên sóng truyền hình sao ? " - Thảm Nguyên vừa ăn vừa hỏi.

" Tiểu Nguyên, không được vừa nhai vừa nói chuyện " - Lý Bích Huyền khẽ nhắc nhở con trai mình nhưng nó chỉ cười nịnh nọt làm bà lắc đầu.

Thảm Khả đang cắt thịt thì bị người bên cạnh lấy mắt đĩa, Mạnh Triết dùng dao cắt hết thịt giúp cô rồi đặt đĩa về chỗ cũ.

" Cua em " - Anh cười.

Cô ngại ngùng gật đầu cảm ơn đầy khách sáo. Sau đấy, mới nhìn em trai mình trả lời - " Phải, chị đã đồng ý rồi vì đó là chương trình của một kênh thời trang lớn nên chị không từ chối được. Nó rất có lợi cho Abella chúng ta khi muốn xây dựng thương hiệu vững mạnh tại Trung Quốc "

" Hai người làm ơn đừng có tình tứ như vậy được hay không ? Ở đây còn có người lớn đấy " - Thảm Nguyên bĩu môi nhìn Mạnh Triết và cô.

Thảm Văn cười cười - " Không sao, ta nghĩ Mạnh tiên sinh cũng không cảm thấy phiền đâu. Nhìn bọn trẻ như vậy làm bọn ta cảm thấy rất vui "

" Phải, phải đúng là như vậy. Hai đứa sắp kết hôn là việc vui của hai nhà mà " - Mạnh Vĩ Nhân cũng bật cười sáng khoái.

Thảm Khả vẫn tập trung ăn như không nghe thấy điều gì. Đột nhiên từ bên cạnh có một bàn tay nắm lấy tay cô đang đặt trên đùi. Cô khẽ giật mình muốn rút tay ra nhưng anh ta lại nắm chặt. Nhân lúc không ai để ý, Mạnh Triết cầm tay cô chạm vào môi mình, vuốt ve một chút rồi mới thả ra. Thảm Khả hơi bối rối nhìn anh ta. Nhưng Mạnh Triết chỉ cười rồi tiếp tục ăn.

Cô lại tiếp tục dùng bữa. Cô cảm thấy mình nên thoải mái hơn một chút đối với những chuyện như thế này. Như thế nào thì cô cũng đã quyết định lấy Mạnh Triết, dù sao không thể yêu nhau nhưng cũng nên thoải mái với nhau hơn một chút.

Hon mười giờ sáng, Thảm Khả đến trường quay của chương trình Celebrity Story. Một chương trình chuyên phỏng vấn những người nổi tiếng trong ngành thời trang.

Trong lúc ngồi chờ chuẩn bị lên sóng trực tiếp họ đã đưa lên truyền hình một đoạn video giới thiệu về Thảm Khả với những hình ảnh khi cô còn ở Luân Đôn.

" Thảm Khả hay được biết đến với cái tên Ruby nổi đình nổi đám trong giới thời trang hơn tám năm về trước. Cô nổi lên từ khi còn là một sinh viên trường Kinh tế và Khoa học Chính trị Luân Đôn. Một trong những blogger thời trang vô cùng nổi tiếng ở Anh mang trong mình phong cách là sự pha trộn giữa vẻ cổ điển với nét hiện đại, thời thượng khi có thể lảng mạn với maxi dress, đầm cocktail, váy ren, vest kiểu Pháp. Nổi tiếng bởi các bức hình street style khác biệt và đầy cá tính.

Cô được các nhà phê bình đánh giá là một fashionista nổi tiếng với gu thời trang đẳng cấp, thanh lịch, sang trọng nhưng lại rất hư ảo và đầy bí ẩn. Sau đó cô còn thường xuyên tham dự những tuần lễ thời trang ở Luân Đôn, xuất hiện trên rất nhiều tờ tạp chí thời trang danh tiếng của thế giới. Ở tuổi 27, Thảm Khả đã sở hữu cho mình cả một đế chế thời trang mang tên thương hiệu Abella. Một thương hiệu thời trang sau khi xuất hiện chỉ mới hai năm ở Luân Đôn đã tạo nên một cơn sốt khắp Châu Âu. Cho đến nay, Abella sở hữu hơn 100 cửa hàng trên khắp thế giới, còn trụ sở chính đã được cô quyết định chuyển từ Luân Đôn về Bắc Kinh từ một năm trước... "

" Nhìn kia, trên chương trình Celebrity Story hôm nay sẽ phỏng vấn người sáng lập nên thương hiệu Abella đó "

Hai cô nàng nhân viên trong cửa hàng thời trang nhìn lên tivi khẽ nói nhỏ với nhau.

Một cô nhân viên lên tiếng - " Minh cực kỳ hâm mộ cô ấy, chỉ mới có 27 tuổi thôi đã có thể tạo nên một thương hiệu thời trang danh tiếng như vậy. Ruby

nổi tiếng lắm, mình nghe nói cô ấy rất xinh đẹp, gia thế còn khủng khiếp nữa "

" Gia thế gì cơ ? " - Cô nàng bên cạnh tò mò hỏi.

" Mình nghe mọi người bảo nhau cô ấy là con gái của bộ trưởng kinh tế "

" Cái gì ? "

Đúng lúc đó, cửa kính được đẩy ra. Một cô gái ăn mặc sành điệu bước vào cửa hàng.

" Chào Đường tiểu thư, hôm nay chị muốn xem mặt hàng gì ạ ? " - Một trong hai cô nhân viên chạy đến niềm nở chào hỏi.

Đường Tử Vận gỡ cặp kính mát của mình ra rồi áo khoác rồi đến túi xách đều quảng qua cho hai nữ nhân viên. Xong lại đi thẳng vào bên trong nhìn ngắm xung quanh.

" Tôi muốn xem mấy mẫu túi mới của Hermes, còn có bộ sưu tập mới của Abella nữa "

Cô ta là khách quen của cửa hàng này vậy nên nhân viên chào đón rất niềm nở. Hay nói đúng hơn, cô ta có bạn trai là thế tín dụng vàng nên mua sắm phung phí rất thoải mái. Đường Tử Vận chính là loại mỏ vàng mà các cửa hàng rất dễ dàng đào xới. Người ta nói các tín đồ thời trang cuồng hàng hiệu như cô ta thì tôn thờ thời trang như tín ngưỡng vậy.

" Vâng, mời Đường tiểu thư qua bên này, là nơi trưng bày những mặt hàng mới. Đường tiểu thư thật sành điệu, bộ sưu tập mới nhất của Abella chỉ vừa về hàng ngày hôm nay. Nhân viên mới, đến đây giúp Đường tiểu thư lựa chọn đồ đi "

Một cô nhân viên lớn tiếng gọi.

Từ bên trong một cô gái mặc đồng phục nhân viên chạy ra, mái tóc nhuộm màu hạt dẻ được búi lên gọn, gương mặt khá xinh đẹp nhưng trang điểm rất đậm. Cô ngay lập tức chạy đến bên cạnh Đường Tử Vận.

" Thưa khách hàng đã thấy món nào vừa ý chưa ? " - Trương Uyển Như giọng truyền cảm hỏi.

Đường Tử Vận đang lựa quần áo, vừa nghe thấy giọng nói đã xoay người lại ngạc nhiên - " Trương tiểu thư ? "

" Đường Tử... Vận ! " - Trương Uyển Như kinh ngạc không kém.

Cô ta nhìn cô từ trên xuống dưới, tặc lưỡi - " Nhìn xem, có ai ngờ Trương tiểu thư danh giá một thời bây giờ lại phải đi bán hàng "

Uyển Như chán ghét nhìn cô ta - " Đường tiểu thư, đừng tưởng cô đã có thể thành công bám ống quần của Lục Chiêu Thuần thì ra về huênh hoang với tôi "

Đường Tử Vận chỉ bật cười - " Vậy sao ? Nói đến bám lấy, tôi thấy Trương Uyển Như cô bám đuôi Chiêu Thuần chặt hơn tôi nhiều. Ít ra tôi cũng đường hoàng chính chính ở bên cạnh anh ấy "

Lần này, Trương Uyển Như cười lớn - " Tình nhân trên giường cũng có thể đường hoàng chính chính sao ? Tôi lần đầu tiên nghe thấy đó "

Hai cô nhân viên bên kia dường như nghe được liên xì xào to nhỏ với nhau. Cô ta nhất thời xấu hổ mà nổi giận nhưng vẫn giữ được miệng mồm độc địa của mình - " Chiêu Thuần ít ra cũng lên giường, cùng đi ăn, cùng đi mua sắm với tôi. Nếu như là tình nhân mà được anh ấy chăm sóc như vậy thì tôi nguyện là tình nhân của anh ấy cả đời. Còn cô, ngay cả muốn leo lên giường cùng anh ấy cũng chẳng thể mơ tới. Biết vì sao không ? Vì Chiêu Thuần chán ghét cô, khinh thường cô. Trong mắt anh ấy, cô chỉ là rác rưởi bên đường "

Lời nói của cô ta như những con dao găm phóng trúng vào tim Trương Uyển Như. Đúng là như vậy, từ trước đến nay Lục Chiêu Thuần có rất nhiều phụ nữ ở bên cạnh. Chỉ cần hắn thích hắn sẽ lên giường. Hắn có thể ngủ với hàng trăm phụ nữ nhưng tuyệt nhiên không bao giờ đụng đến cô, dù Trương Uyển Như đã cố quyến rũ hắn nhiều lần.

" Cô... cô... đừng vội đắc ý ! " - Trương Uyển Như tức đến nghẹn họng.

" Trương Uyển Như, cô làm gì vậy ? Sao lại dám lớn tiếng với khách hàng như vậy ?! "

Đúng lúc này, quản lý cửa hàng bước ra nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền mắng cô.

Trương Uyển Như cắn chặt môi - " Em xin lỗi "

" Đường tiểu thư, tôi thành thật xin lỗi cô vì cô ta là nhân viên mới nên hành xử không phải phép, xin cô hãy bỏ qua cho. Còn đứng đó làm gì, còn không mau xin lỗi " - Chị quản lý lớn tiếng gọi.

" Em... em.. "

" Nhanh lên ! "

Trương Uyên Như nhìn gương mặt đầy đắc ý của cô ta mà uất hận cúi gập người.

" Xin lỗi, là tôi sai. Xin Đường tiểu thư đại từ đại lượng bỏ qua cho "

Đường Tử Vận đứng đó nhếch môi, gương mặt trở nên thánh thiện lạ thường - " Biết sai rồi thì tốt. Tôi làm sao còn dám trách cứ một nhân viên bán hàng đầy nhiệt tình như cô Trương Uyên Như đây "

Cô ta cố tình nhấn mạnh bốn chữ nhân viên bán hàng để miệt hạ cô.

" Mau đi giúp Đường tiểu thư lựa quần áo đi " - Người quản lý nghiêm nghị ra lệnh.

" Vâng, thưa quản lý " - Trương Uyên Như đành bấm bụng nghe lời quản lý đi theo cô ta. Cô không thể để bị đuổi được.

Đường Tử Vận gần như càn quét hết tất cả các gian hàng có mẫu mới nhất trong cửa hàng. Chỉ cần thấy một món ưng ý cô ta liền ném cho cô, xem Uyên Như như kẻ hầu người hạ xách đồ. Một lúc sau, Trương Uyên Như khó khăn ôm một chồng quần áo túi xách theo sau cô ta.

Đúng lúc này trên màn hình tivi lớn đang phát sóng buổi phỏng vấn với người sáng lập ra thương hiệu thời trang Abella.

" Chị Thẩm, có phải có một lý do đặc biệt nào đó khiến chị sáng lập ra Abella không ? Bởi vì tôi nghe nói chuyên ngành chị theo học là xã hội học, không hề liên quan gì đến thời trang cả "

" Lý do đặc biệt sao ? Tôi nghĩ lý do của tôi chẳng có gì đặc biệt cả. Vì tôi là phụ nữ, tôi yêu thích cái đẹp, thích những thứ mang tính nghệ thuật và tôi muốn thử sức kinh doanh với những thứ mình thích. Nói đơn giản, tôi nghĩ mình là người kinh doanh nghệ thuật "

" Có nhiều người nói chị không phải là một nhà thiết kế, mà chỉ là một nhà kinh doanh làm sao có thể dẫn dắt cả một thương hiệu thời trang ? Trong khi làng thời trang gần đây đang bị thương mại hóa quá nhiều "

" Tôi đúng là một nhà kinh doanh nhưng không có nghĩa tôi không đặt tính nghệ thuật lên hàng đầu. Đối với tôi thời trang không chỉ là nghệ thuật sáng tạo mà còn là kinh doanh. Tuy tôi không đủ tài để làm ra những bộ trang phục đó nhưng tôi nghĩ mình có đủ tinh tế để cảm nhận và đánh giá những kiệt tác đó. Tôi không thể tạo ra những bộ trang phục hoàn hảo nhưng tôi có thể tạo ra một đội ngũ thiết kế tài năng nhất từ trước đến giờ. Cũng giống như huyền thoại của làng thời trang đã từng nói : Tôi không làm ra thời trang, tôi chính là thời trang "

" Đó có phải câu nói nổi tiếng của Coco Chanel không ? Bà ấy là thần tượng của chị sao ? "

" Đúng vậy, bà ấy chính là thần tượng của tôi, là nguồn cảm hứng trong cuộc sống thường ngày của tôi. Ngay cả trong phòng ngủ tôi cũng không hề treo ảnh của mình mà lại treo ảnh của bà... "

Trương Uyên Như nhìn lên màn hình tivi, hai mắt mở lớn biểu hiện như không thể tin được. Là Thẩm Khả ! Tuy rằng đã khác xưa rất nhiều nhưng Uyên Như vẫn nhận ra. Cô ta lại chính là người sáng lập ra Abella sao ?

Đường Tử Vận đứng đó theo dõi đoạn phỏng vấn. Ánh mắt xẹt qua tia xám ngắt. Cô ta hơi siết chặt cái áo trong tay mang thương hiệu Abella rồi đặt lại chỗ cũ. Cô ta quay sang nói với Trương Uyên Như - " Đóng quần áo này tôi không lấy nữa. Tôi muốn xem túi Hermes "

" Cái gì chứ ? " - Trương Uyên Như tức giận nhìn cô ta.

" Giờ tôi không muốn lấy nữa, cô có nghe không ? " - Đường Tử Vận cao giọng.

Từ xa, quản lý cửa hàng vẫn đang âm thầm quan sát hai người. Trương Uyên Như chỉ có thể nở nụ cười tươi như hoa nở nhưng trong lòng chỉ muốn bay đến xé xác cô ta - " Vâng được, thưa quý khách. Xin cô đợi tôi một chút "

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bó Hoa Cưới Oải Hương Tím

...Dinh thự Mộc Điền...

" Cậu chủ đây là trà Đại Hồng Bảo mà người đã sai tôi tìm mua về, mời người dùng thử "

Cô người hầu cung kính rót một ít trà nóng vào tách sứ màu trắng. Quán gia đứng bên cạnh nhẹ giọng mời.

Lục Chiêu Thuận sáng sớm nay thức dậy có chút muộn, buổi tiệc tùng đêm qua tại Sa Thước khiến hần về dinh thự Mộc Điền rất khuya. Cũng có lẽ vì con ác mộng tối qua làm hần không ngủ được.

Hần hiếm khi thức dậy muộn như thế này. Mỗi khi thức giấc mệt mỏi, Lục Chiêu

Thuần lại thích uống trà nóng chứ không phải cà phê.

Loại trà quý hiếm này hần đã phải bỏ ra một số tiền vô cùng lớn sai người săn tìm mua về. Trà Đại Hồng Bảo là một loại trà Ô long có xuất xứ từ núi Vũ Di, Phúc Kiến, Trung Quốc.

Tương truyền, vào cuối đời Minh, một vị thái y đã dùng búp non hái từ những cây trà mọc trên núi Vũ Di chữa khỏi bệnh cho thái hậu. Để thưởng công, hoàng đế nhà Minh bèn ban tặng mỗi cây trà quý một chiếc áo bào đỏ để bọc bên ngoài trong những ngày giá lạnh. Loại trà này vì thế có tên là Đại Hồng Bảo. Trải qua gần 400 năm đến nay, số trà quý năm xưa chỉ còn lại 6 cây. Mỗi năm, từ 6 cây trà này, người ta chỉ thu được chừng 1kg búp. Chính quyền địa phương đã quyết định hạn chế khai thác búp của những cây trà Đại Hồng Bảo cổ, nên hiện nay, những người mê trà dù có chấp nhận đổi cả gia sản cũng khó có cơ hội sở hữu loại trà quý này.

"Thưa cậu chủ người muốn xem tin tức buổi sáng chứ?" - Quản gia cẩn thận hỏi.

Hần vừa nhắm nháp ngụm trà nóng, vừa lật đọc tờ báo sáng.

"Cứ bật lên đi"

Ông cầm điều khiển mở tivi lên, trong lúc đang bấm lên kênh tin tức. Bất thành linh, Lục Chiêu Thuận đặt tờ báo xuống, đôi mắt ngay lập tức di chuyển lên màn hình tivi - "Khoan đã, lùi xuống một kênh"

Quản gia cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn làm theo. Từ lúc nào mà cậu chủ lại hứng thú với kênh truyền hình thời trang vậy?

"Chị Thẩm, chị đã mất bao lâu để ra mắt thương hiệu Abella?"

"Thật ra tôi chỉ mất một năm cho khâu tìm kiếm nhân sự, định hình phong cách và mở xưởng sản xuất riêng vì trước đây khi còn ở trường tôi đã bắt đầu tìm kiếm những nhà thiết kế có tiềm năng dành riêng cho Abella. Các dòng sản phẩm chính đều do chính đội ngũ thiết kế trẻ tài năng làm ra dựa theo những ý tưởng của tôi"

Cô ngồi đó trên ghế sofa, đôi chân thon dài bắt chéo vào nhau. Chiếc đầm quây màu trắng ôm lấy cơ thể cô ở phần trên hé lộ ra sự quyến rũ bí ẩn khiến người ta phải tò mò. Phần dưới của chiếc đầm hơi xòe ra với thiết kế xếp nếp sang trọng ở eo. Thẩm Khả xuất hiện trên màn hình với sự sang trọng thanh lịch và quyến rũ nhưng không sexy phản cảm. Màu trắng từ bộ trang phục càng tôn lên vẻ đẹp thanh thoát của cô, cô giống như một viên kim cương chói sáng sau khi đã trải qua một quá trình mài dũa tỉ mỉ.

Ánh mắt người đàn ông chán động nhìn chằm chằm vào màn hình tivi. Một lúc sau lại trở nên thâm sâu như bờ vực không đáy. Hơi thở của hần có chút lạnh giá.

"Nghe nói, đội ngũ thiết kế của Abella hiện tại đều do đích thân chị tìm kiếm và lựa chọn"

"Đúng vậy, tất cả đều do tôi tìm về, có người được tôi tuyển lựa từ khi còn học ở trường"

"Chị nghĩ như thế nào về quyết định bổ nhiệm nhà thiết kế Thẩm Nguyên lên làm giám đốc sáng tạo?"

"Tôi nghĩ Thẩm Nguyên sẽ là một làn gió mới cho Abella. Có rất nhiều người nghi ngờ quyết định này của tôi vì sợ rằng tôi thiên vị cho em trai mình. Nhưng tất cả những điều này hãy để thời gian trả lời, tôi đã nhìn thấy năng lực của Thẩm Nguyên và hoàn toàn tin tưởng em trai mình. Abella là toàn bộ tâm huyết của tôi, tôi sẽ không giao sinh mệnh của nó cho một kẻ không có năng lực"

"À, còn một câu hỏi cuối cùng, Hoi riêng tư một chút, có phải chị sắp kết hôn không?"

"Phải, tôi sắp kết hôn, cũng chỉ còn vài ngày nữa" - Cô không ngần ngại trả lời.

Hần bàn tay cầm tờ báo hơi siết lại. Một lúc sau đôi môi mỏng cong lên lạnh lẽo. Đôi mắt sắc như dao khiến mọi người xung quanh phải rùng mình.

Buổi tối khuya, Thẩm Khả mệt mỏi về đến nhà, trong nhà đã tắt hết đèn. Cô thầm nghĩ chắc Đỗ Tư Hà chờ cô quá khuya nên đã đi ngủ rồi.

Cô biếng nhác thấy túi xách lên ghế salon rồi đi vào nhà bếp tìm thứ gì đó bỏ bụng. Vừa bước vô nhà bếp tối om cô đã nhìn thấy cái bóng đang cúi người lục lọi tủ lạnh. Nhưng không phải di Hà, mà là cái dáng của một người đàn ông.

Cô giật mình hét lên. Người kia cũng nghe thấy tiếng động hốt hoảng chui ra khỏi tủ lạnh la làng. Thẩm Khả có chút kiềm chế bản thân mình lại, với tay bật đèn.

" Em làm cái gì ở đây vào giờ này vậy ? "

Cô trợn mắt nhìn em trai mình trong bộ đồ pyjama hình doremon.

Thắm Nguyên cũng vỗ ngực thờ phào - " Là chị sao ? Vậy mà em cứ tưởng ma nữ nào chứ ? Chị lại còn mặc áo đầm trắng, đúng là muốn cường bức tinh thần người ta mà "

" Em không phải đã về Thắm gia ở rồi sao ? " - Cô khó hiểu hỏi.

Thắm Nguyên cầm bình nước trái cây ung dung tu một hơi rồi mới trả lời cô - " Em đang sống ở đây mà "

Thắm Khả càng trở nên không hiểu nổi - " Nhưng mấy ngày nay chị ở đây đâu có thấy em "

Anh lại cắn thêm một quả táo nhai nhuộm nhoàm, vẻ mặt như vừa nhớ ra cái gì đó - " À, em qua nhà anh rể ngủ với anh "

" Cái gì ? "

Cô bắt ngờ lại thêm phần bức xúc. Tiến nhanh đến chỗ Thắm Nguyên đánh cho nó mấy phát vào vai.

" Em điên rồi sao ? Sao lại qua làm phiền nhà anh ấy "

" A... a... chị làm gì mà mạnh tay vậy ? Em chỉ muốn thử hàng trước cho chị thôi mà. Xem tư vị của anh rể có tốt hay không "

Anh vô cùng mặt dày mở miệng.

" Thăng nhóc này, còn dám nói vậy nữa hả ? " - Thắm Khả khề trùng mắt. Cô biết tính em trai mình, Thắm Nguyên ở trên công ty với ở ngoài đời là khác nhau một trời một vực. Bình thường miệng mồm thối hoặc ghê gớm.

" Ey, chị không phải là đang ghen với em trai mình đó chứ ? " - Thắm Nguyên xảo quyết hỏi.

Cô lạnh lùng nhéo lỗ tai của thằng nhóc kia - " Đây, em có biết tự xấu hổ không vậy ? "

Sau khi Thắm Khả buông ra, anh mới nói - " Em nói cho chị biết không có người em trai nào có tâm như em đâu. Lễ cưới của chị hai từ A đến Z là một mình em lo cả "

Cô khề liếc mắt qua cái gương mặt đang tự phụ kia. Tuy không thể hiện ra mặt nhưng cô cũng thực sự muốn cảm ơn Thắm Nguyên. Thật ra em ấy rất tốt, lại có một chút ngây thơ nữa. Lúc nào cũng âm thầm giúp đỡ cô. Giống như một người bạn luôn âm thầm thấu hiểu.

" Mau đi ngủ sớm đi " - Cô đoạt lấy chai nước trái cây trong tay Thắm Nguyên cất vào trong tủ lạnh. Rồi nhìn ngó bên trong xem có gì ăn không.

Bất chợt, Thắm Nguyên lên tiếng hỏi cô - " Thắm Khả, chị thật sự muốn lấy anh Mạnh Triết sao ? "

" Sao em tự nhiên lại hỏi vậy ? Chẳng phải em đã gọi anh ấy là anh rể rồi sao ? "

Giọng cô không hề biến đổi, vẫn xoay lưng lục lọi tủ lạnh. Lúc sau lấy ra mấy trái trứng gà.

Thắm Nguyên đứng dựa vào tường nhìn bóng lưng cô thờ dài - " Đột nhiên em cảm thấy chị hình như không hề hạnh phúc "

" Từ rất lâu rồi, loại hạnh phúc đó không có trong từ điển cuộc đời chị "

Cô bắc một nồi nước lên rồi cho trứng vào luộc. Lời nói vẫn đều đều như vậy.

Anh bắt lực nhìn chị gái mình. Thắm Nguyên sợ những lúc cô tỏ ra lạnh lùng như vậy. Bề ngoài càng mạnh mẽ bao nhiêu thì bên trong càng đau đớn bấy nhiêu. Anh không biết được chị ấy đang cất giấu thứ gì trong trái tim mình. Thứ đã khiến chị ấy trở nên giống như ngày hôm nay. Bất cần với mọi thứ.

" Em đi ngủ đây. Chị ngủ ngon "

Thắm Nguyên ngáp một cái rồi tạm biệt cô lên lầu.

Khi căn bếp chỉ còn mình cô, Thắm Khả đứng đó một hồi dựa vào thành bếp. Đôi mắt trong veo nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thờ dài một cái. Đêm yên tĩnh như thế này càng làm người ta cảm thấy cô đơn hơn.

Hai ngày sau, lễ cưới diễn ra. Hôn lễ của Thắm Khả được tổ chức ngay tại biệt thự vừa được xây dựng dành tặng riêng cho Mạnh Triết và cô, ngôi biệt thự Khả An này được Mạnh Vĩ Nhân âm thầm xây cất và dành tặng riêng cho hai người như một món quà cưới.

" Chị Thắm Khả, chị đẹp quá. Thật không ngờ chiếc váy này lại do Eric may ra, em từ trước đến giờ không nghĩ anh ấy lại có thể thiết kế váy cưới đẹp

như thế này "

Stella đứng bên cạnh mặc chiếc đầm dài màu kem thanh lịch, hết lời khen ngợi cô. Hôm nay, cô nàng và Vi Anh được vinh dự trở thành phù dâu của Thẩm Khả.

Cô ngồi trong phòng trang điểm, nhìn ngắm mình trong gương. Lúc này, Vi Anh bước vào khăn trương thúc giục cô.

"Chị Thẩm Khả, sắp đến giờ làm lễ rồi, chúng ta phải mau chóng ra ngoài thôi "

Thẩm Khả vẫn rất bình tĩnh không có chút gì gấp gáp, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy. Stella vội vàng chỉnh váy giúp cô đứng lên.

"À đúng rồi, để em đi lấy bó hoa cưới, lúc này em đặt ở phòng bên cạnh " - Vi Anh chợt nhớ ra thứ quan trọng liền vội vã chạy đi lấy.

Thẩm Khả xoay người ngắm mình trong gương một lần nữa, hít sâu một cái rồi đưa tay vén khăn voan cưới xuống che đi gương mặt xinh đẹp.

Đột nhiên, Vi Anh trở lại phòng đầy hốt hải.

"Chết rồi, chị Thẩm Khả, bó hoa cưới không biết vì sao không thấy đâu nữa "

"Sao lại như vậy được ? Lúc này chị và em để bó hoa trên chiếc bàn gỗ mà " - Stella có chút hoảng hốt.

"Đúng vậy, nhưng giờ không thấy bó hoa hồng trắng đâu nữa. Chị thấy thứ này "

Trên tay Vi Anh cầm một bó hoa oải hương màu tím, bao bọc xung quanh là một vòng dây lụa mạch, được bó chặt lại với nhau bằng sợi ruy băng màu trắng.

Thẩm Khả cả người cứng đờ nhìn trân trân vào bó hoa oải hương. Cô cầm lấy nó, bàn tay khẽ run rẩy. Cô còn nhớ, còn nhớ hoa oải hương và dây lụa mạch này.

Hôm hẹn hò cùng hân ở Tây Phú, hai người đi ngang qua một cửa hàng bán hoa. Vừa nhìn thấy chậu cây phong lữ, cô đã dừng lại và nhìn ngắm nó.

Lúc đó, Thẩm Khả đã quay sang kéo tay hân - "Chiều Thuần, anh phải nhớ cho rõ, hoa em thích là hoa phong lữ. Màu em đặc biệt thích là màu tím "

Hân nhìn cô có chút tức cười - "Làm gì có ai như em chứ ? Bất người khác ghi nhớ sở thích của mình "

Thực ra Thẩm Khả biết tất cả sở thích của cô hân đều nắm rất rõ. Cô không biết vì sao lại như vậy, nhưng cách hân quan tâm cô đã cho thấy rõ điều đó.

"Chiều Thuần, anh thích hoa gì nhất ? " - Cô lại hỏi.

"Làm gì có ai đi hỏi đàn ông thích hoa gì chứ ? " - Hân cong môi nhìn cô.

Thẩm Khả lại giờ giọng nhõng nhẽo - "Nhưng mà em muốn biết, nói em nghe đi "

Hân khoanh tay suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời cô - "Tôi không có hoa gì đặc biệt yêu thích cả. Nhưng mà tôi thích ngắm oải hương, cánh đồng lụa mạch cũng rất đẹp "

"Anh thích những loại hoa đơn giản như thế sao ? Tuy em thích màu tím nhưng oải hương thì em không đặc biệt yêu thích. Vì nó quá nhỏ bé lại đơn giản, oải hương chỉ đẹp khi có nhiều cây như tạo thành một bó hay cả một cánh đồng. Lúc ấy thì oải hương mới thực sự đẹp. Còn hoa phong lữ dù khi đứng một mình, hoa phong lữ vẫn rất rực rỡ. Đặc biệt là mùi thơm của nó rất đặc trưng nữa " - Cô bắt đầu luyên thuyên với hân.

Hân vẫn đứng bên cạnh lắng nghe Thẩm Khả nói, còn mở miệng chê loài hoa cô yêu thích có chút màu mè. Sau đó mới điềm đạm cười nói - "Tôi thích hoa oải hương không chỉ vì sự đơn giản của nó mà còn vì ý nghĩa của nó nữa "

"Ý nghĩa gì cơ ? " - Cô tò mò hỏi.

Nhưng hân chỉ nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo, chậm rãi nhả ra mấy chữ - "Không nói cho em biết "

"Gì chứ ? Nói cho em biết đi " - Thẩm Khả lật đật chạy theo hân, không cam lòng hỏi.

Hân vẫn chỉ cong môi, không thèm trả lời cô. Làm Thẩm Khả lảo đảo theo sau hân như một con cún con.

Ngay từ khi đó, sở thích của Thẩm Khả và hân đã khác nhau như vậy rồi. Cô thích những thứ rực rỡ còn hân thì lại thích sự đơn giản.

Hiện tại, nhìn bó hoa trong tay, trái tim lạnh giá bấy lâu của cô như có một khe hở nứt ra.

Rất lâu sau này, Thẩm Khả mới biết được ý nghĩa của loài oải hương tím.

Hoa lavender mang ý nghĩa của sự thủy chung. Có người còn cho rằng oải hương mang hàm ý là sự nghi ngờ, nhưng người Trung Quốc lại nói hoa oải

hương hàm chứa ý nghĩa "chờ đợi tình yêu".

Chờ đợi tình yêu...

Oải hương trong tay cô vẫn còn rất tươi mới, còn có hương thơm dịu nhẹ. Nó so với bó hoa cưới của cô có phần giản đơn hơn rất nhiều, nhưng có chút gì đó rất tự nhiên không giả tạo.

Bó hoa này vì sao lại ở đây ? Nó là của ai ? Còn hoa cưới của cô ? Thẩm Khả nghĩ ra vô số trường hợp. Rồi trong vô thức cô bắt đầu sợ hãi.

"Chị Thẩm Khả, chị sao vậy ? Chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài thôi. Mọi người đang chờ chúng ta" - Vi Anh lo lắng nhìn cô.

Stella nhìn bó hoa trong tay cô gấp rút nói - "Hay là cứ dùng bó oải hương này đi. Em thấy nó cũng khá đẹp"

Thẩm Khả cũng không còn cách nào khác đành cầm bó hoa ra ngoài. Chuẩn bị tiến hành hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Mơ Hồ

Nghi thức lễ cưới được diễn ra tại ngôi nhà kính trong khu vườn hoa hồng đằng sau biệt thự. Thẩm Khả cầm bó hoa oải hương trên tay tiến vào phía bên trong cùng hai phù dâu. Sau khi linh mục thực hiện xong nghi thức, Mạnh Triết vén tấm khăn voan của cô lên rồi cúi đầu hôn cô.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người.

Bất chợt bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa.

Mạnh Triết có chút quỵn luyến, nhưng cô đã dứt ra khỏi môi anh. Thẩm Khả và anh xoay người, cúi đầu chào quan khách. Thẩm Văn và Mạnh Vĩ Nhân ngồi bên dưới mỉm cười nhìn hai người.

Nhưng vừa ngược mắt lên, Thẩm Khả đã thoáng nhìn thấy ai đó. Bóng dáng của một người đàn ông cao lớn cầm dù đứng dưới mưa. Bộ âu phục đắt tiền ôm lấy thân hình rắn chắc của hắn một cách hoàn hảo. Gương mặt hắn mờ ảo dưới làn mưa nhưng vẫn không thể che mất vẻ mỉa mai hoặc lạnh lùng, khí chất cao quý toát lên từ con người hắn.

Đôi mắt thâm trầm trong làn mưa nhìn về phía cô. Người đàn ông ánh mắt sắc lẹm, sâu thẳm như bờ vực muốn kéo cô xuống. Tuy rằng con người đó có vẻ ngoài xa lạ nhưng Thẩm Khả vẫn có thể nhận ra, nhận ra đôi mắt đáng sợ đó.

Cô cả người cứng đờ, bàn tay đang cầm bó hoa oải hương siết chặt. Trái tim nhỏ bé của Thẩm Khả chỉ muốn bung ra khỏi lồng ngực. Cô cảm thấy hơi khó thở.

Ánh mắt khẽ run rẩy.

Thẩm Khả muốn chớp chớp mắt để nhìn rõ. Nhưng người đàn ông ấy đã biến mất sau màn mưa.

Lúc này là cô gặp ảo giác sao ?

....

...

"Thẩm tiểu thư, chúc mừng người"

Kim Doãn Tôn đứng đó cúi chào cô.

Thẩm Khả nhìn người trước mặt mình, anh năm nay chắc cũng đã ba mươi lăm tuổi. Gương mặt tuấn tú không chút phai nhạt, một người đàn ông đã từng trải đầy sức mê hoặc. Kim Doãn Tôn đến nay vẫn là một người thư ký trung thành của Thẩm Văn.

"Lâu quá không gặp thư ký Kim" - Cô cầm ly rượu trên tay cười nói.

Anh nhìn cô đứng đó, mặc bộ váy cưới trắng tinh khôi. Xinh đẹp như một nàng công chúa làm mê hoặc cõi lòng người khác.

Thẩm Khả cuối cùng cũng sẽ thuộc về người khác, anh luôn biết điều này. Anh không có cơ hội cũng sẽ không để mình có cơ hội. Được gặp và nhìn thấy cô đã khiến Kim Doãn Tôn rất hạnh phúc rồi.

Lúc này, Mạnh Triết bước đến bên cạnh, vòng tay ôm lấy eo cô chào hỏi Kim Doãn Tôn - " Cảm ơn anh đã đến đây chung vui cùng chúng tôi "

" Thiếu gia Mạnh đừng nói như vậy. Đó cũng là vinh dự của tôi " - Anh rất điềm đạm trả lời.

Mạnh Triết không thích Kim Doãn Tôn. Thẩm Khả không biết vì sao lại như vậy, cô chỉ cảm thấy ánh mắt của Mạnh Triết khi nhìn anh không tốt cho lắm.

Bữa tiệc diễn ra cho đến tối, cô cảm thấy mệt nên xin phép về phòng trước. Mạnh Triết thì bị bắt ở lại uống rượu.

Thẩm Khả mệt nhọc cởi bỏ bộ váy cưới ra rồi đi tắm. Ngâm mình trong nước ấm, cô cảm thấy chân tay đều nhức mỏi vì suốt ngày phải mang giày cao gót và mang bộ váy nặng trĩu.

Thân thể trắng nõn dưới làn nước ấm có chút ửng đỏ, cô nín thở thả mình xuống dưới nước. Thẩm Khả mơ màng nhớ về hình ảnh người đàn ông ấy, tuy cô không thể nhìn rõ mặt nhưng tại sao cảm giác lại giống như vậy. Còn cả bó hoa oải hương tím đó, vì có gì nó lại ở đó trong khi bó hoa cưới của cô lại biến mất.

Cô đau đầu không muốn nghĩ tới nữa. Thẩm Khả bước ra khỏi bồn tắm lau người. Cô mặc một chiếc đầm ngủ màu trắng, khoác áo len mỏng rồi đi ra ngoài. Vừa bước ra ngoài đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Vừa mở cửa, Thẩm Khả đã giật mình.

Thẩm Nguyên và Eric mỗi người mỗi bên đỡ Mạnh Triết đang say mèm đứng chính giữa.

" Ruby à, chị có thể mở cửa nhanh lên một chút được không ? Em sắp bị chồng chị đè chết rồi " - Eric giống như sắp chết đuối trách móc cô.

Cô vội vàng tránh ra để hai người khiêng Mạnh Triết vào.

" Sao anh ấy lại uống nhiều như vậy ? "

Thẩm Nguyên cùng Eric quăng anh ta lên giường như một cái xác chết.

" Anh rê bị mọi người chuốc rượu nên mới thành ra thế này đây. Chị hai, chị chăm sóc anh rê đi. Khiêng anh ấy lên ba tầng lầu làm em hết hơi rồi "

Thẩm Nguyên thờ không ra hơi nói.

" Làm phiền hai người rồi. Chị sẽ chăm sóc anh ấy "

Trước khi ra ngoài cửa, Thẩm Nguyên còn ráng ló đầu vào cười ám muội - " Chúc hai người động phòng vui vẻ "

Cô liền trừng mắt, ngay lập tức đóng cửa lại. Thẩm Khả bất giác nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên giường. Nếu như hôm nay không phải Mạnh Triết say rượu cô cũng không biết phải làm như thế nào. Thực sự việc này Thẩm Khả vẫn chưa sẵn sàng.

Cô bước tới gần giúp anh ta cởi giày, rồi cởi áo vest và cà vạt để anh ta dễ thở hơn. Vừa định rời đi thì bất ngờ có một bàn tay tóm lấy cô kéo Thẩm Khả xuống giường. Cô hét hồn muốn bật dậy nhưng đã bị Mạnh Triết đè xuống dưới. Anh ta không phải say rồi sao ?

Thẩm Khả chưa kịp lên tiếng đã bị anh ta chiếm đoạt lấy môi mình. Hơi thở đầy mùi rượu xông thẳng vào khoang miệng cô. Cô vùng vẫy muốn đẩy thân thể phía trên ra.

" Đừng ! "

Mạnh Triết càng xông đến, mút lấy môi cô đầy mê luyến.

" Thẩm Khả, anh là chồng của em "

Lời nói của anh như muốn nhắc nhở cho cô biết. Anh từ từ rời khỏi môi cô, di chuyển xuống cắn cổ trắng ngần.

Thẩm Khả bắt đầu sợ hãi, dùng sức đẩy anh ta ra, lớn tiếng nói - " Mạnh Triết, em không muốn ! "

Âm thanh tức giận như xông thẳng vào tai người bên trên khiến anh ta thức tỉnh.

Mạnh Triết dừng lại động tác làm loạn của mình. Anh đứng dậy nhìn cô. Tuy anh say rượu nhưng không đến nỗi mất hết lý trí. Anh vẫn có thể nhận ra sự cự tuyệt tột cùng của cô.

" Xin lỗi em. Do anh say rượu nên nhất thời hồ đồ " - Giọng anh khàn khàn mệt mỏi.

Cô nhìn thấy được sự đau khổ trong mắt anh. Trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi.

" Anh sẽ sang phòng khác ngủ "

Nói rồi, Mạnh Triết nhặt áo khoác cùng cà vạt lên đi ra khỏi phòng.

Thắm Khả ngồi đó, bản thân tự dần vặt mình. Sao cô có thể làm như vậy, cô đã đồng ý kết hôn với Mạnh Triết thì sao còn không thể cùng anh ta ở chung một chỗ. Cô vốn dĩ biết rõ Mạnh Triết sẽ tổn thương đến mức nào mà vẫn làm như vậy. Cô rất cuộc đang muốn níu giữ cái gì ?

....

...

Bên dưới đại sảnh ngôi biệt thự, quản gia cùng người hầu đang dọn dẹp. Khách khứa cũng đã về hết không còn một ai. Cánh cổng cao lớn cũng đã từ từ khép lại.

Bên ngoài cổng, một chiếc xe Roll-Royce màu đỏ rượu đậu bên đường. Người đàn ông ngồi phía sau xe ẩn mình trong bóng tối, hơi khói thuốc lá lan tỏa từ bên người hắn.

Đuôi mắt sắc lạnh nhìn xuyên qua màn đêm. Hắn nhìn lên ngôi biệt thự phía trong kia, nơi cánh cửa sổ lầu ba vẫn còn phát sáng.

" Lục tổng, chúng ta trở về chứ ạ ? " - Người tài xế cẩn thận hỏi.

Hắn ánh mắt vẫn hướng lên kia một lúc lâu cho đến khi căn phòng ở lầu ba tắt hết đèn. Hơi thở thô trọng trở nên lạnh lùng, hắn siết chặt ly rượu trong tay như muốn bóp nát nó.

" Trở về " - Người đàn ông lạnh lùng ra lệnh.

Chiếc xe khởi động rồi phóng nhanh ra khỏi khu nhà biệt thự cao cấp.

" Chào buổi sáng, Thắm Khả "

Cô vừa bước xuống nhà ăn đã nhìn thấy Mạnh Triết ngồi trên bàn đợi cô dùng bữa sáng.

Cô ngại ngại nhìn anh ta - " Chào buổi sáng, sao anh lại dậy sớm như vậy ? "

Anh nở nụ cười dịu dàng trả lời cô - " Anh không ngủ được. Em ngủ có ngon không ? "

Thắm Khả gạt đầu rồi ngồi vào bàn ăn. Quản gia và người hầu bắt đầu bung thức ăn lên cho hai người.

" Chúc cậu chủ và cô chủ ngon miệng "

" Lát nữa em đến công ty sao ? Để anh đưa em đi "

Mạnh Triết lại kéo đĩa của cô qua cắt thịt cho cô, mọi động tác đều rất tự nhiên.

Anh ta càng làm như vậy, Thắm Khả càng có chút khó xử. Cô vẫn cố gắng thích ứng, xem Mạnh Triết như là chồng của mình. Cô biết anh yêu cô nhưng tình cảm của anh cô không thể nào đáp lại.

" Kh... " - Thắm Khả giọng bắt đầu nhỏ dần. Cô vốn định sẽ từ chối nhưng không biết vì sao lại nuốt lời nói lại vào trong họng.

Cô tối hôm qua đã làm anh tổn thương nên không thể làm đau lòng anh hơn nữa. Thực lòng, cô không muốn mình trở nên tàn nhẫn. Thắm Khả muốn chỉ ít vẫn xem anh như một người bạn cùng mình đi hết quãng đường đời này.

" Vậy thì cảm ơn anh, sẽ không làm trễ giờ của anh chứ ? " - Cô nhẹ giọng hỏi.

Mạnh Triết còn tưởng cô sẽ từ chối anh, không ngờ cô lại đồng ý. Anh liền vui mừng - " Tất nhiên là không, em yên tâm "

Anh đặt đĩa thức ăn lại cho cô. Bàn tay anh nhanh chóng bắt lấy tay cô làm Thắm Khả khẽ giật mình.

" Thắm Khả, em đừng khách sáo với anh như vậy. Cũng đừng nói mấy lời như cảm ơn, xin lỗi anh. Anh là chồng của em kia mà "

Cô nhìn anh, khẽ gạt đầu - " Em biết rồi "

Mạnh Triết cười cười hôn lên bàn tay cô. Thắm Khả cũng nhẹ cười nhìn anh. Sau đó, hai người cùng nhau dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người Phụ Nữ Khắc Khe

Ăn sáng xong, Mạnh Triết đưa cô đến công ty rồi mới trở lại bệnh viện làm việc. Vì hai người đều rất bận rộn nên kết hôn xong liền quay trở lại làm việc mà không đi hưởng tuần trăng mật.

Trong phòng họp...

"Không bao lâu nữa là đến ngày kỷ niệm năm năm thành lập Abella. Như từ trước đã nói, cũng nhân dịp này chúng ta sẽ ra mắt thương hiệu váy cưới mới. Tôi muốn tổ chức một show diễn đặc biệt để đánh dấu cột mốc quan trọng này. Mọi người thấy thế nào ? "

Thẩm Khả ngồi trên ghế người điều hành nghiêm túc hỏi.

"Em nghĩ như vậy rất tốt, xem như lần ra mắt thương hiệu mới này sẽ thu hút được sự chú ý của công chúng và giới truyền thông" - Stella vui vẻ nói.

Tiết Mỹ Nhiên ngồi bên cạnh cũng gật gù - "Nhân ngày kỷ niệm thành lập, ngoài show diễn đặc biệt ra mắt thương hiệu váy cưới mới. Chúng ta nên tổ chức một buổi tiệc mừng, có thể mời những người có tiếng trong ngành thời trang, người mẫu, giới truyền thông, báo chí... Coi như chính thức khẳng định vị trí của Abella tại Trung Quốc này "

Thẩm Khả lắng nghe ý kiến của chị, gật đầu hài lòng - "Tôi cũng nghĩ như chị "

"Giám đốc Thẩm, bộ sưu tập váy cưới được tiến hành đến đâu rồi ? "

Cô nhìn sang em trai mình hỏi.

Thẩm Nguyên trước khi trở thành CEO thay thế cô ở Bắc Kinh thì anh đã là nhà thiết kế trưởng của đội ngũ thiết kế chính của công ty. Anh làm việc rất tỉ mỉ, đam mê nghiên cứu nghệ thuật, có một cái nhìn rất mới mẻ về thời trang và đặc biệt chưa bao giờ làm trễ nải công việc. Đặc biệt, Thẩm Nguyên chưa hề được đào tạo qua trường lớp chuyên nghiệp. Anh lên Thẩm Văn đi học may lúc còn học cấp ba. Sau này khi bị bắt đi du học cùng trường với Thẩm Khả về chuyên ngành kinh tế, anh cũng thường xuyên bùng tiết, theo làm trợ lý cho một nhà thiết kế danh tiếng thế giới ở bên Luân Đôn để bài ông làm thầy. Dù là phải thức đêm thức hôm để kịp tiến độ ra mắt hay là phải chạy khắp nơi để kiếm ra một chất liệu phù hợp với sản phẩm, anh đều không ngại khó khăn. Nghề thiết kế này chính là như vậy.

Khó trách vì sao Thẩm Khả tin tưởng năng lực của em trai mình như vậy.

"Về tổng thể, những bước cơ bản xem như đã được hoàn thành. Vì tôi muốn bộ sưu tập lần này mang lại những cảm giác tươi mới nên vài ngày trước đã bay đến Anh để tìm những chất liệu riêng biệt. Tôi nghĩ lần này các họa tiết ren sẽ là những điểm nhấn chính trong phần lớn bộ sưu tập "

Thẩm Nguyên chậm rãi đáp.

Thảo nào, thì ra là bay qua Anh nên mới không về nhà mấy ngày liền. Lý do rất đơn giản, vì những xưởng nguyên liệu đình nhất đều tập trung ở Ý và Anh quốc. Thắng nhóc này bản thân chăm chỉ thì cứ chăm chỉ, còn sợ người ta biết mình bận rộn. Luôn tỏ ra về mình suốt ngày rảnh rỗi ăn chơi.

Cô chỉ nghĩ thầm trong bụng, bên ngoài về mặt vẫn điềm nhiên như vậy. Miệng thì tiếp tục thảo luận.

"Tôi lần trước cũng đã xem qua các bản phác thảo. Có một số ý tưởng tôi đưa vào mọi người đã tiếp nhận rất tốt. Tôi cũng muốn nhắc nhở qua các nhà thiết kế chính. Abella chúng ta ngoài ba dấu ấn quan trọng phải để lại được trong lòng khách hàng là sự sang trọng, tinh tế và đẳng cấp. Lần này, tôi muốn các thiết kế váy cưới của Abella phải mang hơi hướng cổ điển và lãng mạn. Chúng ta đang thiết kế những chiếc váy cưới, là những giấc mơ mà các cô gái hằng mơ tới. Là cột mốc quan trọng trong cuộc đời mỗi phụ nữ. Tôi mong mọi người nhớ kỹ một câu nói nổi tiếng của Ralph Lauren, chúng ta không thiết kế quần áo, chúng ta thiết kế ra những giấc mơ. Mọi người hiểu ý tôi chứ ? " - Cô nhấn mạnh hỏi.

"Vâng thưa tổng giám đốc "

Mọi người đều đồng loạt gật đầu trả lời.

"Được rồi, cuộc họp kết thúc. Mọi người giải tán "

Mọi người dần rời khỏi phòng, bên trong chỉ còn lại mình cô và Thẩm Nguyên. Anh gọi người thư ký riêng của mình vào trong phòng.

"À, chị hai em quên mất thứ này. Tối nay có buổi tiệc kỷ niệm mười năm thành lập tạp chí thời trang Hera, họ có gửi thiệp mời cho chúng ta. Là một buổi tiệc rất lớn, còn có rất nhiều nhân vật quan trọng sẽ xuất hiện. Em nghĩ lần này chị nên đi. Em biết chị là người có tiếng trong giới thời trang Châu Âu, nhưng ở thị trường mới mẻ này chúng ta cũng nên tìm hiểu một chút " - Thẩm Nguyên lấy tấm thiệp từ tay người thư ký rồi phát tay báo cô ấy ra ngoài.

Thẩm Khả cầm lấy tấm thiệp trên bàn, mở ra đọc lướt qua một cái sau đó nhìn anh - " Nếu vậy thì một mình em đi cũng được mà "

" Chị hai, đây là một dịp tốt để chị xuất hiện trước mặt mọi người. Người trong giới thời trang ở đây ai cũng tò mò về chị, rất muốn được trực tiếp gặp CEO của chúng ta ngoài đời. Đi một lần tạo mối quan hệ tốt cũng đâu có chết chóc gì " - Thẩm Nguyên cố gắng thuyết phục cô.

Cô nhìn tấm thiệp một hồi lâu rồi gật gù - " Được rồi... chị sẽ đi cùng em "

" À, còn một việc em đang tuyển trợ lý mới cho chị. Để một mình Anna theo chị, em sợ cô ấy không làm nổi. Em biết tần suất làm việc của chị kinh khủng thế nào nên một người chắc chắn ôm không xuể. Với lại cô ấy vừa ra trường, làm thư ký thứ hai của em mới được ba tháng trước khi chị về nước, kiến thức thời trang lại không vững, như vậy rất khó làm việc với chị. Nên em nghĩ tuyển thêm một trợ lý có kinh nghiệm về là tốt nhất " - Anh nêu ra ý kiến.

Thẩm Khả cũng không hề phản bác - " Được rồi, vậy mọi việc cứ theo ý em "

Từ bên ngoài một cô gái tóc hạt dẻ ăn mặc rất thời trang, trang sức vòng cổ vòng tay rực rỡ, chân đi giày cao gót đến mười lăm phân gõ lộp cộp dưới nền nhà tiến vào phòng họp, nghiêng người cúi đầu - " Tổng giám đốc, chị cho gọi em "

" Đọc cho tôi lịch trình chiều nay và sáng mai " - Thẩm Khả hơi nhìn xuống dưới chân cô ta rồi lại nhìn lên trên vừa nói.

Anna nghe vậy vội vàng lật sổ ra dò tìm - " Lúc 2h chiều nay, chúng ta có buổi chụp hình cho bộ sưu tập mùa xuân vừa rồi. Sáng mai vào lúc chín giờ, mọi người cần chị duyệt gấp trang chủ cho trang web bán hàng của chúng ta. Vào lúc 9h45 Du Yến sẽ đến gặp chị. Và 10h10 chúng ta sẽ đi thăm một số cửa hàng bán lẻ của Abella tại thành phố... "

" 10h10 ngày mai đi thăm cửa hàng ? " - Cô khẽ cau mày.

Cô thư ký cảm thấy có gì đó không ổn, có chút bất an - " Thưa, có gì sai sót sao ạ ? "

" Hình như tôi đã dặn cô dời lịch chiều nay chúng ta sẽ đi thăm các cửa hàng. Sáng mai mới chụp hình cho bộ sưu tập mùa xuân, phải không Anna ? " - Thẩm Khả không vui lên tiếng.

Anna ngay tức thì hoảng hốt nhớ ra mình đã quên một việc quan trọng - " Em quên mất... em xin lỗi tổng giám đốc. Em ngay lập tức đi thông báo lại cho mọi người dời buổi chụp hình "

Cô thư ký khẩn trương nhìn cô, muốn xoa người đi làm ngay lập tức nhưng đã bị gọi lại.

" Có chuyện gì sao thưa tổng giám đốc ? "

Thẩm Khả đứng lên nhìn xuống đôi giày cao gót màu đỏ, cao đến mười lăm phân của cô thư ký - " Là giày cao gót của Christian Louboutin ? "

Cô thư ký liền gật đầu - " Vâng ạ "

" Rất đẹp "

Thẩm Khả đột ngột khen làm cô gái kia có phần ngạc nhiên. Trong lòng có chút hạnh diện, vì đôi giày cao gót này cô ta đã phải khóc lóc òi trước mặt bạn trai của mình để anh ta mua cho. Cô ta rất muốn được khoe khoang với đồng nghiệp chút đỉnh.

Thẩm Nguyên ngồi phía sau chỉ có thể bất lực lắc đầu. Biết vậy, anh không nên chuyển Anna làm thư ký tạm thời cho chị mình. Anna người còn non trẻ, hay quên, lại hay tám chuyện, không nhạy cảm, kiến thức chuyên ngành thời trang không tốt nhưng lại bị nghiện làm đẹp và thường làm mình trở nên diêm dúa. Lần này, chắc chắn sẽ bị chị của anh "làm thịt".

" Cô có biết dù cùng là một kiểu giày cao gót nhưng khi xỏ vào chân của hai người khác nhau thì âm thanh phát ra lúc khi đi cũng khác nhau hay không ? Những âm thanh 'lộp cộp' đó là thứ phản ánh trực tiếp nhất tâm trạng và tình cảm của người đang sử dụng nó " - Cô nhẹ nhàng mở miệng.

Anna về mặt cực kỳ khó hiểu.

Thẩm Khả nhìn cô gái trước mặt một hồi lại nói tiếp - " Mỗi đôi giày cao gót của Christian Louboutin còn được xem là một tác phẩm nghệ thuật. Chỉ riêng về chất liệu vải bọc giày mà chủ yếu là vải da, Louboutin luôn sử dụng chất liệu hàng đầu. Vậy mà tác phẩm nghệ thuật đó đôi khi lại bị xỏ vào nhảm chân. Phải hứng chịu từng cái dậm chân trên sàn, vô tình tạo ra những âm thanh to, trầm, nặng nề khiến người khác khi nghe thấy còn phải khó chịu "

Cô vừa nói vừa cười như không.

Người đối diện mím chặt môi, không khó để nhìn ra cô ta đang khó chịu với lời nói của cô.

Thẩm Khả ngồi xuống ghế, đôi chân dài khẽ chồng chéo lên nhau, cô cười - " Anna tôi có một lời khuyên cho cô đừng xỏ chân tùy tiện vào một đôi giày chỉ để trông mình sành điệu và cao nhất có thể, bất chấp nó có hợp với mình hay không. Mọi người sẽ vẫn quay lại nhìn mình, nhưng chỉ là vì trông mình rất lố bịch mà thôi. Làm thư ký của tôi, cô ít ra cũng nên biết cách đi giày cao gót là như thế nào "

Anna hơi cúi gằm mặt, biểu hiện đầy xấu hổ - " Vâng, thưa tổng giám đốc "

" Còn nữa chẳng lẽ cô không biết khi làm việc cùng trang phục không được đeo trang sức sao ? Đây là công ty thời trang, làm việc với tôi tuyệt đối không được đeo trang sức, đặc biệt là những trang sức dễ tạo ra âm thanh chói tai đã rõ chưa ? " - Giọng cô lần này lại đột ngột trở nên lạnh lùng.

" Tôi xin lỗi, thưa tổng giám đốc " - Cô ta rụt rè cúi đầu xấu hổ.

Thẩm Khả lãnh đạm nhìn cô ta - " Lui ra đi, chuẩn bị xe cho tôi, mười lăm phút nữa sẽ xuất phát đi thăm quan các cửa hàng "

" Vâng tôi sẽ làm ngay "

Anna nói xong liền lui ra khỏi phòng.

" Chị định chiều nay sẽ cùng Anna đi tham quan một vòng mấy cửa hàng bán lẻ của chúng ta tại thành phố. Chị đi một chút rồi sẽ trở về chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay. Đúng giờ chị sẽ ở nhà đợi em đến đón " - Cô đứng dậy, cầm lấy áo khoác lên người.

Anh hơi cau mày - " Cửa hàng bán lẻ sao ? Tổng giám đốc à, chị không phải sợ nhân viên bán hàng làm biếng đó chứ ? "

Thẩm Khả hơi cong môi - " Chị muốn khảo sát một chút "

Chuyến đi này không hề được thông báo xuống các chuỗi cửa hàng. Thẩm Khả cùng Anna sẽ đến thăm các cửa hàng lớn tại những khu trung tâm sầm uất của Bắc Kinh. Cửa hàng đầu tiên nằm ở một tòa nhà trung tâm thương mại lớn nhất thành phố.

Vừa nhìn thấy cô bước vào cửa hàng, tuy không được thông báo trước nhưng tất cả nhân viên đã ngay lập tức nhận ra cô. Từ khi đoạn phỏng vấn cô phát sóng trên chương trình Celebrity Story, Thẩm Khả dường như trở nên rất nổi tiếng. Không chỉ vì cô là người sáng lập ra Abella mà vẻ đẹp của Thẩm Khả còn được mọi người rất ái mộ. Chưa nói đến đạo diễn gần đây, trên các trang mạng thường bàn luận về gia thế thực sự của cô, còn có cuộc hôn nhân trong mộng của cô với phó viện trưởng của bệnh viện lớn nhất Trung Quốc, cũng là con trai của kiểm soát trưởng.

" Thưa tổng giám đốc, bộ sưu tập mới nhất của Abella đều đã cháy hàng, chưa nói đến rất nhiều khách hàng đang đặt hàng chờ sản phẩm về "

Cô nhân viên niềm nở báo cáo cho cô biết.

Thẩm Khả tiếp tục nhìn ngó xung quanh cửa hàng, khẽ quan sát phản ứng của khách hàng khi lựa chọn sản phẩm.

Bỗng dưng, cô nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ai đó vừa lướt ngang qua cô. Cô gái xinh đẹp đỏ dừng lại tại gian hàng bán giày bên cạnh, nhìn ngắm mấy đôi giày.

Thẩm Khả nhanh chóng bước lại gần để nhìn rõ người hơn. Sau đó cô có chút ngạc nhiên gọi cô gái đó.

" Từ Vận "

Đường Từ Vận nghe tiếng gọi thì xoay người lại. Nhìn thấy cô liền tròn tròn mắt - " Thẩm... Thẩm Khả "

Cô vui mừng nhìn người trước mắt, nhiệt tình nói - " Lâu rồi không gặp. Không ngờ lại gặp được cậu ở đây. Bắc Kinh này cũng thật là nhỏ "

" Đúng vậy. Trùng hợp thật " - Cô ta nở nụ cười có phần gượng gạo.

...Công ty Kính Vương...

Người thư ký bước vào phòng tổng giám đốc, nhẹ nhàng đặt lên bàn tấm thiệp mời màu trắng, cẩn trọng hỏi - " Thưa đây là thiệp mời kỷ niệm 10 năm thành lập của tạp chí thời trang Hera được gửi đến cho tổng giám đốc, ngài có muốn đi dự ? "

Lục Chiêu Thuần ngồi trên bàn làm việc gấp tập tài liệu lại. Nhìn chằm chằm vào tấm thiệp mời trên bàn.

" Trình Viễn, chẳng phải ta đã nói không hứng thú với những bữa tiệc như thế này rồi sao ? "

" Thưa tôi biết nhưng chủ tịch nói phải mang thiệp mời đến cho ngài " - Anh thấp giọng trả lời.

Hắn khẽ nhún mày.

Người thư ký chậm rãi nói tiếp - " Chủ tịch còn dặn dò phải nói với tổng giám đốc, buổi tiệc này còn có người của Abella tham dự "

Chương 37: Phụng Hoàng Trắng Xinh Đẹp

"Từ Vận, bây giờ cậu đang làm gì ?" - Cô hiếu kỳ hỏi.

Hai người kéo nhau ra ngồi ở quán cà phê nhỏ trong khu trung tâm mua sắm nói chuyện. Đường Từ Vận trước kia là bạn cùng phòng ký túc xá thời đại học với cô. Học cùng một trường, cùng một chuyên ngành với Thẩm Khả. Nhưng khác với cô, cô nàng là được nhận học bổng du học.

"Minh tốt nghiệp xong thì về nước xin việc. Bây giờ thì đang làm ở tổng công ty tập đoàn Kính Vương, bộ phận nhân sự. Công việc cũng khá ổn định. Còn cậu ? Minh nghe nói cậu chính là người đã sáng lập nên tập đoàn thời trang Abella phải không ?" - Đường Từ Vận vừa uống ly nước cam, hai mắt chớp chớp tra hỏi cô.

Cô liền cười cười - "Minh cảm thấy là bản thân gặp may mắn nên mới có thể thành công như vậy"

"Phải, cậu may mắn thật đấy"

Đột nhiên, trong tích tắc ngữ khí của cô ta hạ rất thấp không dễ phát hiện ra. Ngay sau đó thì nở nụ cười.

"Dù sao cũng chúc mừng cậu. Cậu đã trở thành một người thành đạt rồi" - Đường Từ Vận niềm nở nói với cô.

Trong mắt Thẩm Khả, Đường Từ Vận là một cô gái rất kiên cường, rất nỗ lực, đôi khi có chút cố chấp. Nhưng chính vì như vậy nên cô mới cảm thấy có phần khâm phục cô nàng.

Gia đình của Từ Vận không hề khá giả, cô nàng đi du học ở Anh là đều nhờ giành được học bổng. Tháng đầu tiên, là cha mẹ gửi tiền nhưng tháng thứ hai Đường Từ Vận đã phải cất lực đi tìm việc làm thêm nhưng cũng chẳng hề dễ dàng. Trong số các nước, Anh Quốc thường được coi là nơi có chi phí đắt đỏ nhất, trong khi đó tỷ lệ thất nghiệp tại đây lại khá cao. Việc làm đối với những người nước ngoài như du học sinh tại Anh rất khó khăn.

Đường Từ Vận gần như đã làm hết qua tất cả công việc bán thời gian có thể, phục vụ quán ăn, siêu thị, trông trẻ,... Nhưng ở đây đối với người Trung Quốc thực sự rất khó khăn. Ngoài giờ làm thêm được quy định, Từ Vận còn làm chui thêm thời gian. Gần như bán sống bán chết để có tiền sinh hoạt. Đến nỗi sáng đến lớp là cô nàng ngủ gật.

Lúc đó Thẩm Khả thực sự cảm thấy rất lo lắng cho bạn của mình. Nên cô thường mua đồ ăn cho Từ Vận và cho bạn của mình thêm quần áo để mặc khi mùa đông vì quần áo của cô nàng dường như đã cũ kỹ hết rồi, không đủ để mặc ấm. Đường Từ Vận chỉ nhận một hai lần nhưng sau đó thì tuyệt nhiên từ chối cô. Thẩm Khả biết lòng tự trọng của cô nàng rất cao nên cô cũng không ép buộc.

Rồi đến cuối năm nhất, Đường Từ Vận vì làm thêm mà đã kiệt sức ngất xỉu. Kết quả học tập cũng không khả quan cho lắm. Lúc ấy, cô nàng đã khóc rất nhiều. Cô nhìn thấy và rất đau lòng.

Sau đó, Thẩm Khả vì muốn giúp đỡ nên đã giả vờ giới thiệu cho Từ Vận một công việc làm thêm phục vụ nhà hàng, giờ làm ít, lương lại cao. Thực ra là cô đã nhờ Mạnh Triết âm thầm sắp xếp với chủ nhà hàng.

"Từ Vận bọn mình dù gì cũng là bạn bè thân thiết, nếu sau này có chuyện gì khó khăn cứ nói với mình, mình sẽ sẵn sàng giúp cậu. Ok ?"

Thẩm Khả dùng tay làm ký hiệu ok với người đối diện, tươi cười nói.

Đường Từ Vận hơi bật cười vì vẻ mặt của cô - "Bây giờ mình sống rất tốt, tiền bạc không thiếu, công việc lại rất ổn định, cậu yên tâm đi"

"Minh biết rồi, mình biết là cậu thích tự lực tự cường. Cậu đó, tính nết không hề thay đổi" - Cô nhìn cô nàng chăm chú.

Đường Từ Vận chỉ khẽ cười. Ngồi được một lúc thì cô đã phải rời đi.

"Từ Vận, chiều nay mình có chút việc bận nên phải đi trước. Có gì thì nhớ liên lạc với mình qua số điện thoại" - Thẩm Khả đứng dậy cầm túi xách, vui vẻ nói.

"Ừ, mình biết rồi, cậu có việc bận thì cứ đi trước đi" - Cô ta nhẹ giọng đáp.

Cô cười cười tạm biệt rồi mới đi ra khỏi quán cà phê.

được biết đến như một tạp chí thời trang danh tiếng và cao cấp nhất của Châu Á. Nơi đại sảnh của tòa nhà Golden Center, thảm đỏ được trải dài từ ngoài vào trong. Phía trước tòa nhà đã bị bao vây bởi cánh phóng viên và nhà báo.

Lần lượt những nhân vật quan trọng trong giới xuất hiện, khoác lên mình những bộ cánh xa hoa không tưởng. Dưới ánh đèn flash chớp nhoáng, những con người bước lên thảm đỏ trở nên lộng lẫy ngời ngời. Từ người mẫu, diễn viên, ca sĩ, nhà thiết kế cho đến những nhân vật quan trọng như giám đốc, tổng biên tập... trong giới thời trang đều xuất hiện.

Phía bên trong, âm nhạc cổ điển vang lên dịu nhẹ từ dàn nhạc giao hưởng. Một loại âm thanh có chút gì đó rất sang trọng, rất mệnh mang, và có phần hời hả. Bên trong tiếng nhạc tiếng người ồn ào náo nhiệt. Người đẹp kẻ phứ trò chuyện với nhau bằng những ngôn từ hoa mỹ, nhưng trong thâm tâm lại là lòng dạ không đáy.

Từ đại sảnh nhìn lên trên lầu, một người đàn ông vóc dáng cao lớn, bộ âu phục dạ tiệc cao cấp được đặt may riêng ôm lấy khung xương hoàn hảo của người đàn ông. Hắn khí thái như ma như quỷ, đôi mắt thâm sâu nhìn xuống phía dưới. Trên tay cầm một ly rượu màu đỏ sẫm đậm, hắn lắc ly rượu rồi mới uống một ngụm.

So với không khí ồn ào phía dưới, trên lầu lại càng có phần im ắng hơn, chỉ vang vọng một chút tiếng nhạc xa xa. Bóng dáng của người đàn ông đứng đó cao lớn mà lạnh lùng. Hắn như một con sói trong bóng tối, rình rập từng chút một. Cho đến khi có người bước đến.

Hắn không hề ngước mắt lên, chỉ âm thầm nhấm nháp rượu ngon.

"Tôi còn tưởng cậu không đến"

"Vậy sao? Còn em lại chắc chắn anh sẽ đến" - Người đàn ông đứng bên cạnh dáng người cao ráo, da dẻ trắng trẻo, sống mũi cao vút, mái tóc vàng hoe óng ánh như con lai. Anh nhìn hắn đũa cọt.

Lục Chiêu Thuận không đáp lại lời anh. Tiếp tục uống rượu của mình, ánh mắt vẫn hướng về phía dưới.

Daniel đứng kế bên khẽ quan sát hắn. Lục Chiêu Thuận luôn thích tổ chức tiệc, đặc biệt là loại tiệc từng ăn chơi huyền ảo, nhưng hắn lại không bao giờ tham dự mà chỉ đứng trên lầu nhìn xuống. Dường như đó là thói quen của hắn, thích đứng trong bóng tối nhìn ngắm không gian náo nhiệt ngoài kia. Hắn cũng không thích dự những buổi tiệc công khai như thế này. Bình thường xã giao chỉ là những bữa tiệc riêng tư không có phóng viên.

Hôm nay là số lần hiếm hoi hắn xuất hiện trước mặt nhiều phóng viên như vậy. Có một số chuyện Daniel đã từng không hiểu, hắn vốn dĩ là kẻ không quan tâm đến thời trang nhưng một năm trước lại mở ra một nhãn hiệu thời trang trực thuộc tập đoàn Kính Vương. Lúc đó anh còn hỏi hắn vì sao đột nhiên muốn lấn sân qua kinh doanh thời trang và chỉ nhận lại câu trả lời mập mờ của hắn. Nhưng thời gian gần đây, anh đã hiểu.

Vì có một người đã xuất hiện.

Một con người đã khiến hắn dao động.

"Chiêu Thuận, rốt cuộc anh đang muốn tìm thứ gì vậy?"

Daniel theo ánh mắt của hắn nhìn xuống phía dưới, bắt chột hỏi.

Hắn chỉ im lặng. Ánh mắt thâm trầm sâu như đáy đại dương. Dưới đám đông rục rờ ấy, hắn thực sự muốn tìm thứ gì?

Là nỗi hận hay sự lưu luyến?

Có một thứ hắn luôn muốn đòi lại, có một thứ hắn nhất định phải đòi lại. Có một thứ mà hắn đã đánh mất từ rất lâu rồi, chỉ sợ rằng cả đời này cũng không thể đòi lại.

Khi thời gian trở nên ngưng trệ, không khí xung quanh đột nhiên im ắng. Giữa rừng người đó, xuất hiện một người con gái xinh đẹp. Cô ái lệ như vàng trắng sáng, dịu dàng nhưng bí ẩn, quyến rũ mà thanh khiết. Đôi mắt trong veo khiến người ta phải lạc lối. Chiếc váy dạ hội màu trắng ôm sát lấy cơ thể của cô đầy quyến rũ, vẻ đẹp của cô càng thêm phần nổi bật.

Thẩm Khả khoác tay em trai mình bước vào đại sảnh bữa tiệc. Hình ảnh hai con người đẹp để nổi bật giữa chốn người thu hút toàn bộ sự chú ý của tất cả khách mời. Họ ngay lập tức dễ dàng nhận ra những nhân vật đang hot nhất ngành thời trang.

Một người là Thẩm Nguyên - nhà thiết kế trẻ danh tiếng từ bên Luân Đôn cũng là tổng giám đốc sáng tạo của thương hiệu thời trang Abella.

Và người còn lại chính là Thẩm Khả - Chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành tập đoàn thời trang Abella.

"Nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp mặt, thật là hân hạnh, chủ tịch Thẩm"

Đứng trước mặt cô là một người phụ nữ trung niên với mái tóc nhuộm đỏ, ăn vận sang trọng, trang sức lấp lánh, bộ áo choàng lông đắt tiền khiến bà thêm phần kiêu sa.

Cô bắt lấy tay bà, lịch sự chào hỏi - "Hân hạnh cho tôi mới phải, tổng biên tập Vạn"

Vạn Tư Hình là tổng biên tập của tờ tạp chí Hera danh tiếng, bà là một trong những người phụ nữ quyền lực và có tiếng nói trong giới thời trang Châu Á. Nổi tiếng là rất khắc khe và có yêu cầu cực kỳ cao trong nghệ thuật.

" Cảm ơn chủ tịch Thẩm đã dành chút thời gian để đến tham dự bữa tiệc nhỏ này. Đúng là danh bất hư truyền, chủ tịch Thẩm thật sự là một người phụ nữ rất xinh đẹp "

Bà lên tiếng khen ngợi.

" Tổng biên tập Vạn quá khen rồi " - Cô cười đáp.

" Nghe nói cô vừa mới kết hôn, chúc mừng cô " - Vạn Tư Hình vui vẻ chúc mừng cô.

" Cảm ơn "

" Còn đây chắc chắn là nhà thiết kế Thẩm Nguyên rồi... à không phải, tôi nên gọi là tổng giám đốc Thẩm mới đúng, tôi cũng nên chúc mừng anh rồi " - Vạn Tư Hình vội sửa lại lời nói.

Thẩm Nguyên chỉ cười - " Chức vụ càng lớn thì trọng trách càng lớn. Danh xưng này cũng rất nặng nề "

Đúng lúc này dàn nhạc đang chơi một bài mới, mọi người bắt đầu tề ra xung quanh chừa ra một khoảng không gian trống chính giữa. Những khách mời bắt đầu cùng nhau khiêu vũ.

Lúc này một người đàn ông bước đến chỗ ba người, trên người khoác trên mình bộ suit màu xanh đất tiền. Gương mặt điển trai, tuấn nhã, đáng vẻ chừng chạc và thành đạt.

" Hân hạnh được gặp mặt, không biết tôi có thể mời chủ tịch Thẩm đây một điệu nhảy không ? "

Anh ta vừa nói vừa bạo dạng cầm lấy tay cô hôn nhẹ lên đó.

Thẩm Khả dường như cũng đã quen với kiểu chào hỏi này ở nước ngoài nên cũng chẳng lấy làm lạ. Cô chỉ có phần lạ lẫm nhìn anh ta - " Xin hỏi, anh là... "

" Nếu chủ tịch Thẩm khiêu vũ cùng tôi, tôi sẽ nói cho chủ tịch Thẩm biết, thế nào ? "

Người đàn ông đưa tay ra chờ đợi cô.

Cô cũng không ngần ngại đặt tay mình lên tay anh ta, nhẹ giọng đáp - " Tôi khiêu vũ không đẹp cho lắm, mong anh chỉ dẫn vậy "

Anh ta khẽ cười nắm lấy tay cô rồi quay sang nhìn Thẩm Nguyên và Vạn Tư Hình - " Xin phép "

Thẩm Nguyên nhìn theo hai người khẽ thở dài một hơi. Lắc đầu bất lực, chị hai của anh dù cho đã kết hôn rồi thì đàn ông vẫn bám theo xung quanh. Thẩm Khả xinh đẹp như vậy, anh rể của anh cũng thật là khổ rồi.

" Không ngờ anh ta cũng xuất hiện ở đây, tuy có chút lập dị nhưng đúng là rất hấp dẫn với nữ nhân " - Vạn Tư Hình đứng bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, bất chợt nhận xét một câu.

Nghe vậy, Thẩm Nguyên cảm thấy rất tò mò - " Vậy tổng biên tập Vạn biết anh ta sao ? "

" Anh ta sao ? Là hoa mỹ nam của giới nghệ thuật. Mã Chính Hạo - giám đốc bảo tàng nghệ thuật Hành Thước " - Vạn Tư Hình ngược nhìn anh cười nói.

Chính giữa đại sảnh, ánh đèn vàng lộng lẫy rơi xuống từng con người đang nhảy múa. Người đàn ông ôm lấy eo cô, bắt đầu diu dắt cô theo từng bước chân của mình. Hai người cùng hòa vào tiếng nhạc, uyển chuyển di chuyển trên sàn nhảy.

Thẩm Khả khẽ ngược nhìn anh ta - " Bây giờ anh có thể cho tôi biết anh là ai rồi chứ ? "

" Tôi là Mã Chính Hạo " - Anh ta ghé sát vào tai cô khẽ nói.

Thì ra là giám đốc của viện bảo tàng Hành Thước. Cô cũng đã có lần được nghe giới thiệu qua tivi. Nhưng mà hiện tại đáng vẻ thân mật này của anh ta làm cô không thoải mái lắm.

Mã Chính Hạo nhìn xuống gương mặt xinh đẹp của cô, bên môi nhếch lên - " Những lời đồn đại có vẻ không hề sai, em thực sự rất xinh đẹp, đẹp đến mức mê hồn. Em là người thứ hai sau Mona Lisa của Leonardo di Vinci có thể khiến tôi nhìn ngắm lâu như vậy. So với tác phẩm nghệ thuật lại càng sống động hơn "

Cái tên điên này đang nói sang gì vậy ?

Cô có chút đứng hình vài giây. Tuy Thẩm Khả đã từng gặp qua rất nhiều đàn ông khen ngợi mình xinh đẹp, nhận được mấy lời tỏ tình cũng không ít.

Nhưng mà lần đầu tiên mới nghe ra loại khen ngợi kiểu này.

Từ phía trên lầu, người đàn ông đứng đó nhìn xuống. Dường như đã đứng rất lâu rồi. Daniel đứng bên cạnh hần kỹ càng quan sát từ đầu đến cuối. Từ khi người phụ nữ ấy xuất hiện, ánh mắt của hần đã biến hóa đột ngột.

Lục Chiêu Thuần từng ngón tay miết chặt bề mặt thủy tinh của ly rượu. Hần ánh mắt dán lên thân ảnh xinh đẹp đang lướt trên sàn nhảy. Chiếc váy màu trắng thướt tha theo từng bước nhảy của cô, mềm mại và uyển chuyển dưới ánh đèn vàng.

Cô thật sự quá xinh đẹp, năm tháng trôi qua đã tô điểm lên cô sự quyến rũ mê hoặc của một người phụ nữ trưởng thành. Giữa chốn người phàm tục, cô cũng giống như loài phượng hoàng trắng, cao quý và long lanh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lại Gặp Gỡ

"Chủ tịch Thẩm, em cũng quá khiêm tốn rồi. Xem ra em khiêu vũ rất đẹp "

Mã Chính Hạo cầm tay cô xoay một vòng rồi lên tiếng khen ngợi.

Cô nhìn anh ta lịch sự đáp - "Mã tiên sinh quá khen rồi "

Tiếng nhạc vẫn tiếp tục du dương không dứt làm cho lòng người mê muội. Mã Chính Hạo vừa cùng người đẹp khiêu vũ vừa không thể rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, bất giác hỏi.

"Không biết tôi và chủ tịch Thẩm có từng gặp qua nhau lần nào chưa ? Bởi vì tôi cảm thấy chủ tịch Thẩm rất quen "

Cô nhướn mắt nhìn anh ta, phì cười - "Làm sao có thể ? Theo trí nhớ của tôi thì chúng ta chưa từng gặp mặt nhau "

Anh ta nghe ra sự nghi hoặc trong lời nói của cô liền thấp giọng nói - "Tôi là người không thích nói đùa. Tôi thực sự cảm thấy em rất quen "

Thẩm Khả ngập ngừng đáp - "Xin lỗi nhưng tôi nghĩ Mã tiên sinh đã nhầm lẫn tôi với ai đó rồi "

Mã Chính Hạo cười khẽ, đột nhiên dừng bước khiêu vũ, ngón tay thon dài nắm nhẹ lấy cổ cô - "Không thể nào, một kiệt tác nghệ thuật xuất sắc như vậy, tôi làm sao có thể nhầm lẫn được "

Cô tròn tròn mắt nhìn anh ta. Cái tên đàn ông này đúng là bị ám ảnh bởi nghệ thuật rồi. Còn ánh mắt của anh ta, cô cũng không phải không nhận ra anh ta có ý với cô. Thẩm Khả vội kéo tay anh ta rời khỏi cổ mình, mỉm cười nói.

"Xin lỗi nhưng tôi vừa mới kết hôn rồi "

Biểu hiện của Mã Chính Hạo cũng không hề ngạc nhiên, cong môi ghé sát vào tai cô.

"Vậy thì tôi chờ em ly hôn là được "

Thẩm Khả hai mắt trừng lớn. Lần đầu tiên cô thấy có kẻ vô sỉ như vậy. Còn dám kêu người khác ly hôn.

"Mã tiên sinh đùa quá chón rồi "

Lần này, anh ta cười lớn, sau đó lại trở nên nghiêm túc lạ thường - "Tôi nói rồi tôi không thích nói đùa "

Cô nhìn anh ta một chút rồi mỉm cười lịch sự - "Dù sao cũng cảm ơn điệu nhảy vừa rồi của Mã tiên sinh, tôi xin phép "

Nói xong, Thẩm Khả định xoay người, tính chuẩn lẹ nhưng ai ngờ đã bị người kia kéo lại. Cánh tay của anh ta ôm lấy eo cô - "Chủ tịch Thẩm, em đi đâu vậy ? Bản nhạc này còn chưa kết thúc mà "

Cô cảm thấy có chút điên máu. Loay hoay trong tay anh ta nhưng không thoát được. Định quay sang cầu cứu Thẩm Nguyên nhưng không ngờ nó đang được một đám phụ nữ vây quanh, cũng chẳng thèm dòm tới cô.

Bước chân của Mã Chính Hạo vẫn di chuyển mặc kệ cô có muốn nhảy hay không, kéo cô phải bước theo anh ta. Nhưng vì sợ ý không nhìn nên cô đã vấp phải chân anh ta. Cô xém chút nữa là đã ngã xuống nhưng may mắn có người kéo lại.

Nhưng mà, cảm giác này rất lạ.

Mã Chính Hạo đang nắm tay cô kéo lên, vậy thì ai đang đỡ lấy eo cô. Thẩm Khả nhanh chóng đứng dậy, quay ngoắt lại nhìn phía sau.

Cô ngay lập tức cảm thấy trái tim mình như ngưng đập. Hô hấp trở nên khó nhọc hơn. Đau đớn từ vết thương cũ làm lồng ngực như rỉ máu. Cả người của Thẩm Khả đều chết cứng.

"Lục tổng không ngờ anh cũng xuất hiện ở đây. Theo tôi nhớ mấy bữa tiệc như thế này không phải sở thích của anh" - Mã Chính Hạo nhìn người đàn ông trước mặt đầy bất ngờ.

Hắn cong môi, bàn tay vẫn đặt ngay eo cô - "Phần cuối của bản nhạc này Chính Hạo anh phải nhường cho tôi rồi"

Anh ta chần chừ nhìn hắn rồi lại liếc nhìn cô, sau đó khẽ cười ẩn ý - "Được thôi, tôi cho phép anh nợ tôi lần này. Vậy tôi xin phép trước"

Mã Chính Hạo vừa rời đi, Lục Chiêu Thuần đã nhanh chóng ôm lấy eo cô tiếp tục khiêu vũ. Thẩm Khả như một con thỏ ngơ ngác từ nãy đến giờ trong tay hắn.

"Lâu quá không gặp, Thẩm Khả" - Hắn thấp giọng nói.

Cô như bị nghẹn thức ăn trong miệng. Không biết đã qua bao lâu gương mặt anh tuấn này lại xuất hiện trước mắt cô. Là mười năm, đúng mười năm trời. Hắn đã trở thành một người đàn ông ma mị như thế này nhưng đôi mắt sắc lạnh kia, vẫn đáng sợ như vậy.

Rất lâu sau, Thẩm Khả mới lấy lại được bình tĩnh để trả lời hắn - "Đúng là rất lâu rồi"

Sau đó cả hai người im lặng. Hắn chăm chú ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp phía dưới. Bàn tay ôm lấy thân thể cô di chuyển theo mình.

Mùi đàn hương lan man trước mũi cô làm cho hô hấp của cô dường như nghẹt thở. Cô cảm thấy không gian này quá eo hẹp, giống như muốn dồn ép cô vậy. Ngay cả ánh mắt của hắn cũng quá trực tiếp làm cô khó chịu.

Đáng vẻ của hai con người quá xuất sắc thu hút mọi ánh nhìn. Sàn nhảy như thể chỉ thuộc về riêng hai người, một màn khiêu vũ đẹp để cú thể đập vào mắt con người ta khiến ai nấy đều ghen tị.

"Muốn uống chút rượu không?"

Vừa thấy Mã Chính Hạo bước lên lầu cùng mình, Daniel đã cầm ly rượu đưa đến trước mặt anh ta.

Chính Hạo khẽ cười cầm lấy ly rượu, vừa nhấp nháp ly rượu vừa ngắm nhìn quan cảnh phía dưới. Trong đầu hiện lên hàng vạn câu hỏi.

"Cô ấy thực sự rất quen nhưng tôi lại không tài nào nhớ ra là đã từng gặp ở đâu. Nhưng mà, Lục Chiêu Thuần có quen biết với cô ấy sao?"

Mã Chính Hạo vừa nhìn qua người bên cạnh, thấp giọng hỏi.

Daniel bên môi hơi cười - "Cứ cho là vậy. Cũng có khi là nghiệt duyên ấy chứ"

"Nghiệt duyên?" - Mã Chính Hạo khó hiểu.

Bỗng nhiên, anh ta nhớ ra điều gì đó. Về mặt trở nên đầy thích thú, cười nhếch môi một cái nhìn người con gái đang khiêu vũ dưới đó - "Cuối cùng thì cũng nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi"

"Ở đâu vậy?" - Daniel tò mò hỏi.

Mã Chính Hạo ngược nhìn anh ta, đáng vẻ thần bí trả lời - "Ở trong tranh"

"Gì cơ?"

Người bên cạnh còn tưởng mình đang nghe nhầm.

Mã Chính Hạo ánh mắt dõi theo hai thân ảnh lướt đi dưới sàn nhảy, trong đầu suy tư một điều gì đó, khẽ nhếch môi - "Thú vị thật"

Bản nhạc du dương cũng đến lúc kết thúc. Tuy thời gian rất ngắn ngủi nhưng Thẩm Khả có cảm giác như kéo dài cả thế kỷ vậy.

"Cảm ơn điệu nhảy của anh nhưng tôi nghĩ mình phải xin phép rồi" - Cô nhàn nhạt nhìn người đàn ông, muốn xoay người rời khỏi nhưng đã bị hắn kéo lại. Hành động của hai người gây không ít chú ý với những khách mời xung quanh.

Người đàn ông cao lớn trước mặt che hết cả cái bóng bé nhỏ của cô. Bàn tay đang đặt trên eo cô di chuyển lên chiếc cằm nhỏ nhấn khẽ nắm lấy.

"Sợ cái gì? Thẩm tiểu thư, chúng ta chỉ vừa mới gặp lại nhau sao em lại bỏ chạy nhanh như vậy?"

"Tôi cũng không mong cuộc gặp gỡ này của chúng ta kéo dài hơn" - Cô cũng rất điềm tĩnh đáp lại lời hắn. Đây là chốn đông người, hắn rốt cuộc muốn làm gì cơ chứ?

Hắn cười khê, giọng trầm trầm như rượu rót vào tai cô, ngón tay khê gõ vào cằm cô - "Muốn kết thúc nhanh cuộc gặp gỡ này, được tôi cho em cơ hội..."

Thẩm Khả khó hiểu nhìn hắn.

Lục Chiêu Thuận cúi xuống bên tai cô, hơi thở nóng phả vào vành tai tinh xảo - "Hai giờ chiều ngày thứ năm đến tổng công ty Kính Vương gặp tôi"

Cô hai tay chống lên ngực hắn nhẹ nhàng đẩy ra, cười lạnh - "Tại sao tôi phải đến gặp anh?"

"Vậy thì cuộc gặp mặt này của chúng ta phải kéo dài hơn một chút rồi"

Lục Chiêu Thuận vừa nói vừa nắm lấy khuỷu tay cô kéo dính sát lại cơ thể mình.

Thẩm Khả hoảng hốt ngó nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh. Lại trừng mắt nhìn hắn. Hai người sát nhau đến mức cô có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của hắn, cả mùi đàn hương cũng quần quýt khắp mũi cô.

"Em sẽ đến"

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, chắc nịch lên tiếng.

Thẩm Khả chưa kịp phản ứng thì có người nào đó chen vào chỗ hai người. Thẩm Nguyên bước đến kéo cô ra khỏi lồng ngực của hắn, anh mỉm cười lịch sự - "Xin thứ lỗi, nhưng tôi có thể mượn lại chị của mình một chút chứ?"

Lục Chiêu Thuận không hề tức giận, ngược lại, rất vui vẻ buông cô ra.

"Chắc hẳn cậu đây là Thẩm Nguyên, tổng giám đốc sáng tạo của thương hiệu Abella? Hân hạnh được gặp mặt" - Hắn đưa tay ra chào hỏi.

Thẩm Nguyên vẫn giữ nụ cười bên môi nhưng không có ý muốn bắt tay cùng hắn cũng không có ý định hỏi danh tính hắn là ai. Chỉ lịch sự đáp lại.

"Rất vui được gặp mặt"

"Chúng ta đi thôi, có một vài nhà báo muốn gặp chị đây"

Anh nhìn cô khê nói. Nói xong, Thẩm Nguyên gật đầu chào hắn một cái rồi mới kéo chị mình rời đi.

.....

...

"Chị hai, người đàn ông đó là ai vậy?" - Thẩm Nguyên cầm lấy ly rượu trên mâm người phục vụ rồi đưa cho cô.

Thẩm Khả đón lấy ly rượu vang uống hết một hơi mới bình tĩnh trả lời em trai mình.

"Là một người bạn cũ thôi"

"Em thấy người bạn cũ này của chị có vẻ rất đặc biệt thì phải. Chị hai, lần đầu tiên em thấy đáng vẻ khăn trương của chị lúc này đây"

Anh khê quan sát chị mình.

Thẩm Khả liếc mắt với người bên cạnh, khăng định lại một lần nữa - "Chỉ là bạn bè cũ mà thôi"

"Thật sự là bạn bè cũ?"

"Em hỏi nhiều quá đấy"

Cô không vui lên tiếng. Đúng lúc này có vài vị khách bước đến bắt chuyện với cô. Thẩm Khả vội lấy cốc xã giao để tránh nghe những câu hỏi của em trai mình.

Trong lúc đang trò chuyện, cô lơ đãng di chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Đúng lúc này cô bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của ai đó. Người đàn ông anh tuấn đứng phía bên kia, phong thái vương giả theo từng hành động của hắn, ngay cả lúc uống rượu cũng mê người đến như vậy. Hắn ngược mắt nhìn cô chăm chăm từ xa làm Thẩm Khả thầm giật mình. Cô vội tránh né ánh mắt của hắn tiếp tục trò chuyện như bình thường.

Chương 39: Hetty

Đúng sáu giờ tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi. Thẩm Khả mệt mỏi ló đầu ra khỏi chăn, cái máy tính bảng nguyên một đêm nằm trên người cô rơi xuống đất. Cô giật mình tỉnh hẳn người, nhấc máy tính bảng lên. Trên màn hình vẫn còn đang hiện lên trang web thông tin về tập đoàn Kính Vương.

Bữa tiệc ngày hôm qua, Thẩm Khả đã rời đi từ rất sớm. Về nhà không nhận được mà điều tra thông tin về Kính Vương khi nghe thấy hân đề cập đến. Thì ra Lục Chiêu Thuần và Daniel là người sáng lập nên Kính Vương. Mà hân chính là tổng giám đốc.

Thật ra cô rất muốn biết bao nhiêu năm nay hân sống như thế nào ? Ba năm trong tù đó hân có khổ không ? Cô rất sợ, sợ sự thật đau lòng.

Thẩm Khả biết năm đó cô trở thành kẻ tàn nhẫn, bỏ đi du học, không bao lâu thì lại đính hôn với Mạnh Triết. Nếu hân biết được thì có hận cô không ? Chắc chắn là có rồi. Nhưng thà rằng hân tức giận với cô, hận cô, cắt đứt hoàn toàn đoạn tình này cũng không muốn hân còn dành tình cảm cho con gái của kẻ đã giết cha mẹ mình. Nếu như yêu thì sẽ hận càng nhiều, loại đau đớn vừa yêu vừa hận đó cô không muốn hân phải nếm trải.

Cô không phải muốn né tránh nhưng mà cũng không muốn tiếp tục gặp mặt hân. Cô không muốn ông trời lại tiếp tục sắp xếp trò chơi này, biến cô và hân trở thành nghiệt duyên.

Dù sao tất cả đã là quá khứ, cũng đã mười năm trôi qua rồi. Một quãng thời gian dài đằng đẳng như vậy, tuy không thể quên được một người nhưng cũng đủ để có thể chôn vùi tình cảm nhỏ bé ấy trong tiềm thức. Lục Chiêu Thuần đã từng là mối tình đầu của cô, nhưng bây giờ chỉ là một người từng quen biết không hơn không kém.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

" Thẩm Khả, em đã dậy chưa ? "

Tiếng Mạnh Triết vang lên từ phía sau cánh cửa.

Cô vội vàng rời khỏi màn hình máy tính, bước xuống giường mở cửa cho anh - " Em dậy rồi, anh vừa từ bệnh viện về sao ? "

Trên người Mạnh Triết vẫn còn khoác áo blouse trắng. Anh vừa về đến nhà đã lên phòng xem cô thức dậy chưa.

" Phải, xin lỗi em đêm qua anh có ca mổ quan trọng nên phải ở lại bệnh viện không về nhà được "

Anh tươi cười vén tóc rối cho cô.

Thẩm Khả nhìn lại bộ dạng của mình, nhanh nhẹn vuốt vuốt lại tóc, ngại ngần nói - " Không sao, tối qua em cũng có một bữa tiệc rượu quan trọng nên đã đi cùng Thẩm Nguyên "

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của cô mà Mạnh Triết nhin cười - " Thức dậy rồi thì xuống phòng ăn dùng bữa sáng "

" Nhưng mà em còn phải làm vệ sinh cá nhân "

" Được, vậy em cứ từ từ. Anh xuống phòng đợi em "

Anh tươi cười rời khỏi phòng để lại không gian trống cho cô.

Mạnh Triết sau khi đưa cô đến chỗ làm mới lái xe đến bệnh viện. Vừa gần tới bệnh viện, anh không vào ngay mà lại dừng xe trước tiệm cà phê nhỏ, đối diện chỗ làm. Anh sáng nào cũng mua cà phê ở đây vì nơi này uống khá ngon lại gần chỗ làm, rất tiện lợi cho anh.

Mạnh Triết vừa chạm vào tay nắm cửa kính, chưa kịp đẩy vào thì đã có một người khác chạm vào ngay lập tức. Anh bất ngờ xoay đầu nhìn người đứng cạnh. Mà người đó cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn anh.

" Mạnh Triết ? Sao anh lại ở đây ? " - Vì Anh tròn mắt lên tiếng hỏi. Vội vội vàng vàng rút tay ra khỏi nắm tay cầm.

Anh cười lịch sự - " Đối diện phía bên kia là bệnh viện anh làm. Mà sao em lại đến đây mua cà phê vậy ? "

Khi mới bắt đầu cùng làm việc với Thẩm Khả bên Luân Đôn, cô thường xuyên gặp mặt Mạnh Triết. Có thể nói lúc đó Mạnh Triết theo đuôi chị ấy như hình với bóng nên tất cả những đồng nghiệp của Thẩm Khả đều biết anh. Vì Anh cũng nằm trong số đó, cũng có vài lần mọi người cùng nhau tụ tập ăn

uống đi chung như bạn bè.

" À, nhà em cũng gần ở đây. Hôm nay tính ghé quán này để mua cà phê rồi mới đi làm. Thì ra anh là phó viện trưởng của một bệnh viện lớn như vậy, em không biết đấy "

Cô có phần bất ngờ.

" Nếu vậy thì chúng ta cùng vào mua cà phê, hôm nay anh mời " - Anh nhiệt tình mời cô.

Vì Anh ngay lập tức trở nên vui vẻ - " Vậy thì em không khách sáo đâu "

Mạnh Triết cười cười - " Không sao "

Sau đó hai người cùng vào trong mua hai ly cà phê. Vì Anh quả thật không khách sáo còn mua thêm hai miếng bánh kem.

" Mới sáng sớm đã ăn đồ ngọt như vậy không sao chứ ? "

Anh vừa bung đĩa bánh và cà phê lên đã thấy Vì Anh nhìn chùng chùng vào miếng bánh ngọt như muốn ăn tươi nuốt sống nó liền cảm thấy buồn cười.

" Không sao, lâu lâu em mới ăn với lại bụng em tốt lắm, anh đừng lo " - Cô bật cười như đứa trẻ.

Mạnh Triết ngồi được một chút lại phải đứng lên, anh cầm theo ly cà phê lịch sự nói - " Giờ anh phải vào bệnh viện rồi, gặp em sau nhé "

" Đến giờ rồi sao ? Vậy anh mau đến bệnh viện đi. Đừng để trễ giờ làm "

Cô vội vàng đứng lên tiễn anh.

Anh lại nở nụ cười rồi vội rời đi trước. Để lại một mình Vì Anh ngồi đó, ánh mắt mang vẻ buồn rầu nhìn theo. Cô thở dài một cái rồi ăn bánh.

- Tổng công ty Abella -

" Lần trước chị từng có đề cập đến việc hợp tác với một thương hiệu thời trang có tiếng để nhằm tiếp cận gần hơn với thị hiếu khách hàng ở Trung Quốc em nghĩ thế nào ? " - Thẩm Khả ngồi trên ghế salon vừa uống trà vừa hỏi.

Thẩm Nguyên ngồi đối diện nhớ ra điều gì đó liền mở miệng - " Là lần trước chị gọi điện từ Luân Đôn về bảo em chọn lựa một thương hiệu có tiếng ở đây để hợp tác ? Em đã chọn được rồi. Bọn họ cũng rất có thiện chí cùng hợp tác. Hiện tại hai bên vẫn đang thương thảo các chi tiết trong hợp đồng, cũng sắp xong rồi. Nếu không có rắc rối gì thì vài ngày nữa sẽ cùng ký kết hợp tác với chúng ta "

" Là công ty nào vậy ? " - Cô khẽ hỏi.

Thẩm Nguyên gác tay lên thành ghế bộ dạng nhàn nhã nói - " Là công ty thời trang Hetty. Có thể nói Hetty mặc dù mới xuất hiện chưa bao lâu nhưng lại tạo nên một cơn sốt tại Trung quốc và phần lớn Châu Á "

" Cái tên này có chút quen tai, là của tập đoàn nào ? " - Cô cảm thấy hiếu kỳ.

Người đối diện không ngần ngại đáp - " Là của tập đoàn Kính Vương "

" Phụt... "

Thẩm Khả đang uống trà thì bị sặc, cô ngay lập tức ho sặc sụa.

Thẩm Nguyên vội lấy khăn giấy đưa cho cô - " Chị không sao chứ ? "

" Em nói cái gì ? Là tập đoàn Kính Vương ? Vậy thì không được, chọn một thương hiệu khác đi "

Thẩm Khả ngay tức thì phản đối.

" Chị hai, sao đột nhiên lại trở nên khắt khe như vậy ? Tập đoàn Kính Vương thì có làm sao ? "

Anh nheo mắt nhìn chị mình, khó hiểu hỏi.

Cô trong lòng hơi sững sờ, tại sao lại có chuyện trùng hợp đến thế ?

Cô ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt khắt khe vụt biến mất, tránh để em trai mình nghi ngờ.

" Tiểu Nguyên, em cũng biết Kính Vương vốn dĩ không phải là một tập đoàn thời trang. Thời trang cũng chỉ giống như việc kinh doanh thêm của họ mà

thời "

"Chị, việc đó thì có làm sao ? Hetty là một thương hiệu thời trang cực kỳ uy tín, nó không phải thuộc dòng thời trang cao cấp nhưng lại rất chất lượng và được lòng giới trẻ Trung Quốc và Châu Á "

Thẩm Nguyên vẫn kiên quyết giữ vững ý kiến của mình.

"Tại sao nhất quyết phải là Hetty, vẫn còn rất nhiều thương hiệu khác nổi tiếng của Trung Quốc kia mà " - Cô vẫn cố gắng muốn đổi đối tượng hợp tác.

"Thẩm Khả chị chẳng phải từ trước đến giờ luôn muốn thứ tốt nhất sao ? Chị muốn lựa chọn thứ tốt nhất chứ không muốn lựa chọn thứ tốt thứ hai. Chị hai, em khẳng định với chị Hetty là lựa chọn tốt nhất của chúng ta " - Anh chắc chắn thốt lên lời nói.

Đúng là cô như vậy, trong công việc chỉ muốn có thứ tốt nhất. Nhưng chẳng phải nếu như thế thì cô sẽ phải lại gặp mặt Lục Chiêu Thuần sao ?

Nhìn vẻ mặt lưỡng lự của cô, Thẩm Nguyên đứng là không thể tin được - "Em cảm thấy hình như chị đang bị điều gì đó chi phối thì phải. Chị hai, em là lần đầu tiên nhìn thấy chị chần chừ trong công việc đấy. Rốt cuộc chị có chuyện gì vậy ? "

Thẩm Khả ánh mắt lãnh đạm trả lời anh - "Chị chỉ là muốn chắc chắn xem đây có phải là lựa chọn tốt nhất hay chưa thôi. Em suy nghĩ nhiều rồi "

Người đối diện cũng không chút nghi ngờ, khẽ thờ dài - "Nếu chị nghi ngờ mắt nhìn của em, có thể tự mình kiểm tra "

Lúc định đứng lên rời khỏi phòng thì Thẩm Nguyên nhớ ra một chuyện quan trọng. Liền quay trở lại ngồi xuống ghế. Cô cảm thấy ngạc nhiên hỏi.

"Có chuyện gì nữa sao ? "

"Em đã tuyển cho chị người trợ lý mới rồi "

Sau đó, Thẩm Nguyên lại lớn tiếng gọi bên ngoài.

"Vào đây đi "

Một người con trai đẩy cửa kính bước vào trong, ăn mặc áo sơ mi xanh quần tây chỉnh tề. Tóc vuốt keo, chải ngược hết ra đằng sau. Nói theo cách của cô thì là một người mang phong cách thời trang rất cổ điển.

Cậu ta cúi đầu chào Thẩm Nguyên, rồi mới chào hỏi cô - "Xin chào chủ tịch, bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ là trợ lý của cô "

Thẩm Khả có phần bất ngờ vì là một trợ lý nam. Lông mày xinh đẹp có chút nhướng lên - "Cậu tên gì ? "

"Thưa chủ tịch, tôi là Hàn Vĩ "

Tuy là giọng nam nhân nhưng lại nhỏ nhẹ, thanh thoát như một nữ nhân vậy. Khiến cho người nghe cảm thấy rất dễ chịu.

"Chị hai, đây là Hàn Vĩ, tốt nghiệp trường đại học Yale, đã có hai năm kinh nghiệm làm trợ lý cho tổng biên tập Elle tại New York. Là một người rất giỏi, Hàn Vĩ sẽ rất thích hợp làm trợ lý cho chị " - Thẩm Nguyên chậm rãi giới thiệu.

Cậu ta từ lúc bước vào đã cúi đầu kính cẩn. Thẩm Khả quan sát gương mặt nam nhân trắng trẻo có da có thịt kia, nhẹ nhàng nói - "Cậu, ngược mặt lên "

Hàn Vĩ vâng lời ngược mặt lên nhìn cô. Cô nhìn lại một lúc rồi nhún mày - "Tôi và cậu trước giờ có từng gặp nhau chưa ? "

Cậu ta hơi bất ngờ trước cậu hỏi của cô nhưng ngay lập tức trả lời một cách chắc chắn - "Thưa, chưa bao giờ "

Thẩm Khả thầm nghĩ chắc mình đã nhầm lẫn với ai đó rồi. Cô lạnh nhạt nhìn cậu ta - "Là trợ lý của tôi thì không được khép nép như vậy, cúi đầu chào hỏi xong có thể ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đối phương "

"Vâng, thưa chủ tịch "

Cậu ta dường như rất nghe lời, ngay tức khắc thẳng lưng nhìn vào cô, giọng nói cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

"Tôi còn một thư ký nữa là Anna, mọi thông tin cậu cần cứ đến lấy từ cô ấy, từ nay về sau Anna cũng là cấp dưới của cậu. Được rồi cậu có thể ra ngoài làm việc "

Cô lời nói không nhanh không chậm dặn dò cậu ta.

"Vậy tôi xin phép, thưa chủ tịch "

Cúi đầu chào xong, Hàn Vĩ liền ngược mặt lên bước ra ngoài.

"Chị hài lòng chứ ? "

Thắm Nguyên vừa cười vừa uống miếng trà nóng.

Cô khoanh tay trước ngực dựa vào ghế. Qua tấm kính xuyên suốt, ánh mắt cô nhìn theo người con trai đang nói chuyện cùng với Anna ngoài kia, chậm chạp gật gật đầu - " Phong cách thời trang cổ điển, chỉnh tề, gọn gàng xem ra là một người vô cùng sạch sẽ. Rất nghiêm túc, lại nghe lời, có chút nhanh nhẹn, không nói nhiều. Khởi đầu khá tốt "

" Vậy thì được rồi. Em phải quay trở về làm việc đây. Đạo gần đây rất bận rộn với bộ sưu tập váy cưới mới. Chị hai, chị nhớ suy xét kỹ chuyện em nói đấy "

Thắm Nguyên trước khi đi còn ngoái đầu lại dặn dò.

" Chị biết rồi. Em ra ngoài trước đi " - Cô trả lời.

Sau khi Thắm Nguyên rời đi, cô bước tới bàn làm việc, nhấn nút trên điện thoại bàn - " Hàn Vĩ, cậu vào đây "

Ngay lập tức, vài giây sau cậu ta đã có mặt trong phòng cô - " Chủ tịch cho gọi tôi "

" Hàn Vĩ tôi muốn có thông tin của một số các thương hiệu thời trang hàng đầu đang được ưa thích nhất tại Châu Á, đặc biệt là Trung Quốc. Cậu tìm hiểu giúp tôi "

Cô nghiêm nghị nói.

" Vâng, tôi sẽ làm ngay. Chủ tịch bây giờ đã là 9 giờ kém năm rồi, người cần có mặt tại phòng họp lúc 9 giờ để xét duyệt trang chủ cho trang bán hàng trực tiếp của chúng ta "

Hàn Vĩ khẽ nhúc nhúc.

" Tôi biết rồi, bây giờ tôi sẽ đến phòng họp. Khi quay trở về tôi muốn có mọi thông tin mình cần trên bàn "

" Vâng, không vấn gì "

" Chủ tịch, đây là thông tin người cần "

Thắm Khả vừa về phòng đã nhận được tài liệu từ tay Hàn Vĩ. Cô cầm lấy rồi bảo cậu ta ra ngoài.

Đọc lướt qua một hồi, cô liền thấy xấp tài liệu lên bàn, khẽ thở dài.

Thắm Nguyên thực sự nói đúng. Hetty chính là lựa chọn tốt nhất của Abella. So với các thương hiệu danh tiếng khác của Châu Á, Hetty rất khác biệt. Là một thương hiệu thời trang mang tính trung hạn và cập nhật thị hiếu đại chúng với nhiều mẫu mã vô cùng phong phú, từ quần áo, giày dép cho đến các loại phụ kiện như thắt lưng, túi xách,... Với mức giá thị trường trung bình. Một thương hiệu bình dân nhưng vẫn đảm bảo được sự cao cấp của mình.

Abella lại là một thương hiệu thời trang cao cấp, từ trước đến nay mọi mặt hàng đều khá xa xỉ nên khó nhắm đến những khách hàng có thu nhập trung bình. Có thể nói Hetty là thứ Abella cần, là câu nói trong việc đưa thời trang cao cấp trở nên dễ tiếp cận, giá phải chăng và dành cho đa số tầng lớp.

Suy nghĩ một lúc, cô vẫn là nên công tư phân minh. Thắm Khả cô từ trước đến nay không bao giờ đem chuyện riêng tư và công việc đặt vào cùng một chỗ. Bây giờ cũng phải như vậy, Abella là đứa con của cô, Thắm Khả phải dành cho nó những thứ tốt nhất, phải đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu. Cô cũng chẳng việc gì phải trốn tránh ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Xuất Hiện Trong Phòng Họp

" Chị đã kiểm tra rồi, việc hợp tác với Hetty em cứ tiến hành như bình thường đi "

Buổi tối về biệt thự Khả An cô liền gọi điện cho Thắm Nguyên. Vì trên công ty, nó dường như rất bận rộn với việc thiết kế nên cô không muốn làm phiền. Đến giờ này mà em trai cô vẫn ở công ty để làm việc.

"Như thế thì tốt rồi. Chỉ cần chờ đến ngày ký hợp đồng nữa là xong. Vậy thứ năm tuần sau là lịch hẹn của chúng ta với bọn họ, phiền chị phải đến công ty thời trang Hetty để ký hợp đồng rồi "

"Chị ? Ngay từ đầu trong vụ làm ăn này là em cùng thương thảo với bọn họ, không phải sao ? " - Cô bất ngờ hỏi.

Người đầu dây bên kia liền nói - "Chị hai, chị cũng thấy tình trạng của em bây giờ bận tối mắt tối mày thế nào. Đã vậy, sau khi ký kết hợp tác với Hetty, tháng sau em còn bận bịu với cả hai bộ sưu tập. Và lại, trước kia em là CEO được chị ủy thác nhưng bây giờ chị trở về nhậm chức lại rồi thì đây là trách nhiệm của chị "

"Vậy thì chỉ cần sai người trong ban giám đốc đi là được. Đầu nhất thiết là CEO "

"Lần trước khi chị chưa về nước, đích thân chủ tịch của Kính Vương đã đến công ty chúng ta thương thảo hợp đồng. Bây giờ cũng phải nên tỏ thành ý một chút "

Chủ tịch ? Là Daniel sao ? Daniel là ai cô đương nhiên nhớ rất rõ. Nhưng thực sự rất kỳ lạ.

"Hetty chỉ là một công ty con của tập đoàn Kính Vương, khi hợp tác với một thương hiệu thời trang khác mà còn cần đến cả chủ tịch đi thương thảo hợp đồng ? "

"Điều này em cũng thấy hơi lạ. Nhưng như vậy không phải tốt hay sao ? Xem ra Hetty rất được họ xem trọng "

Thẩm Khả chần chờ một lúc lâu. Cô vẫn thấy chuyện này rất kỳ lạ.

"Được rồi, chị biết rồi. Chị cúp máy đây "

Thứ năm đi ký hợp đồng càng tốt. Cô không cần phải nhớ đến lời nói của Lục Chiêu Thuần đến tổng công ty Kính Vương. Cô chỉ cần đến Hetty ký hợp đồng với giám đốc công ty là được rồi.

Đêm chủ nhật tại biệt thự Sa Thước lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt. Tiếng nhạc mạnh mẽ vang lên dồn dập trong khu biệt thự không khác gì một câu lạc bộ đêm. Điều đặc biệt là những vị khách đến đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu. Mỗi người khi bước vào nơi này vui chơi thì sẽ được kiểm tra thân phận nghiêm ngặt. Toàn bộ khu này đều được canh gác cẩn mật. Nhằm bảo đảm an toàn và danh tính cho những vị khách quan trọng của buổi tiệc.

Tại bể bơi trên ban công tầng một, những cô gái mặc bikini nóng bỏng ngâm mình trong bồn nước nóng vui vẻ cùng mấy người đàn ông kia. Từ những vị thiếu gia, tiểu thư cho đến những vị quan chức cấp cao gần như đều thích thú bước chân đến đây.

Từ trên ban công lầu hai người đàn ông đứng nhìn quan cảnh xung quanh, đôi mắt đen thẳm nhìn xuống đám người đang thác loạn kia. Hắn cầm ly rượu trên tay từ từ nhấp nháp.

Được một lúc thì điện thoại trong túi quần rung lên. Lục Chiêu Thuần nhìn vào màn hình điện thoại, không nhanh không chậm bấm máy.

"Chiêu Thuần, cháu đang ở đâu, sao lại ồn như vậy ? "

Nghe vậy, hắn liền bước vào trong phòng, đóng cửa ban công lại. Không gian trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Có chuyện gì thì bà cứ nói đi "

"Cháu còn giận ta sao ? "

"Không, cháu đâu còn là trẻ con. Sao có thể giận bà được "

"Chiêu Thuần, nghe lời ta cái chết của cha mẹ cháu,... "

"Được rồi, cháu không muốn nghe. Bà không cần thiết phải nói nhiều thêm nữa "

Người bên đầu dây bên kia chần chờ một lúc - "Chiêu Thuần, ta cũng đã già yếu rồi. Sống cũng không bao lâu nữa, ít ra hãy nể mặt bà già này mà về nhà ăn một vài bữa cơm. Lục Hàm cũng đã trở về nhà rồi, cháu cũng nên về nhà đi "

"Cháu sẽ sắp xếp công việc để về nhà dùng cơm nhưng cháu sẽ không dọn về đâu "

"Chiêu Thuần, cháu... "

"Xin lỗi bà, cháu xin phép gác máy trước "

Hắn nhanh chóng gác máy rồi mở cửa rời khỏi phòng, ra ngoài hành lang tầng hai. Từ trên tầng hai nhìn xuống đại sảnh của buổi tiệc tùng. Mọi người đang cùng nhau nhảy múa, cùng nhau uống rượu.

Đúng lúc này một cô gái xinh đẹp bước lên lầu, mái tóc đen dài, đôi mắt xéch lên đầy sắc sảo cộng thêm nước da trắng làm cô ta thêm phần quyến rũ. Đường Tử Vận cầm một ly rượu mới đưa cho hắn, tay còn lại tự động cầm lấy ly rượu đã cạn. Cô ta biết hắn thích nhất loại rượu Whisky của Macallan này.

"Sao anh không xuống dưới đó chơi một lát "

"Ta không có hứng "

Lục Chiêu Thuần lạnh lùng đáp lại cô ta.

Đường Tử Vận thật sự khó hiểu, hắn không hứng thú sao còn muốn tổ chức tiệc.

"Lần trước họp đồng anh muốn em lấy, em cũng đã lấy được rồi. Chiêu Thuần, không phải anh nên thương cho em cái gì đó sao ? " - Đường Tử Vận giọng điệu nũng nịu bên cạnh hắn.

Vì cái họp đồng đó, cô ta đã phải lên giường cùng với một ông già bụng phê ghê tởm.

Hắn tiến gần lại cô ta, một ngón tay nâng cằm cô ta lên, cười lạnh - "Làm việc đền tội mà muốn được thưởng sao ? Đường tiểu thư cô đòi hỏi hơi nhiều đấy "

Đường Tử Vận vội vàng cup mắt - "Em chỉ nói đùa thôi "

"Muốn có phần thưởng ? Được, ta có việc cho cô đấy "

Hắn đùa cợt nhìn cô ta.

Đường Tử Vận không nhịn được tò mò, đột nhiên hắn muốn thưởng cho cô ta, việc này đương nhiên không dễ - "Anh muốn em làm gì ? "

Lục Chiêu Thuần hất mặt hướng về phía dưới lầu - "Nhìn thấy người đàn ông phía dưới đó ? "

Đập vào mắt cô ta là một người đàn ông trung niên, tóc muối tiêu, mặc âu phục sang trọng. Ông ta ngồi ở một góc phòng kín đáo, tay trái ôm mỹ nữ kế bên, tay phải phi phèo điều xi gà đất tiền. Xung quanh người đàn ông đó còn có những người khác, ăn vận cũng chỉnh chu đất tiền không kém. Nhưng người đàn ông đó là có quyền thế nhất trong đám người. Ánh đèn mờ ảo được thiết kế riêng biệt cho những bữa tiệc khiến cho mọi người xung quanh khó chú ý đến nhau.

"Ông ta là ai ? "

"Là bộ trưởng Tạ Kỳ Dương "

"Ông ta là bộ trưởng ?! Sao lại đến đây ? " - Đường Tử Vận không giấu được sự kinh ngạc.

"Một cái bẫy thích hợp sẽ dành cho một con chuột thích hợp. Chỉ cần chờ đợi nó chui vào thôi. Xem ra bộ trưởng Tạ của chúng ta đã được nghe đến nơi này nên mới muốn đến đây vui vẻ " - Hắn cười mắt sắc nhọn nhìn ông ta.

Cô ta lại bắt đầu bắt an - "Vậy rốt cuộc anh muốn em.. "

Đường Tử Vận càng không dám nói hết câu.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn cô ta. Sau đó, Lục Chiêu Thuần xoay người cất bước xuống lầu. Cô ta ngay lập tức đi theo sau.

"Bộ trưởng Tạ, không ngờ ngài bận rộn như vậy cũng dành chút thời gian để ghé qua buổi tiệc nhỏ này, thật là hân hạnh "

Hắn cầm ly rượu bước đến chỗ ông ta.

Tạ Kỳ Dương thấy hắn bước đến liền vui vẻ cầm ly rượu cạn ly với hắn - "Cậu đây chắc chắn là Lục Chiêu Thuần. Thật là tuổi trẻ tài cao, vừa biết làm lại vừa biết cách vui chơi "

Ông ta vừa nói vừa nhìn qua người phụ nữ bên cạnh Lục Chiêu Thuần. Ngay tức khắc đã bị mê hoặc trước vẻ quyến rũ nóng bỏng của cô ta.

"Bộ trưởng Tạ hơi quá lời rồi, bộ trưởng đến đây đã là vinh hạnh cho Lục Chiêu Thuần ta rồi. Nếu như có sở thích hay yêu cầu gì đặt biệt cứ nói với ta là được, ta sẽ đáp ứng mọi mong muốn để ngài được vui chơi thoải mái " - Hắn ánh mắt có phần ẩn ý.

Ông ta nghe vậy cười lớn. Lần này Tạ Kỳ Dương tỏ ra trực tiếp hơn tiến đến gần Đường Tử Vận khiến cô ta cảm thấy không tự nhiên. Ánh mắt đem lên người cô ta dần thẳng, miệng thì đáp lại hắn - "Ta thích cảm giác lạ, không bằng cậu chọn cho ta một nơi "

Lục Chiêu Thuần cười khẽ - "Quả cầu thủy tinh thì thế nào ? "

"Được "

Đường Tử Vận ngay lập tức sững sốt, cảm giác sợ hãi dưới ánh mắt của ông ta ngày càng lớn - " Chiêu Thuần, em... "

Lục Chiêu Thuần quay sang nhìn cô ta, bờ môi hờ hững cong lên - " Nếu không muốn có thể trở về nhà. Ta chưa bao giờ thích cưỡng ép người khác. Việc này còn rất nhiều đàn bà khác làm được một cách tự nguyện "

Người đàn bà khác là sao ? Cô ta bắt giác lo sợ.

Hắn không ép buộc Đường Tử Vận. Nhưng nếu cô ta xoay người trở về và rời khỏi biệt thự Sa Thước thì sẽ trở thành loại vô dụng trong mắt hắn. Từ nay về sau, có thể cô ta không được làm kẻ hầu hạ bên hắn nữa. Không được, nhất định không được.

" Không, không, em... có thể "

Cô ta ngập ngừng nói.

Đường Tử Vận ngay tức thì tự giác ôm lấy cánh tay của ông ta - " Bộ trưởng Tạ, để em đưa ngài lên phòng "

Tạ Kỳ Dương cười sáng khoái, bàn tay phía sau không an phận vuốt ve mông cô ta.

" Lục tổng, cảm ơn cậu đã cho ta món quà đặc biệt này "

" Không có gì, miễn là bộ trưởng Tạ vui vẻ là được "

Đúng lúc này, ông ta lại nói nhỏ bên tai hắn - " Nhưng mà ta cần một chút thuốc hưng phấn "

Lục Chiêu Thuần liền cười - " Không vấn đề gì "

Hắn liền gọi một anh chàng phục vụ bữa tiệc tới rồi dặn dò anh ta vài câu. Sau đó anh chàng liền dẫn Tạ Kỳ Dương và Đường Tử Vận lên lầu.

Lục Chiêu Thuần ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn theo.

Đầu tuần Thẩm Khả thực sự rất bận rộn với công việc, chẳng mấy chốc thì đã đến thứ năm. Chiều hôm nay cô phải đến công ty Hetty để ký hợp đồng với đối tác. Hetty nằm từ tầng 20 đến tầng 24 của tòa cao ốc nổi tiếng nhất thành phố.

Cô đứng trước cửa thang máy tòa cao ốc mà chần chừ.

" Chủ tịch chị không vào sao ? "

Anna đứng phía sau khẽ gọi cô.

Thẩm Khả liền vội đáp - " Tôi vào đây "

Nói xong cô cùng Anna và Hàn Vĩ bước vào thang máy rồi nhấn nút. Cửa thang máy từ từ khép lại rồi chạy lên tầng 24. Màn hình điện tử chậm chạp nhảy từng con số một.

Cô bắt giác cảm thấy ngọt ngat. Hàn Vĩ hơi quan sát sắc mặt cô nhận ra điểm không ổn ngay lập tức hỏi - " Chủ tịch, người không sao chứ ? "

Thẩm Khả hơi cúi đầu, hô hấp lại có phần gấp gấp hơn, cô khẽ phát tay - " Tôi không sao. Là chuyện bình thường ấy mà. Khi đi thang máy, tôi hay cảm thấy ngọt ngat thôi "

Hàn Vĩ nhún mày, vội vàng nói - " Chủ tịch, không phải người bị chứng sợ không gian hẹp chứ ? "

" Cũng không hẳn, tôi vẫn có thể đi thang máy, chỉ cần không ở quá lâu là được. Nếu ở càng lâu, tôi sẽ bị khó thở " - Cô thấp giọng trả lời.

Đó là lý do khiến cô đặt trụ sở công ty ở một công xưởng cũ sau khi tu sửa lại. Vì nơi đó vừa rộng lớn hơn bất kỳ không gian của tòa cao ốc nào vừa chỉ có ba tầng. Thẩm Khả hằng ngày có thể leo cầu thang bộ dễ dàng.

" Vâng, tôi sẽ ghi nhớ "

Cậu ta nhẹ nhàng đáp. Thì ra là vậy, ngày nào chủ tịch cũng đi thang bộ lên văn phòng là đều có lý do.

Lên đến nơi, Thẩm Khả cảm thấy như được giải thoát ra khỏi chốn ngục tù. Cô nhanh chóng được nhân viên trong công ty tiếp đón và hướng dẫn vào phòng họp ngồi chờ.

" Mong chủ tịch Thẩm thông cảm, giám đốc của chúng tôi sẽ đến phòng họp trong vài phút " - Cô nhân viên khẽ mỉm cười.

" Không sao "

Ngồi được vài phút, cánh cửa phòng liền mở ra. Hai ba người nhân viên bước vào trước, từ phía sau họ xuất hiện một người đàn ông anh tuấn, hấn cao lớn cường tráng trong bộ âu phục đắt tiền cao cấp. Từ lúc hấn bước chân vào, cả căn phòng gần như đều bị choáng ngợp bởi dáng vẻ cường thế của hấn.

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông vừa bước vào. Trong tích tắc, Thẩm Khả lại điều chỉnh vẻ mặt của mình điềm nhiên như cũ nhưng trong lòng âm thầm nổi sóng.

Sao hấn lại ở đây ?

Lục Chiêu Thuận rốt cuộc sao lại ở đây ?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phải Chơi Cùng Tôi

Thẩm Khả thực sự không ngờ người đến trực tiếp ký hợp đồng lại là hấn. Cô còn tưởng giám đốc của Hetty sẽ là người đại diện ký hợp đồng cùng cô. Sao chuyện này có thể xảy ra ? Theo như tính toán của cô, Lục Chiêu Thuận đáng lẽ phải ở Kính Vương như lời hẹn của hấn mới đúng.

Vì buổi thương thảo trước đó diễn ra thuận lợi nên lần này quá trình ký hợp đồng rất nhanh chóng. Cô từ đầu chỉ cuối đuôi về mặt điểm tình đối mặt với hấn nhưng trong lòng lại căng thẳng. Thẩm Khả chậm rãi phân tích mọi thứ trong đầu.

Có lẽ hấn đã biết cô là CEO của Abella và cũng biết Abella muốn hợp tác cùng Hetty. Hoặc cũng có thể tất cả chỉ là sự trùng hợp. Cứ cho rằng bản thân tự đề cao mình cũng được. Cô cầu mong mọi chuyện chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên không mong muốn.

Nhưng mà cho dù Hetty có thuộc tập đoàn Kính Vương đi nữa, Thẩm Khả vẫn lựa chọn Hetty làm đối tác. Vì nó là nước cờ tốt nhất cho Abella của cô.

Buổi ký hợp đồng cuối cùng cũng kết thúc. Lục Chiêu Thuận đứng lên ngay trước mặt cô, giơ tay ra, đôi môi mỏng cong lên một đường hoàn hảo - " Mong là Hetty và Abella sẽ hợp tác thành công "

Cô cũng không chần chừ mà bắt lấy tay hấn, mỉm cười - " Cảm ơn tổng giám đốc Lục "

Sau đó, hấn xin phép rồi đi nhanh chóng như một con gió khiến cô thờ phào. Thẩm Khả còn tưởng mình sắp phải hứng một trận bão. Thực sự khi gặp mặt Lục Chiêu Thuận cô đều có cảm giác không an toàn.

Mấy người nhân viên còn lại trong phòng kính cẩn tiễn cô ra thang máy.

" Anna, Hàn Vi hai người cứ đi thang máy xuống trước. Tôi muốn dùng thang bộ "

Cô thấp giọng nói với hai người phía sau mình.

" Chủ tịch, như vậy sao được ? Đi như vậy thực sự rất mệt. Từ tầng 24 xuống tầng trệt rất là lâu đó " - Anna vội nói.

Thẩm Khả hơi mỉm cười - " Không sao, tôi đi từ từ xuống là được. Trong người có chút không khỏe nên muốn đi bộ. Mấy ngày nay công ty bận rộn, hai người chắc cũng đã mệt rồi. Hôm nay có thể tan làm sớm, hai người cứ về trước đi "

Từ đầu tuần đến giờ, do công việc quá bận rộn mà Thẩm Khả không thể ngủ. Bình thường đi thang máy đã cảm thấy rất ngọt ngào rồi, hôm nay chỉ cần đứng trong thang máy vài phút thôi là cảm thấy khó thở. Chắc do cô mất ngủ nên trong người mới nhạy cảm như vậy.

" Vâng, vậy tôi và Anna đi trước. Tôi sẽ xuống dưới dặn dò tài xế chờ chủ tịch "

Hàn Vi nhẹ nhàng vâng lệnh cô.

Sau khi hai người bước vào trong thang máy, Thẩm Khả hướng đến thang bộ mà từ từ đi xuống. Cầu thang bộ này chỉ dùng khi thoát hiểm nên bình thường rất ít người đi thang bộ. Hiện tại cũng không có một bóng người.

Nhưng vừa đi chuyển xuống được hai tầng, điện thoại trong túi cô rung lên làm Thẩm Khả hơi giật mình. Cô nhìn thấy số lạ trên màn hình thì chần chừ bắt máy. Giọng nói lần đầu tiên vang lên trong điện thoại làm trái tim trong lồng ngực cô đập nhanh liên hồi.

" Hình như em cũng đã biết tôi là ai ? "

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, đáp lại hắn một cách tự nhiên nhất có thể - " Lục tổng của Kính Vương có tiếng trong thương trường như vậy tôi không thể nào không biết. Cũng trùng hợp thật, Hetty thì ra là thuộc sở hữu của tập đoàn Kính Vương "

" Em cảm thấy đây là sự trùng hợp sao ? "

" Xin lỗi, nhưng tôi không biết Lục tổng đang nói gì. Nhưng mà, anh vì sao lại biết số điện thoại của tôi ? "

Đây mới là mấu chốt vấn đề cần hỏi. Sao hắn có thể biết được số điện thoại của cô kia chứ ?

Thẩm Khả chỉ nghe thấy trong loa điện thoại giọng cười trầm trầm như rượu của hắn. Một lúc sau hắn mới trả lời cô.

" Tôi đã nói rồi, em sẽ phải đến gặp tôi "

" Tôi là đến ký hợp đồng với Hetty "

Hắn lại cười.

" Được thôi, tôi cho em năm phút để quay trở lại phòng tổng giám đốc gặp tôi "

" Tại sao tôi phải nghe lời anh ? "

Cô dần trở nên khó chịu.

" Em sẽ lên "

Hắn vừa nói xong đã gác máy, không để cô kịp trả lời câu nào.

Thẩm Khả phát điên lên mất.

Nhưng khi cô vừa cất điện thoại vào trong túi, ngược mặt lên đã nhìn thấy hai người mặc đồ đen trông như vệ sĩ hướng từ dưới cầu thang đi lên chỗ cô. Phía sau hai người đó là một chàng trai rất trẻ, mặc vest chỉnh tề, trông vẻ ngọt ngào trí thức học giả.

Cậu ta bước lên cúi đầu chào cô.

" Chủ tịch Thẩm, tổng giám đốc của chúng tôi cho mời cô lên văn phòng "

Mấy người này đều là của hắn ? Sao bọn họ lại biết cô ở đây ? Đây là cầu thang bộ lối thoát hiểm cơ mà.

" Phiền cậu nói với Lục tổng, tôi phải trở về rồi " - Cô lạnh lùng mở miệng.

" Xin lỗi chủ tịch Thẩm nhưng tôi chỉ vâng lệnh Lục tổng. Mong cô hiểu cho, mời "

Trình Viễn đưa tay ra mời cô như một lời cự tuyệt thẳng thừng. Hai người vệ sĩ đứng đằng sau mặt mày nghiêm trọng nhìn cô.

Thẩm Khả thực sự không biết bọn họ đang muốn mời người hay muốn áp giải người nữa !

Được thôi, cô cũng rất tò mò rốt cuộc là hắn muốn gặp cô có chuyện gì.

" Tôi biết rồi, tôi sẽ lên đó " - Thẩm Khả chau mày đáp.

" Thẩm chủ tịch đây là văn phòng của tổng giám đốc, mời cô vào "

Trình Viễn mở cửa cho cô, cung kính mời.

Thẩm Khả chậm chạp đi vào trong, đóng cửa phòng lại. Vừa bước vào đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ. Người đàn ông có dáng vẻ uy quyền như vua chúa, phong thái vương giả theo từng cử chỉ của hắn.

Gương mặt anh tuấn khi nhìn nghiêng một bên lại càng ma mị. Cái cằm góc cạnh kiêu ngạo của hắn mang đến sự quyến rũ tiềm ẩn đối với mọi phụ nữ. Thẩm Khả thậm chí nghe thấy tiếng trái tim mình đang loạn nhịp trước vẻ đẹp của người đàn ông kia.

Cô không thể không thừa nhận, người con trai năm đó nay đã trở thành một người đàn ông quyền thế và đầy sức mê hoặc với phụ nữ. Là một kẻ chỉ cần đứng yên một chỗ thì cũng đủ khiến phụ nữ điên cuồng bám lấy hắn.

Bất chợt Lục Chiêu Thuần xoay người đối diện với cô. Thẩm Khả nhanh chóng ổn định tâm trạng, nhặt lời lên tiếng - " Tôi cũng đã vào đây theo như ý Lục tổng rồi. Vậy xin hỏi anh có lời gì muốn nói với tôi ? "

" Đừng khẩn trương như vậy, Thẩm chủ tịch, mời ngồi "

Hắn ngồi xuống ghế sofa, cười như không.

Cô khẽ nhìn hắn rồi mới bước lên ngồi xuống đối diện hắn.

" Không phải chỗ đó, đứng lên " - Lục Chiêu Thuần lại dùng cặp mắt đáng sợ quen thuộc hướng về cô.

Thẩm Khả khẽ giật mình, đứng lên theo lời hắn, nhanh nhẹn rời khỏi ghế lại trở nên khó hiểu nhìn người bên kia. Hắn dùng tay ngoắc cô lại. Cô ngay lập tức như rụng mất, hắn nghĩ cô là cái gì ? Thú cưng chắc !

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, hắn liền thấp giọng nói - " Phía sau là chiếc bình cổ quý giá của tôi, đừng làm bể nó "

Nghe hắn nói, Thẩm Khả xoay mặt lại mới phát giác ra mình chỉ còn cách 1cm nữa là đụng phải chiếc bình chạm trổ hoa văn tinh xảo được đặt ở góc tường. Cô vội vàng bước lên mấy bước.

Nhằm lúc không đề bị đã bị người đàn ông kia bắt lấy khuỷu tay lôi cô ngã xuống người hắn. Lúc Thẩm Khả hốt hoảng nhận ra thì bản thân đã ngồi trên đùi người đàn ông từ lúc nào.

" Anh làm gì vậy ? "

Lúc này, cô thực sự tức giận cự quậy trên người hắn. Nhưng Lục Chiêu Thuần đã dùng hai tay cố trụ eo cô làm Thẩm Khả không thể nhúc nhích. Mùi gỗ đàn hương lại từ từ xâm nhập vào hô hấp của cô.

Hắn cong môi - " Khi chỉ có hai chúng ta, tôi rất ghét phải duy trì khoảng cách với em "

" Lục Chiêu Thuần, anh muốn cái gì ? " - Cô không nhịn được nữa, lớn giọng hỏi.

Bộ dạng khẩn trương của cô làm ánh mắt hắn càng đậm ý cười.

" Cuối cùng cũng chịu gọi tên tôi rồi sao ? "

Lục Chiêu Thuần nâng cằm cô lên, thấp giọng hỏi - " Nghe nói em vừa kết hôn ? "

" Nếu anh đã biết thì xin buông tôi ra. Hành động của anh bây giờ là không thích hợp " - Thẩm Khả lấy lại bình tĩnh, ngữ khí không vui đáp.

" Tôi sẽ làm cho nó thích hợp "

Hắn thực sự không biết xấu hổ mà trả lời cô.

Thẩm Khả sinh ra bực bội trong lòng - " Vậy mong Lục tổng đây hãy xác định mối quan hệ của chúng ta cho rõ ràng rồi hãy nói hành động của mình có thích hợp hay không ? "

Hắn tiếp tục nâng cằm cô lên - " Được thôi, tôi cũng đang rất muốn xác định. Hay là từ bây giờ tôi và em cùng nhau tìm hiểu xem mối quan hệ của chúng ta là gì "

Lòng ngực của cô có một thứ bên trong đang rung lên. Thẩm Khả khẽ nhướng mày - " Lục tổng, tôi không có thời gian đùa giỡn cùng anh "

Con ngươi của người đàn ông đột nhiên biến hóa. Đuôi mắt sắc bén như dao nhìn vào cô. Hắn ngay tức thì xoay người, đem cô đè xuống dưới thân.

Thẩm Khả sững sốt kêu lên một tiếng - " Lục Chiêu Thuần, anh ! "

Hắn cúi xuống sát bên tai cô, mang theo hơi thở nguy hiểm trong lời nói của mình.

" Không có thời gian ư ? "

Hắn khẽ cười lạnh - " Thẩm Khả của tôi, em nên nhớ em nợ tôi rất nhiều, rất nhiều thời gian. Ít nhất em nợ tôi ba năm "

Cô cảm thấy giống như bị hắn bắt lấy trái tim, đem ra nắm chặt. Thẩm Khả căng thẳng mở to mắt nhìn hắn, không đáp lại được lời nào. Hô hấp của cô lại càng trở nên khó khăn.

" Vậy nên trò chơi này, em phải chơi cùng tôi " - Lục Chiêu Thuần lãnh đạm mở miệng.

Toàn thân cô run lên. Muốn đẩy hắn ra nhưng thân thể to lớn phía trên lại càng ép xuống - " Tôi không muốn chơi cùng anh. Hơn nữa đây là chỗ công ty, anh mau buông tôi ra "

Lục Chiêu Thuần thấp giọng, cười mê người - " Đừng khấn trương, chúng ta chỉ vừa mới gặp lại nhau. Tôi sẽ không vội vàng chiếm lấy em đâu "

Lời nói vừa dứt, hần ngay lập tức nhắm hướng môi cô lao đến. Cắn mút rồi lại cắn mút. Hần như một con sóng thần càn quét nhanh chóng và dữ dội trong miệng cô.

Thẩm Khả hoảng loạn theo bản năng đẩy hần ra. Nhưng sức lực mềm yếu của cô làm sao chống lại thể chất ưu thế của người đàn ông kia. Hần đang muốn làm gì ?!

Hần mỗi lúc lại trở nên cuồng dã. Nụ hôn quen thuộc có phần xa lạ, càng chiếm hữu lại càng mạnh mẽ hơn như muốn nuốt chửng môi cô. Cơ thể cứng nhắc của người đàn ông như một bức tường thép bức bách Thẩm Khả phía dưới thân mình.

Vừa lúc hần buông cô ra thì tiếng gõ cửa vang lên.

" Lục tổng, đã sắp đến giờ họp rồi "

Cô căng thẳng nhìn lên hần, đôi môi hồng nhuận giờ đã sưng tấy lên một cách đáng thương. Lục Chiêu Thuần nhếch cao khóe miệng, ngón tay miết chặt cánh môi của cô.

" Đây chỉ là món quà nhỏ cho em sau bao nhiêu năm gặp lại. Thẩm Khả, em nên nhớ cho kỹ, dù bây giờ em đang ở cùng ai hay ở bên cạnh ai, tôi mới là người đàn ông của em "

" Lục Chiêu Thuần, anh đang tự mình đa tình sao ? " - Cô ánh mắt tức giận không thôi.

Hần không giận ngược lại khóe miệng còn gợn cao hơn. Lục Chiêu Thuần đứng dậy gài lại cúc áo sơ mi trên cùng rồi khoác áo comple vào người. Ngay cả bộ dạng mặc áo của hần cũng toát lên phong thái quyền quý của kẻ ăn trên ngồi trước.

Cô nhìn hần vội vàng ngồi dậy, chỉnh đốn lại trang phục của mình. Lúc này, hần bước đến gần cô, một lần nữa nắm chặt cầm cô.

" Hôm nay đến đây thôi. Tôi và em sau này còn rất nhiều thời gian " - Lục Chiêu Thuần cong môi nói.

Thẩm Khả trừng mắt nhìn hần - " Tôi không muốn gặp lại anh "

Lần này, hần bật cười ra tiếng - " Chắc... chắc... Vậy thì rất khó rồi. Đừng quên em là tổng giám đốc điều hành của Abella, còn tôi là tổng giám đốc của Hetty. Khả năng chúng ta gặp lại nhau e là không thấp đâu. Cũng đừng quên Abella muốn ký hợp đồng với Hetty, em chính là người ra quyết định "

Thẩm Khả thực sự có cảm giác mình đã lọt vào cái hố do hần đào sẵn vậy. Đúng, là do cô quyết định nên mới ra có sự như vậy, nhưng mà nếu như được lựa chọn lại cô vẫn sẽ chọn Hetty.

" Phải, là tôi quyết định hợp tác với Hetty vì nó là lựa chọn tốt nhất cho Abella " - Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Lục Chiêu Thuần lại càng thích thú nhìn cô - " Thẩm Khả sau bao nhiêu năm gặp lại, em đã trở thành một người phụ nữ thông minh thẳng thắn như vậy làm tôi càng hứng thú với em hơn. Giống như em nói, là em lựa chọn Hetty, cũng đồng nghĩa với việc sẽ gặp mặt tôi. Vậy nên đừng hồng trôn tránh "

Thẩm Khả chỉ có thể trừng mắt với người đàn ông kia. Nói xong, hần buông cô ra bước đến mở cửa rồi khỏi văn phòng.

Cô siết chặt hai nắm tay của mình, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng. Hần còn không phải đang muốn chơi đùa với cô hay sao ?

Thẩm Khả, mảy không được tức giận, không được tức giận. Tất cả đều do mảy chuốc lấy. Mảy chỉ có thể đối mặt với Lục Chiêu Thuần thôi.

Cô sau đó cũng rời khỏi văn phòng. Trình Viễn đã đứng sẵn trước cửa chờ đợi cô.

" Thẩm chủ tịch, tổng giám đốc trước khi trở về Kính Vương hợp, đã dặn dò tôi phải đưa cô về "

" Không cần đâu, tôi có tài xế đang ở phía dưới chờ sẵn " - Cô vội nói.

Trình Viễn nghe vậy liền đáp - " Xin lỗi Thẩm chủ tịch nhưng tài xế của cô đã quay trở về rồi. Là do tổng giám đốc sắp xếp nói sẽ đưa cô về sau "

Thẩm Khả trong lòng lại dâng lên sự bức bối. Hần bây giờ còn đang muốn xen vào sắp xếp cuộc sống của cô nữa sao ?

" Vậy làm phiền cậu rồi "

Cô lại kiềm xuống cơn giận trong lòng nhẹ giọng nói.

Vì Trình Viễn đi cùng cô nên Thẩm Khả bấm bụng phải dùng thang máy. Cô không thể bắt cậu ta đi bộ cùng cô xuống 24 tầng được.

Thang máy vừa nhảy xuống được năm tầng, cô đã bắt đầu cảm thấy ngột ngạt hơn rất nhiều. Dần dần hô hấp khó khăn hơn. Nhưng Thẩm Khả phải cố gắng hít thở, không để cho người bên kia phát hiện ra.

Khi đến gần những tầng cuối cùng, cô cảm giác bất an. Cả người bỗng dưng lùi về một góc.

"Thảm chủ tịch, người không sao chứ ?" - Trình Viễn đã phát hiện ra biểu hiện kỳ lạ của cô, gấp gáp hỏi.

Đúng lúc này, thang máy xuống đến tầng trệt. Cô giống như được nhập hồn trở lại xác. Vội vàng ổn định tinh thần.

"Tôi không sao"

Thảm Khả trả lời.

Trình Viễn nghe cô trả lời như vậy cũng không dám hỏi thêm nhiều. Nhanh chóng cùng cô ra ngoài, ngồi vào xe và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bóng Lưng Người Đẹp

Trình Viễn lái xe đưa cô về đến tận nhà. Thảm Khả bước vào biệt thự Khả An thì trời đã sẩm tối. Cô đi nhanh vào phòng khách thì lại nhìn thấy Mạnh Triết đang ngồi trên ghế sofa nghe điện thoại.

"Hôm nay anh về sớm sao ?"

Anh vừa gác máy, cô liền hỏi.

"Phải, anh được tan ca nên về sớm. Em đói chưa ?"

Mạnh Triết đứng lên cầm lấy túi xách và áo khoác cho cô đưa cho quản gia cất giúp.

Thảm Khả gật đầu, nhẹ nói - "Cảm ơn anh"

"Được rồi, bữa tối cũng sẵn sàng rồi. Chúng ta mau vào ăn thôi"

Anh kéo tay cô đi vào trong nhà ăn.

Suốt bữa ăn hôm nay, Mạnh Triết có phần im lặng khiến cô hơi bất ngờ. Bình thường người im lặng là cô, còn anh luôn nói chuyện hỏi han cô rất nhiều. Dù hơi khó hiểu nhưng Thảm Khả vẫn im lặng tiếp tục dùng bữa. Cho đến khi người bên kia lên tiếng.

"Lúc này ai đưa em về vậy ?"

Khi này, anh nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đưa cô về mà không phải xe công ty. Còn có một người đàn ông lạ mặt mở cửa xe cho cô. Thoáng chốc, lòng anh dâng lên một cảm giác ghen tuông vô cớ.

Thảm Khả hơi giật mình. Nghĩ đến chuyện của buổi chiều hôm nay cô càng thêm ảo não. Đối với sự xuất hiện của Lục Chiêu Thuần, cô bị một cảm giác bất an xâm chiếm.

"Là người của bên phía đối tác, vì tài xế của em đã ra về trước nên giám đốc bên đó mới nhờ thư ký đưa em về" - Cô bình thản đáp.

Mạnh Triết nhướng mắt, giọng điệu hơi cao - "Có vẻ vị giám đốc đó rất đặc biệt quan tâm đến em ?"

Thảm Khả dừng cắt thức ăn trên đĩa, hai mắt xinh đẹp liếc về phía anh - "Em nghĩ anh suy nghĩ hơi nhiều rồi"

Anh biết bộ dạng lạnh lùng này của cô chính là đang không vui. Nhưng anh cũng vô cùng khó chịu trong lòng.

"Là anh nói sai hay là em muốn giấu giếm ?" - Mạnh Triết nhìn cô chằm chằm, vẫn tiếp tục hỏi tới.

Thảm Khả buông hân dao nĩa xuống. Bỗng nhiên lạnh lùng nhả ra bốn chữ - "Tùy anh suy diễn"

Nói xong cô ngay lập tức đứng dậy đi lên lầu.

Anh vẫn ngồi đó nhìn theo cô, siết chặt dao nĩa trong tay. Ánh mắt vô cùng tức giận.

Người phụ nữ tàn nhẫn, ngay cả một câu phân bua cô cũng không thèm nói với anh. Chẳng lẽ trong mắt cô, anh không có một chút vị trí nào hay sao ? Suy nghĩ của anh cô một chút cũng không quan tâm đến.

Sáng sớm hôm nay đột nhiên trên một trang báo mạng nổi tiếng xuất hiện những bài báo không hay về Thẩm Khả. Bài báo nói về những tin đồn gần đây giữa cô và tổng giám đốc Kính Vương, mọi người trong giới đều nghi ngờ cô đang có quan hệ mờ ám với Lục Chiêu Thuần.

Đặc biệt là trong bữa tiệc kỷ niệm 10 năm của tạp chí Hera, mọi người đều chứng kiến những hành động thân thiết của hai người trong lúc khiêu vũ. Cư dân mạng bắt đầu tỏ vẻ nghi vấn với chuyện Thẩm Khả đi ngoại tình bên ngoài.

Tuy chỉ là một tờ báo mạng nhưng với tốc độ lan truyền của internet hiện nay, có thể nói sức ảnh hưởng không ít.

Thực ra Thẩm Khả không hề tức giận cũng không hề sợ hãi hay lo lắng. Trong bữa tiệc đó, Lục Chiêu Thuần đã làm những hành động gây không ít chú ý cho khách mời nên mọi người có nghi ngờ cũng không phải là lạ. Và dù sao bài báo cũng chỉ viết về tin đồn gần đây, không có chứng cứ xác thực, cô cảm thấy bản thân không nên khấn trương nóng nảy.

Nhưng mà trang báo mạng đó sao lại nhắm vào cô ? Cô đột nhiên cảm thấy rõ ràng là có điều gì đó không ổn.

Hàn Vĩ đẩy cửa kính bước vào phòng làm việc, kính cần cúi chào - " Thưa, chủ tịch cho gọi tôi "

" Tôi muốn cậu điều tra một chút về trang báo mạng sáng nay đã đăng tin tức về tôi "

" Vâng, không thành vấn đề thưa chủ tịch " - Cậu ta đáp.

" Chủ tịch, hợp đồng giữa chúng ta và Hetty đã ký kết xong rồi, người đã có dự định cử nhà thiết kế nào sang bên đó để hợp tác chưa ? " - Hàn Vĩ nhẹ giọng hỏi.

Cô đặt cây bút trên tay xuống, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Vấn đề này cô đã có suy nghĩ qua. Trong lần hợp tác này bên phía Abella sẽ phải cử hai nhà thiết kế chính sang Hetty cùng làm việc với tổ thiết kế bên đó. Vì vậy cần những nhà thiết kế có cá tính một chút sẽ tốt hơn.

" Tôi đã chọn được rồi, cậu giúp tôi đến tổ thiết kế thông báo một tiếng, đầu giờ chiều chúng ta sẽ họp "

" Vâng, tôi sẽ làm ngay. Còn một vấn đề nữa, lúc này có vài phóng viên gọi đến muốn gặp chủ tịch. Tôi nghĩ họ muốn đào xới về tin đồn " - Cậu ta cẩn thận báo cáo.

" Bọn người này đã đánh hơi được tôi đây rồi. Cứ mặc kệ bọn họ đi, đối với những tin đồn như thế này, chúng ta tốt nhất đừng nên quan tâm "

Cô lạnh lùng nói.

.....

...

Buổi chiều, Thẩm Khả rời khỏi phòng sau khi buổi họp kết thúc. Người được chọn đến Hetty làm việc chính là Stella và Eric. Sau này, cô cũng phải đến Hetty thường xuyên để giám sát công việc thiết kế. Bởi vì từ trước đến giờ mọi tiêu chuẩn của Abella đều do cô đặt ra.

Mỗi bộ trang phục được thiết kế ra đều được Thẩm Khả đánh giá tỉ mỉ và xét duyệt. Mặc dù cô là CEO nhưng tổ thiết kế lại là nơi cô ra vào thường xuyên nhất bởi vì nơi đây chính là trái tim của Abella. Không phải bộ nào mà là trái tim. Vậy nên dù là bộ sưu tập chính thức hay là hợp tác cô cũng đều muốn thể hiện đẳng cấp của Abella.

Từ lúc vào phòng họp, điện thoại của cô đã không ngừng rung vì cuộc gọi đến của Mạnh Triết. Lý do anh gọi điện đến là gì đương nhiên cô biết. Còn không phải do tin tức trên mạng sáng nay.

Thẩm Khả cảm thấy rất khó chịu khi đang họp mà bị làm phiền nên đã ném điện thoại cho Hàn Vĩ giữ giúp mình. Vừa về phòng làm việc lấy lại điện thoại đã nhìn thấy tám cuộc gọi nhờ của Mạnh Triết.

" Chủ tịch, trang báo mạng đó là thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Kính Vương "

Hàn Vĩ đứng trước bàn làm việc của cô khẽ nói.

" Gì cơ ? "

Cô kinh ngạc trước lời nói của cậu ta.

Thẩm Khả còn có thể nghi ngờ ai nữa ? Rõ ràng là hấn cố tình. Lục Chiêu Thuần muốn cho mọi người biết về mối quan hệ giữa cô và hấn ?

Nếu như chuyện này đến tai cha cô hay là Mạnh Vĩ Nhân đều sẽ có chuyện không hay.

Lục Chiêu Thuần rốt cuộc muốn làm gì ? Cô biết sau bao nhiêu năm hắt đối với cô đã hoàn toàn khác. Ít ra cô nhìn rõ trong mắt hắt có một chữ hận.

Cô không trách hắt, bởi vì cô đáng bị hận. Cô đã rời bỏ hắt trong lúc hắt chịu khổ sở nhất. Đỉnh hôn cùng một người khác khi hắt vẫn còn ngồi trong tù chịu bao nhiêu khổ sở.

Phải, cô tàn nhẫn biết bao nhiêu.

Trong lúc còn đang suy nghĩ thì điện thoại của Thẩm Khả lại rung lên. Lần này lại là Mạnh Triết.

Cô nhìn vào màn hình điện thoại một lúc rồi mới bắt máy.

" Thẩm Khả, sao bây giờ em mới chịu nghe điện thoại của anh ? " - Anh hỏi, giọng không vui.

Thẩm Khả đứng dậy khỏi ghế, nhìn ra bên ngoài cửa sổ thì thấy trời bắt đầu chuyển màu âm u. Cô chậm rãi nói - " Em đang họp "

" Em còn giận chuyện anh tối qua sao ? "

" Không có "

" Được, vậy anh hỏi em chuyện sáng nay trên trang báo mạng đó là như thế nào ? " - Anh ngữ khí kiềm nén tức giận.

Cô cũng không hề khản trương, mắt vẫn nhìn ra con đường bên ngoài cửa sổ.

" Anh suy nghĩ như thế nào thì ra thế ấy "

" Thẩm Khả, anh là chồng của em ! "

Lần này, Mạnh Triết đã thực sự tức giận.

Trước dáng vẻ của anh, cô chỉ im lặng cầm điện thoại trên tay.

" Xin lỗi, anh hơi nóng nảy. Anh chỉ muốn nghe chính em giải thích "

Cuối cùng anh vẫn là người chịu thua trước.

" Mọi chuyện chẳng có gì cả. Đây chính là lời giải thích của em " - Cô nhàn nhạt mở miệng.

" Nếu như đối tượng là một người khác thì anh sẽ tin. Nhưng là hắt, là Lục Chiêu Thuần anh tuyệt đối không tin. Thẩm Khả, thì ra bao nhiêu năm nay, em vẫn không quên được hắt "

Anh lớn tiếng nói trong điện, không khó để nhận ra Mạnh Triết đang giận dữ vô cùng.

" Nếu anh định gọi điện để tra hỏi em thì em không có gì để nói. Em còn có rất nhiều việc cần phải xử lý. Anh đừng hờ một chút là gọi điện đến làm phiền giờ làm việc của em " - Cô thái độ lạnh lùng đáp lại.

Thẩm Khả ghét nhất chính là những kẻ phiền phức. Càng ghét nhất chính là bị làm phiền trong giờ làm việc. Nhưng hôm nay Mạnh Triết đã không màng đến những quy tắc của cô mà gọi điện tới tập đến làm phiền cô trong khi Thẩm Khả đang bận rộn trong công ty.

" Thẩm Khả, em ! Em đã là vợ của anh. Một chút cảm nhận của anh em cũng không quan tâm sao ? "

" Mạnh Triết đây chính là kết quả của một cuộc hôn nhân không có tình cảm. Em trước đó đã từng cảnh báo anh rồi "

Vừa dứt câu, Thẩm Khả đã lạnh lùng cúp máy.

Người mình không yêu thì mãi mãi không thể yêu được. Cô chính là như vậy. Không phải cô chưa từng cố gắng nhưng cảm giác của cô không chịu thay đổi theo những gì Thẩm Khả muốn.

Cô những tưởng Mạnh Triết rất hiểu cô, nếu vậy hai người còn có thể cùng nhau hòa hợp. Nhưng đến bây giờ cô mới phát hiện chỉ khi yêu thương thật sự con người mới có thể thấu hiểu lẫn nhau.

Buổi tối, sau khi tan làm. Thẩm Khả liền trở về biệt thự Khả An. Vừa bước vào trong nhà cô đã nhìn thấy Mạnh Triết ngồi trong phòng khách đợi mình.

Cô không muốn cùng anh tranh cãi thêm nữa nên định đi thẳng lên lầu. Nhưng không ngờ đã bị người đàn ông kéo lại.

"Thẩm Khả, nói chuyện với anh" - Anh nghiêm túc lên tiếng.

Thẩm Khả xoay người nhìn anh rồi gật đầu. Cả hai sau đó cùng ngồi xuống ghế salon.

"Chuyện chiều nay, anh xin lỗi. Anh biết mình hơi nóng nảy"

"Không sao, chỉ cần lần sau anh đừng làm vậy nữa. Em cũng thấy mình có chút nóng nảy" - Cô nhẹ giọng đáp.

Mạnh Triết cẩn thận quan sát cô - "Em... đã gặp lại Lục Chiêu Thuần sao?"

Cô biết anh nhất định sẽ hỏi lại về vấn đề này. Cô cũng không muốn dối anh. Thẩm Khả cũng không có biểu hiện, giọng nói đều đều - "Phải, em gặp lại anh ấy trong một bữa tiệc, mọi chuyện chỉ có vậy thôi"

"Chỉ vậy thôi sao?" - Mạnh Triết khẽ nhíu mày.

"Mạnh Triết, anh là đang muốn biết cái gì? Em đã nói em và Lục Chiêu Thuần chỉ vô tình gặp lại nhau thôi" - Cô không vui trước vẻ dò xét của anh.

Anh chăm chăm nhìn cô - "Hai người chỉ gặp lại nhau mà mọi người lại đồn thổi đến mức này sao? Em đừng tưởng anh không biết công ty Hetty mà em vừa ký hợp đồng kia là của tập đoàn Kính Vương. Vừa may, hai người có thể gặp mặt nhau thường xuyên rồi"

"Đúng, Hetty là của Kính Vương, vậy thì sao? Hetty chính là sự lựa chọn tốt nhất đối với Abella bây giờ. Chẳng lẽ vì nó liên quan đến Lục Chiêu Thuần mà em lại loại bỏ nó hay sao? Từ trước đến nay, em không có thói quen công tư lẫn lộn. Nhưng anh lại đang suy diễn cái gì vậy?" - Cô bắt đầu mệt mỏi với cuộc cãi vã. Bản thân cô ghét nhất chính là những điều phiền phức như thế này.

Thẩm Khả không muốn bản thân bị kiểm hãm càng không muốn ai quản lý cuộc sống của mình. Đó là lý do trước khi đồng ý kết hôn cô đã nói rõ với Mạnh Triết. Cô muốn có một cuộc sống của riêng mình.

Mạnh Triết lông mày cau chặt lại - "Là anh suy diễn hay sự thật? Ngoài Hetty ra chẳng phải còn rất nhiều công ty thời trang khác hay sao? Cái gì mà công tư phân minh? Theo anh thấy em chỉ là đang tìm cái cớ để biện minh cho bản thân mà thôi. Em và hấn rốt cuộc là đã làm nên chuyện mờ ám gì sau lưng anh rồi?"

"Mạnh Triết!" - Cô tức giận gọi tên anh.

Anh đay mắt đầy lửa giận - "Sao? Em trả lời anh đi? Có phải hấn đã làm em lay động rồi không?"

Thẩm Khả kiềm nén sự tức giận của bản thân xuống, cô đứng dậy cầm lấy áo khoác và túi xách - "Em nghĩ mình vừa phí hết mười phút để nói chuyện với anh rồi. Em không muốn lặp lại vấn đề này thêm một lần nào nữa"

Nói xong, cô ngay lập tức tiến thẳng ra cửa.

"Em muốn đi đâu?" - Mạnh Triết đứng bật dậy, lớn tiếng gọi theo cô.

Thẩm Khả dừng bước nhưng không xoay người lại, lạnh nhạt đáp - "Bây giờ em không muốn nhìn thấy anh"

"Thẩm Khả, anh muốn nhắc nhở em, dù em có đi đến đâu thì em vẫn là vợ của anh"

Người phía sau lên cao giọng.

Lúc này, cô mới ngoái đầu nhìn anh. Ánh mắt hờ hững vô cùng bình tĩnh - "Đương nhiên em nhớ. Em là vợ hợp pháp trên giấy tờ của anh"

Thẩm Khả cố tình nhấn mạnh câu "hợp pháp trên giấy tờ" như một lời tuyên bố dứt khoát. Cô đối với anh cũng chỉ là vợ trên giấy tờ, tuyệt nhiên không có chút tình cảm nào.

Cô rời đi nhanh chóng. Chỉ để lại một mình người đàn ông trong ngôi biệt thự đầu đón vì lời nói của cô.

Tại một quán cà phê cao cấp nằm ở trung tâm thành phố đang diễn ra một buổi triển lãm tranh của một họa sĩ nổi tiếng. Tuy là buổi triển lãm diễn ra với quy mô nhỏ nhưng không gian lại vô cùng sang trọng. Người tới lui cũng không nhiều nhưng chỉ toàn là nhân vật quan trọng mới bước vào đây thưởng thức nghệ thuật.

Số người bước vào bên trong cũng được hạn chế để tránh cho không gian trở nên đông đúc chật hẹp.

Ở một góc phòng nơi bày ra những bức tranh trung tâm của buổi triển lãm, hai người đàn ông với ngoại hình xuất chúng đang cùng nhau trò chuyện.

"Hôm nay là ngày lành tháng tốt gì mà tôi được Lục tổng ghé thăm thế này?"

Mã Chính Hạo cầm ly rượu vang trên tay khẽ cười.

Người đàn ông đứng cạnh không nhìn anh ta mà ánh mắt quan sát bức tranh phía trước. Hắn không khỏi nhủ thầm khi nhìn vào cái tên đề phía dưới góc ảnh. Một bức tranh đơn giản nhưng lại làm người ta chú ý.

"Tôi có buổi ký họa đồng ở gần đây nên tiện thể ghé ngang qua buổi triển lãm tranh của Mã Chính Hạo anh xem sao. Không nghĩ là cũng có nhiều thứ đáng chú ý như thế này "

Lục Chiêu Thuần đưa ly rượu lên nhấp môi, lời nói hờ hững.

Nghe thấy câu nói của hắn, Chính Hạo vẻ mặt với đầy biểu cảm nói - "Chúa ơi, anh làm tôi đau lòng đấy "

Hắn chỉ nhếch miệng - "Tôi không nghĩ là Mã Chính Hạo anh còn biết đau đâu "

Về mặt lúc này của anh ta đã trở nên nghiêm túc hơn, thấp giọng nói - "Lần này thì đau thật đấy "

Mã Chính Hạo chậm rãi quan sát vẻ mặt của hắn khi nhìn bức tranh trên kia - "Anh có vẻ rất thích bức tranh này "

Hắn đôi môi mỏng cong lên không ít.

Anh ta biết mình đã đoán trúng ý hắn, một tay dứt vào túi quần nhấc nhả dựa người vào bức tường bên cạnh bức tranh. Đôi mắt đóng đưa khẽ liếc nhìn hắn - "Nhưng biết làm sao đây. Toàn bộ các bức tranh ở đây bức nào cũng có thể bán, chỉ riêng bức này là không thể bán "

Lục Chiêu Thuần hơi chau mày nhìn lên bức tranh mang tên "Phượng Hoàng Trắng" được vẽ bằng hai màu cơ bản là trắng và đen. Có thể nói đây là một bức tranh trừu tượng bởi vì nếu nhìn theo góc độ bình thường sẽ chỉ nhìn ra một con chim phượng hoàng nhưng nếu nhìn ngược lại thì sẽ phát hiện ra hình ảnh một người con gái với chiếc váy dạ hội màu trắng đang khiêu vũ. Hắn đã nhạy cảm nhìn ra được.

"Tại sao ? "

"Như anh đã thấy, đây không phải bức tranh đắt giá nhất, cũng không phải bức tranh đẹp nhất trong căn phòng này nhưng đây lại là bức tranh mà tôi thích nhất. Vì vậy tuyệt đối không bán. Với lại anh đã có được một bức giống như thế này rồi không phải sao ? "

Mã Chính Hạo cao giọng dò hỏi.

Hắn không trả lời anh ta. Ngược lại đuôi mắt sắc bén khẽ liếc nhìn một cái làm Chính Hạo có phần nổi da gà.

Tên đàn ông nguy hiểm này đúng là sở hữu một đôi mắt biết giết người mà. Tuy anh là bằng hữu của hắn nhưng anh đúng là rất dị ứng cái ánh mắt này của hắn.

"Đừng có nhìn tôi như vậy. Không những là giống với bức này mà còn đẹp hơn bức này rất nhiều không phải sao ? Tuy bức này có thần thái hơn một chút nhưng tôi lại thích bức tranh mà tôi đã tặng anh hơn, bức tranh đó có sự thuần khiết mà "Phượng Hoàng Trắng" không có " - Anh nghiêm túc từ tốn lên tiếng.

Lục Chiêu Thuần lại liếc nhìn anh ta - "Theo tôi nhớ lúc anh vừa vẽ xong bức tranh đó hình như không có thái độ yêu thích như lúc này thì phải "

Mã Chính Hạo bật cười - "Đơn giản thôi, bởi vì tôi đã được diện kiến vẻ đẹp tuyệt mỹ kia ngoài thực tế "

"Mã Chính Hạo, từ trước đến giờ Lục Chiêu Thuần tôi không có thói quen cảnh cáo bằng hữu của mình đâu " - Hắn đột ngột thấp giọng mang theo phần nguy hiểm.

Thấy vậy, anh ta vội cười cười - "Quy tắc của anh tôi đương nhiên hiểu rõ. Nhưng vấn đề là người phụ nữ đó chưa bao giờ thuộc về anh, cô ấy hiện giờ còn là vợ của một người đàn ông khác "

Anh hiểu Lục Chiêu Thuần, hắn chính là loại đàn ông bá đạo, tham vọng tuyệt đối với những thứ mà mình muốn có. Những thứ đã thuộc về hắn thì tuyệt đối là của hắn, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép chạm một ngón tay vào đồ vật thuộc quyền sở hữu của hắn.

Ánh mắt của người đàn ông đen thối, sâu hiểm như một vực sâu không đáy. Đuôi mắt dài hẹp, sắc nhọn như một lưỡi dao có thể đâm xuyên cả lồng ngực ai đó.

Mã Chính Hạo sống lưng lại ớn lạnh. Anh biết đã chọc giận người đàn ông này nên nhất thời biết điều mà im miệng.

Anh vội vàng xoay người định bước đến quầy bar để lấy ly rượu mới nhưng vừa xoay người đã nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp qua khung cửa sổ của quán cà phê khiến Mã Chính Hạo khựng bước.

"Anh nói thử xem ? Sao trên đời này lại có một người phụ nữ ngay cả bóng lưng cũng đẹp đến như thế "

Vừa nghe thấy lời nói kỳ lạ của anh ta, Lục Chiêu Thuần đã chậm rãi nhìn ra bên ngoài kia. Liền nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp đang đứng xoay lưng trước quán cà phê. Cô hình như đang đứng chờ đèn đỏ để qua đường.

Chỉ cần nhìn bóng lưng thôi đã biết là cô. Là do đã nhìn quen mắt hay là do cô quá xinh đẹp, đến cả bóng lưng mềm mại thôi cũng đã làm đàn ông nghệt thờ.

Cô vẫn đứng đó chờ đợi, giữa chốn đông người cô vẫn rục rờ và hoàn mỹ như vậy khiến người đàn ông càng tham luyến muốn chiếm lấy ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Uy Hiếp

Khi màn đêm buông xuống, những con đường phồn vinh hoa lệ của thành phố Bắc Kinh lại thấp lè tè những ánh đèn rục rờ. Giữa dòng xe cộ đông đúc, một chiếc xe hơi thể thao sang trọng lướt nhanh trên đường. Sau đó từ từ chậm lại trước đèn báo hiệu màu đỏ.

Trong lúc chờ đèn đỏ, điện thoại của Thẩm Khả bất chợt reo lên. Cô nhìn vào cái tên hiện lên trên màn hình mà nét mặt có phần ngạc nhiên.

"Thư ký Kim ? "

"Thẩm tiểu thư, người vẫn khỏe chứ ? "

Từ sau khi kết hôn, cô vẫn chưa gặp lại Kim Doãn Tôn một lần nào. Đây là số lần ít ỏi anh ta gọi điện cho cô.

"Tôi vẫn khỏe. Nếu như anh gọi điện để nói về chuyện tin đồn trên mạng thì tôi không muốn nghe đâu "

Thẩm Khả thẳng thắn nói vào vấn đề làm người bên kia có phần ngập ngừng.

"Cha tôi, biết rồi sao ? " - Cô thấp giọng hỏi.

"Bộ trưởng Thẩm vẫn chưa biết. Nhưng tôi vẫn phải báo cáo cho ông ấy "

Thẩm Khả khẽ cười - "Tôi biết anh rất trung thành với cha tôi "

Vì đây là một cuộc gọi điện thoại nên người bên kia không nhìn thấy được vẻ mặt đầy giễu cợt của cô.

"Vậy ý anh gọi điện đến đây là để thông báo cho tôi sao ? " - Cô hỏi.

Kim Doãn Tôn vội trả lời - "Tôi chỉ muốn cô chuẩn bị tinh thần thật tốt để nói chuyện với bộ trưởng thôi "

"Cảm ơn sự lo lắng của anh. Nhưng tôi không nghĩ mình muốn cùng ông ấy bàn luận về chuyện này đâu "

"Sự thật là gì cô cũng đã biết rồi. Tôi nghĩ cô nên tránh gặp mặt Lục Chiêu Thuần " - Người đầu dây bên kia thấp giọng nói.

Cô mệt mỏi nhìn vào kính chiếu hậu, gương mặt xinh đẹp đã tan bớt lớp trang điểm, chỉ còn lại vẻ đẹp thuần khiết của năm nào.

"Chuyện của tôi, tôi tự biết lo liệu, anh không cần phải lo "

"Tiểu thư, cô phải hiểu. Nếu như cô còn tiếp tục gặp lại Lục Chiêu Thuần, người cuối cùng bị tổn thương là cô. Tôi chỉ nói đến đây thôi, chào cô "

Thẩm Khả cúp máy. Sao cô lại có cảm giác Kim Doãn Tôn có vẻ rất tức giận thì phải.

Bất ngờ tiếng kèn xe vang lên inh ỏi từ đằng sau làm cô giật mình. Thì ra đèn đã chuyển sang màu xanh từ lúc nào. Vài chiếc xe phía sau có vẻ rất tức giận vì chiếc xe Lamborghini đắt tiền đang chắn ngang không chịu đi.

Bọn họ thậm chí nghĩ có tiền thì tốt lắm sao ? Có tiền thì có thể tùy tiện chắn xe ngang đường người khác chắc ?

Thẩm Khả nhúc nhích vì tiếng kèn chói tai kia liền lái xe tấp vào lề. Cô bất giác nhìn thấy trước mặt mình, bên kia đường một con hẻm nhỏ quen thuộc. Hình ảnh trước mắt như len lỏi vào trí nhớ của cô.

....

...

Thắm Khả vừa kiểm được nơi gửi xe xong liền đi bộ. Dù gì cô cũng không muốn về Khả An, càng không thể về căn nhà trước kia của mình vì Thắm Nguyên đang ở đó. Nó chắc chắn sẽ gặng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì với Mạnh Triết.

Cô đi bộ vừa hít khí trời vừa có thể giải tỏa tâm trạng không vui. Thắm Khả hướng về phía bùng binh lúc này để qua đường. Lúc này đèn dành cho người đi bộ đã chuyển đỏ nên cô phải đứng đợi.

Làn gió lạnh thổi qua khiến mái tóc của cô khẽ đung đưa. Từng sợi tóc lưa thưa vuốt ve gò má hồng hào. Giữa chốn đông người này, ngay cả khi màn đêm đã buông cô vẫn ái lệ và xinh đẹp khiến cho những người đi ngang qua phải ngoái đầu nhìn.

Thắm Khả chờ đợi, rồi lại chờ đợi. Chờ đợi có thể bước đến nơi đó. Nơi con hẻm quen thuộc trong trí nhớ của cô. Cũng có thể nơi cô muốn đến đã chẳng còn nữa.

Thắm Khả, mày lại muốn tìm kiếm cái gì ? Tại sao vẫn còn muốn đến nơi đó ?

Khi đèn chuyển xanh, chân cô không nhịn được mà bước đi. Tiến về phía con hẻm nhỏ, cô cảm giác có tiếng bước chân đều đều sau lưng mình nhưng lại thầm nghĩ chắc cũng chỉ là người sang đường giống cô.

Thắm Khả đi men vào trong hẻm tối. Những căn nhà ở đây đều đã sập sệ và cũ kỹ. So với chốn hoa lệ ngoài kia, nơi đây quả thực khác xa. Cô đi đến gần cuối con hẻm thì phát hiện ra tiệm sách cũ khi xưa.

Thì ra nó vẫn ở đây. Nhưng mà tối nay hình như không có mở cửa.

" Căn tiệm này vừa được sang lại cho người khác rồi "

Tiếng của người đàn ông vang lên giữa con hẻm tối làm cô hoảng hốt xoay người lại.

" Anh sao lại ở đây ? " - Thắm Khả tròn mắt nhìn hấn.

Trong bóng tối, Lục Chiêu Thuần chậm rãi bước tới đến trước mặt cô. Hấn cả người toát lên sự quyền uy bức người.

" Vậy còn Thắm chủ tịch, sao lại đến nơi cũ nát này ? " - Hấn ánh mắt sắc bén nhắm đến cô.

Cô lảng tránh ánh mắt của người đàn ông nhìn sang phía khác - " Tôi tiện đường nên mới đến đây, tôi muốn thăm bà "

" Bà Giang đã mất rồi " - Lục Chiêu Thuần trầm mặc lên tiếng.

" Sao... bà mất rồi ? Là khi nào ? " - Cô kinh ngạc không thốt lên lời.

Hấn nhìn cô một lúc rồi mới mở miệng - " Vài năm trước, vì bệnh tuổi già "

Con gió lạnh lại thổi qua, lần này làm Thắm Khả lạnh run người. Cô biết con người rồi ai cũng sẽ già rồi ai cũng sẽ chết, chỉ là cô không nghĩ sẽ biết tin đột ngột như thế này. Có lẽ, mười năm biến mất khỏi nơi này đã làm cô bỏ lỡ quá nhiều thứ. Trong lòng không khỏi dâng lên nỗi xót xa.

" Vậy còn... Tiểu Đậu thẳng bé...? "

Bỗng nhiên cô nhìn thấy bên môi hấn thoáng lên nụ cười giễu cợt làm Thắm Khả nhúm mi.

" Không ngờ Thắm chủ tịch vẫn còn nhớ đến những chuyện xưa cũ như thế này. Ta còn tưởng cô đã quên sạch sẽ mọi thứ rồi "

Giọng hấn đột ngột chuyển lạnh.

Cô lại tránh đi ánh nhìn của Lục Chiêu Thuần, điềm đạm nói một câu - " Nếu anh không muốn nói cũng không sao "

Nói rồi, Thắm Khả nhìn một đường phía trước muốn đi thẳng nhưng hấn đã nhích người chắn ngang lối đi của cô. Hấn khẽ quan sát gương mặt xinh đẹp không chút biểu cảm kia, thấp giọng mở miệng.

" Chẳng phải muốn gặp Tiểu Đậu lắm sao ? Muốn gặp thì đi theo ta "

Dứt câu Lục Chiêu Thuần liền xoay người đi về phía trước. Cô vẫn còn ngáp ngừng đứng đó nhìn theo hấn. Về mặt chứa đầy nghi hoặc.

Hấn bất ngờ dừng bước, xoay người lại đối mặt với cô.

" Sao vậy ? Thắm chủ tịch sợ rồi sao ? Không phải sợ tôi ăn thịt em đấy chứ ? " - Lục Chiêu Thuần cười lạnh.

Nụ cười của hấn có phần làm cô nổi da gà. Và cô biết hấn đã trở thành một người khác. Bởi vì dù cùng một người nhưng mười năm sau nụ cười đó đã thay đổi. Không còn là sự ấm áp dành cho riêng cô.

Thắm Khả lại bắt đầu chần chừ nhưng sau đó lại bước theo hấn.

Cô cùng hắn vừa đi ra khỏi hẻm đã có một chiếc Rolls Royce màu đỏ rượu sang trọng và không kém phần nổi bật đậu lại chỗ hai người.

Người tài xế xuống xe và giao lại chìa khóa cho hắn. Lục Chiêu Thuần bước đến mở cửa bên ghế phụ ra rồi chờ đợi cô.

Chân của Thẩm Khả vẫn dính chặt xuống đất. Nhìn hắn một cách hồ nghi.

Lục Chiêu Thuần đương nhiên nhận ra ánh mắt của cô liền để cửa xe mở như vậy rồi đi vòng sang bên kia ngồi vào ghế lái. Hắn dường như rất dừng dưng trước vẻ chân chừ của Thẩm Khả.

Cô nheo mắt nhìn - " Anh muốn đưa tôi đi đâu ? "

" Đến gặp Tiểu Đậu " - Hắn ngắn gọn đáp.

Cô đột nhiên cảm thấy hắn cũng không có lý do gì phải lừa gạt cô. Vậy nên Thẩm Khả quyết định bước vào xe và đóng cửa lại.

Khi hắn chậm chậm lái đi chuyển chiếc xe đi. Lồng ngực cô có thứ gì đó không yên. Cùng với Lục Chiêu Thuần ở chung một chỗ đúng là cực hình với cô. Chiếc xe này động cơ quả thực quá êm ái khiến cho bầu không khí bên trong của Thẩm Khả có chút ngại ngùng. Cô còn nghe thấy một mùi hương gỗ dịu nhẹ, trầm trầm mà mê hoặc của người đàn ông.

Thẩm Khả khẽ liếc mắt nhìn hắn. Người đàn ông quyền thế này bây giờ dường như quá xa lạ với cô.

Chiếc xe đỗ lại trước một nhà hàng Tây nhỏ. Không phải là loại nhà hàng năm sao xa hoa lộng lẫy nhưng có thể dùng cụm từ nhỏ nhắn và sang trọng miêu tả cho nhà hàng này. Bởi vì nơi đây nằm ở góc đường nên rất khó được mọi người chú ý.

Thẩm Khả vừa nhìn thấy điểm đến liền cau mày nhìn qua hắn - " Sao lại đưa tôi đến đây ? Chẳng phải anh nói đưa tôi đi gặp Tiểu Đậu ? "

Lục Chiêu Thuần bước xuống xe đi vòng sang kia mở cửa xe cho cô.

" Vào đây ăn tối trước rồi sẽ gặp Tiểu Đậu "

" Xin lỗi, tôi không đói "

Cô bắt đầu không vui. Hắn không phải muốn lừa cô chứ ?

" Nhưng tôi đói "

Lục Chiêu Thuần đứng đó nhìn cô chăm chăm, ánh mắt thêm phần sắc nhọn.

Thẩm Khả thực sự đầu không lại ánh mắt đáng sợ của hắn. Cô dè dặt ra khỏi xe tiến vào nhà hàng với hắn. Vừa nhìn thấy Lục Chiêu Thuần, người quản lý đã trực tiếp bước đến, khăn trương dẫn đường cho hai người đến bàn gần cửa sổ, nơi có tầm nhìn đẹp nhất. Có vẻ như ông ta đã quen thuộc với hắn, chẳng lẽ hắn đến đây thường xuyên sao ?

Cô nhìn ngó xung quanh, tuy là vào đây một cách không tình nguyện nhưng mà Thẩm Khả cảm thấy có chỗ không đúng. Người như Lục Chiêu Thuần mà lại chịu vào những nơi nhà hàng nhỏ thế này sao ? Dựa theo tính cách ngạo mạn của hắn, nếu không phải nhà hàng tốt nhất thì không được.

Hắn lịch sự kéo ghế cho cô. Đây là lần đầu tiên trong đời Lục Chiêu Thuần hắn lại phải đi kéo ghế cho một người phụ nữ. Ngay cả chính bản thân hắn cũng âm thầm chế giễu mình. Bởi vì đối với hắn mà nói đàn bà chính là món đồ chơi, cũng có thể là một món hàng khi cần thiết có thể trao đổi. Những món đồ chơi đó từ trước đến nay bên cạnh hắn không hề thiếu. Chỉ cần hắn thích thì sẽ có ngay món đồ hợp sở thích với bản thân.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Khả nhìn thấy ánh mắt ẩn ý của người đối diện với người quản lý. lát sau, có một chàng trai phục vụ bước đến đưa menu cho hai người. Là một chàng trai trẻ, vóc dáng cao gầy, nhìn gương mặt hiền lành cục mịch. Nhưng là cậu ta rất quen !

Cô chưa kịp nhìn kỹ thì cậu ta đã lên tiếng nói chuyện với người kia, vẻ mặt mừng rỡ - " Chiêu Thuần, sao anh lại đến đây ? Anh đến ăn tối sao ? "

" Anh đến ăn tối nhân thể thăm em. Đạo này học hành thế nào ? " - Hắn hơi cười.

" Vẫn rất tốt. Nhưng mà người này... ? "

Giang Hảo nhìn qua cô, ánh mắt không có ý tốt. Dường như cậu ta có phần khinh thường.

Cậu quen biết với Lục Chiêu Thuần bao lâu nay dĩ nhiên hiểu rõ có bao nhiêu phụ nữ bám lấy người anh kết nghĩa này của mình. Càng biết rõ anh mình hào hoa phong nhã, bên cạnh hắn không thiếu những phụ nữ phấn son dày cộm, hám danh hám lợi. Đặc biệt là Đường Từ Vận kia, cậu không ưa người phụ nữ đó chỗ nào cả.

Tuy cô ta không có chỗ nào thất lễ với cậu nhưng cậu không thể nhìn ra cô ta có điểm gì tốt.

Thẩm Khả nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta mà không thoải mái. Tự hỏi trong lòng không lẽ người này chính là Tiểu Đậu năm xưa sao ?

Còn người đàn ông chỉ nhẹ nhàng cong môi lên đầy ý tứ. Không hề có ý muốn trả lời câu hỏi của Giang Hào.

Giang Hào nhướn mắt - " Chẳng lẽ cô ta không có tên sao ? "

Thẩm Khả có chút tự ái, hắng giọng một cái, dời tầm mắt sang chỗ khác. Rồi cầm ly nước lọc uống cho trôi thứ gì đó trong họng xuống. Vô tình lúc cô vén tóc lên làm cho Giang Hào để ý.

" Chị... chị... là chị yêu tinh ? "

Cậu ta đột nhiên trở nên lấp bắp.

Thẩm Khả nhìn biểu hiện của cậu hơi sững sờ, không ngờ rằng cậu vẫn nhớ những chuyện lúc nhỏ. Nhất là đặc điểm vành tai nhọn của cô. Dù gì cũng là chuyện mười năm trước nói nhớ cũng thật bất ngờ.

Cô chớp chớp mắt nhìn Giang Hào. Cậu ta vẻ mặt như vẫn không thể tin được cúi đầu nhìn kỹ cô hơn.

" Thật sự là chị Thẩm Khả sao ? "

Thẩm Khả nuốt nước bọt gật đầu. Cô cảm thấy ngại ngùng vì trước mặt cô không còn là cậu bé loắt choắt năm nào mà đã trở thành một chàng thanh niên cao lớn.

Lục Chiêu Thuần hắng giọng lạnh lùng. Khẽ liếc mắt với cậu. Giang Hào đột nhiên ý thức được biểu hiện khác lạ của hắn liền đứng thẳng người lên, càng dám khẳng định người phụ nữ này chính là chị yêu tinh xinh đẹp năm xưa.

" Vậy anh chị muốn gọi món gì ? "

Cậu chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình nên lập tức ra dáng người phục vụ.

Lục Chiêu Thuần đặt quyển menu xuống, vỗ vào chiếc ghế bên cạnh - " Không cần đâu, anh đã gọi rồi. Em ngồi xuống đây "

" Gọi rồi sao ? Nếu vậy còn kêu em làm gì ? Bây giờ em phải đi làm việc, giờ này nhà hàng đang đông khách "

Giang Hào có chút bất mãn nhíu mày.

" Ngồi xuống đi, anh đã nói với người quản lý rồi. Giờ em có ra đó, quản lý cũng không cho em làm việc đâu "

Hắn chậm rãi nói.

Cậu lại càng bất mãn - " Anh sao anh lại làm vậy ? "

" Ngồi xuống, đừng để anh nhắc thêm lần nữa. Hôm nay còn có Thẩm Khả đến đây, chẳng lẽ em lại bỏ mặc người muốn đến thăm mình sao ? "

Lục Chiêu Thuần lạnh lùng lên tiếng.

Giang Hào hiểu hắn cũng được một phần. Hắn không thích những kẻ chống đối với lại mệnh lệnh của hắn. Dù là em trai đi nữa, Lục Chiêu Thuần cũng không nhân nhượng.

Thật ra khi còn nhỏ cậu từng nghĩ anh trai của mình là người ấm áp tốt bụng nhưng khi lớn lên cậu đã nhận ra Lục Chiêu Thuần cũng có những góc khuất đáng sợ. Tuy vậy, cậu vẫn rất hâm mộ hắn vì hắn thực sự rất tài giỏi.

Nghĩ đến cô nên Giang Hào ngồi xuống ghế. Lúc đó thức ăn tối mới được dọn lên.

Cô mở lời trước, hỏi thăm Tiểu Đậu vài câu.

" Sau khi bà mất thì em thi lên đại học. Hiện tại em đang học kinh doanh ở trường đại học S. Buổi tối thì đi làm thêm ở đây, cuộc sống cũng rất tốt " - Cậu đáp một cách vui vẻ.

Giang Hào lại nhìn cô hỏi - " Vậy còn chị thì sao ? Bây giờ chị đang làm gì ? Chị du học về khi nào vậy ? "

Cô cười - " Chị thì chỉ mới về đây thôi. Vừa ra trường chị đã muốn kinh doanh thời trang nên có mở một thương hiệu nhỏ, bây giờ cũng rất phát triển "

" Vậy bây giờ hai anh chị quay trở lại với nhau rồi sao ? "

Giang Hào vừa ăn vừa ngâm thơ buộc miệng hỏi một câu.

Vừa nói xong, cậu đã biết mình lỡ miệng nên giật mình ngước lên nhìn hai người.

Thẩm Khả hơi cup mí mắt, miệng cũng cười nhẹ - "Chị kết hôn rồi "

Người đàn ông ngồi đó, con người đen thẫm thẫm.

"Em xin lỗi, em không biết. Chị yêu tình, chúc mừng chị "

Cậu ban đầu ngạc nhiên sau đó liền ngại ngùng chúc mừng cô.

Cô lại cười - "Không sao. Cảm ơn em "

Hai người lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ cho đến khi kết thúc bữa tối. Giang Hảo muốn ở lại làm việc tiếp nên chỉ tiễn hai người ra cửa.

Lục Chiêu Thuần lái xe đưa cô về. Trong không gian im ắng, hắn bất chợt liếc mắt nhìn cô, hỏi một câu không đầu không đuôi - "Về Khả An ? "

Cô sững sốt nhìn hắn, sao hắn lại biết biệt thự nơi cô đang ở ?

Như đọc được nghi vấn trong ánh mắt của cô. Hắn khẽ nói - "Lần trước thư ký Trình có nói cho ta biết "

"Sao vậy ? Chẳng lẽ cô đang nghĩ rằng ta theo dõi cô ? " - Lục Chiêu Thuần giễu cợt nói.

Thẩm Khả trong lòng khẽ rơi lộp bộp. Nhưng vẻ mặt đã khôi phục trạng thái tĩnh lặng.

"Vậy còn anh, chẳng lẽ anh lại thầm nghĩ tôi còn đang lưu luyến gì anh ? Lục tổng, đừng có tự đề cao bản thân mình như vậy chứ "

Cô lần này dùng sự bỡn cợt đáp lại hắn.

Cô vừa dứt câu, hắn đột ngột thắng gấp xe, sau đó tấp vào lề đường. Làm Thẩm Khả cảm thấy bất an.

"Vậy sao ? Vậy thì vì sao còn đến trước tiệm sách cũ đó ? Vì sao còn dám leo lên xe của ta ngồi ? Cô không sợ phóng viên chụp được làm ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân đẹp đẽ của cô sao ? "

Hắn vươn tay qua bóp chặt cằm.

Đến lúc này, cô mới sực nhớ ra.

"Phóng viên ? "

Thẩm Khả đưa mắt nhìn xung quanh.

"Sao vậy ? Sợ rồi sao ? Vậy Thẩm chủ tịch có cần tôi giúp em nói đám phóng viên đó đừng chụp ảnh chúng ta nữa không ? Hay là để tôi giúp em đưa tin tức này bay xa hơn nữa, để đến tai bộ trưởng Thẩm cha em ? "

Lục Chiêu Thuần cúi xuống nói vào tai cô, hơi thở phát ra mùi nguy hiểm.

Cô kinh hoàng nhìn hắn - "Thì ra là anh ?! "

Thì ra tin tức đó đúng là do hắn làm ra. Thì ra hắn đã biết được cô là con gái của bộ trưởng Thẩm. Vậy còn việc chính cha cô đã giết chết cha mẹ hắn, hắn có biết hay không ?

Cô nhìn thẳng vào hắn, mở miệng hỏi - "Lục Chiêu Thuần, anh muốn cái gì ? "

Lục Chiêu Thuần thả cằm cô ra, cả người dựa vào ghế xe nhàn nhã, giọng của hắn vô cùng thấp - "Rất đơn giản, dọn ra khỏi căn biệt thự Khả An đó, ngay lập tức "

Không được phép cùng tên họ Mạnh đó ở chung một chỗ thêm một ngày nào nữa !

Vừa nghe thấy lời hắn, Thẩm Khả chấn kinh lại bắt đầu tức giận - "Dọn ra khỏi biệt thự Khả An ? Anh muốn tôi đi đâu chứ ? "

"Tôi nghĩ Thẩm chủ tịch giàu có như vậy, biệt thự Khả An kia không phải nơi ở duy nhất của em chứ ? " - Hắn nói mang theo vẻ chắc chắn.

Cô trừng mắt nhìn hắn - "Vì sao tôi phải làm theo ý anh. Tôi đã kết hôn, đương nhiên sẽ ở cùng chồng của tôi ! "

"Chồng của tôi ? Cách xưng hô thật gần gũi làm sao. Sao vậy ? Kết hôn với tên Mạnh Triết đó thì đã yêu hắn ta luôn rồi sao ?! Nên không nỡ rời xa hắn ta ? "

Lục Chiêu Thuần lời nói mang khí lạnh muốn đóng băng người trước mặt.

Cô cười nhạt - "Chồng của tôi, tôi đương nhiên phải yêu. Chẳng lẽ tôi phải yêu ai khác sao ? "

Cô vừa dứt lời, hần một lần nữa vươn người qua bóp chặt cằm cô. Lần này bàn tay thô ráp dùng lực khiến cô đau đớn. Trong tim không ngừng hoảng hốt bởi ánh nhìn dã thú của người đàn ông, tưởng chừng như hần chỉ muốn xé xác cô ra.

" Cuộc hôn nhân chính trị này của Thẩm chủ tịch quả là hạnh phúc nhỉ ? Ta cho cô cơ hội cuối cùng... "

Thẩm Khả rất khó hiểu, cô không có cách nào hiểu được người đàn ông này đang nghĩ gì. Hần rất rất lâu sau mới tiếp tục lên tiếng.

" Trở về bên cạnh tôi "

Âm thanh của hần rất nhẹ, rất trầm ồm vang lên trong xe. Mang theo bao nhiêu sự quyến luyến tấn công phòng tuyến của Thẩm Khả.

Có thể chỉ cần một chút nữa thôi, toàn bộ phòng tuyến bao lâu nay của cô sẽ sụp đổ. Nhưng mà lý trí cô lại không ngừng gào thét.

Cô trông thấy ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm.

Lục Chiêu Thuần, không được, hần tuyệt đối không được như thế này ! Hãy quên cô đi có được không ? Ghét bỏ cô cũng được, khinh thường cô cũng được, căm hận cô cũng được. Nhưng tuyệt đối không thể thích càng không thể yêu. Dù một chút tình cảm còn sót lại, cô cũng không muốn hần dành cho mình.

Bởi vì, chính cha cô đã giết chết cha mẹ hần. Và cũng chính cha hần đã giết chết mẹ cô. Vậy nên, cả hai chúng ta đều không có tư cách để nhìn về phía đối phương.

Thẩm Khả ổn định trái tim mình, ngược mắt lên, khinh thường nhìn người đàn ông - " Lục Chiêu Thuần, chẳng lẽ đến giờ phút này mà anh còn lưu luyến tôi đến vậy ? Nhưng biết làm sao đây tôi không muốn cùng kẻ giết người đáng ghê tởm như anh ở chung một chỗ ! "

Lời cô vừa nói như một con dao găm phóng vào người đàn ông. Nhưng đồng thời trái tim cô cũng từng chút một mà rỉ máu vì lời lẽ tàn nhẫn của mình.

Không, Lục Chiêu Thuần không ghê tởm. Cô mới là kẻ đáng ghê tởm, tàn nhẫn chà đạp vết thương của người khác !

Lục Chiêu Thuần từ cằm cô ngay lập tức chuyển xuống cằm cổ cô mà nắm lấy. Tuy hần không dùng sức nhưng cũng khiến Thẩm Khả khó thở.

" Thì ra cô chính là loại đàn bà này. Loại đàn bà bất nhân bất nghĩa. Xem ra ta ngay từ đầu đã lầm rồi ! " - Hần dùng loại ánh mắt điên cuồng nhìn cô.

Lục Chiêu Thuần sau đó bất ngờ buông cô ra, chuyển sang một nụ cười lạnh làm người đối diện bất an.

" Thẩm Khả, cô vừa đánh mất sự nhượng bộ cuối cùng ta dành cho cô. Và bây giờ mới là thời điểm bắt đầu trò chơi của chúng ta "

" Tôi đã nói rồi, tôi không muốn chơi cùng anh ! "

Hần cười nhạt - " Cô sẽ chơi thôi. Ta cho cô hai sự lựa chọn, cũng giống như yêu cầu lúc nãy. Dọn ra khỏi biệt thự Khả An nếu không... "

Lục Chiêu Thuần cố ý kéo dài phần sau câu nói - " ...ta không biết loại tin tức nào sẽ đến tai cha cô và Mạnh Vĩ Nhân đâu ! "

" Anh muốn uy hiếp tôi ? "

Cô tức giận nhìn hần.

" Nếu ta không làm cuộc hôn nhân này của cô cũng giống như một loại giao dịch hợp tác trong chính trị. Nghĩ thử xem nếu như tin tức Thẩm tiểu thư bên ngoài ngoại tình lan ra ngoài, truyền đến tai giới chính khách thì mặt mũi của bộ trưởng Thẩm sẽ để ở đâu đây ? Còn cuộc hôn nhân này nữa, người bên ngoài sẽ nói thế nào ? "

Hần ung dung mở miệng.

Thẩm Khả vẻ mặt tràn đầy tức giận không nói lên lời. Còn hần chỉ khẽ cong môi - " Thẩm chủ tịch cứ từ từ mà suy nghĩ. Nhưng đừng để tôi đợi quá lâu. Em biết là con người tôi không đủ kiên nhẫn đâu "

Sau đó, Lục Chiêu Thuần lái xe đưa cô về lại nơi tòa nhà cô đã đỗ xe. Vừa đến nơi Thẩm Khả chỉ muốn nhảy xuống khỏi xe. Nhưng đã người bên cạnh kéo lại.

Thẩm Khả chưa kịp hoàn hồn thì người đàn ông đã xông đến ngậm lấy môi cô cắn một phát rồi mới thả cô ra. Cô giận điên người nhìn hần, mùi máu tanh tràn ra trong miệng cô khiến Thẩm Khả đau rất.

" Anh ! "

" Ta chỉ nghĩ đám phóng viên kia thích những kiểu ảnh thế này "

Hần cười như có như không. Xem cô như một con thú cưng mà đùa cợt.

" Anh ! Khốn kiếp ! " - Thẩm Khả thực sự muốn đánh người. Cô lại giật mình nhìn ngó xung quanh.

Ngay sau đó, cô liền ra khỏi xe. Đi thẳng vào trong. Mà chiếc xe màu rượu sang trọng kia cũng quay đầu nhanh chóng biến mất khỏi dòng xe cộ đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vì Tôi Muốn Kháng Cự

Đúng như Thẩm Khả dự đoán, ngày hôm sau Thẩm Văn đã tìm đến cô. Chỉ là cô không ngờ ông ấy đến thẳng nơi cô làm việc.

Sáng hôm sau, Thẩm Khả rời khỏi nhà rất sớm. Đêm khuya hôm qua, cô vẫn trở về Khả An, lúc đó Mạnh Triết đã ngủ. Nên sáng hôm nay cô cũng đến công ty rất sớm để tránh gặp anh.

Cô đến công ty sớm đến mức vừa đến nơi thì mặt trời mới mọc. Công ty dường như không có ai chỉ có bác bảo vệ. Cô đến chào bác một câu rồi mới đi bộ lên lầu. Vào văn phòng xử lý tài liệu được một lúc thì có người tới. Vì văn phòng của cô toàn bộ đều là vách kính trong suốt nên có thể nhìn hết toàn cảnh bên ngoài.

Người đầu tiên rời khỏi thang máy, chính là Hàn Vĩ. Thẩm Khả không ngờ cậu ta lại là người đến sớm nhất. Vẫn áo sơ mi đóng thùng thẳng thớm như vậy, chiếc cặp làm việc cổ điển được cậu mang theo bên mình thường xuyên, mái tóc vuốt ngược hết ra đằng sau.

Cậu vừa đi đến bàn làm việc, nhìn vào trong văn phòng CEO đã nhìn thấy cô. Vẻ mặt nhất thời ngạc nhiên. Một lúc sau, Hàn Vĩ mang cả phê vào cho cô. Thường thì người pha cả phê sẽ là Anna nhưng hôm nay cô ấy chưa tới nên cậu làm giúp.

" Chủ tịch, sao hôm nay người đến sớm vậy ? " - Hàn Vĩ đặt cả phê lên bàn vừa hỏi.

" Là dậy sớm nên đến sớm " - Cô không hề ngước mặt lên tiếp tục xử lý tài liệu.

" Vậy không có gì nữa, tôi xin phép ra ngoài " - Cậu ta nhanh chóng lui ra ngoài.

Vì còn sớm nên Hàn Vĩ không quay trở lại bàn làm việc ngay, cậu đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Ngay lúc đó cậu nhìn thấy một chiếc xe sang trọng, màu đen và kín đáo đậu lại trước cửa công ty. Không phải loại đắt tiền thông thường mà là loại xe dành cho những nhân vật đặc biệt trong giới chính phủ. Phía sau còn có một chiếc xe màu đen khác hộ tống theo sau.

Cậu nhất thời ngạc nhiên nhìn hai người đàn ông bước ra khỏi xe. Một người đã già, ăn vận âu phục cao cấp nhưng lại vô cùng đẹp lão. Bên cạnh là người đàn ông trẻ, có thể đoán ra anh ta là thư ký. Còn một đám người vệ sĩ từ chiếc xe phía sau bước ra ngoài nhìn ngó xung quanh để đảm bảo an toàn cho chủ nhân của mình. May mắn là khu này rất ít người qua lại vì đây đã gần rìa thành phố.

Thường thì người lạ sẽ bị bảo vệ giữ lại nhưng điều ngạc nhiên là hai người kia đi thẳng vào trong một cách dễ dàng.

Thang máy chạy đến tầng ba đã là tầng cao nhất liền dừng lại. Hai người lúc nãy bước vào trong, dường như có ý định đi đến văn phòng CEO. Hàn Vĩ ngay lập tức nhanh chóng bước đến chắn lối hai người.

" Xin hỏi, hai vị là ai ? Đến công ty chúng tôi có việc gì ? " - Cậu hỏi.

Thẩm Văn dừng bước nhưng chưa kịp nói thì người bên cạnh đã giúp mình lên tiếng.

" Cậu chắc hẳn là trợ lý của chủ tịch ? " - Kim Doãn Tôn nhìn cậu mở miệng.

Hàn Vĩ nhanh chóng gật đầu.

Anh ta lại nói tiếp - " Đây là bộ trưởng Thẩm, chủ tịch Thẩm là con gái của ông ấy "

Hàn Vĩ nhất thời có chút ngẩn ra. Người này chính là bộ trưởng ?

Cậu có nghe nhiều lời đồn bên ngoài về thân phận thật sự của chủ tịch và giám đốc sáng tạo. Nhưng không ngờ là sự thật. Hai người họ thật sự là con của một nhân vật quyền thế như vậy.

" Sao cha lại đến đây ? "

Thẩm Khả đứng trước cửa văn phòng, không vui nhìn ba người.

" Ta có việc quan trọng cần nói chuyện với con " - Giọng ông nghiêm trọng một cách kỳ lạ.

Chuyện gì đương nhiên cô biết. Thẩm Khả khẽ liếc mắt qua người đàn ông bên cạnh. Liền mở cửa văn phòng mình ra.

" Hai người vào đây đi "

" Hàn Vĩ, giúp tôi pha trà "

Khi cả ba đều vào trong hết, cô mới bấm nút kéo toàn bộ màn tự động xuống. Để tránh chốc nữa có người nhìn vào bên trong.

....

...

" Khả nhi, đến bây giờ mà con vẫn còn dám lén lút gặp mặt Lục Chiêu Thuần sao ? Con đã kết hôn cùng Mạnh Triết rồi sao còn dám qua lại với hắn ? Con đã quên mất hắn là ai rồi sao ? Mười năm trước con đã hứa với ta như thế nào ? " - Thẩm Văn giận dữ đến nỗi mặt mũi đỏ hết cả lên. Lớn tiếng xong ông liền có chút thở mạnh, dù sao ông cũng đã có tuổi.

So với thái độ tức giận của ông, cô dường như rất lãnh đạm.

" Con và anh ta là đối tác làm ăn với nhau nên là đường đường chính chính qua lại không phải lén lút gặp mặt. Và đương nhiên, con không quên anh ta là ai. Vậy nên giữa hai chúng con chỉ là quan hệ hợp tác đơn thuần. Lời hứa của con khi đó con đã giữ lời, cắt đứt hoàn toàn với Lục Chiêu Thuần trong suốt mười năm nhưng bây giờ con bắt đầu đi phải chạm mặt anh ta vì công việc "

" Dù là quan hệ hợp tác cũng không được. Ngay lập tức hủy hợp đồng cho ta. Con cũng không được phép gặp mặt hắn nữa. Con còn muốn báo chí đồn thổi đến mức nào. Đến lúc đó, mặt mũi của bộ trưởng ta biết đem để ở đâu đây ? Ta biết anh nói với Mạnh Vĩ Nhân như thế nào chứ ? " - Thẩm Văn càng giận giọng.

" Đây là công việc của con, con sẽ tự quyết định. Xin cha đừng xen vào. Báo mạng đồn thổi cũng chỉ là đồn thổi "

Cô lạnh lùng đáp lại ông.

Ông nghe cô nói, không nhịn được mà tức giận thêm - " Khả nhi, có phải là ta đã quá nuông chiều con rồi hay không ? Con qua lại với con trai kẻ đã giết chết mẹ mình, con không cảm thấy có lỗi với mẹ của mình hay sao ? "

Lần này, cô im lặng. Thẩm Khả đương nhiên cảm thấy có lỗi, cảm thấy bản thân thật chán ghét.

" Còn nữa thằng con roi đó giống y hệt cha nó, đều là kẻ giết người ! Con còn muốn day dưa với loại người như hắn ? Con nên nhớ mẹ con chết đều là do cha hắn gây ra ! "

Giọng ông đã khàn nhưng vẫn lớn giọng quát cô.

Thẩm Khả thực sự không nhịn được nữa mà đứng bật dậy.

" Xin cha đừng nói nữa. Đối với con, mẹ con mất là do cha hại chết. Vì hận thù của cha mà mọi tội lỗi của cha, mẹ con đều phải gánh chịu ! "

" Khả nhi, con dám ăn nói với ta như thế sao ?! "

" Cha nói Lục Chiêu Thuần là kẻ giết người, Lục Quyết Thành là kẻ giết người. Vậy còn cha thì sao, cha có khác gì với bọn họ. Cha cũng chẳng phải là kẻ giết người sao ?! " - Cô không kiềm được mà nói ra những bức tức trong lòng.

" Con ! "

Thẩm Văn định giơ tay đánh cô nhưng đã bị người bên cạnh cản lại.

Kim Doãn Tôn nhướn mày vội nói - " Xin hai người hãy bình tĩnh. Thẩm tiểu thư đây là văn phòng công ty, xin cô hãy thận trọng lời nói "

Cũng may văn phòng này có kính cách âm tốt nếu không những lời nói lớn tiếng lúc này của hai người e là đã bị mọi người nghe hết.

" Cha nói con không được phép day dưa với kẻ giết người. Nhưng con, cho đến tận bây giờ cũng không chấp nhận nỗi cha mình là kẻ giết người. Lục Quyết Thành hại chết mẹ con, còn cha đã giết chết cả cha mẹ của Lục Chiêu Thuần. Cha có khác nào loại người ác độc đó chứ ? "

Cô lúc này đã hạ giọng mình xuống, vô cùng thấp như tảng đá đè ép trái tim mình.

" Thẩm Khả, có phải bây giờ con vì tên Lục Chiêu Thuần đó mà quay lại chống đối ta không ? Nếu con còn dám gặp mặt Lục Chiêu Thuần thì ta nhất

định sẽ không bỏ qua cho con, cả công ty Abella này nữa ! "

Ông dùng ánh mắt uy lực nhìn cô. Thảm Khả vẻ mặt xinh đẹp tức giận vô cùng.

" Thư ký Kim, chúng ta đi "

Nói xong, Thảm Văn rời khỏi văn phòng cùng thư ký của mình.

Trong lúc hai người họ đi đến thang máy, tất cả nhân viên tại tầng ba đều đứng lại nhìn hai người đàn ông kia.

" Họ là ai vậy, chị Tiết ? "

Vì Như tò mò hỏi Tiết Mỹ Nhiên.

Mỹ Nhiên nhìn theo hai người đó rồi lại nhìn qua văn phòng CEO đang bị kéo màn đóng kín.

" Là bộ trưởng kinh tế tài chính, Thảm Văn "

" Cái gì ? Ông ấy là... bộ trưởng sao ? Vậy tức là... "

" Ông ấy là cha của chủ tịch và cả giám đốc sáng tạo " - Chị trả lời.

Đúng lúc này từ phía sau vang lên tiếng bước chân.

" Mọi người mau đi làm việc đi, đừng đứng đây tán dóc nữa. Công việc bù đầu thế kia mà mọi người còn có thời gian nói chuyện sao ? "

Thảm Nguyên không vui khẽ nói.

" Vâng thưa giám đốc "

Hai người kia liền giật mình mau quay trở lại bàn làm việc.

Thảm Nguyên gõ cửa hai tiếng rồi mới đẩy cửa kính bước vào văn phòng. Cô ngồi trên ghế tổng giám đốc nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng động cũng không xoay người lại.

" Lúc này, cha đến đây tìm chị có việc gì vậy ? "

Khi vừa đến công ty, anh đã rất ngạc nhiên khi thấy chiếc xe và đám vệ sĩ quen thuộc của cha mình đứng dưới lầu. Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cha phải lặn lội đến đây tìm chị mình như vậy ?

Thảm Khả vẫn ngồi đó nhìn ra cửa sổ, giọng điệu buồn chán trả lời anh - " Em đoán thử xem "

" Là vì bài báo viết về tin đồn giữa chị và tổng giám đốc của Kính Vương ngày hôm qua sao ? " - Thảm Nguyên bắt chọt hỏi.

Cô không trả lời chỉ thờ dãi. Thảm Nguyên có thể ngầm hiểu là mình đoán đúng.

" Chỉ vì một bài báo mạng mà cha lặn lội đến công ty để gặp chị, như vậy không phải là quá quan trọng hóa vấn đề sao ? "

Anh cảm thấy có chỗ không đúng.

Thảm Khả hít sâu một hơi, nhẹ giọng đáp - " Chi tiết chuyện này em không cần biết đâu "

" Chị hai, chị trả lời thật cho em biết chị và người đàn ông đó thực sự có quan hệ gì. Hôm ở buổi tiệc thái độ của chị đối với anh ta không bình thường " - Anh âm thầm quan sát vẻ mặt chị gái của mình.

" Sự thật ? Sự thật, anh ta là mối tình đầu của chị năm cấp ba " - Cô nhẹ giọng nói, không hề giấu giếm.

Thảm Nguyên chau mày nhìn cô - " Mọi chuyện chỉ như thế thôi sao ? Nếu vậy cha cũng đâu cần cất công đến đây ? "

" Tiểu Nguyên, chị đã nói rồi chuyện này em không nên biết quá nhiều " - Thảm Khả quay mặt lại nhìn em trai, thẳng thừng mở miệng.

" Rốt cuộc là chuyện gì mà em không thể biết ? " - Anh nhăn mặt hỏi.

Cô ngước mặt lên, đầy mắt thoáng qua sự lạnh lẽo, hồi lâu mới trả lời anh - " Nó liên quan đến cái chết của mẹ chị, thế nên em đừng hỏi nhiều nữa "

Đột nhiên, Thảm Khả nhắc đến mẹ cô làm anh có chút bất ngờ. Trước giờ anh vẫn luôn nghĩ mẹ của Thảm Khả chết trong tai nạn ô tô không phải sao ?

Tâm trạng của Thẩm Nguyên thêm phần phức tạp hơn, anh không dám hỏi nhiều nữa nên đành im lặng đi ra ngoài.

Sau khi Thẩm Nguyên rời khỏi phòng, cô mới rút điện thoại từ trong túi ra. Lướt qua lịch sử cuộc gọi tìm đến một dãy số lạ không có trong danh bạ. Cô ngay sau đấy liền lưu số đó vào trong danh bạ. Rồi lại nhấn nút gọi.

Trên màn hình hiện lên cái tên " Lục Chiêu Thuần "

Điện thoại chỉ vừa reo lên một tiếng thì người bên kia đã bắt máy. Nhưng hắn không nói gì.

Cả hai đều im lặng một vài giây, Thẩm Khả là người mở miệng trước.

" Lục Chiêu Thuần, có phải anh nói nếu như tôi không rời khỏi biệt thự Khả An thì anh sẽ cho khắp mọi mặt báo viết về chúng ta đúng không ? "

" Đúng vậy "

" Được, vậy thì cứ làm như vậy đi "

Người bên kia nghe thấy lời cô vội chau mày không đáp.

Thẩm Khả tiếp tục nói - " Tôi sẽ không rời khỏi Khả An, anh hãy làm như những gì mình nói đi "

Nói rồi, cô cúp máy.

Trưa hôm đó, Thẩm Khả nhìn thấy một chiếc xe màu rượu quen thuộc đỗ trước công ty cô. Trong khi mọi người xuống dưới tầng trệt ăn trưa thì đã nhìn thấy chiếc xe đắt tiền kia cùng người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng bên cạnh chờ đợi.

Hầu như tất cả các nhân viên đều nhận ra hắn. Lục Chiêu Thuần, tổng giám đốc của Kính Vương, nổi tiếng trong thương giới hào hoa phong nhã nhưng lại rất lạnh lùng. Khí chất cao quý ngời ngời của người đàn ông khiến cho toàn bộ phụ nữ có mặt ở đó đều muốn ngộp thở. Bởi sự mỉa mai của hắn có thể lôi đàn bà xuống địa ngục.

Thẩm Khả vừa định đi ra ngoài ăn trưa với em trai mình thì đã nhìn thấy người đàn ông cao sừng sững kia đứng trước cửa công ty. Âu phục cao cấp đắt tiền khoác lên người hắn cộng thêm phong thái tao nhã làm cho hắn không khác gì quý tộc hoàng gia.

Cô nhất thời ngạc nhiên nhưng lát sau suy tư gì đó lại quay sang nói với Thẩm Nguyên.

" Hôm nay chị không thể ăn trưa với em được rồi "

Thẩm Khả định cất bước đi nhưng đã bị em trai mình giữ lại - " Chị hai, sao người đàn ông đó lại đến tận đây ? Bây giờ tất cả mọi người đều đang nhòm ngó chẳng lẽ chị lại muốn đám phóng viên viết một bài báo khác hay sao ? "

Cô nhẹ nhàng gỡ tay em trai mình ra - " Đây là chuyện của chị em đừng xen vào "

Cô bước chân đi thẳng về phía người đàn ông, vẻ mặt không vui - " Anh đến đây làm gì ? "

Hắn hai tay đút vào túi quần, bộ dạng vô cùng nhàn nhã - " Chẳng phải đây là điều Thẩm chủ tịch lựa chọn sao ? Tôi... "

Hắn chưa kịp nói hết câu, Thẩm Khả đã tự ý đi vòng qua bên kia chiếc xe mở cửa ghế phụ ra ngồi vào. Lục Chiêu Thuần đôi lông mày anh tuấn cau chặt. Rõ ràng hắn cảm thấy bị bắt ngờ.

Hắn sau đó cũng ngồi vào trong xe. Vừa đóng cửa xe lại, đã nghe thấy người bên cạnh lên tiếng.

" Tôi đói rồi. Tôi muốn ăn cơm trứng "

" Cơm trứng ? "

Lục Chiêu Thuần nhất thời phản ứng không kịp với mấy hành động kỳ lạ của cô.

" Không biết chỗ bán sao ? Vậy tôi chỉ đường, anh lái xe "

Cô nhún vai nói.

Lần đầu tiên có người dám ra lệnh cho hắn như vậy !

Lục Chiêu Thuần nhìn cô chằm chằm, con ngươi đen thẳm quan sát cô. Hồi lâu lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

" Vì sao ? "

Cô nghiêng đầu qua nhìn hắn.

" Vì sao lại lựa chọn như vậy ? " - Lục Chiêu Thuần giọng lạnh lùng hỏi cô.

Hắn dường như có cảm giác cô chính là cô tình muốn như vậy. Muốn hắn tung tin hai người lên khắp mặt báo.

Thẩm Khả nhắm mắt lại như muốn ngủ. Rồi lại mở mắt ra, chậm chậm nhìn hắn.

" Vì tôi muốn kháng cự " - Thẩm Khả nhẹ giọng nói.

" Nếu tôi nói là để kháng cự, em có tin không ? "

Cô còn nhớ rất rõ lời của hắn khi đấy. Có phải lúc đó hắn cũng giống với cô bây giờ ?

Con người đen của người đàn ông có chút biến hóa, thoáng qua một tia phức tạp. Hắn nhìn cô không nói gì.

Một lúc sau, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cho Hắn Một Cơ Hội Trả Thù

Đi xe khoảng mười phút thì đến nhà hàng mà Thẩm Khả muốn ăn. Có thể nói là một nhà hàng bình thường không thể bình thường hơn. Không sang trọng lộng lẫy nhưng lại rất thoáng mát với không gian bên ngoài. Màu xanh lá nhạt lại là màu sắc chủ đạo của nơi đây. Còn trồng rất nhiều cây xanh, chậu kiếng các loại nên dù trưa nắng nhưng vẫn cảm thấy mát mẻ.

Cô chọn một bàn phía bên ngoài có thể nhìn ra bờ sông. Cô để ý từ khi bước chân vào đây Lục Chiêu Thuần đã nhíu mày không ít. Đã rất lâu rồi hắn không bước vào những nơi bình dân như thế này. Dáng vẻ đẹp đẽ của hai người đã bị toàn bộ nhà hàng chú ý. Nhân viên cũng không phải không nhận ra những vị khách hàng sang trọng nhiều tiền kia, ngay lập tức niềm nở ra tiếp đón.

Thẩm Khả ngồi vào bàn đã gọi ngay phần cơm trứng còn có trứng cuộn thịt ngũ hoa và vài món thanh đạm khác. Từ đầu đến cuối Lục Chiêu Thuần đều im lặng để cô gọi thức ăn theo ý mình.

" Nếu tôi nhớ không lầm Lục tổng rất bận rộn, trưa nắng chạy đến công ty tôi không phải là quá vất vả rồi sao ? "

Từ công ty Kính Vương đi đến công ty Abella của cô quả thực không hề gần. Bởi vì Abella nằm gần rìa thành phố trong khi Kính Vương lại ở khu trung tâm.

Sau khi nhận được điện thoại của cô, hắn nửa phần tức giận, nửa phần khó hiểu vì thái độ kỳ lạ của cô trong điện thoại. Không biết vì sao nhận không được mà lái xe chạy đến đây.

" Hình như tôi có cảm giác em đang rất hứng thú với chuyện chúng ta lên báo thì phải ? " - Hắn giọng trầm ổn hỏi.

Cô nhìn hắn, vẻ mặt rất bình thản - " Chẳng phải tôi đã trả lời anh rồi sao ? "

" Câu trả lời của em vẫn chưa thỏa mãn tôi " - Lục Chiêu Thuần nheo mắt.

Thẩm Khả lúc này cầm lấy ly nước lọc bên cạnh uống một ngụm sau đó mới mở miệng - " Không phải Lục Chiêu Thuần anh nói muốn bắt đầu chơi trò chơi với tôi sao ? Sao vậy ? Lựa chọn của tôi khiến anh không hài lòng ? "

Hắn rướn sát người lại bàn ăn, chống khuỷu tay lên bàn, lạnh lùng nói - " Đừng có tùy tiện khiêu khích đàn ông, em sẽ phải lãnh hậu quả đau đớn đấy "

Đôi môi anh đào khẽ cong lên một đường không hề sợ hãi.

" Dù sao tôi cũng đã đưa ra lựa chọn của mình rồi. Có cần tôi giúp anh một tay không ? Hẹn hò với nhau một chút để đám phóng viên bám theo sau kia có ảnh chụp "

Lần trước thì không thấy nhưng lần này cô cảm nhận được có người đang theo dõi mình. Còn nhìn thấy bọn họ cầm theo điện thoại và máy chụp ảnh. Cô không biết liệu có phải do hắn gọi đến hay không ?

Lục Chiêu Thuần đột nhiên hứng thú nhìn cô, thấp giọng cười - "Được, tôi và em cứ thử cùng nhau chơi trò chơi này xem ? Xem thử ai là kẻ rút lui trước "

" Sai rồi, Lục Chiêu Thuần. Tôi là muốn xem thử ai mới là kẻ lưu luyến không buông được " - Cô cười nhạt đáp lại hắn.

" Khá lắm, Thẩm Khả, cô rất khá. Ta quả nhiên đã quá xem thường cô " - Hắn dùng ánh mắt giễu cợt nhìn cô.

Thức ăn lúc này được dọn lên bàn. Lục Chiêu Thuần nhìn mấy món giản đơn trên bàn lại nhũn mảy.

" Lục tổng bình thường chỉ toàn ăn mấy món tây đất tiền, hôm nay cũng nên đổi khẩu vị một chút đi. Cho biết con người bình thường ăn như thế nào ? " - Cô vừa gấp một miếng trứng vào chén mình vừa nói.

Lời nói này không phải có ý tứ là chửi hắn không phải con người sao ?

Lục Chiêu Thuần không mản đến lời đùa cợt của cô, liếc mắt nói - " Gấp cho tôi "

Cô hơi trừng mắt - " Anh không có tay sao ? "

Hắn không ăn mà khoanh tay trước ngực dựa vào ghế, ánh mắt dán vào gương mặt xinh đẹp đang ăn nhìn chằm chằm. Thẩm Khả đang ăn nhìn lên xém chút nữa là nghẹn họng. Thực sự nuốt không trôi thức ăn khi bị ánh mắt trực tiếp của hắn tấn công như vậy. Cô đành cắn răng mà cầm đũa lên gấp thức ăn vào chén hắn.

Thẩm Khả hận thù gấp lấy gấp để mấy món trên bàn vào chén hắn. Gấp đến hết nửa đĩa trứng cuộn với mấy miếng rau xào thì chén của hắn đã chất thành núi. Có thể nói chiều cao của thức ăn trong chén bằng chiều cao cái chén nhân hai. Hắn cau mày nhìn hành vi trẻ con của người phụ nữ.

" Em định cho tôi ăn đến chết sao ? " - Lục Chiêu Thuần không hề tức giận nhưng mặt có hơi nhăn lại.

Đúng vậy, nếu có thể anh ăn đến chết luôn đi. Ăn xong biến thành trái trứng luôn càng tốt. Không có mắt cũng không có miệng càng không có não. Thẩm Khả chỉ cần đập một phát là nát bét.

Cô thật sự rất muốn nói thẳng vào mặt hắn như vậy. Nhưng lại không có cái can đảm đó nên nở một nụ cười không thể giả tạo hơn - " Đâu có, tôi chỉ muốn Lục tổng được ăn no thôi "

Nói xong, Thẩm Khả liền cúi gằm mặt ăn phần của mình. Vậy nên cô không thể nhìn thấy ánh mắt ý cười hiềm hoi của người đàn ông đối diện.

Tuy là như vậy, nhưng Lục Chiêu Thuần vẫn cầm đũa lên ăn, còn ăn rất ngon miệng.

Ăn xong hắn đưa cô về lại công ty. Lúc Thẩm Khả ra khỏi xe, hắn cũng không nói câu gì. Cứ như vậy trực tiếp lái xe rời đi.

Cô vừa đi lên lầu đã nghe tiếng xì xào to nhỏ của các nhân viên. Bọn họ nhìn thấy cô liền tản ra lui thủ làm việc của mình. Thẩm Khả chỉ im lặng đi thẳng vào phòng làm việc. Cô lựa chọn như vậy đương nhiên cũng sẽ lường trước được những điều này.

...Lục gia...

Trời sẩm tối, Lục Chiêu Thuần đến Lục gia ăn tối. Đã lâu lắm rồi hắn không trở về đây. Người quản gia quen thuộc đứng trước cửa lớn chào đón hắn.

" Lục tam thiếu gia, chào mừng người trở về "

Lại là một câu nói quen thuộc. Hắn vẻ mặt lạnh lùng bước thẳng vào trong. Vừa lúc định đi đến phòng ăn thì nhìn thấy một người đàn ông tuấn mĩ từ phía ngược lại đi tới phòng ăn. Nhìn thấy hắn, anh ta nở nụ cười sáng khoái.

" Xem ai về nhà thế này. Chẳng phải em trai yêu quý của tôi đây sao ? "

Lục Chiêu Thuần vẻ mặt không chút gọn sóng. Khóe miệng nhếch lên một cách nhạt nhẽo - " Lâu rồi không gặp, anh hai "

" Đúng là lâu rồi không gặp. Em trai, mấy năm không gặp, anh thực sự rất nhớ em trai đấy "

Lục Hàm không kiêng kỵ gì mà vỗ vai hắn. Sau bao năm đáng vẻ phong lưu diễm mị của anh ta vẫn không hề giảm sút.

Hắn khẽ gỡ bàn tay đang đặt trên vai mình xuống. Đôi mắt hẹp dài khẽ nhướng lên.

" Mấy năm qua cũng quá vất vả cho anh rồi. Chắc là phải chờ đợi lâu lắm nhỉ "

Lục Hàm bàn tay hạ xuống dưới khẽ siết chặt, nụ cười vẫn giữ bên môi - " Cũng không có gì vất vả. Bà muốn thế nào thì anh sẽ làm như thế đó, chỉ cần bà nội yên lòng là tốt rồi "

Năm đó, sau khi bà nội nổi giận vì biết được anh ta làm chuyện phi pháp, đã điều anh về công ty con ở Tô Châu làm một chức phó giám đốc hèn mọn ở đó. Bao nhiêu năm nay anh ta đã nhẫn nhịn, chờ đợi, chờ đến lúc được quay trở về vị trí của mình. Cuối cùng anh ta đã đợi được ngày này. Một tháng trước, mẹ đã gọi điện bảo anh ta quay trở lại tổng công ty.

Lục Chiêu Thuần quăng cho người đối diện ánh mắt ẩn ý đầy chế giễu rồi xoay người bước vào phòng ăn. Trong phòng ăn đã có mặt đầy đủ tất cả mọi người.

Lục lão phu nhân, Trương Huệ và cả Lục Hoán Ngữ. Trương Huệ vẫn là một người đàn bà xinh đẹp dù bà ta đã bước qua cái tuổi năm mươi. Bà ta vẫn nhìn hấn với cái nhìn thiếu hảo cảm như vậy, từ khi hấn ra tù bà ta càng không để hấn vào trong mắt. Chỉ cần không có mặt bà nội, liền khinh rẻ Lục Chiêu Thuần ra mặt.

Hấn cũng không nhân rồi để ý đến bà ta. Chỉ có bà nội là đã già đi rất nhiều, bây giờ chân tay không còn khỏe mạnh, lúc đi là phải chống gậy. Bà vừa nhìn thấy hấn đã vui mừng khôn xiết.

"Cháu về rồi, mau lại đây "

Lục Chiêu Thuần bước lại gần, cúi chào một cái rồi tự động kéo ghế ngồi vào bàn ăn. Lục lão phu nhân nhận ra dáng vẻ xa cách của cháu trai mình. Bà đương nhiên hiểu lý do. Vậy nên bà không vì thái độ của hấn mà mất tự nhiên.

Lục Hàm bước vào theo sau hấn cũng nhanh chóng ngồi vào bàn ăn.

"Hoán Ngữ, vợ cháu sắp sinh rồi đúng không? Bác sĩ nói thế nào?"

Lục lão phu nhân khẽ hỏi trên bàn ăn.

"Thưa, cũng chỉ còn khoảng mười ngày nữa. Bác sĩ nói sức khỏe của cô ấy yếu, tốt nhất là nên sinh mổ "

Lục Hoán Ngữ nói, ánh mắt xẹt qua tia lo lắng.

Lục Chiêu Thuần nhìn nhìn anh, cất giọng trầm ổn - "Em vẫn chưa chúc mừng anh thì phải. Chúc mừng anh sắp có con trai đầu lòng, mong là chị dâu sẽ mẹ tròn con vuông "

"Cảm ơn em "

Lục Hoán Ngữ lại thấp giọng mở miệng.

"Nhưng mà Chiêu Thuần, anh nghĩ em nên trở về Lục An giúp đỡ cho gia đình. Dù gì sản nghiệp Lục gia sau này đều do ba anh em chúng ta quản lý. Mấy năm nay em bên ba thương trường ngoài kia đã vất vả rồi, cũng đến lúc nên trở về Lục An thôi "

"Nếu em từ chối?"

Hấn nhắm nháp ly rượu vang khẽ hỏi.

Tất cả mọi người trên bàn ăn đều nhìn qua hấn. Đặc biệt là Trương Huệ, vừa nghe con trai mình nói, ánh mắt đã không vui.

"Hoán Ngữ con không cần phí sức như vậy đâu "

"Anh trai à, anh không ngại cảm gì cả. Lục Chiêu Thuần đang ở trên đỉnh cao quyền lực như vậy lại sở hữu cả một đế chế cho riêng mình. Chẳng nhẽ anh nghĩ rằng cậu ấy sẽ từ bỏ tất cả để trở về Lục An làm việc dưới quyền của anh sao?"

Lục Hàm giọng điệu cao cao nói. Anh ta biết rõ thực lực của hấn, càng biết rõ con người hấn có bao nhiêu thâm sâu. Mười năm trước còn dám sau lưng đâm anh một nhát, hỏi thử mười năm sau hấn còn dám làm gì. Để hấn vào Lục An, Lục Hàm anh còn có cơ hội lấy lại quyền hành sao?

"Anh biết lời này của anh là đòi hỏi có chút quá đáng. Nhưng anh chỉ nghĩ cho Lục An thôi, dù gì Lục Chiêu Thuần em cũng là con cháu của Lục gia. Tự mình ra bên ngoài mở công ty riêng như vậy, người bên ngoài cũng ít nhiều lời ra tiếng vào "

Lục Hoán Ngữ nghiêm nghị lên tiếng.

Hấn đôi mắt sắc lẹm nhìn anh - "Em cũng chỉ là kẻ có chút tài cán ăn may mà thôi. Anh không cần phải coi trọng em như vậy. Vả lại Lục An đã có hai quý tử nhà Lục gia giúp sức, em nghĩ anh đã lo lắng dư thừa rồi "

Lục Hoán Ngữ đã được nhìn rõ năng lực của em trai mình. Vậy nên anh muốn hấn trở về Lục An, làm cánh tay phải đắc lực cho anh. Lục Chiêu Thuần không phải nhìn không ra.

"Chiêu Thuần..."

"Đủ rồi, đừng nói nữa. Nếu như Lục Chiêu Thuần cháu vẫn còn giận bọn ta thì Hoán Ngữ không cần ép Chiêu Thuần nữa, nó muốn quyết định như thế

nào thì như thế đấy. Nếu Chiêu Thuần không muốn về Lục An thì cũng không sao, nhưng số cổ phần đó vẫn là của cháu và cháu vẫn phải có trách nhiệm với nó " - Lục lão phu nhân không vui nhìn hai người.

" Mẹ, mẹ vừa nói cái gì ? Số cổ phần nào ? " - Trương Huệ không thể tin vào tai mình, nhin không được hỏi. Lục Chiêu Thuần có cổ phần ?

Lục lão phu nhân nhìn qua con dâu, ngữ giọng nhấn mạnh - " Con cũng nghe rồi đấy. Con cháu của Lục gia đều có thừa hưởng sản nghiệp, tất cả đều được phân chia rõ ràng "

Trương Huệ những tưởng chỉ có bà và hai đứa con trai của mình. Trong Lục An, bà và mẹ chồng mình là người nắm trong tay cổ phần nhiều nhất. Sau đó là Lục Hoán Ngữ và Lục Hàm. Nhưng vì Lục lão phu nhân sức khỏe không tốt nên không thể tham gia phần lớn các cuộc họp cổ đông, cũng như những quyết định quan trọng, lúc ấy Trương Huệ sẽ là người đại diện. Vậy số cổ phần kia ở đâu ra ?

Vì Lục Quyết Thành chết đột ngột nên không hề để lại di chúc. Lúc đó, bà ta đã âm mưu cùng với luật sư Tôn, là người cận kề bên chồng bà, tước đoạt quyền thừa kế của Lục Chiêu Thuần.

Lục Hàm cùng Hoán Ngữ cũng vô cùng ngạc nhiên. Nhưng thấy vẻ mặt cực kỳ không vui của bà nội, hai người ai nấy đều im lặng.

" Mọi người dùng bữa đi "

Thế là mọi người lại im lặng dùng bữa. Trong khi thâm tâm lại nổi sóng.

Lục Chiêu Thuần ngồi đó, đường viền môi cong lên theo một đường hoàn hảo. Từ trong con ngươi đen láy, ẩn hiện thoáng qua một tia độc xảo. Hắn cầm dao cắt miếng cá trên đĩa, một cách rất nhẹ nhàng nhưng miếng cá lại dễ dàng bị đứt ra.

Đêm lại tới, Thẩm Khả bước ra từ phòng tắm, trên người cô chỉ khoác một chiếc áo choàng lông. Mái tóc màu nâu sáng vẫn còn ẩm ướt vì cô mới gội đầu xong.

Cô khẽ vươn vai một cái. Suốt một ngày ngồi trong phòng làm việc, Thẩm Khả tưởng chừng móng mình đã hóa đá, lưng cũng nhức mỏi. Cô ngồi bên bàn trang điểm, nhẹ nhàng sấy tóc cho mình.

Tối nay, Mạnh Triết không có về nhà. Cô cũng không hỏi tới quán gia. Chỉ đoán rằng anh ở bệnh viện làm việc hay cũng có thể là giận cô nên mới muốn ở lại bệnh viện. Trước đây cô luôn nghĩ dù sau này kết hôn, ở cùng một chỗ với Mạnh Triết sẽ cảm thấy rất thoải mái. Vì cô và anh đã ở bên cạnh nhau trong suốt khoảng thời gian cô học bên Luân Đôn.

Chỉ là bất chợt, từ ngày hôm qua, cô cảm thấy bị ngạt thở. Lúc ở bên Luân Đôn, cô luôn coi anh là bạn, cũng không thấy anh là kẻ phiền phức. Vì Mạnh Triết rất chừng mực, cũng rất hiểu cô, nên sẽ không làm ra những chuyện gây phiền lòng cô. Nhưng bây giờ, cô cảm giác, anh đang dần dần bộc lộ con người thật của mình.

Thẩm Khả sấy tóc xong, đặt lại vào trong ngăn kéo. Trong ngăn kéo đầy rẫy những thứ đồ linh tinh của phụ nữ có một túi vải đỏ nho nhỏ. Cô lúc cắt máy sấy tóc liền vô tình đụng phải. Bình thường nó vẫn nằm trong góc ngăn kéo nên cô không bao giờ để ý.

Ánh mắt của Thẩm Khả dường như ngưng đọng. Cô chậm chạp cầm lấy túi vải đỏ. Chậm chạp mở miệng túi ra, đổ xuống tay mình. Một chiếc lắc bạc rơi xuống lòng bàn tay cô. Không biết vì sao khi nhìn thấy một chiếc lắc này cô lại cảm thấy vừa đau lòng vừa hạnh phúc. Cô còn nhớ mình đã phải khó khăn lắm mới phá được ổ khóa của chiếc lắc bạc này ra.

Cô nhớ lúc hắn đeo vào chân cô và cả vẻ quyến luyến của hắn khiến cho tim cô đập mạnh. Lúc đó cô giận hắn, tin rằng hắn phản bội cô lên giường với người phụ nữ khác. Nhưng khi nhìn thấy hắn một mình cô độc đứng trong căn phòng đó, bảo một người khác đưa cô rời khỏi. Cô chưa bao giờ sợ hãi như khi ấy, cô đã sợ rằng mình mất hắn.

Vậy mà, đến phút cuối cùng cô lại là người bỏ rơi Lục Chiêu Thuần mà ra đi.

Cả ngày hôm nay Thẩm Khả luôn tự hỏi mình : rốt cuộc mình đang làm gì vậy ? Tại sao vẫn cứ tiếp tục gặp gỡ Lục Chiêu Thuần ? Tại sao lại lựa chọn như vậy ? Là do cô nhất thời kích động thiếu suy nghĩ ?

Không phải.

Mà là chính cô muốn cho hắn, Lục Chiêu Thuần một cơ hội để trả thù. Cũng như cho chính bản thân mình một cơ hội để trả thù.

Bởi vì trong một giây lơ đãng nào đó, cô nhận ra trong ánh mắt của hắn chỉ chứa toàn thù hận.

Bên ngoài biệt thự Khả An, hình ảnh quen thuộc của một chiếc xe sang trọng màu rượu đậu phía bên kia đường. Người đàn ông ngồi bên trong nhìn lên phía cửa sổ trên lầu, ánh đèn le lói chột tắt.

Hắn dập điếu thuốc trong tay. Hương thơm của mùi thuốc lá còn thoang thoảng đâu đây làm say lòng người. Lục Chiêu Thuần vẫn còn ngồi đó, bóng dáng cô tịch ẩn mình vào trong bóng tối.

Trình Viễn ngồi phía trước căn trọng hời.

" Lục tiên sinh, chúng ta về chứ ạ ? "

Hầu như đêm nào tài xế cũng chờ Lục Chiêu Thuần đến trước biệt thự Khả An này, nhưng hắn lại chưa bao giờ vào trong. Cứ ở bên ngoài cổng nhìn lên phía tầng ba ngôi biệt thự. Không biết hắn chờ đợi điều gì, nhưng từ gương chiếu hậu, cậu ta có thể nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của người đàn ông, ôn nhu mà tĩnh lặng.

Lần đầu tiên khi bắt gặp bộ dạng của hắn như vậy, Trình Viễn đã không khỏi kinh ngạc, còn tưởng mình đã hoa mắt. Theo hắn bao lâu nay, cậu cũng hiểu Lục Chiêu Thuần là người như thế nào. Thâm sâu, khó lường, tàn nhẫn, độc địa. Một người đàn ông như thế chưa bao giờ thương xót một kẻ nào, cho dù là phụ nữ, hắn vẫn dùng loại ánh mắt lạnh khốc nhất.

Nhưng hiện tại, trên gương mặt hắn lại hiện lên vẻ nhu tình của người đàn ông khi si mê thứ gì đó. Dù đã cố gắng che giấu nhưng vẫn bị cậu nhạy cảm nhìn thấy được.

Hồi lâu sau, Lục Chiêu Thuần ra lệnh cho tài xế rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Mệnh Kiếp Này Tôi Phải Có Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.